Seria ORIGINI
1

Pavel Coruț

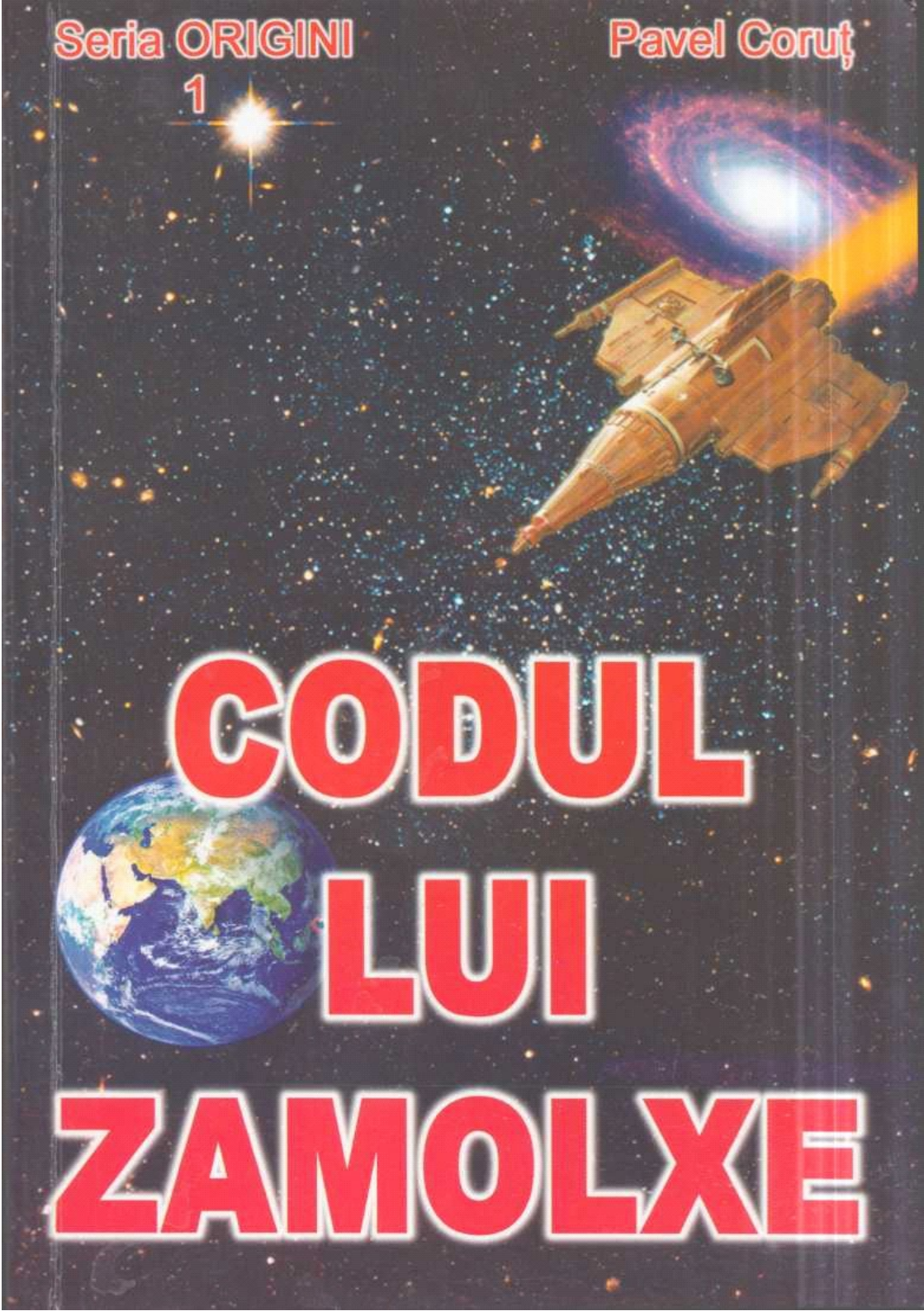

CODUL LUI ZAMOLXE

Pavel Coruț
Codul lui Zamolxe

Svidur Khom zis Zamolxe

În urmă cu șaptesprezece ani, m-am retras în inima unui munte din lanțul Carpaților Orientali. Găsisem acolo un vechi templu cioplit în stâncă, în care străbunii geto-daci divinizaseră pe Zamolxe, regele zeificat. Era o cămăruță de piatră cu o singură intrare, situată la zeci de kilometri de cea mai apropiată așezare omenească. Exact ce-mi trebuia mie pentru a cugeta în deplină liniște la viitorul nostru. Trecusem prin experiențe grele, care mă îmbătrâniseră înainte de vreme. Eram disperat, dar lucid și rece, așa cum fusesem instruit să mă port în fiecare clipă a vieții mele.

Eram disperat pentru că neamul meu fusese înfrânt în războiul psihologic cu imperiile văzute și nevăzute ale Lumii. Se părea că pierdusem ultima șansă de a deveni oameni liberi, civilizați și demni. Învingătorii oculți ne pregăteau jugul perfid al sclaviei psihice, al sărăciei și decăderii morale. Neamul meu românesc era înfrânt și condamnat la pieire, deși nu era vinovat de nicio încălcare de Lege. Zeii cei cu ochii goi, importați de străbunii noștri sălbatici din pustiurile semite, priveau nepăsători din icoane la pregătirile de genocid. Minciuna râneja triumfător din tronul de jad, demonstrând încă o dată că niciun zeu justițiar nu exista în Lumea noastră.

Nu eram un om oarecare, ros de îndoieli și temeri. Eram un luptător paranormal de elită. Ani în șir, cei mai buni psihologi ai lumii secrete, spionajul, mă pregătiseră să devin un supraom. În mare parte, reușiseră. Organismul meu transformat în armă putea produce cele mai neobișnuite fenomene paranormale. Puteam citi gândurile din creierele oamenilor obișnuiți și le puteam schimba după voia mea. Puteam adormi oameni cu o simplă privire și-i puteam ucide cu o lovitură psi lansată din frunte sau din palme. Puteam incendia de la distanță ființe și lucruri, prin intensă concentrare mentală. Puteam produce încă multe alte fenomene grozave. Conștiința îmi spunea că nu puteam schimba soarta neamului meu, însă. Eram singur și

agresorii, milioane. Eu refuzam cu încăpățânare să accept această realitate crudă.

Nu mă retrăsesem în sălașul din stâncă să-mi bocesc înfrângerea și să-mi urlu disperarea. Fusesem educat să nu mă las înfrânt niciodată și să nu mă supun nimănui. Mă ascunsesem în inima muntelui sacru al dacilor să chibzuiesc pe îndelete și să-mi fac un plan de continuare a luptei. Nu speram la niciun ajutor supranatural, deoarece eram convins că Dumnezeu era o simplă plăsmuire a minților sălbatice din trecutul îndepărtat al Omenirii. În adolescență, la timpul marilor frământări, îmi dorisem cu ardoare să cunosc și să divinizez o Rațiune mai presus de a mea. Deseori, rămâneam ore în șir cu ochii închiși, în meditație profundă, pentru a surprinde un cât de mic licăr celest. Zadarnic! Deschideam ochii și priveam critic în jurul meu. Lumea plină de nedreptăți, mizerii și suferințe stătea probă absolut sigură că nicio putere supranaturală benefică nu controla Bestia din oameni. Noi, pământenii, eram absolut singuri pe o planetă pierdută în infinitul universal. Cei mai puternici, mai șireți și mai lipsiți de scrupule înrobeau, violentau și exploatau pe cei mai slabi și mai ignoranți, fără nicio opreliște divină.

Într-un miez de noapte, cugetam rece și calm la moarte ca la o posibilă izbăvire. *Fericiți, mult mai fericiți sunt cei care au căzut pe câmpul de luptă. Ei nu sunt obligați să trăiască disperarea și umilințele națiunii învinse, nici nu văd chipurile triumfătoare ale bestiilor învingătoare.* Supraoamenii bestiali, visați numai de Nietsche, se dezvoltaseră exploziv și ocupaseră Lumea. Noi, oamenii rationali, creatori și morali, eram condamnați la dispariție. Trebuia să murim, pentru a face loc unei lumi bestiale, conform scenariului de viitor scris de Ocultă. Pierdusem și ultima luptă, dar moartea nu venise. Mă ocolise vicleană, să mă mai chinui un timp. Ori, poate, știa că nu mă temeam de ea, ci de viața de rob. Da, nu mă temeam deloc de noaptea eternă care îngrozește firile slabe. *E mai ușor să mori de glonț decât de mizerie fizică și morală,* era credința mea supremă. Glonțul nu venise, însă. Nici loviturile paranormalilor dușmani nu slăbiseră extraordinara forță vitală din mine. Dacă aș fi fost mistic, aș fi crezut că Dumnezeu îmi rezervase un destin de excepție. Eu însă eram un paranormal ateu și perfect rațional. Credeam numai în capacitățile mele ieșite din comun

și-n legile vieții omenești dezvăluite de științe.

La un moment dat, muntele în care stăteam ascuns a început să tremure ciudat, în spasme, ca o ființă vie. *E un simplu cutremur,* a gândit cel rece și sigur din sufletul meu. *Probabil, presiunea din curbura Vrancei se eliberează.* Am rămas nepăsător, deoarece mai trăisem câteva cutremure și nu mă impresionaseră deloc. Zbaterea muntelui continua însă într-un ritm nefiresc, deloc asemănător unui cutremur. Nici asta nu m-a mișcat. Ca paranormal, știam că toate fenomenele din Lumea noastră pământeană au cauze cognoscibile. Așteptam să descopăr cauza neobișnuitului fenomen.

Brusc, stânca de deasupra mea a gemut adânc și s-a deschis ca o poartă. Am ridicat numai ochii, să văd ce se întâmpla. Între mine și bolta înstelată, se interpusese un obiect circular, închis la culoare și punctat pe margini cu cercuri portocalii. O rază luminoasă albăstrie, în formă de con, pornea din mijlocul obiectului și cobora până în chilia mea. M-am ridicat în picioare, să pot studia mai bine straniul fenomen. O siluetă umană cobora lent prin rază. Primul gând care m-a fulgerat a fost pur profesional. Bănuiam că paranormalii inamici mă descoperiseră și mă agresau cu o metodă încă necunoscută mie. Ca atare, palmele deschise mi s-au îndreptat instinctiv către silueta abia zărită prin raza de lumină, gata să slobozească fulgerele psi pentru care eram foarte temut în lumea noastră, a luptătorilor paranormali.

Așteptam momentul în care să atac mortal. Deja, prin lumina albăstrie, zăream un bărbat de vârstă medie, cu o cască ciudată pe cap. Era îmbrăcat într-un costum mulat pe corp, de culoare argintie. Picioarele lui încălțate într-un fel de cizme scurte au atins podeaua de piatră a sălașului meu. Bărbatul a făcut un pas către mine, să iasă din raza prin care coborâse. Acum, Varain! mi-am ordonat eu și fulgerele psi au plecat concomitent, din frunte și din palmele deschise. Bărbatul continua să înainteze netulburat, însă. Loviturile mele, capabile să distrugă cel mai puternic paranormal pământean, păreau să nu-l afecteze deloc. A mai tăcut un pas, s-a oprit în fața mea și a rostit simplu, în cea mai neaoșă limbă română:

— Așa arată extratereștrii, pământeanule.

Extratereștrii nu există, l-a contrazis gândul meu. *Chiar dacă ar exista, n-ar veni aici, în sălbăticie și n-ar vorbi în limba*

română. E un dușman deghizat, Varaine. Lovește-l! O nouă serie de lovituri psi mi-au plecat din frunte și din palme. Fără efect vizibil, însă. Străinul mă privea curios, cam așa cum privim noi zbaterile gângăniilor inofensive.

Lumina din chilie a crescut în intensitate, din motive necunoscute și am putut studia mai bine chipul intrusului. Ochii lui m-au șocat. Erau de culoarea bleumarin, cum nu mai văzusem la niciun pământean. *Poate că sunt lentile de contact,* argumenta rațiunea mea de spion hârșit în lupte perverse. *Lovește-l*! O nouă serie de lovituri psi au plecat direct către fruntea sa, să-i zdrobească intelectul. Iarăși, niciun efect. Figura nobilă a străinului emana un aer rece și sigur. Eu continuam să gândesc intens și rapid. Eram convins că pe planeta noastră nu se întâmplă niciodată minuni. Nici mistice, nici extraterestre. Că trăim într-o lume cauzală bine cunoscută de raționalii de felul meu.

— Varain, nu mă crezi, a constatat străinul. Mă consideri un dușman pământean deghizat.

Nu i-am răspuns, deși mi se adresase pe nume. Începusem să cred că ajunsesem la ultima confruntare paranormală din viața mea. În mod vizibil, inamicii pregătiseră un paranormal mai puternic decât mine. Era și protejat de o cască psihotronică amplificatoare de forță. Mă întrebam însă de ce nu mă ucisese deja. Eu eram pregătit să mor demn, așa cum trăisem. Să mor luptând, adică.

— Eu sunt Svidur Khom, comandantul unei expediții vegano-alcore, a continuat bărbatul. Ți-am citit în mod telepatic disperarea și am venit să te ajut.

L-am auzit perfect, dar îmi încheiasem deja socotelile cu viața. Un nou set de fulgere psi, trimise din toată puterea mea, au țintit fruntea intrusului, la limita căștii de protecție. Speram să-i sfărâm creierul și să ies învingător din confruntare. Dacă nu învingător, atunci mort, pentru a nu ajunge sclav psihic. Văzusem destui camarazi sclavizați psihic de inamici, încât să-mi doresc moartea în locul unei asemenea grozăvii inumane.

— Ataci psihic, constată străinul impersonal.

— Voi muri, dar voi muri liber! i-am răspuns eu dârz.

— Vei trăi liber, m-a asigurat el.

Încă o lovitură, Varaine! mi-am ordonat eu. Deja, îmi concentrasem toate energiile biopsihice pentru cea mai teribilă

lovitură din viața mea. Străinul și-a înfipt însă privirile bleumarin în ochii mei și am simțit că mă răceam ca un mort. Palmele mi-au căzut pe lângă corp iar fulgerul psihic din frunte n-a mai plecat. Intrasem complet în puterea psihică a străinului. *Sunt înfrânt, dar încă viu*! a izbucnit gândul disperat în creierul meu. *Trebuie să mor, să nu ajung viu în manile dușmanilor*! Ochii mei priveau țintă la pistolul atârnat într-un cuier, la mai puțin de un metru de mine. Trebuia să-mi trag un singur glonț exploziv în inimă. Îl aveam pregătit de mult timp, ca o ultimă soluție de evadare din mâinile bestialilor. Trupul nu mă asculta însă. Încremenisem ca o stană de piatră. Auzeam și gândeam, însă. Începusem să cred că dușmanii mă vor tortura înainte de a mă ucide, spre a-și stinge setea de răzbunare împotriva mea.

— Nu sunt dușmanul tău, pământeanule, a rostit străinul, de parcă mi-ar fi citit gândul. Nu-ți sunt nici prieten. Explorez această planetă și studiez ființele semicivilizate care o locuiesc. Întâmplător, tu mi-ai trezit un interes aparte.

— Ce interes? am întrebat eu cu glas schimbat.

— Posezi niște capacități psihice de excepție. Aș putea face din tine un agent de legătură cu oamenii acestei planete.

— Îmi spui povești Science Fiction, străine. Dacă mai ai un pic de onoare, ucide-mă!

— Noi nu ucidem pe nimeni, Varain. Anihilăm numai personalitățile agresive.

Eram confuz. Niciun inamic nu mă tratase astfel. Priveam neîncrezător la ciudatul străin.

— Ce te frământă, pământeanule? a întrebat el.

— Sunt disperat. Nu văd nicio posibilitate de viață omenească demnă, în viitor, pe această planetă. Bestialii au cucerit Lumea noastră.

— Am observat, Varain. Vă vom ajuta să-i înfrângeți pe bestiali și să impuneți o nouă ordine pe această planetă. Viața omenească va continua să evolueze.

— Chiar dacă aș crede că ești extraterestru, ce interes ai avea să ne ajuți?

— N-o fac din simpatie pentru voi, terranule. Aplic legile Alianței Civilizațiilor Humanoide.

Atitudinea sa impersonală și rece reușise să-mi câștige un pic de încredere. Rațiunea mea putea accepta că, în Univers, trăia o pluralitate de lumi civilizate. *De ce mi s-a întâmplat tocmai mie*

această întâlnire neobișnuită? era însă întrebarea care mă frământa. *Și tocmai acum, când sunt atât de singur și de încrâncenat împotriva oculților bestiali*? Străinul mi-a răspuns imediat la gând:

— Nu ești singurul pământean pe care îl recuperăm pentru a-l folosi ca agent al nostru. Vă identificăm și vă selecționăm după criterii pe care le vei afla mai târziu.

Vorbele lui îmi induceau o stare de siguranță și de bine. Parcă îl cunoșteam de o viață. Semăna cu cineva din trecutul îndepărtat al neamului meu.

— Zamolxe! am rostit eu iluminat. Dacă aș crede în reîncarnare, aș spune că ești zeul Zamolxe al strămunilor mei.

— Îmi poți spune și Zamolxe, a acceptat el. Populațiile sălbatice de pe planetele pe care le-am civilizat mi-au spus în multe feluri.

— Atunci, ești Zamolxe. Îmi va fi mai ușor să le explic pământenilor prezența ta pe planeta noastră.

— Nu va trebui să-i minți, Varain. Noi nu suntem zei, deși trăim mii de ani terești. Suntem exploratori ai spațiului universal. Am trecut frontiera Alianței Civilizațiilor Humanoide în căutarea unor planete virgine, pe care să colonizăm excedentul de populație din lumile noastre.

— Pământul este deja suprapopulat, Zamolxe!

— Terra poate susține o populație de zece ori mai mare. Pentru aceasta, trebuie să-i folosiți rațional bogățiile naturale și să munciți foarte mult.

— Ne ocupați, deci?

— Nu. Am ajuns la planeta voastră în mod neplanificat. Ne-au atras atenția exploziile nucleare pe care le produceți. Ne-am abătut din drumul nostru, cu scopul de a vă avertiza că riscați să vă autodistrugeți.

— Înțeleg. Aveți alt obiectiv…

— Un nou sistem solar s-a format la circa cinci sute de ani lumină de al vostru, Varain. Navigam către el, pentru a pregăti condiții de colonizare a câtorva planete noi.

— Și-acum, ne veți supune și ne veți impune legile voastre?

— Da, vă vom impune legile Alianței Civilizației Humanoide. Vom înfrânge orânduirea bestialilor și vom impune o societate a creatorilor morali pe întreaga planetă.

— Cu un singur guvern mondial? am întrebat eu cuprins de o

presimțire.

— Cu un singur guvern și cu un singur sistem de drept, a confirmat Zamolxe nepăsător. E singura soluție de salvare a Umanității pământene.

— Și vreți ca eu să vă servesc în aplicarea acestui plan?

— Ești un semicivilizat, dar nu te disprețuim, Varain. Cândva, străbunii noștri au fost în faza voastră de evoluție. Nu vei fi rob, ci colaborator.

— Dacă e vorba de înfrânt bestialii, sunt omul vostru, cu trup și suflet.

— Atunci, să mergem! m-a invitat el, întinzându-mi mâna.

L-am urmat supus, în raza de lumină. De îndată ce am pătruns în ea, am simțit că-mi pierdeam greutatea am și început să plutesc spre astronava de deasupra.

— Accelerația gravitațională a Terrei poate fi înfrântă mai simplu decât bănuiți voi, mi-a explicat Zamolxe. Vă vom ajuta să înțelegeți.

Am pătruns în astronavă în același timp și un ușor clinchet s-a auzit în urma noastră. Eram într-o încăpere circulară, cam de douăzeci de metri în diametru și înaltă de circa trei metri. Un bărbat blond, cu părul lung și ochii albaștri, s-a ridicat de pe un fotoliu alungit, să ne întâmpine. Zamolxe i-a spus câteva cuvinte într-o limbă melodioasă, apoi s-a întors către mine, informându-mă:

— El e Warburich, comandantul flotilei noastre de luptă. E atât de înalt, deoarece este vegan pur. Noi suntem metiși ai mai multor rase.

Priveam în jur zăpăcit de năvala de informații noi. În urmă cu jumătate de oră, eram un singuratic lup fugar, pregătit să-și sfâșie dușmanii. Acum, priveam la un panou semicircular, plin de aparate necunoscute. Nu, nicio putere pământeană nu atinsese acest nivel de dezvoltare tehnică. Cele câteva ozeneuri construite de Henri Coandă pentru americani, văzute de mine pe timpul unui raid în SUA, erau departe în urma a ceea ce vedeam eu.

— Ce trebuie să fac? am întrebat disciplinat, cum credeam că se cuvenea.

— Stai liniștit, pe fotoliul de colo! mi-a indicat Zamolxe un fotoliu alungit, ca un scaun stomatologic. În câteva minute, vom ajunge la o bază de-a noastră.

— Dar eu sunt pământean! Am o națiune, niște camarazi, o familie…

— Nimeni nu va observa că ai dispărut câteva zile. Atât voiai să stai în muntele din care te-am luat, nu?

— Da, îmi luasem o pauză.

— Vei merge cu noi, să ne cunoști și să capeți încredere totală în programul nostru de civilizare a Omenirii.

— Am înțeles.

Mi-am ocupat locul indicat, am încrucișat brațele la piept și am rămas nemișcat. Sute de gânduri mi se învălmășeau în creier iar eu voiam să le clarific. Nu mă speriasem deloc de cele întâmplate. Dimpotrivă, speranța, zâna bună a tuturor dezmoșteniților sorții, îmi revenise în suflet. Puteam visa la un viitor omenesc pentru neamul meu.

N-am simțit deplasarea în niciun fel. Când Zamolxe m-a anunțat că am ajuns deja, am tresărit din visele mele pământene. M-am ridicat și am așteptat cuminte. O trapă în formă de scară s-a deschis în peretele lateral al astronavei și o lumină puternică ne-a învăluit de jos în sus. Am coborât în urma ocrotitorului meu, privind curios în jur. Eram într-un fel de hangar imens, cu boltă înaltă, plin de astronave de diferite dimensiuni. Câteva persoane, bărbați și femei, îmbrăcate în combinezoane negre, trebăluiau printre aparatele de zbor, exact ca niște pământeni. Un vuiet molcom, ca de valuri, se auzea deasupra noastră.

— Warburich îți va arăta noua ta locuință, mi-a mai spus Zamolxe și a plecat printre astronavele așezate ca la paradă.

Spre surprinderea mea, blondul vegan, cu un cap mai înalt decât mine, mi-a vorbit tot în limba română:

— Nu trebuie să te sperii de nimic din ce vei vedea, Varain. Nimeni și nimic nu-ți este ostil.

— Cum de vorbiți limba română? am întrebat eu.

— Am procesat toate limbile pământene, mi-a răspuns el. Putem învăța orice limbă, în câteva ore de-ale voastre.

— Dar voi măsurați timpul după alte criterii, am ghicit eu.

— Noi păstrăm sistemul de măsurare a timpului folosit în întreaga Alianță a Civilizațiilor Humanoide, pentru legătura cu baza. Mai folosim diverse sisteme de măsurare a timpului, în relații cu alte civilizații. Desigur, urmărim și sistemul vostru de măsurare a timpului, pentru a înțelege bine evenimentele

pământene.

— Chiar vă interesăm atât de mult?

— Nu mai mult decât alte societăți humanoide semicivilizate, dar mai mult decât civilizațiile non-humanoide.

— Există și așa ceva?

— Din nefericire pentru humanoizi, există și civilizații incompatibile cu noi. Voi măcar sunteți din aceeași specie cu noi.

— Înseamnă că vă și luptați?! am întrebat eu șocat la gândul că nici în Univers nu era pace deplină.

— Ne confruntăm destul de des, cu alte civilizații, pentru spațiu vital. Civilizațiile humanoide sunt în expansiune universală. În acest scop, în urmă cu vreo cinci miliarde de ani pământeni, s-au unit într-o Alianță.

— Cinci miliarde de ani! am exclamat eu uluit.

— O durată de timp infimă, la scara Universului, a replicat veganul rece. Cam pe atunci, s-a aprins Soarele vostru și au apărut planetele din sistemul vostru solar.

Informațiile rostite de Warburich cu atâta ușurință mă copleșeau. În Univers se întâmplau lucruri grandioase, în timp ce noi, pământenii, ne confruntam ca niște gângănii mărunte. În timpul discuției, pătrunsesem într-un hol larg, cu un tavan boltit, din care izvora lumina. Ne-am intersectat cu mai mulți extratereștri asemănători lui Zamolxe și Warburich, însă nimeni nu ne-a acordat nici cea mai mică atenție. Fiecare își vedea de preocupările proprii. După un timp, am intrat pe un hol secundar ceva mai îngust și punctat de uși argintii. Veganul s-a oprit în fața unei asemenea uși și m-a anunțat simplu:

— Aceasta va fi casa ta, cât timp vei sta între noi.

În timp ce vorbea, a trecut palma pe deasupra ușii. Figura mea, fidelă ca o fotografie de calitate, în mărime naturală, a apărut pe suprafața argintie. Sub ea, câteva semne necunoscute. Probabil, date de identificare în alfabetul lor. După aceasta, Warburich a împins ușa și mi-a precizat:

— Ai la dispoziție zece ore, să te odihnești. După aceasta, vom începe instruirea.

Am intrat în cameră, privind nehotărât în jurul meu. Un fel de garsonieră luminoasă și curată ca un pahar, mobilată foarte auster. M-am lăsat obosit pe un fotoliu, privind la ecranul de câțiva metri pătrați care ocupa jumătate de perete.

— Varaine, extratereștrii chiar există, mi-am zis eu cu voce tare, pentru a mă convinge că nu visam.

*

De atunci, au trecut aproape șaisprezece ani. Eu am devenit cu totul alt om decât luptătorul paranormal pregătit să moară, ca să nu ajungă sclav psihic. M-am întâlnit de sute de ori cu extratereștrii lui Zamolxe, petrecând perioade diferite de timp în compania lor. I-am convins să-și stabilească o centrală de studiere a pământenilor chiar în muntele din care mă culeseseră. Astfel, îi puteam vizita des și le puteam executa mai ușor sarcinile trasate.

În anturajul vegano-alcorilor, am trăit evenimente extraordinare, cât pentru zeci de vieți omenești. Încă de la primul contact, Ava, psihologa expediției, mi-a introdus modificări radicale în creier, cu scopul de a putea acumula informații într-un ritm și într-un volum de sute de ori mai mari decât pământenii obișnuiți. Astfel, față de ceilalți pământeni, am devenit un supraom. Față de extratereștri, am rămas un simplu agent semicivilizat, folosit pentru contacte sporadice cu alți pământeni sau pentru îndeplinirea unor misiuni pe suprafața Terrei. Ava mi-a modelat și capacitățile paranormale agresive, dezvoltate de psihologii pământeni, încât am devenit imun la boli, la lovituri paranormale și psihotronice ori la alți factori nocivi. Intenția ei era să mă transforme într-un luptător creator și moral, un oștean al viitorului. Am înțeles că nu eram singurul pământean supus acestor transformări, dar n-am întâlnit niciunul din ceilalți „cobai” ai experiențelor extraterestre.

Vegano-alcorii nu cunoșteau noțiunea de secret. Mi-au prezentat fără ezitare coloniile lor de pe Lună și Marte, precum și mai multe centrale ascunse în locuri pustii de pe Terra. M-au purtat în lungi călătorii prin sistemul nostru solar, angrenându-mă în activitățile lor de cercetare și colonizare. Cel mai mult m-au impresionat două călătorii până în atmosfera planetei Venus, pe care vegano-alcorii o pregăteau pentru a fi locuită de pământeni. Atunci am înțeles exact ce înseamnă activitate demiurgică. Ei erau demiurgii cărora ar fi trebuit să mă închin, așa cum se închină misticii diverselor zeități. Vegano-alcorii nu mi-au permis însă niciun sentiment de divinație față de ei, așa cum, după spusele lor, nu așteaptă nici din partea altor pământeni. M-au făcut să le simt mereu superioritatea, dar

niciodată disprețul pentru condiția mea de humanoid semicivilizat.

Nu m-am așteptat ca extratereștrii să fie interesați de crearea unei rase metise, între pământeni și ei. Prea eram bestializați în gândire și comportament. Când am fost invitat să particip la producerea unor metiși pe cale naturală, împreună cu Ava, am fost șocat. Mi se părea că retrăiam o întâmplare de prin anii ’60, când o femeie a fost răpită de un mascul-gorilă și a produs un copil cu el. Femeia recuperată de oameni a avortat metisul bestial, însă acest caz de zoofilie a șocat lumea noastră. Ava mi-a explicat însă că era vorba de o simplă experiență științifică, lipsită de orice sentimente. Vegano-alcorii erau interesați să obțină metiși cu vitalitate și agresivitate ridicate, cu scop de a-i folosi la cucerirea unor planete sălbatice, cu condiții grele de viață. Primul metis rezultat dintre mine și Ava a murit înainte de naștere, cu grave malformații. Al doilea însă, un băiat, s-a născut sănătos și a evoluat normal. Mi s-a permis să-l văd de două ori și m-am bucurat să-i descopăr însușiri de pământean. Sămânța noastră pământeană putea pleca în Univers, să cucerească noi lumi.

M-a uimit tenacitatea cu care vegano-alcorii sondau trecutul Omenirii pământene. Umanitatea se zbătea în contradicții grave, gata să se autodistrugă, iar ei se străduiau să se lămurească cum ajunseseră oamenii pe Terra. În acest scop, au solicitat informații din calculatoarele Alianței Civilizațiilor Humanoide și au sondat Pământul în cele mai neobișnuite locuri. Ani în șir, au adunat informații pe care le-au stocat într-un imens calculator deservit de Thekk, un metis recuperat dintr-un refugiu himalaian. Din când în când, prindeam și eu câte o informație pe această temă, însă nu-mi puteam face o imagine de ansamblu. Atitudinea vegano-alcorilor față de adevărata istorie a Omenirii pământene a continuat să mă frapeze până ce Warburich mi-a dezvăluit cauza frământării lor: conform datelor deținute de ei, noi n-am fi trebuit să existăm pe Terra. Pământul era la câteva mii de ani lumină de granița zonei de Univers locuită de civilizații humanoide. Pământenii erau o enigmă pentru Alianța Civilizațiilor Humanoide iar ei nu acceptau enigme. Totul trebuia cunoscut și controlat la perfecție. Nici nu bănuiam că, într-o zi, voi ajunge cronicarul acestor cercetări meticuloase.

După ce Ava mi-a modificat creierul, am devenit cumplit de curios. Până și în somn îmi puneam întrebări și căutam răspunsuri. Toți vegano-alcorii, începând cu Zamolxe, îmi răspundeau cu amabilitate și fără ocolișuri. Așa am ajuns să cunosc o groază de informații despre lumile din Univers explorate de expediția lor. Mi-am însușit pe de rost legile Alianței, convins că vor deveni și legile de viață ale pământenilor. Am aflat explicații și legi științifice la care teranii nici nu visează. Zamolxe a evitat să-mi dea răspuns clar numai la două probleme. Prima mă frământa încă de când descoperisem că ei trăiau câteva mii de ani, apoi dispăreau undeva, fără urmă. Ca atare, l-am întrebat direct pe Zamolxe ce se întâmplă cu spiritele noastre, ale pământenilor, după moarte. *Dacă ați cunoaște acest adevăr, oamenii s-ar sinucide în proporții de masă,* a fost răspunsul său. *Mai bine să nu-l cunoașteți niciodată.* Am luat drept regulă interdicția sa și n-am mai pus această întrebare nici unui vegano-alcor.

A doua problemă era și mai delicată. În mai multe rânduri, îl surprinsesem pe Zamolxe în stări de profundă meditație, asemănătoare celor induse de psihologii pământeni în scop de a obține contacte telepatice. Zamolxe părea că se sfătuia cu cineva nevăzut. Am bănuit un contact telepatic cu un corespondent din Alianță, însă miile de ani lumină care ne despărțeau contraziceau această ipoteză. O vagă bănuială mă încerca. Ca atare, la prima ocazie favorabilă, i-am expus lui Zamolxe poziția mea de ateu convins. Spre surprinderea mea, ultracivilizatul alcoro-vegan m-a asigurat că o Hiperconștiință conducea Umanitatea pe nevăzute, din bestialitate, către deplina umanizare. A refuzat să-mi dea detalii despre această Hiperconștiință cu rol divin, motivând că niciun pământean nu era pregătit să afle acest suprem adevăr. Mi-a permis însă să intuiesc câte ceva pe această temă, în timpul discuțiilor privind viitorul Umanității terrane. Așa se face că am ajuns credincios, dar nu și religios.

Extratereștrii nu m-au chestionat profund despre familia mea. Știau că aveam o soție și o fetiță, pentru care trebuia să trăiesc în lumea pământeană majoritatea timpului. Mi-au precizat numai că, în caz de cataclism nuclear, mă voi putea retrage cu familia în adăpostul lor. Puteam chiar să plec împreună cu soția și copilul într-o expediție de colonizare a altei lumi. Atât și nimic

mai mult. Ei nu încurajau exploziile sentimentale instinctuale, deoarece le considerau reminiscențe bestiale. Numai sentimentele înalte, deosebit de elevate, erau permise în rândul lor. Pe primul loc, se situa curiozitatea științifică. Voiau să cunoască totul, la perfecție și în profunzimi nebănuite de pământeni. *Această curiozitate ne deosebește de sălbaticii superficiali și instinctuali,* îmi explica Zamolxe. Pasiunea pentru creație era un alt sentiment pozitiv deosebit de dezvoltat în personalitatea lor. N-am întâlnit un singur vegano-alcor care să stea degeaba măcar câteva minute. O sete cumplită de a face, de a crea ceva nou, îi mâna prin viață. Cu timpul, am fost influențat și eu de sentimentele lor supreme, ajungând să muncesc ca un obsedat.

În urmă cu vreo șase luni, am fost chemat la Zamolxe. Comandantul vegano-alcor părea deosebit de mulțumit de ceva. Ochii săi bleumarin străluceau de o lumină vie.

— Varain, am dezlegat misterul apariției oamenilor pe această planetă, mi-a comunicat el. Am învins ignoranța și negura uitării.

— Și cum am apărut? m-am interesat eu rapid. Din supa primordială a oceanului planetar?

— Din oameni, Varain, din oameni.

— Imposibil! Frontiera Alianței Civilizațiilor Humanoide e la mii de ani lumină.

Zamolxe m-a studiat gânditor câteva clipe, apoi mi-a spus:

— E o istorie fascinantă, Varain. Am reconstituit-o bucățică cu bucățică, din informații adunate pe Terra și de la cele mai diverse civilizații universale. Chiar și de la non-humani.

— Ascult.

— Nu, Varain. Trebuie s-o vezi cu ochii tăi, de la un capăt la altul. E istoria rasei tale.

— Sunt gata s-o cunosc.

— Vei coborî în bunkerul lui Thekk și vei studia toate informațiile adunate în calculatorul său! După ce le vei înțelege exact, vei scrie pentru pământeni adevărata lor istorie.

— Zamolxe, îi cunosc bine pe pământeni. Știu cum vor reacționa. Nu sunt interesați de acest adevăr. Preferă drogul mistic sau teoria darwinistă.

— Probele pe care le vei găsi în calculatorul lui Thekk îi vor forța să accepte adevărul, Varain. Dacă ele te vor convinge pe

tine, vor convinge și restul pământenilor.

— Pot rămâne aici, în centrala voastră, o lună.

— Vei avea nevoie de mai mult timp să studiezi probele și să-ți faci o părere, Varain. Informațiile sunt redactate în limbajul vegano-alcor, pe care îl cunoști, iar denumirile au fost actualizate anume pentru pământeni.

— Abia aștept să le văd!

— Mergi la Thekk și satisfaceri curiozitatea!

Nu mai era nimic de spus. L-am salutat respectuos și am ieșit din biroul său. Am coborât trei niveluri, până în „imperiul" lui Thekk. Metisul m-a întâmpinat zâmbind, căci ne legau niște amintiri frumoase:

— Vrei să afli supremul adevăr, Varain?

— Desigur. Începem?

— E un adevăr șocant, dramatic și eroic. Pe mine m-a impresionat.

— Pe mine mă va lumina.

— Așa sper și eu, a spus Thekk, pornind calculatorul. Vei sta zile și nopți lipit de acest ecran. Vei vedea documente, filme, holograme, fotografii... Le-am organizat în ordine cronologică și am tradus toate informațiile în limba alcoro-vegană. Ai vreo nedumerire?

— Nu. Cunosc limbajul vegano-alcor la perfecție. Dacă voi întâmpina greutăți, te voi solicita.

— Succes, Varain! Ai în fața ta un miliard de ani tereștri de istorie.

— Un miliard?!

— Poate ceva mai mult. Conversia timpului astral în ani tereștri nu e chiar perfectă.

Am luat loc în fața calculatorului și mi-am trecut palma peste senzorii de comandă. Prin fața mea au început să ruleze lumi pe care nu le bănuisem, cu toate că lucram de atât timp cu extratereștrii. M-am afundat în ele cu patimă și curiozitate. Le-am trăit dramele, revoltele, speranțele și disperările. Am regăsit cărarea pierdută către străbunii din ceruri. Acum, după șase luni de muncă, vă pot spune destul de exact cum au apărut oamenii pe Terra. Mă veți crede, oare? Probele zdrobitoare ar trebui să vă convingă. *Pentru a putea fi înțeles corect și ușor, am actualizat denumirile planetelor, stelelor și constelațiilor și am adaptat limbajele astrale complicate la specificul gândirii*

pământenilor.

Alianța Civilizațiilor Humanoide

În urmă cu cinci miliarde de ani terești, populația de pe gigantica planetă Hanab, din sistemul solar Vega, al constelației Lyra, era în sărbătoare. Se terminase un lung și crâncen război cu humanoizii negri din sistemul solar Sirius, iar tratativele de pace urmau să se țină în capitala planetei vegane, Meresa. Baidar, guvernatorul întregii planete Hanab, decretase zece zile de sărbătoare pentru toți locuitorii, indiferent de vârstă sau profesie. Blonzii vegani ieșiseră pe străzi, prin parcuri de distracții și pe litoralul oceanului planetar, îmbrăcați în tradiționalele veșminte albastre, ca și ochii lor. Speranța unei vieți liniștite înflorise în toate inimile. Oamenii se adunau grupuri, grupuri, pentru a discuta evenimentele ori pentru a urmări tratativele de pace, transmise din Palatul Înțelepților, pe uriașe ecrane stradale.

Televiziunile transmiteau continuu sosirea delegațiilor de pace, din toate zonele din Univers locuite de humanoizi. Astroportul de lângă capitală era plin de cele mai diverse tipuri de astronave. Unele făcuseră sute de ani lumină pentru a ajunge la conferința universală de pace solicitată de vegani. Erau acolo elegante astronave ale varangilor din Lumea celor opt stele, botezată mai târziu, de terrani, Ursa Major. Putea recunoaște astronavele cu carapace, asemenea unor uriașe broaște țestoase, ale delegaților din lumile stelare ale Orionului. Humanoizii shangi, mici de statură și cu piele galbenă.

veniseră din îndepărtata constelație Pegasus cu astronave lungi, ca niște săgeți. Băștinașii priveau cu avidă curiozitate la kaseii din Casiopeia, ființe humanoide cu pielea aproape albastră și cu ochii imenși, de culoare verde. Și delegațiile continuau să sosească.

Palatul înțelepților, cu cele zece mii de locuri ale sale, părea neîncăpător pentru mulțimea de delegați, experți și translatori care îl invadase. În fața lui, gărzile vegane, formate din bărbați înalți de aproape doi metri și jumătate, echipați în uniforme argintii, stăteau nemișcate ca niște statui. O muzică lină, sărbătorească adia prin aer. Gazdele făceau tot ce le stătea în putință să impresioneze mesagerii celorlalte civilizații

humanoide.

Un sunet de gong a vibrat în sala imensă. Zgomotul de voci a scăzut în intensitate și ultimii întârziați s-au grăbit să-și ocupe locurile indicate cu precizie vegană. La al doilea sunet de gong, Baidar a început să înainteze către tribuna împodobită cu flori. Asemenea tuturor coplanetarilor săi, guvernatorul purta o tunică de culoare albastră deschis, strânsă pe mijloc cu o centură de aur. În mâna dreaptă, ducea textul declarației de pace iar în cea stângă, simbolul păcii vegane, o imensă floare albă de kipala. Când gongul a bătut pentru ultima oară, luminile s-au intensificat, pentru a imita lumina diurnă și Baidar a urcat la tribuna conferinței.

Baidar a privit cu ochii săi albaștri și reci sala plină. Părul auriu, lung și pieptănat cu cărare pe mijloc, îi strălucea ca o coroană. Guvernatorul a ridicat încet mâinile, rostind cu voce puternică:

— Pace, frații mei humanoizi din tot Universul!

Un vuiet imens de glasuri, ca talazurile unei mări agitate, a cuprins mulțimea din Palatul Înțelepților. În stradă, oamenii se îmbrățișau cu ochii în lacrimi. Aproape că nu era familie de vegani care să nu fi pierdut un fiu sau o fiică în nesfârșitele războaie cu humanoizii din alte lumi sau cu non-humanii de diverse specii. Baidar a pus floarea de kipala în vaza pregătită în acest scop, apoi a început să citească rar, pentru a da timp interpreților să-i traducă spusele în zecile de limbi folosite de humanoizii prezenți la conferință:

— Viața este cel mai important dar pe care Universul ni-l face o singură dată și numai pentru un timp limitat. Tocmai din această cauză, trebuie s-o trăim cu patimă și plăcere, până la capăt. Moartea nu vine niciodată prea târziu, ci întotdeauna prea devreme. Dacă ar fi să-i numărăm pe cei care și-au pierdut viețile în nenumăratele războaie dintre noi, ne-am cutremura de oroare. Sunt miliarde și miliarde de căzuți în războaie, frații mei. Ne putem, oare, numi humanoizi civilizați? Cât de civilizați suntem, dacă vărsăm cu atâta ușurință sângele altor ființe din specia noastră? Nu e destul că ne confruntăm pe viață și pe moarte cu non-humanii de diverse specii? Mai trebuie să ne ucidem și între noi, pentru pricini mărunte, pe care le putem soluționa prin discuții civilizate? Pace, frații mei humanoizi!

Un nou val de ovații a cutremurat sala de conferințe.

Strigătele sincere, ale miilor de delegați, indicau fără greș o dorință de pace nedisimulată. Niciuna din civilizațiile humanoide prezente la conferință nu cunoscuse o lungă perioadă de pace, în întreaga ei istorie. Războaiele erau mai dese și mai lungi decât perioadele de pace. Liniștea s-a lăsat încet, încet și Baidar și-a reluat discursul:

— Noi, veganii, vă chemăm la o pace eternă, frați și surori din specia umană. Înțelepții noștri au gândit un tratat de pace care să facă imposibilă orice confruntare violentă dintre noi. V-am chemat să-l dezbatem pe îndelete și să-l semnăm solemn, cu toată buna credință de care suntem în stare. Suntem sau nu în stare să ne respectăm reciproc viețile și drepturile umane fundamentale?!

— Suntem! a izbucnit întreaga masă de delegați, în limba vegană, probă că o cunoșteau.

Baidar a așteptat ca rumoarea să se stângă, apoi a continuat:

— Humanoizii sunt ființele supreme din această zonă de Univers. Noi am demonstrat o capacitate de cunoaștere și o putere de creație net superioare celor atinse de non-humani. Deci, e drept, moral și legal să ne adjudecăm această zonă de Univers numai pentru noi.

— Așa! Așa! l-au încurajat câteva voci din sală.

— Vă propunem ca, astăzi și aici, să fondăm Alianța Civilizațiilor Humanoide. Va fi o alianță cu drepturi egale între toate rasele speciei noastre.

— Da, astăzi și aici! a izbucnit masa de delegați. Astăzi și aici!

— Alianța va fi condusă în permanență de Consiliul Suprem, a continuat Baidar. Acesta va fi compus din reprezentanții tuturor civilizațiilor humanoide cunoscute, chiar dacă nu și-au trimis delegați la această conferință de pace. Fiecare reprezentant va avea drept la un singur vot iar hotărârile vor fi luate cu majoritate simplă. În subordinea Consiliului, vor lucra comisii de experți în toate problemele vieții noastre. Ei vor elabora proiecte de legi care vor armoniza relațiile dintre civilizațiile noastre. Astfel, vom deveni singura superputere din această zonă de Univers. Vom delimita cu precizie frontierele Alianței, excluzând orice civilizație non-humană din interiorul spațiului nostru vital.

Câteva strigăte i-au întrerupt expunerea lui Baidar. Guvernatorul vegan a așteptat să i se traducă cele strigate în

sală, apoi a replicat:

— Viața umană este suprema valoare din zona de Univers controlată de Alianță. Orice instigare la încălcarea acestei reguli sau chiar încălcarea ei se va pedepsi cu moartea. Alianța își va crea organismele prin care să-și impună legile: justiție, armată, servicii secrete și poliție. Cazurile de încălcări grave ale relațiilor pașnice dintre civilizațiile noastre vor fi judecate de Consiliul Suprem iar pedepsele vor fi deosebit de aspre, pentru a descuraja orice dezbinare în cadrul Alianței.

Baidar și-a ridicat ochii de pe document și i-a rotit peste sală. Mulțimea îl privea tăcută, semn că fusese cât se putea de clar în exprimare. Ca atare, a continuat:

— Noi, ființele umane, suntem obligate prin acest tratat să ne acordăm simpatie, respect și ajutor reciproc, în toate situațiile. Această regulă pornește de la faptul că, în urma deselor războaie dintre noi, am scăzut numeric și ne-am creat repulsii instinctuale între rasele noastre. Aceasta ne pune în inferioritate față de non-humani. Ei sunt mai mulți și mai coezivi.

— Unitate! Unitate! Unitate! a scandat mulțimea de delegați.

— Da, unitate, frați și surori din specia umană! a continuat Baidar. Această regulă va dezvolta simpatia, încrederea și solidaritatea între rasele umane aflate în pericol de dispariție, datorită expansiunii non-humanilor. Vom deveni puternici, capabili să ne apărăm spațiul vital locuit de rasele noastre. În caz de pericol, vom lupta toți ca unul pentru îndepărtarea lui. Dacă vom acționa astfel, în câteva mii de ani, vom forma o republică federativă în această zonă de Univers. Vom trăi în liniște și siguranță. Științele și creația vor înflori iar prosperitatea va fi simțită de fiecare cetățean al Republicii, din toate constelațiile noastre.

Mulțimea murmura vădit mulțumită. Figura lui Baidar s-a înăsprit:

— Nicio lege a vieții universale nu ne oprește să ucidem și să eliminăm non-humanii din spațiul vital al Alianței. Viețile noastre sunt mai importante decât viețile lor. Universul ne-a înzestrat pe noi cu capacități de cunoaștere și creație superioare, pentru a-l cunoaște și a-l popula până în cele mai îndepărtate zone. E dreptul nostru să subordonăm și să dominăm ființele inferioare, chiar înzestrate cu oarecare inteligență.

Delegații ascultau încremeniți. Până atunci, nimeni nu le

expusese atât de clar și de franc drepturile lor de humanoizi, în relațiile cu non-humanii bestiali sau vegetali. Baidar a continuat:

— De îndată ce Alianța se va închega și se va întări, vom porni în expansiune universală, frați și surori. Ne vom lărgi continuu spațiul vital, prin ocuparea și popularea unor noi planete cu condiții favorabile de trai. Vom asigura generațiilor viitoare din constelațiile aflate în stingere posibilități de a continua viața civilizată în noi lumi. Ați înțeles bine ce vă propunem? În loc să ne irosim viețile în războaie interrasiale, pentru bogățiile limitate ale planetelor noastre, să pornim împreună la cucerirea unor planete virgine, capabile să ne ofere toate resursele de care avem nevoie. Exploratorii se vor dezvolta rapid iar numărul luptătorilor va scădea până la minimul necesar. Bogățiile obținute pe această cale vor fi distribuite echitabil între rasele Alianței, încât să asigurăm tuturor o viață din ce în ce mai bună.

Un murmur ușor a început în sală, apoi s-a dezvoltat către un vuiet:

— Rațiune-Pace-Unitate! Rațiune-Pace-Unitate!...

Baidar privea mulțumit. Se așteptase la un entuziasm ceva mai scăzut din partea unor delegați, în special din partea sirusanilor pentru care lupta era un mod de viață. Da, așa fuseseră educați sirusanii încă din timpuri imemorabile: să-și obțină cele necesare traiului prin luptă și jaf. Munca și creația de bunuri erau rezervate numai robilor din alte rase, robi capturați în războaie sau născuți din familii sclavizate anterior. Guvernatorul vegan căuta cu privirea prin sală delegația sirusană. Era ușor de găsit, deoarece fețele lor perfect negre contrastau cu figurile celorlalți delegați. Ochii lui Baidar s-au oprit asupra lui Kokon, guvernatorul de pe Nira, cea mai mare planetă din sistemul solar sirusan. Acesta stătea nemișcat ca o statuie iar însoțitorii săi îi imitau încremenirea. *Se tem că își vor pierde robii și vor fi forțați să devină creatori,* a ghicit Baidar cauza comportării reci a sirusanilor. *Va trebui să spun câteva cuvinte special pentru ei. Care cuvinte nu-i vor îndepărta, însă*? *Nu pot renunța la principiul egalității depline între toate rasele humanoide iar ei au sclavi humanoizi...*

Liniștea s-a lăsat din nou. Baidar simțea apăsarea miilor de ochi ațintiți asupra sa. Nu putea da înapoi, deoarece un lucru făcut prost de la bun început nu poate fi reparat decât arareori.

Ca urmare, a atacat frontal:

— Raţiunea umană ne dictează să nu înrobim fiinţe din aceeaşi specie cu noi. Putem folosi pentru munci grele animale şi maşini înzestrate cu oarecare inteligenţă. Niciodată, însă, fiinţe umane. Acest principiu trebuie respectat cu sfinţenie în întreaga Alianţă, deoarece el asigură demnitatea fiecărui humanoid, din orice rasă.

Baidar a făcut o pauză, aşteptând reacţia sirusanilor şi a altor rase care practicau sclavia. Un ropot uşor de picioare se auzea în sală, însă nimeni n-a scos un cuvânt. Ca atare, Baidar a continuat la fel de deschis:

— Mai multe rase umane practică robia în mod tradiţional. Înţelepţii noştri au înţeles această realitate şi au căutat o soluţie convenabilă tuturor părţilor. În concret, vă propunem răscumpărarea tuturor sclavilor deţinuţi de anumite rase. Vom plăti pentru ei cu produse finite şi cu materii prime. Aceasta, pentru trecut şi prezent. Pentru viitor, propunem raselor care practică războiul şi sclavia în mod tradiţional să devină luptători şi exploratori ai Alianţei. În această formulă, ei vor primi, în schimbul serviciilor lor riscante, tot ce le este necesar unui trai îmbelşugat. Orice, numai robi umani nu.

Un freamăt din sală l-a făcut pe Baidar să ridice privirea din document. Guvernatorul Kokon şi delegaţia sirusană se ridicaseră în picioare.

— Aveţi cuvântul, domnule guvernator Kokon! a reacţionat Baidar, sub influenţa inspiraţiei.

Sirusanul s-a aplecat uşor şi a pornit aparatul din faţa sa. Imaginea i-a apărut pe imensul ecran din spatele lui Baidar iar vorbele lui aspre au umplut sala:

— Noi am venit să negociem un tratat de pace, nu să luăm lecţii de bună purtare.

— Nu e vorba de lecţii, ci de un cod de legi care va fi dezbătut şi votat de delegaţiile civilizaţiilor humanoide, a ripostat Baidar ferm. Aveţi dreptul să vă expuneţi opiniile, în faţa tuturor reprezentanţilor raselor umane prezente.

În mod vădit, Kokon luase paragraful din expunere ca un atac direct la adresa sirusanilor. Figura lui, de un negru lucios, cu nări late şi fălci puternice, tremura de furie. A continuat pe un ton care se voia superior, dar reuşea să fie numai agresiv:

— E adevărat că toţi aparţinem speciei humanoide, dar nu ne

naștem egal înzestrați din niciun punct de vedere. Există rase superioare, menite să domine și rase inferioare, destinate să servească drept sclavi. Orice încercare de a schimba această orânduire firească e o simplă utopie. Lumile sirusane nu ne-au împuternicit să negociem renunțarea la robia humanoizilor inferiori. Ne vedem nevoiți să ne retragem din această conferință.

— Poate că restul lucrărilor vă vor interesa, a pledat Baidar. Nu aveți nimic de pierdut, dacă le urmăriți. Noi vă vom respecta punctele de vedere.

— Dar le veți supune la vot! a replicat Kokon cu răutate în glas. Vreți să ne impuneți tirania majorității, chiar inferioare.

— Regula majorității va funcționa numai pentru civilizațiile care vor semna tratatul de fondare a Alianței și-și vor desemna reprezentanți în Consiliul Suprem. Cei care nu vor adera la Alianță vor fi liberi să-și organizeze societățile așa cum vor dori. Nu obligăm pe nimeni să accepte principiile și programul de viitor al Alianței Civilizațiilor Humanoide.

Cei cinci delegați sirusani și-au reocupat pozițiile, la fel de țepeni ca și mai înainte. Baidar a reluat prezentarea proiectului de tratat.

— Nimeni nu știe cum am apărut noi, humanoizii, în această zonă de Univers. Știm însă cu siguranță că ne-am ridicat din sălbăticie, către actualul nivel de civilizație, grație cunoașterii științifice, creației materiale și spirituale de bunuri și valori, precum și comportării morale. Din această cauză, vă propunem să includem în tratatul de constituire a Alianței acest principiu și să însărcinăm viitorul Consiliu Suprem cu elaborarea unui cod moral care să asigure civilizarea perfectă a raselor noastre. Noi…

Un ropot lung de bătăi în tăbliile pupitrelor și din picioare a întrerupt expunerea lui Baidar. Guvernatorul vegan a rămas surprins. Nu se aștepta la o asemenea reacție. Mai precis, nu-i cunoștea cauza. Așa cum fusese sfătuit de înțelepții neamului vegan, a ridicat palma dreaptă, în semn că era pregătit să asculte replica. Deja, mai mulți delegați, bărbați și femei, se ridicaseră în picioare, pentru a fi observați.

— Să dăm întâietate doamnelor, deoarece toți ne-am născut din femei! a propus Baidar răbdător. Prima din dreapta!

Pe ecran a apărut figura aproape rotundă, cu ochi pieziși și

părul negru, țepos, a unei delegate shangi. Aceasta a început să vorbească cu viteză, schimbându-și periodic mimica, de la modestie și până la furie:

— Nu este adevărat că nu știm cum am ajuns în această zonă de Univers. Am fost creați de zeii cei vechi, fapt pentru care respectul divin pentru ei trebuie inclus în statutul Alianței. Poruncile și ritualurile moștenite de la ei, prin tradiție, trebuie incluse în codul moral al tuturor raselor umane!

— Sunteți amabilă să ne prezentați dovezile științifice care susțin afirmațiile dumneavoastră? a întrebat Baidar.

— Zeii sunt deasupra oricărei științe iar existența lor nu trebuie demonstrată! a replicat cu încăpățânare delegata shangi.

Spusele ei au generat un val de proteste în sală. O mare parte din delegați strigau că zeii nu se arătaseră niciodată în lumile lor iar o parte mai mică își susțineau proprii zei. Cearta se amplifica cu fiecare secundă trecută. Un haos tindea să cuprindă întreaga sală. Baidar a apăsat un buton discret, din cantul pupitrului și un lung sunet de gong a înăbușit vacarmul. Profitând de momentul de stupoare, Baidar s-a adresat întregii săli:

— Noi planificăm numai ceea ce stă în puterea noastră de a face. Fiecare rasă își poate diviniza zeii sau oamenii de geniu. Fiecare, după propriile credințe. Vă propun să scriem clar în tratat că niciun humanoid nu poate fi obligat, prin înșelăciune sau violență, să îmbrățișeze o credință ori să renunțe la ea.

— Așa! Așa! Așa! veneau strigătele de aprobare din sală.

Înțelepții vegani, ascunși privirilor delegaților de o draperie, zâmbeau mulțumiți din fotoliile lor. Baidar dovedea maturitate și înțelepciune. Nu greșiseră, când îl aleseseră să prezinte și să negocieze tratatul de fondare a Alianței. Guvernatorul vegan și-a reluat expunerea:

— În timpul istoric cunoscut de noi, sute de civilizații humanoide au dispărut, datorită stingerii stelelor ce le luminau și le încălzeau planetele sau datorită unor epidemii teribile. Vă propun să ne obligăm prin tratatul constitutiv că vom ajuta orice rasă umană aflată în pericol de dispariție. În acest scop, le vom oferi sinistraților posibilități de trai pe planetele noastre iar celor bolnavi, ajutorul medical adecvat.

— Planetele locuibile sunt puține, s-a auzit un glas din sală. Resursele naturale de pe majoritatea celor locuite sunt aproape

epuizate. Ne paște pericolul să ne batem crâncen, pentru ultimele resurse de hrană, energie și minereuri utile.

— Aveți dreptate, l-a aprobat Baidar pe necunoscutul care pusese degetul pe rană. Niciuna din civilizațiile reprezentate aici, în sală, nu poate porni în lungi expediții, pentru identificarea, colonizarea sau exploatarea unor planete noi.

Împreună, uniți în Alianță, putem explora în infinitul necunoscut al Universului. Expedițiile de explorare vor fi conduse direct de către Consiliul Suprem. Reprezentanții dumneavoastră din Consiliu vor decide cum se vor împărți rezultatele pozitive ale explorărilor. Vi se pare echitabil?

— Da, da, da! a fost aprobat Baidar.

— Atunci, să stabilim în sarcina Consiliului obligația de a stabili un sistem unic de măsurare a valorilor! Trebuie să unificăm câteva zeci de sisteme rasiale, în care se folosesc metale sau pietre prețioase, minereuri rare, monede și bancnote, combustibili ori substanțe folosite la propulsia astronavelor. Trebuie să găsim un sistem unic de valori materiale, pentru a ne putea înțelege.

— Și o limbă de folosință comună, a strigat cineva din sală.

— Acesta va fi mai ușor, a răspuns Baidar. Lingviștii vor crea o limbă simplă pe care vom folosi-o toți. Astfel, nimeni nu se va simți nedreptățit de folosirea limbii altei rase. Problema e ca și rezolvată.

Semnalul de activare a ecranului, un ușor țiuit, a întrerupt discursul lui Baidar pentru un moment. Guvernatorul vegan a început să-și plimbe privirile prin sală. O femeie înaltă, suplă, cu fața smeadă și părul lung, negru ca pana corbului, se ridicase în picioare.

— Vă ascultăm, doamnă, a asigurat-o Baidar, aruncând o privire fugară la ecran.

— Noi, orionii, avem o organizare socială bazată pe matriarhat și monarhie, și-a început femeia expunerea. Am înțeles că intenționați să impuneți o republică federativă, sistem de conducere incompatibil cu al nostru. Nu cred că voi putea convinge orionii de pe cele douăzeci și trei de planete locuite să-și schimbe obiceiurile de milenii.

— Nici nu va fi nevoie, doamnă, a asigurat-o Baidar. Vă puteți păstra orânduirile preferate, iar noi vom folosi termenul Federație, în loc de republică federativă. Fiecare rasă este liberă

să opteze pentru republică, regat sau imperiu. Nu ne-am propus să unificăm modurile de organizare și conducere a celor câteva sute de societăți planetare care vor intra în Alianță.

— Și poziția femeilor?

— Aveți deplină libertate să alegeți sistemul care vă convine. La noi, femeile sunt egale în drepturi cu bărbații. Există însă și societăți planetare în care femeile au poziții inferioare, atât în plan profesional, cât și social. Acestea sunt probleme interne ale fiecărei rase și planete. Consiliul Suprem nu se va amesteca în ele.

— Dar noi militățm pentru emanciparea femeilor din toate sistemele solare…

— E dreptul dumneavoastră s-o faceți. Consiliul Suprem nu este interesat dacă veți fi acceptate sau refuzate. Nu putem primejdui închegarea Alianței din cauze particulare, specifice anumitor populații.

— Cel puțin egalitatea femeilor cu bărbații ar trebui să fie înscrisă în constituția Alianței, a insistat oriona.

— V-am reținut propunerea și o vom supune la vot. Acum, trebuie să rezolvăm problema cheltuielilor făcute de Alianță cu întreținerea aparatului de conducere și justiție, al armatei și serviciilor de ordine. Fiecare civilizație humanoidă trebuie să contribuie la formarea bugetului Alianței, proporțional cu mărimea populației și cu bogățiile de care dispune. În faza incipientă, noi, veganii, vom susține Consiliul Suprem și forțele armate strict necesare. Ulterior, fiecare membru al Alianței va preciza Consiliului Suprem contribuțiile proprii. Vă rugăm să fiți cât se poate de serioși și cinstiți în aprecierea și livrarea acestor contribuții! Alianța noastră trebuie să devină cât mai curând o superputere capabilă să înfrângă forțele non-humane din sfera noastră de acțiune.

— Și non-humanii sunt creația Universului! a ripostat un cefeu, ridicându-se în picioare. Avem noi dreptul să-i ucidem, să-i alungăm din zona noastră de trai ori să-i înrobim? Nu știu dacă avem acest drept. Trebuie să discutăm serios problema. Unii non-humani înzestrați cu rațiune, ca și noi, au dezvoltat civilizații similare nouă. Poate chiar superioare din anumite puncte de vedere. Trebuie să discutăm serios poziția pe care o adoptăm față de alte forme de viață. Scopul fundamental al Alianței mi se pare agresiv și nu sunt convins că avem dreptate.

Baidar se frământa nehotărât. Văzuse, în viața sa de explorator, zeci de colonii umane distruse de diverse rase non-humane, bestiale sau vegetale. Nu se îndoia de faptul că non-humanii puteau fi înrobiți sau consumați ca hrană ori drept combustibil. Nu era însă sigur de reacția unei mari părți din delegații. Știa că multe civilizații humanoide dezvoltaseră relații comerciale profitabile cu unele rase non-humane. Erau ei gata să renunțe la avantajele materiale pentru un principiu general al Alianței? A mai aruncat o privire către sală, apoi s-a hotărât să răspundă:

— Problema nu este simplă, deoarece non-humanii nu aparțin de o singură specie, cu comportamente identice. Este dreptul nostru de a ucide non-humanii care se hrănesc în mod obișnuit cu carne de humanoid?

Un ușor zumzăit de aprobare a venit în locul unui răspuns clar. Nimeni nu era încântat de perspectiva de a deveni hrană pentru non-humani. Baidar a continuat ceva mai aspru:

— E dreptul nostru să distrugem non-humanii care ne atacă și ne jefuiesc coloniile din lumile noi? Avem acest drept și această obligație față de bieții coloniști! Suntem îndreptățiți să înrobim și să supunem la muncă forțată non-humanii bestiali, lipsiți de rațiune? Poziția noastră de ființe supreme în această zonă de Univers ne dă acest drept. Putem exploata vegetația conform intereselor noastre? Putem, deoarece vegetația posedă numai rudimente de rațiune și ne este necesară pentru trai. Aceasta este una din legile Universului, frații mei humanoizi! Ființele humanoide trăiesc din exploatarea sau consumarea non-humanilor inferiori. În ce privește non-humanii raționali, care au dezvoltat civilizații similare cu ale noastre, problema se pune în termeni clari: ei sau noi. Nu există spațiu vital pentru toți. În cel mai bun caz, îi vom alunga dincolo de frontiera Alianței, să-și găsească alte lumi în care să trăiască.

— Ai vorbit de parcă ai fi Creatorul Universului, a observat cefeul.

— Am vorbit ca un vegan conștient și responsabil față de humanoizi, i-a replicat Baidar. Nu ne-am adunat pentru a rezolva probleme de filosofie sau de etică. Înțelepții pot dezbate aceste probleme pe toate părțile. Noi ne-am adunat din motive clare: scădem numeric, ni se epuizează resursele de trai iar non-humanii ne agresează și ne jefuiesc. Trebuie să ne unim, să dăm

non-humanilor o ripostă hotărâtă și să pornim expansiunea humanoidă universală. Odată ce ostilitățile dintre noi vor înceta, populația va crește din nou într-un ritm sănătos. Noi suntem exploratori, creatori și luptători. Nu ne permitem să șovăim în fața unor dubii mărunte.

Mai multe strigăte de aprobare au răsunat în sală. Baidar a ridicat vaza cu floarea de kipala, să poată fi văzută de toți:

— Pace între humanoizi! Supremația deplină a humanoizilor asupra oricărei vietăți din această zonă de Univers! Unirea humanoizilor pentru o viață sigură, civilizată și prosperă! Expansiunea humanoizilor în toate direcțiile universale! Acum e momentul unirii, frați și surori!

Mulțimea s-a ridicat în picioare, bătând ritmic din palme. Baidar zâmbea mulțumit. Alianța Civilizațiilor Humanoide era ca și constituită. O epocă cumplită, de dezbinare între humanoizi, lungă de zeci de milenii, se terminase. Viitorul i se arăta într-o lumină sublimă.

Rebeliunea varangilor

Un miliard de ani pământeni în urmă... Consiliul Suprem al Alianței Civilizațiilor Humanoide începea o nouă zi de muncă, în palatul său de pe planeta Hanab, din sistemul solar vegan. Bătrânul înțelept Incer, președintele Consiliului, sosise mai devreme cu o jumătate de oră și se plimba prin parcul palatului. Ziua se anunța frumoasă, cu cer curat și soare moderat. Apa din havuz clipocea molcom și păsărelele ciripeau liniștitor. Inima bătrânului înțelept era însă mohorâtă. Presimțea o nenorocire. Simțise tensiunea în glasul lui Merid, șeful serviciului secret al Alianței. Seara trecută, acesta îi solicitase să-l primească în audiență cât mai grabnic posibil. La întrebarea sa, Merid se limitase să spună că în Alianță se întâmplau lucruri grave, pe care agenții săi le descoperiseră și le probaseră suficient de sigur. Atât și nimic mai mult.

Incer luă loc pe o bancă de marmură, sub un azaleu înflorit. Deși la început de zi, se simțea ostenit și tulburat. Cei aproape patru mii de ani pe care îi ducea în spate începuseră să-și spună cuvântul. Condusese cu mână fermă destinele Alianței, în ultimii trei mii de ani. Evitase cu pricepere pricinile de conflict între civilizații și sporise continuu zestrea aliaților. Sub conducerea

sa, Alianța descoperise și colonizase câteva planete noi și bogate. Se putea declara mulțumit. Amintirea discuției cu Merid continua să-l roadă, însă. Ce *poate fi atât de grav*, *încât să-l fi determinat pe Merid să încalce protocolul de prezentare în fața Consiliului*? se întrebă el. Un fior de neliniște îi străbătu creierul, dar amenințarea nu căpătă chip. Era ca o otravă ascunsă și hâdă. *Poate că ar fi timpul să mă retrag,* gândi Incer. *Merit o bătrânețe liniștită, după o viață atât de zbuciumată.* Se ridică destul de vioi de pe bancă și porni către sala mare a Consiliului. Nu era prea convins că făcuse bine convocându-și colegii în adunare de urgență. Poate că totuși Merid exagera ori se alarmase inutil.

Garda de la intrarea în palatul Consiliului îi prezentă onorul cu arma la piept. Era un sirusan bine legat, pe care uniforma argintie stătea perfect. Figura lui de culoarea abanosului strălucea de mulțumire. Era liniște și bine pe planeta Hanab... Incer îl depăși și dădu cu ochii de Merid. Acesta îl aștepta în arcada de la intrare, cu o mapă în mână. Figura lui ascuțită, de cefeu, cu ochii vii și iscoditori, îl predestinase parcă pentru meseria de spion. Era îmbrăcat deosebit de elegant, într-un costum gri deschis, cu o tunică croită perfect. Merid înaintă către Incer cu pas lin, de felină:

— Frumoasă zi, domnule președinte. Îmi pare rău că trebuie să v-o întunec.

— Un rău cunoscut este pe jumătate evitat, îi replică Incer, întinzându-i mâna.

Șeful spionilor din Alianță se grăbi să-i prindă mâna în ambele palme și s-o scuture încetișor. Gura lui subțire ca o fantă abia șuieră cuvintele:

— Nu cred să mai puteți preveni ceva. Poate doar să pedepsiți.

— Să nu ne grăbim cu concluziile, domnule Merid! Consiliul n-a mai aplicat o pedeapsă severă de mai mult de o mie de ani.

— Situația e mai gravă decât o bănuiți, domnule președinte...

Incer își mutase deja atenția de la Merid. Saluta din treacăt colegii din Consiliu, în drumul său către fotoliul de președinte. Cei o sută douăzeci și șapte de consilieri, reprezentând toate civilizațiile umane din Alianță, îl așteptau în amfiteatrul în care, de mii de ani, se luau deciziile de importanță intergalactică. Incer ajunse la locul său și rămase în picioare, privindu-și colegii

cu care împărțea răspunderea pentru destinele populațiilor din Alianță.

— Doamnelor și domnilor colegi, li se adresă el, Kaj Merid, șeful serviciului nostru secret, dorește să ne facă o informare de maximă importanță. Vă propun să-l ascultăm cu toată atenția. Vă rog să vă ocupați locurile!

Consilierii se așezară în ordine. Incer se lăsă în fotoliul de președinte și-și lipi palmele, cu degetele împletite. Se pregătea să asculte cât mai calm posibil orice grozăvie. Kaj Merid rămase în picioare, în dreapta președintelui. Extrase o singură foaie din mapa sa și aruncă o privire către imensul ecran care ocupa întregul perete din fundul sălii. Verifica dacă subordonații săi erau la posturi, gata să deruleze imaginile filmate sau holografice, cu probele de susținere a alegațiilor sale. Totul părea în ordine. Merid tuși, își drese glasul, apoi începu să raporteze:

— Doamnelor și domnilor consilieri, vă rog să-mi permiteți să vă prezint detaliile unei pregătiri de rebeliune în Alianța noastră!

Atmosfera pașnică, de ușoară plictiseală indusă de rutina sarcinilor banale, se sparse în țăndări, ca un pahar scăpat din mână. Privirile tuturor se îndreptară către șeful spionilor mai mult decât curioase. Tensiunea crescuse brusc.

Incer o simțea în ceafă. Toți consilierii fuseseră șocați de introducerea făcută de Kaj Merid.

— Continuă! îl îndemnă Incer. Pe scurt și cu probe cât mai edificatoare!

— Vă raportez că, din informații certe, obținute de serviciul nostru, rezultă că în lumile varangilor se pregătește o rebeliune împotriva ordinii noastre constituționale. Suntem absolut siguri că Zaris, guvernatorul alcorilor și Roinar, guvernatorul kaizilor, au conspirat împreună pentru a săvârși grave încălcări ale legilor noastre. De mult timp, ei au permis populațiilor conduse să încalce reguli fundamentale de comportare și să...

Rumoarea stârnită în sala de consiliu îl făcu să-și întrerupă discursul. Varangii prezenți în sală se ridicaseră în picioare, gata să protesteze vehement. Incer ridică palma dreaptă și-i rugă:

— Domnilor, luați loc! După ce Merid își va prezenta raportul, vom analiza informațiile pe îndelete. Avem în față o problemă serioasă, care trebuie ascultată cu toată atenția. Nu ne putem permite să facem greșeli.

Varangii își reocupară locurile. Kaj Merid se răsuci ușor și arătă cu degetul către ecran:

— Acesta este un dezintegrator de planete fabricat în ascuns de alcori. Se află în faza de testare și pune în pericol grav viața de pe planetele Alianței. Constituția noastră interzice expres proiectarea, producerea, testarea și folosirea acestui tip de armă deosebit de distrugătoare. Presupunem că alcorii intenționează s-o folosească în timpul războiului de secesiune planificat deja.

O liniște teribilă se așterne peste sală. Cumplitul cuvânt *secesiune* era de vină pentru această reacție a consilierilor.

În aproape patru miliarde de ani de existență, Alianța Civilizațiilor Humanoide nu cunoscuse secesiunea. Dimpotrivă, în acest răstimp, multe civilizații humanoide care nu participaseră la fondarea Alianței aderaseră, rând pe rând, la această superputere. Kaj Merid era mulțumit de efectul de trăsnet al informației sale. Se întoarse cu fața către consilieri și continuă:

— Am descoperit că alcorii și kaizii încalcă sistematic programul de perfecționare rasială și control demografic al Alianței. Căsătoriile nu se mai încheie pe baza testelor de compatibilitate stabilite de experții noștri. Guvernatorii Zaris și Roinar au permis populațiilor alcore și kaide să dezvolte sentimente inferioare, de dragoste instinctuală și să formeze familii pe baza acestora. Numărul nașterilor n-a mai fost limitat conform programului Alianței, astfel că populațiile alcore și kaide sunt mult mai numeroase decât vi s-a raportat. E posibil ca sporul exploziv de populație să indice o pregătire de război. Raportorii alcori și kaizi au falsificat rezultatele testelor de căsătorie și cifra nașterilor de copii, introducând aceste falsuri în calculatoarele centrale ale Alianței.

— Probe! Probe! Probe! scandau varangii din Consiliu, bătând cu palmele în masă.

Kaj Merid așteptă ca zgomotul să mai scadă în intensitate, apoi replică sigur de sine:

— Putem obține aceste probe prin anchete la fața locului și prin recensăminte exacte ale populațiilor alcore și kaide. Vă propun să numiți o comisie de anchetă, cu participarea unor specialiști din serviciul nostru de informații. Această comisie să se deplaseze în sistemul solar Alcor, pe planeta Tamira și în

sistemul solar kaid, pe planeta Bogana, pentru anchetă și recensământ. Vă garantez cu viața mea că informațiile strânse de comisie vor confirma integral spusele mele.

— Propunere reținută, pentru dezbatere, îl anunță Incer. Continuă!

— Alcorii și kaizii au încălcat interdicția folosirii ingineriei genetice pentru a produce ființe raționale, continuă Merid. Acesta, arătă el către ecran, este un mutant rațional, produs de geneticienii alcori din maimuțe. Kaizii și alcorii folosesc câteva milioane de astfel de mutanți, pentru munci grele, chiar și mai complexe. Mutanții numiți rovi pot fi folosiți și în luptă, deoarece posedă o agresivitate deosebită. Producerea și folosirea mutanților de către cele două civilizații rebele pot fi documentate tot de comisia de anchetă.

Nimeni nu protesta. Toate privirile se concentraseră pe ecran. O ființă aproape umană, păroasă, cu mușchi puternic reliefați, îmbrăcată într-un simplu șort, îi privea cu ochi ascunși sub arcade proeminente. În mâna dreaptă, ținea o unealtă folosită îndeobște în legumicultură. Palma stângă, cu degete lungi, era ridicată ca și cum s-ar fi apărat. Sunetele care însoțeau imaginea nu lăsau nicio posibilitate de dubiu: rovul vorbea în limbajul alcor.

— Cam greu de contestat această probă! constată Merid pe un ton sarcastic. Rovii sunt înzestrați cu inteligență și pot desfășura activități specific humanoide.

— Și pregătirile pentru secesiune? întrebă Incer încă destul de calm.

Kaj Merid privi triumfător către cei opt varangi. Era momentul să-i atace în bloc, să-și răzbune umilințele la care varangii îl supuseseră pe timpul unor controale din trecut. În sinea sa, era convins că orgolioșii varangi disprețuiau în taină cefeii, considerându-i o rasă inferioară. Spionul își linse buzele uscate și începu:

— Deținem informații verificate prin mai multe surse, din care rezultă că alcorii și kaizii, posibil și alți varangi, încalcă sistematic legile fiscale ale Alianței. În concret, de mii de ani, ei au virat către bugetul Alianței mai puțin de douăzeci la sută din veniturile lor și nu cele șaizeci de procente prevăzute de lege. În plus, au ascuns față de Consiliul Suprem descoperirea și exploatarea unor noi planete, însușindu-și integral avuțiile

acestora. Astfel, varangii au acumulat bogății imense, care contrastează cu nivelul general de trai al populațiilor din Alianță. În cercul liderilor varangi, se discută frecvent posibilitatea separării civilizației lor de restul Alianței, cu scop de a nu împărți avuțiile lor cu celelalte populații aliate. Cei mai înfocați susținători ai secesiunii sunt Zaris-alcorul și Roinar-kaidul. Vă propun să ordonați arestarea imediată a acestor doi capi ai rebeliunii.

Discuții haotice izbucniră în sală. Consilierii schimbau opinii cu voce tare, în grupuri mai mici sau mai mari. Informațiile șocante învinseseră obișnuințele de ordine și disciplină ale consilierilor. Incer, tot calm, atinse o clapă din fața sa. Sunetul prelung, de gong, acoperi larma. Consilierii încetară discuțiile și întoarseră privirile către președinte. Kaj Merid zâmbea fin, mulțumit de sine. Era convins că va rămâne în istoria Alianței ca omul providențial, care o salvase de dezmembrare.

— Domnule președinte și onorați consilieri, nu mai am alte informații, raportă el. Cele patru capete de acuzare sunt suficiente pentru pedeapsa capitală.

— Spionii nu au dreptul de a judeca și a condamna, îi replică Incer liniștit. Vă mulțumim pentru informațiile furnizate! Sunteți liber!

Kaj Merid aplecă scurt capul, își luă mapa și porni către ieșire. Unul din varangi îi spuse ceva cu glas scăzut și șuierător. Merid se prefăcu a nu fi auzit nimic. Ieși din sală cu fruntea sus și inima cântând de bucurie. Nimeni până la el nu mai descoperise asemenea informații în interiorul Alianței. Era cineva. Era un erou. *Curând, numele meu va fi pe toate buzele locuitorilor din Alianță,* gândi el înfiorat de plăcere. *Aș putea ajunge chiar și guvernator în patria mea, Cefeu. Eu, fiul unor fermieri modești, de pe cea mai săracă planetă a constelației...*

O tăcere grea, rău prevestitoare, se lăsase în sala de consiliu. Incer gândea intens, căutând o soluție de evitare a conflictului. Nu se îndoia deloc de exactitatea informațiilor prezentate de Kaj Merid. Ele îl șocaseră mai profund decât orice eveniment auzit sau văzut în viața lui. Un sistem de valori sigur și trainic se destrămase în fața sa ca o pânză veche. Incer simțea că se prăbușea într-o genune de nesiguranță și temeri. Dacă acuzațiile ar fi privit civilizații modeste, de la frontiera Alianței, le-ar fi putut analiza cu mai mult calm. Varangii erau însă unul

dintre stâlpii de susținere ai edificiului aliat. Strămbunii lor participaseră la fondarea Alianței și la elaborarea constituției acesteia. Oștirile varange, faimoase pentru vitejia lor, impuseseră legile Alianței până departe, dincolo de frontiere. Ele plătiseră un cumplit tribut de sânge în marile confruntări cu civilizațiile non-humane. Varangii contribuiseră total dezinteresați la ridicarea nivelului de trai al celor mai sărace populații din Alianță. Savanții varangi influențaseră hotărâtor progresul cunoașterii și creației umane...

Și acum ei... gândi Incer și simți că se sufoca. Ridică ochii săi de un albastru senin și cuprinse dintr-o privire întregul Consiliu. Nu-și recunoscu vocea care rostea liniștit:

— Domnilor colegi, trebuie să dovedim maxim de prudență, realism și responsabilitate în analiza acestor informații.

— Nu avem niciun precedent după care să ne ghidăm, observă un consilier sirusan. În al doilea rând, varangii sunt cunoscuți în întreaga Alianță ca oameni de onoare desăvârșită.

— Popoarele din Alianță ne-au ales să le conducem pe bază de legi statornicite în miliarde de ani, precum și pe informații adevărate, exacte și oportune, rosti Incer cu glas tremurat. Dacă am fugi de adevăr o singură dată, toate principiile morale ale Alianței s-ar prăbuși iar haosul comportamental ar cuprinde lumile noastre. Ce soluții propuneți pentru rezolvarea crizei varange?

Incer își simțea palmele umede de emoție. Așa ceva nu mai trăise niciodată. Nici măcar când era explorator și înfruntase moartea de mai multe ori, nu simțise fiorul de slăbiciune și spaimă care îl frământa din ce în ce mai puternic. *O lume sigură și frumoasă se prăbușește sub ochii noștri*, era gândul înfipt ca un cui în creierul său.

Consilierii schimbau între ei priviri nehotărâte. Erau prea uluiți să imagineze o soluție rațională de rezolvare a crizei. După o lungă perioadă de tăcere, varangul Kerr, reprezentantul sistemului solar Alioth, se ridică în picioare:

— Domnule președinte și domnilor colegi, înțeleg că sunteți stupefiați de cele auzite și văzute, spuse el. Faptele contravin într-o bună măsură vechilor legi ale Alianței Civilizațiilor Humanoide. Kaj Merid a cerut deja pedeapsa cu moartea pentru doi corasiali de-ai mei, Zaris și Roinar. Vă sugerez să privim situația și din alt unghi de vedere. Nu cumva unele reguli

fundamentale ale Alianței nu mai corespund evoluției umane și ar trebui actualizate? Poate că experimentele lui Zaris și Roinar prefigurează evoluția viitoare a majorității populațiilor din Alianță. Vă mulțumesc pentru atenție!

Kerr își reocupă locul, cu ochii la Incer. Pe fața bătrânului vegan nu se putea citi nimic, însă.

O femeie cu ten măsliniu și păr roșcat se ridică și începu să vorbească. Era prințesa Verina, reprezentanta sistemului solar Bellatrix din constelația Orion. Incer nu reuși să-i recepționeze cuvintele de început. În creierul său, vuia furtuna deznădejdii. Propunerea lui Kerr îi confirmase faptul că toate informațiile prezentate de Kaj Merid erau adevărate. Varangii încălcaseră legi fundamentale ale Alianței și acum cereau modificarea lor. Un vârtej tulbure se întrezărea în viitor. Bătrânul vegan se forță să urmărească discursul prințesei Verina.

— Puterea și stabilitatea Alianței au fost asigurate de respectarea neabătută a legilor comunitare, spunea aceasta. Astfel am învins împotrivirea îndârjită a civilizațiilor non-humane și le-am alungat dincolo de frontierele Alianței. Noi n-am invocat posibilitatea schimbării legilor Alianței, deși am suferit pagube imense prin întreruperea relațiilor comerciale cu unele civilizații non-humane. Multe populații orione ne-au cerut să respectăm tradiții locale aflate în contradicție cu politica demografică a Alianței. Noi, orionii, am impus legea Alianței, chiar trimițând la moarte sau în exil zeci de milioane de corasiali. Ne-ar conveni și nouă să folosim mutanți rațională în locul roboților, însă respectăm interdicția din legile Alianței. Sustragerea varangilor de la plata dărilor legale către Alianță e o dovadă de egoism și necinste. Ea seamănă neîncredere și nesiguranță în mințile noastre. Ideea secesiunii este deosebit de gravă. Până și simplul gând secesionist ar trebui pedepsit cu moartea. În concluzie, nu putem schimba legile străvechi ale Alianței, pentru a le adapta faptelor infracționale săvârșite de varangi și a-i exonera de pedeapsă. Propun să se aplice legile, cu toată severitatea, pentru a descuraja orice altă civilizație de la astfel de acte criminale.

Veganul Incer își privea mâinile cu degetele încleștate pe tăblia mesei. Acestea se albiseră de efort inconștient.

O mare luptă se dădea în creierul lui. Sirusanul Megon se ridică și începu să vorbească:

— De la fondarea Alianței și până în prezent, rasa mea a pierdut câteva miliarde de combatanți. Aceștia au căzut în lupte pentru impunerea legilor Alianței în această zonă de Univers. Acum, când am impus tuturor civilizațiilor humanoide un singur sistem de drept, varangii ne cer să-l schimbăm, pentru a-și scăpa de pedepse unii corasiali. Nu putem accepta aceasta! Siguranța vieții fiecărui locuitor din Alianță depinde de respectarea strictă a legilor. Reformele propuse de varangi ar provoca haos, mai ales în civilizațiile humanoide noi, cu un nivel mai scăzut de evoluție. Nerespectarea politicii demografice comunitare ar putea duce la resălbăticirea unor populații abia civilizate. Opulența varangilor este o jignire și o sfidare a austerității în care trăiește neamul meu. Cer pedepsirea cu moartea a căpeteniilor rebele și reimpunerea legilor Alianței în rândul populației varange! N-ar fi corect să pedepsim întreaga populație varangă pentru infracțiunile liderilor. Numai căpeteniile să fie ucise!

Lui Incer i se părea că trăia într-un coșmar îngrozitor. Consilierii cereau moartea lui Zaris-alcorul iar acesta era logodnicul singurei sale fiice, Deira. *Voi putea, oare, să-mi privesc fiica în ochi și să-i spun că am decis uciderea iubitului ei*? se întreba bătrânul vegan. *Ar trebui să pot,* se încuraja el. *Legile trebuie respectate...*

Deja, un consilier kaseu vorbea, punctându-și spusele cu gesturi largi. Ochii săi imenși răspândeau o lumină verde în jurul feței de culoare albastră.

— Ca ființe raționale supreme din această zonă de Univers, ar trebui să fim mai deschiși față de experiențe noi. Sistemele închise nu evoluează, ci doar se conservă ori se sting. Din multe puncte de vedere, Alianța noastră a devenit un sistem închis, dominat de rutină și formalism. Nu neg rolul legilor în viața oricărei comunități, însă observ că ele trebuie să se adapteze continuu nivelului de evoluție al populației. De-a lungul timpului, noi, kaseii, am renunțat la multe legi rasiale vechi, cu scopul de a ne încadra în legile evoluției și civilizării continue. De pildă, strămoșii noștri sălbatici erau canibali, dar noi nu le-am păstrat tradiția. Când am aderat la Alianță, una din legile noastre rasiale supreme ne interzicea metisarea cu alte populații. Am înțeles că era o frână în calea evoluției noastre și am renunțat la ea. De ce nu ar fi valabilă această regulă de evoluție și civilizare și pentru

legile străvechi ale Alianței? Eu vă propun să dezbatem faptele varangilor funcție de criteriul evoluției și civilizării continue a humanoizilor. Poate că ar fi bine să ascultăm și argumentele acuzaților Zaris și Roinar. Nu trebuie să ne grăbim, să luăm o decizie pripită, care ar afecta coeziunea Alianței și încrederea populațiilor humanoide în noi, Consiliul Suprem.

Spusele kaseului i se păreau lui Incer de bun simț. În același timp, îl speriau. În mod voalat, ele puneau sub semnul întrebării principii și legi fundamentale pe baza cărora Alianța funcționa de miliarde de ani. Viața lui, ca și a majorității legiuitorilor din Alianță, era intim legată de aceste legi și principii. Nu și le putea smulge din conștiință decât odată cu viața. *Da, sunt prea bătrân pentru aceste vremuri,* gândea Incer. *Ar trebui să mă retrag din funcție, înainte de a săvârși fapte pe care le-aș regreta tot restul vieții.* Își ridică ochii din tăblia mesei și privi la consilieri. Deja vorbea Weipur, un shang din constelația Pegasus. Incer făcu un efort să se concentreze asupra discursului acestuia. O cută adâncă, de încruntare, i se săpase pe frunte.

— Dezbinarea ne pândește deja, observă shangul. Discuțiile în contradictoriu n-au fost ceva obișnuit în Consiliul nostru. Ele n-ar trebui să ne sperie, însă. Deseori, adevărul și dreptatea ies la iveală numai în urma unor aprige dispute dialectice. Suntem într-o situație delicată, deoarece analizăm situația unei supercivilizații din Alianța noastră. Nu e vorba de o națiune sau rasă măruntă, care face primii pași pe calea civilizării. Analizăm situația unei civilizații de mai mult de o sută de miliarde de oameni, civilizația varangă. Nu putem despărți liderii de populație decât în mod formal și ideatic. Mai mult ca sigur, liderii varangi au acționat cu acordul expres ori tacit al populațiilor din sistemele lor solare. Dacă ne vom mulțumi să aplicăm legile Alianței în mod formal, s-ar putea să provocăm o cumplită sciziune, cu efecte negative încă nebănuite asupra viitorului nostru. Vă propun să analizăm faptele varangilor funcție de criteriile adevărului și dreptății, în general. Încalcă aceste fapte adevăruri universale de care depinde viața humanoizilor din Alianță? Faptele lor nedreptățesc flagrant alte rase din Alianță? Pun aceste fapte în pericol civilizația noastră humanoidă în ansamblul ei? Dacă vom găsi răspunsuri corecte la aceste întrebări, vom ști ce atitudine trebuie să adoptăm față de varangi. Vă propun să discutăm situația foarte serios, fără a

ne grăbi să condamnăm ori să aprobăm faptele dezvăluite de Kaj Merid.

Incer se trezi aprobându-l pe Weipur din toată inima:

— Da, nu trebuie să ne grăbim, să luăm o hotărâre pripită. Să analizăm cât mai detaliat efectele pe care le-ar produce fiecare variantă de acțiune asupra populațiilor din Alianța noastră!

Încă un varang se ridică în picioare. Era Mugan, reprezentantul sistemului solar Megrez. Figura sa întunecată indica îngrijorare, dar nu frică. Vorbele sale erau simple și clare:

— Străbunii noștri au fondat Alianța Civilizațiilor Humanoide pe bază de consens. Niciuna din civilizațiile care compun Alianța n-a fost înglobată cu forța armelor sau prin înșelăciune. Am respectat întotdeauna libertatea de conștiință și voință a fiecărei rase și națiuni. De ce, în cazul varangilor, nu se poate aplica principul libertății de conștiință și voință? De ce simple discuții despre posibilitatea părăsirii Alianței sunt taxate drept crime? Ne poate forța cineva să rămânem în Alianță fără voia noastră? Nu, domnule președinte și domnilor colegi! Dacă noi considerăm că Alianța a ajuns un organism birocratic și anchilozat, care frânează evoluția spirituală și materială a varangilor, suntem infractori? Nu, colegii mei! Suntem cu un pas înainte pe drumul cunoașterii și viitorului. Propun să dezbatem posibilitățile și modalitățile de reformă a Alianței, încât aceasta să corespundă cerințelor de evoluție și progres a raselor care o compun. Să discutăm deschis, constructiv și fără a ne acuza de rele intenții!

Pelas, reprezentantul sistemului solar Deneb din constelația Cygnus, se ridică în picioare încă în timp ce Mugan vorbea. Varangul îl observă și se grăbi să încheie:

— Acum e momentul să stabilim legi mai flexibile și mai moderne pentru Alianță. Dacă n-o facem, vom stagna și ne vom stinge ca și alte civilizații din vechime. Noi, varangii, nu acceptăm o Alianță închisă la înnoirile cerute de viața umană evolutivă.

Pelas se grăbi să-i replice acid:

— Dacă propunerile de reformă a Alianței ar fi fost făcute înainte de dezvăluirile lui Kaj Merid, aș fi fost tentat să vă iau în serios și să caut posibilități de perfecționare. Ele sunt făcute însă după descoperirea infracțiunilor deja săvârșite de unii lideri varangi. Nimeni nu v-a oprit să criticați și să propuneți

modificarea legilor Alianței înainte de a le încălca. Voi le-ați încălcat pe tăcute, pregătind o secesiune periculoasă pentru Alianță. Din această cauză, cer formarea unei comisii de anchetă care să documenteze pe teren, în lumile varange, încălcarea legislației comunitare. Vreau să fac parte din această comisie. De asemenea, cer ca, până la finalizarea anchetei, Zaris și Roinar să fie suspendați din funcțiile de guvernatori și deținuți într-o închisoare vegană. Astfel, nu vor putea influența bunul mers al anchetei. Abia după ce vom aduna toate informațiile despre rebeliunea varangilor, vom putea discuta în Consiliu de avem de făcut în viitor.

Incer își descleștă mâinile. Simțea o ușurare în suflet. Nu era obligat să ia o decizie finală încă. Mai avea timp să se informeze, să cugete pe îndelete, să caute o soluție de compromis. Începuse să se liniștească. Intervenția varangului Kemir, din sistemul solar Merak, îl aruncă însă înapoi, în plin conflict de civilizații.

— Nu-i vom preda pe Zaris și Roinar polițiștilor federali, declară acesta. Ei sunt demnitari de rang maxim în lumea noastră și trebuie să fie tratați cu tot respectul cuvenit. Ca semn de bunăvoință și bună credință, acceptăm ca o comisie numită de Consiliu să inspecteze orice planetă din constelația Varanga. Nu avem nimic de ascuns față de aliații noștri. Dacă însă nu vom fi tratați ca aliați cu drepturi egale, nu vom ezita să ne desprindem din Alianța Civilizațiilor Humanoide. Suntem suficient de puternici și de evoluați încât să trăim pe cont propriu.

— Nici măcar nu vă ascundeți intențiile secesioniste! strigă un consilier orion, arătându-l pe Kemir cu degetul. Vreți să aruncați populațiile humanoide cu miliarde de ani în trecut?

— Vrem să trăim normal în această zonă de Univers, replică Kemir mohorât. Vrem să cunoaștem legile universale de evoluție și să le respectăm. Nu vrem să ne închidem într-un cerc strâmt de legi vechi, în care să stagnăm și să ne stingem. Vrem să asigurăm și generațiilor viitoare dreptul la viață civilizată.

— Încălcând legile Alianței?! îi strigă un consilier vegan.

— Respectând legile vieții, ripostă Kemir dur. Noi nu suntem mai inteligenți și mai culți decât creatorii care ne-au înscris aceste legi în ființele noastre.

— Ce teorii înșelătoare mai vreți să inventați? întrebă un

dracon din sistemul solar Alwaid. Humanoizii sunt produsul propriei autoperfecționări.

— Și cum am apărut în această zonă de Univers? îl repezi Kemir. Cine ne-a înzestrat cu instinctele de perpetuare și evoluție?

Discuția degenerase în zeci de replici încrucișate, între consilierii din rase diferite. Cuvântul *rebeli* se auzea din ce în ce mai des. Cei opt varangi se ridicaseră în picioare, ripostând fiecare la atacurile venite din toate părțile. În mod vădit, poziția lor nu era deloc bună. Majoritatea celor prezenți se simțeau înșelați și amenințați de secesiunea varangilor. Incer făcu un ultim efort de a restabili ordinea. Sună gongul, apoi se ridică în picioare și începu să vorbească:

— Doamnelor și domnilor, vă rog să vă stăpâniți nervozitatea! Până la finalizarea verificărilor, nu aveți dreptul de a acuza pe nimeni, de nimic. După ce vom aduna toate informațiile din Varanga, le vom analiza împreună și vom lua o decizie temeinică. Vă rog să precizați cine se oferă voluntar pentru comisia de anchetă!

În liniștea producă de intervenția lui Incer, începură să se audă glasurile voluntarilor: Pelas-denebul, Myra-oriona, Kirod-sirusanul... Concomitent, figurile lor apăreau pe ecranul din fundul sălii de consiliu.

Incer se lăsă ușurat în fotoliu. Câștigase timpul pe care și-l dorea. Se putea sfătui în liniște cu înțelepții vegani, putea interveni pentru netezirea asperităților și domolirea patimilor... Sentimentul de prăbușire iremediabilă începuse să-l părăsească. Ochii lui se opriră o clipă pe figurile celor opt varangi. Aceștia rămăseseră în picioare, cu bărbiile ridicate, privind mândru, chiar sfidător, în jur. Nu se temeau de cele ce se pregăteau. Dimpotrivă, păreau mulțumiți de efectele răzvrătirii lor. *Ce neam orgolios și încăpățânat*! se pomeni Incer gândind. *Și când mă gândesc că unul dintre ei îmi va lua singura fiică...*

Anchetă în sistemul solar Alcor

Cei opt consilieri varangi ieșiră împreună din sala de consiliu. Priveliștea care îi întâmpină ar fi trebuit să-i descumpănească. Marea piață din fața palatului era aproape plină de jurnaliști din diverse constelații și de populație vegană. Pe marele ecran din

stânga pieții, scintila o lozincă în litere roșii, din alfabetul Alianței – *Moarte rebelilor varangi*!

— Șobolanul de Kaj Merid și-a pus în mișcare antenele, constată Varid, reprezentantul sistemului solar Al Kaid.

— Vrea neapărat vărsare de sânge, spuse alcorul Ower. Cel puțin al nostru, al alcorilor și kaizilor, dacă nu al tuturor varangilor.

— Ar trebui să-i administrăm o lecție amară țăranului ăsta cefeu, sugeră fermecătoarea Layna, consiliera sistemului solar Phecda.

— Toate la timpul lor, îi temperă bătrânul Domuz din sistemul solar Mizar. Vedeți cum răspundeți la întrebările provocatoare ale ziariștilor!

Videolaserele portabile bâzâiau deja în fața lor iar jurnaliștii se înghesuiau nerăbdători, să nu scape evenimentul mileniului – acuzarea varangilor de rebeliune. Era un subiect teribil, care putea fi viu discutat până în cele mai îndepărtate lumi ale Alianței. Kerr din Alioth făcu un pas în fața delegației varange și ridică palmele, cerând liniște. Mulțimea nervoasă tălăzui preț de câteva secunde, apoi începu să se liniștească. Kerr se întoarse cu fața către ecranul pe care provocatori necunoscuți cereau moartea varangilor. Din fruntea lui porni un fulger albăstrui și ecranul explodă în țăndări.

— Acum putem discuta civilizat, anunță Kerr. Ce doriți de la noi?

— O declarație comună privind acuzațiile ce vi se aduc de către Consiliul Suprem! cerură mai multe glasuri.

— Decanul nostru, Bores din lumea stelei Dubhe, va lămuri această problemă.

Ca la o comandă, varangii se dispuseră în semicerc, scoțându-l în față pe bătrânul Bores. Chipul lui vulturesc, cu fața bronzată și cu părul complet alb, degaja răceală și siguranță. Ochii săi vii, de culoare bleumarin, îți impuneau respect de la prima vedere. Bores își ridică fruntea mândră în fața mulțimii și spuse liniștit:

— În prezent, civilizația varangă nu e acuzată de nimic. Spionul Kaj Merid, atât de îndrăgit în lumile noastre stelare, a informat Consiliul Suprem despre cinci presupuse infracțiuni federale săvârșite de varangi.

Tonul disprețuitor la adresa sa îl făcu Kaj Merid să se strâmbe de ură. Spionul urmărea și înregistra discuțiile din piață, printr-o

aparatură ultraperformantă, instalată într-o clădire vecină. Alături de el, câțiva agenți înarmați urmăreau încordați evenimentele aflate în desfășurare. Kaj Merid îi speriase, spunându-le că varangii erau în stare de un act disperat.

— O comisie numită de Consiliul Suprem va verifica acuzațiile lui Kaj Merid, în lumea Varangei, continuă Bores. Noi, varangii, vom ajuta această comisie să afle întregul adevăr. Nu avem nimic de ascuns.

— Veți preda comisiei secesioniștii varangi? întrebă o jurnalistă vegană.

— Niciun varang nu poate fi acuzat de secesiune, pentru că a făcut propuneri de perfecționare a organizării și activității Alianței noastre! replică Bores.

— Zaris-alcorul și Roinar-kaidul au întreprins acțiuni concrete în vederea secesiunii! strigă un vegan din mulțime. Nu ne puteți înșela. Vrem să-i vedem la închisoare!

— Guvernatorii Zaris și Roinar au discutat posibilitatea secesiunii, în caz că propunerile lor de evoluție și progres nu vor fi acceptate de Consiliul Suprem. Conform principiilor libertății de conștiință și de voință, nu pot fi acuzați de niciun delict federal.

— Nu puteți nega faptul că varangii au dezinformat sistematic conducerea Alianței despre invențiile științifice cu caracter militar și genetic! șuieră un ziarist sirusan.

— În fiecare zi, în lumile varange, se produc zeci de descoperiri și invenții științifice, replică Bores. Nu putem sufoca baza de date a Alianței cu toate fleacurile. Raportăm numai informațiile de interes federal.

— V-ați îmbogățit din înșelarea aliaților și trăiți după reguli imorale, aproape sălbatice! acuză un jurnalist shang.

— Comisia de anchetă va verifica aceste informații incorecte pe mai multe planete din lumile noastre, îi răspunse Bores. Vom cere ca rezultatele anchetei să fie făcute publice față de toate rasele aliate. Astfel, bârfele, zvonurile și interpretările tendențioase, răspândite de spionii lui Kaj Merid, vor fi spulberate.

— Deci, respingeți fără echivoc secesiunea? întrebă o jurnalistă kasee.

— Dacă populația varangă va fi nedreptățită și propunerile noastre de perfecționare a Alianței vor fi respinse fără a fi

discutate serios, vom lua în calcul și posibilitatea secesiunii, răspunse Bores cât se putea de franc. Noi, varangii, suntem oameni liberi, creatori și morali. Nimeni și nimic nu ne va putea frâna progresul spiritual și material. Nici măcar legile învechite ale Alianței!

O explozie de proteste izbucni după ultima sa propoziție. O asemenea reacție era de așteptat. Cetățenii Alianței erau educați încă din copilărie să creadă că legile lor erau sacre, inviolabile și imuabile. Varangii tindeau să sfărâme fără milă credințe absolute, înscrise în sufletele miilor de miliarde de humanoizi din Alianță. Acțiunea lor nu avea precedent istoric cunoscut. Era o noutate care șoca și speria oamenii obișnuiți cu stabilitatea vieții.

Bores cugetă câteva clipe. Se întreba cam cum ar putea câștiga mulțimea față de cauza varangă. Ca fin psiholog și bun diplomat, știa că varangii vor avea nevoie de sprijin de mase în toate lumile Alianței. Ca atare, ridică glasul și spuse:

— Invităm jurnaliștii și alte persoane interesate să vină în Varanga, să urmărească mersul anchetei ori să se informeze pe cont propriu. Vă oferim mijloace de transport, locuri de cazare și surse de hrană gratuite. Dacă veniți la noi, veți constata că suntem o rasă ospitalieră și pașnică.

Peste mulțime se lăsă liniștea. Toți simțeau că varangul vorbise sincer, din inimă. Deja, majoritatea șovăiau în fața delegației varange. Bores profită de momentele de incertitudine și-i anunță:

— Nu mai avem nimic de declarat. Plecăm în Varanga, să sprijinim comisia numită de Consiliul Suprem să afle adevărul. Vă mulțumim pentru atenție și pentru înțelegere!

Bores făcu primul pas. Mulțimea se desfăcu supusă, lăsându-le varangilor o cale de trecere către aeromobilul lor. În turnul din vecinătatea pieții, Kaj Merid își mușca furios buzele. *Varangii sunt deosebit de înșelători și greu de prins pe picior greșit,* gândi el. *Trebuie să plec personal în Varanga, să mă asigur că nu vor înșela membrii comisiei de anchetă. Trebuie*!

*

În zborul către astroport, în aeromobilul lor, varangii se sfătuiră pe îndelete. Nu se puteau risipi în întreaga lume a celor opt stele. Comisia numită de Consiliul Suprem își stabilise ca obiectiv verificarea situației și activităților din lumea alcorilor,

condusă de guvernatorul Zaris și din sistemul solar Al Kaid, condus de Roinar. Ei trebuiau să fie acolo, alături de cei doi guvernatori acuzați, să se asigure că nicio provocare sau un abuz nu va avea loc. Ca atare, deciseră să informeze guvernatorii din celelalte lumi varange despre hotărârea Consiliului Suprem, iar ei să se împartă în două grupe, care să plece pe planetele de bază ale lui Zaris și Roinar.

Comunicatul către guvernatorii sistemelor solare varange a fost trimis din zborul aeromobilului. În el se sugera și alarmarea forțelor de apărare proprii, pentru a respinge eventuale provocări din partea unor agenți rău voitori. La astroport, varangii s-au despărțit în două grupuri și s-au îmbarcat separat. Kerr, Layna, Ower și Domuz au plecat pe direcția stelei Alcor, cu intenția de a ateriza pe planeta Tamira. Bores, Varid, Mugan și Kemir au plecat cu astronava pe direcția planetei Bogana, din sistemul solar Al Kaid. Consilierii varangi probau încă o dată că, în lumile lor, solidaritatea rasială era mai presus de orice discuție. Nici măcar amenințarea cu forțele armate ale întregii Alianțe nu-i făcuse să accepte arestarea lui Zaris și Roinar. Un asemenea act înjositor era de neconceput de către mândrii varangi. Zaris și Roinar aveau dreptul să-și justifice acțiunile din poziția de oameni perfect liberi.

*

În astronava *Kristal,* cu destinația Tamira, consiliera Layna încerca să se relaxeze după șocurile prin care trecuse. Își trăsese căștile pe urechi și asculta muzica astrală, din patria ei, planeta Fiora. Prin fața ochilor ei închiși, treceau imagini splendide, de acasă. Soțul ei, astrofizicianul Ragnar și cei doi copii, un băiat și o fată... Și ea încălcase limita demografică impusă de Alianță la un singur copil. N-ar fi renunțat la niciunul, pentru nimic în lume. Sentimentele sale față de soț și copii erau o problemă personală, în care funcționarii comunitari nu aveau dreptul să se amestece. Și ea cunoscuse dragostea adevărată, pur umană. Nu se căsătorise conform programului de calculator stabilit de geneticienii Alianței. Își alesese soțul după glasul inimii. Nu simțea niciun fel de vină pentru aceasta. Dimpotrivă, era sigură că ascultase de chemarea naturală înscrisă de legile universale în ființele lor...

Cei trei bărbați care o însoțeau, Kerr, Ower și Domuz, se retrăseseră într-o cabină, să-și continue discuțiile. Au aprins

ierburi aromate, în narghilele de metal, după obiceiul împrumutat de la orioni. Trăgeau alene fumul parfumat în piept, apoi îl slobozeau în aer, în rotocoale albăstrii.

— Dacă spionii comunitari vor să-l aresteze pe Zaris, va trebui să ne opunem cu luptătorii noștri, sugeră Kerr.

— Desigur, aprobă bătrânul Domuz. Nu putem permite ca un guvernator varang să fie înjosit în asemenea hal.

— Îmi voi apăra guvernatorul cu prețul vieții mele, îi asigură Ower. De sute de mii de ani, niciun alcor n-a purtat cătușe.

Discuția continuă domol, în atmosfera parfumată cu tabac și alte plante înmiresmate. Erau siguri că Varanga nu era amenințată de vreo acțiune de război, de către forțele armate aliate. Acestea acționau numai la comanda Consiliului Suprem din care făceau parte și ei. Bătrânul vegan Incer era prea înțelept să autorizeze folosirea forței armate împotriva unei supercivilizații ca Varanga. Nu, niciun pericol major nu amenința lumea lor. Doar o comisie sâcâitoare, care va ancheta un timp spusele lui Kaj Merid. Apoi, vor urma lungi discuții în Consiliul Suprem și se va ajunge la un compromis...

*

Consilierii Bores, Varid, Mugan și Kemir, îmbarcați pe astronava *Fulger,* cu destinația Bogana, discutau cele de urmat, în jurul unei mese. Din când în când, gustau din paharele cu amber, o băutură ușor alcoolizată, făcută din fructe. Nici ei nu erau prea îngrijorați de activitatea comisiei de anchetă. Nu se simțeau vinovați cu nimic față de aliații lor. Cele cinci capete de acuzare ridicate de Merid erau simple interpretări rău voitoare. Ei acționaseră potrivit credințelor lor în evoluție și progres, precum și conform principiilor de justiție. Nu era drept ca ei, varangii, să întrețină populații mai puțin creatoare, cu taxe exagerate, smulse din cuceririle riscante ale exploratorilor și comercianților lor. Armata Alianței era nejustificat de mare față de pericolele reale care pândeau lumile lor. Aceasta devenise un organism parazitar, care consuma foarte mult, fără a produce nimic. Mercenarii sirusani erau plătiți cu solde de zeci de ori mai mari decât salariile oamenilor de știință din alte lumi. Așa ceva nu puteau accepta creatorii varangi. Cei patru consilieri erau decișI să-și impună principiile și opiniile în fața comisiei de anchetă. Nici măcar nu-și imaginau că se va încerca folosirea forței împotriva guvernatorului Roinar. Așa ceva era de

neconceput. Spionul Kaj Merid trebuia să-și cunoască lungul nasului. O fi fost el funcționar federal, însă un guvernator de sistem solar e un stăpân de lumi, cu cel mai înalt rang în Alianță.

*

— Ne apropiem de Tamira, anunță pilotul astronavei *Kristal.*

Layna deschise ochii și-și scoase încet căștile de pe urechi. Se eliberă din chingile fotoliului și se apropie de hublou. Lumea Tamirei se răsfăța sub razele soarelui Alcor. Era așa cum o cunoscuse anterior. Două continente gigantice, parcă în echilibru, separate de oceanul planetar. În partea luminată de soarele Alcor, se ghiceau miile de orașe albe, construite integral din calcar, cea mai obișnuită rocă locală. Acolo, undeva, înconjurată de grădini și parcuri imense, se afla capitala planetei, Kadeva. *Dacă n-ar fi această blestemată comisie, m-aș simți în vacanță,* gândi Layna. *Alcorii sunt deosebit de prietenoși și știu să-și trăiască din plin viețile. Ar fi păcat ca o lume atât de plăcută să fie zguduită de tulburări provocate de funcționarii federali...*

Cei trei bărbați veniseră în centrul de comandă și urmăreau pregătirile de aterizare. Astronava luneca lin către locul indicat de administratorii astroportului. O mică zguduitură și trapa de ieșire începu să se deschidă. Layna se întoarse la locul ei, să-și ia geanta de voiaj, destul de ușoară. Nu-și cărase lucruri inutile, deoarece știa că gazdele alcore le vor pune la dispoziție cele necesare unui trai mai mult decât îmbelșugat. Alcorii erau recunoscuți drept cei mai bogați varangi. Aveau multe planete noi în exploatare. Producția industrială era înfloritoare, deoarece inventatorii alcori născoceau cele mai neobișnuite mașini și aparate. Comerțul cu alte lumi din Alianță le aducea venituri mult mai mari decât ar fi putut consuma. Layna păși către scara de coborâre, cu aceste gânduri în cap.

Prima figură de alcor apărută în fața ochilor ei, conducătorul aeromobilului, nu-și ascundea îngrijorarea.

— Ați aflat deja? îl întrebă ea.

— Acuzațiile au fost dezbătute aseară, pe postul planetar de televiziune, confirmă acesta. Lumea așteaptă o declarație oficială a guvernatorului Zaris.

— Vă temeți?

— Toți suntem acuzați, mai mult sau mai puțin. Ce se va

întâmpla cu noi, doamnă consilier?

— Nimic deosebit. Veți continua să trăiți după aceleași reguli și tradiții. Alianța nu are drept să se amestece în viața internă a lumii voastre.

— Dacă ar fi așa...

Cei patru consilieri urcară în aeromobil și porniră către oraș.

— Comisia de anchetă a sosit cu aproape o oră înaintea dumneavoastră, îi informă conducătorul vehiculului.

A fost cazată într-o casă de oaspeți din același complex în care veți locui dumneavoastră.

— I-ai văzut? întrebă Kerr.

— Numai la televizor. Sunt cinci. Patru bărbați și o femeie. N-am reținut niciun nume.

— Vedem noi...

Aeromobilul pătrunse în oraș, pe deasupra unui bulevard foarte larg. Oamenii se zăreau asemenea unor puncte viu colorate în alb, bleu și galben. Acestea erau cele mai obișnuite culori ale straielor alcore. Niște culori vii și vesele, ca sufletele băștinașilor. După un ocol de câteva minute, aeromobilul aterizâ într-un parc imens, străbătut de alei albe ca spuma laptelui.

— Aceasta este vila dumneavoastră, le arătă conducătorul aeromobilului o clădire cu trei etaje, din calcar, metal și sticlă. Acolo, în dreapta, locuiesc membrii comisiei de anchetă.

Cei patru consilieri își luară gențile de voiaj și coborâră. În fața vilei, îi așteptau patru fete îmbrăcate în salopete bleu și cu coroniță galbene pe frunți. Erau gazdele alcore. Toate îi întâmpinară zâmbind deschis, fără urmă de formalism. Chiar erau bucuroase de oaspeți. Înainte de a intra în vilă, Layna aruncă o privire către clădirea vecină. I se păruse că niște ochi sfredelitori și răi o urmăreau. Nu zări însă nimic. Probabil, noii sosiți se odihneau după călătorie.

În holul de intrare, Ower își anunță colegii că va pleca imediat la palatul guvernatorului, să discute cu Zaris. Intenționa să-l roage să nu dea nicio declarație oficială înainte de a se sfătui cu ei. Toți îl aprobară. Era bine ca Zaris să nu irite inutil membrii comisiei de anchetă. Trebuia să-i trateze cu maxim de diplomație iar el nu prea excela în acest domeniu. Înainte de a fi ales guvernator, fusese unul dintre cei mai cutezători exploratori și cuceritori de planete sălbatice. Era învățat să lupte și să riște. Nu se adaptase niciodată la comportarea formalistă,

aproape ritualică, practicată de înalții funcționari ai Alianței.

Layna pătrunse în apartamentul său. O adiere suavă, de flori de portocal, se răspândea din aparatul de climatizare. Consiliera își lăsă geanta de voiaj pe suportul de lângă ușă și înaintă până la peretele din sticlă dinspre sud. De după perdea, mai aruncă o privire către vila vecină. Nu se înșelase. Silueta subțire, îmbrăcată într-un costum gri-fer, a spionului Kaj Merid se zărea pe terasa de la ultimul etaj. Șeful serviciului secret federal stătea cu mâinile în buzunare și privea undeva în zare. Ce *șarpe*! gândi Layna. Se întoarse în cameră și începu să se dezbrace. În continuare, se desfătă cu o baie de spumă cu miros de trandafiri, până simți că era pe cale să adoarmă. Oboseala călătoriei își spunea cuvântul. Ieși din baie și-și îmbrăcă pijamaua galbenă, pufoasă ca un boboc de rață. Se întinse în pat și adormi aproape instantaneu. Prin vis, se vedea împreună cu soțul și copiii într-o livadă de portocali înfloriți.

*

Înserarea împresura lent și sigur capitala Kadeva. Luminile de noapte se aprindeau automat, pe măsură ce întunericul înainta. O briză ușoară venea dinspre oceanul planetar. Dinspre nord, se auzea o muzică lină, specific alcoră. Cei patru consilieri varangi așteptau în seara blândă, să fie conduși la palatul guvernatorului Zaris. Din câte văzuseră, intervenția lui Ower produsese efecte. Televiziunea planetară prezentase comisia de anchetă, dar nu și punctul de vedere oficial al guvernatorului. Zaris își amânase declarația pentru mai târziu. Înțelesese că trebuia să joace după alte reguli decât cele cu care fusese învățat în viața de explorator și luptător.

Un aeromobil deosebit de elegant, alb și cu o linie albastră pe burtă, ateriză în fața vilei. Cei patru consilieri urcară în el și acesta porni către palatul guvernatorului, din partea de est a orașului. Toți tăceau, frământându-și gândurile. Nici măcar unul dintre simpatizanții varangilor nu ajunsese în comisia de anchetă de pe Tamira. Draconul Valer se impusese șef iar ceilalți membri erau shangul Li Pei, sirusanul Kirod, oriona Myra și otrăvitul spion Kaj Merid-cefeul. Lupta pentru a impune o concluzie favorabilă alcorilor se anunța destul de grea.

Aeromobilul ateriză în fața palatului guvernamental situat în imediata apropiere a plajei. Frământarea oceanului planetar putea fi auzită ca o melodie ritmică și liniștitoare. Zaris,

îmbrăcat într-o bluză albă și pantaloni de aceeași culoare, le ieși înainte, cu brațele larg deschise:

— Bine ați venit, oaspeți dragi! Vă mulțumesc pentru grija ce mi-o purtați!

Layna se lăsă sărutată pe amândoi obrajii, apoi îl studie curioasă, căci îl vedea pentru prima oară. După criteriile rasei lor, Zaris era considerat tânăr, la cei o mie de ani ai săi. Mai înalt decât media alcorilor, cu fața creolată și părul negru, Zaris putea trece drept un bărbat frumos chiar și pentru alte rase. Un zâmbet cald îi lumina figura bărbătească iar ochii săi negri ca smoala licăreau vii și inteligenți. Consilierii se lăsară conduși într-o sală mică, decorată cu fresce aurite. Mai multe fotolii erau răspândite în jurul unei mese rotunde, pe care erau așezate pahare cu băuturi și fructe locale – portocale, mandarine, curmale, banane...

Oaspeții luară locuri în jurul mesei, însă Zaris rămase în picioare. Astfel, îi putea vedea pe toți deodată și-și putea imagina că avea în față comisia de anchetă. Ideile i se limpeziseră deja în minte. Își vedea destul de clar calea de urmat.

— Ce intenționezi să faci, Zaris? întrebă Kerr.

— Nu mă voi înjosi în fața comisiei de anchetă. Îi voi înfrunta pe membrii acesteia cu calm dar și cu fermitate. Nu voi renunța la principiile înnoitoare aplicate deja în sistemul nostru solar. Acum e momentul ca varangii să-și impună punctul de vedere față de legile învechite ale Alianței.

— Deci, vrei să ataci frontal, fără a nega nicio acuzație, constată Domuz. În acest caz, ai șanse de izbândă numai dacă ideile tale vor fi receptate și asimilate de cât mai multe civilizații aliate.

— Așa gândeam și eu. Dacă reușesc să produc o furtună în cele mai luminate creiere de lideri comunitari, ancheta se va transforma într-o dezbatere profundă, în fața Consiliului Suprem.

— E cam târziu să alertezi lumile Alianței, aprecie Layna. Mâine, comisia își va începe ancheta.

— Am pregătit două comunicate limpezi și scurte, pe care intenționez să le prezint chiar în această seară, la postul planetar de televiziune. Primul se adresează lumilor humanoide și justifică fiecare acțiune incriminată de Kaj Merid. Al doilea

comunicat e menit să liniștească populația alcoră. Îmi asum răspunderea personală pentru toate faptele de care sunt acuzați alcorii și kaizii.

— Deci, intenționezi să acționezi contraofensiv, constată Kerr. Să auzim comunicatele!

Zaris se concentră câteva clipe, apoi începu să vorbească. Folosea un limbaj laconic și foarte convingător.

Nu era un orator de tribună, cu limbaj șlefuit și ambiguu. Vorbea din inimă, cu toată sinceritatea. Când termină expunerea, Domuz aprecie:

— E posibil să impresionezi și să-ți câștigi adepți între humanoizii din alte rase. Nu sunt sigur însă că lideri importanți se vor grăbi să-ți susțină părerile în fața Consiliului, riscându-și funcțiile, averile, libertatea și chiar viețile.

— Nu am nimic de pierdut, dacă încerc. Altă cale de ieșire din situație nu există. Nici n-aș încerca să ascund miile de probe pe care Merid și-a fundamentat acuzațiile.

— Atât de multe probe împotrivă?! se sperie Layna.

— Mai multe decât îți poți imagina, surioară. În ultimii trei sute de ani, de când sunt guvernator, populația alcoră aproape s-a dublat. Am creat câteva zeci de milioane de mutanți rovi care lucrează pe câmpuri și în mine. Am cucerit trei planete virgine foarte bogate, pe care avem grupuri de colonișți angrenați în exploatarea resurselor naturale. N-am raportat nimic despre aceasta și n-am plătit taxele împovărătoare către bugetul Alianței, deoarece am apreciat că așa era just.

— Într-adevăr, nu se poate ascunde nimic, constată Domuz. Finalizează-ți comunicatul către lumile humanoide cu un apel, Zaris! Cheamă-le la o largă dezbatere pe tema perfecționării legislației comunitare! Această tactică ar trebui să producă efecte, deoarece mulți sunt nemulțumiți de una sau alta din legile Alianței. Consiliul Suprem trebuie forțat să discute un curent general de opinie, nu numai faptele alcorilor și kaizilor.

— Voi face apelul, în cei mai potriviți termeni, îl asigură Zaris. Aș prefera ca mâine, când întâlnesc comisia de anchetă, să fiți alături de mine.

— Vom fi aici, să te susținem cu trup și suflet, îl asigură Kerr. Te rugăm să ne lași pe noi să argumentăm unele poziții și principii față de membrii comisiei! Sperăm să semănăm îndoiala cel puțin în mințile unora dintre ei.

— Sunt hotărâți să mă distrugă, nu?

— Să spunem că au poziții nu tocmai prietenoase, sugeră Layna. Ele pot fi modificate sensibil, printr-o argumentație diplomatică.

— Dar faptele rămân fapte, murmură Zaris. Mă duc să-mi prezint comunicatele. Vă rog să rămâneți pe loc, să ne mai sfătuim, după ce aflăm primele reacții din lumile humanoide!

Guvernatorul alcor îi salută prin înclinarea capului și ieși. O muzică abia susurată invadă salonul. Două fete se prezentară să afle preferințele culinare ale oaspeților. Totul era atât de liniștit și pașnic! Numai prezența a două santinele înarmate cu razere, în fața palatului guvernamental, le amintea consilierilor că lupta nu fusese exclusă total din lumile lor.

*

Aerul din sala de consiliu a palatului guvernatorului alcor parcă înghețase. Vaier draconul îi prezentase lui Zaris acuzațiile, în mod oficial, pe un ton sever și tăios. Era ușor de ghicit intenția sa de a-l face pe guvernatorul alcor să se simtă mic și neajutorat în fața birocrației comunitare. Zaris reușise să-ți țină în frâu replicile la fel de tăioase care îi veniseră pe limbă. Nu se simțea deloc în pericol, în pofida faptului că niciun lider important din lumile humanoide nu răspunsese apelului său. Era convins că, în următoarele zile, mesajele de susținere vor începe să curgă din toate colțurile universului humanoid. Alianța avea nevoie de o reformă radicală, pentru a se adapta evoluției vieții umane și a cunoașterii științifice.

Valer draconul încheie șirul de acuzații cu obișnuita formulă:

— Domnule guvernator Zaris, pledați vinovat sau nevinovat?

— Nevinovat! răspunse Zaris sigur de sine. Confirm exactitatea faptelor din rechizitoriu, însă vă atrag atenția că ele au fost interpretate în mod răuvoitor. De când sunt guvernator, valorile furnizate de sistemul nostru solar bugetului Alianței au crescut substanțial, de la un an la altul. M-am străduit să dezvolt prosperitatea lumii mele, îmbogățind și aliații.

— Și dezintegratorul de planete?

— Suntem la frontiera de nord-vest a Alianței, în imediata vecinătate a sistemelor solare locuite de non-humani. Avem tot interesul să ocupăm planete noi, cu scop de a le exploata. Din păcate, unii non-humani trăiesc într-o simbioză atât de strânsă cu planetele lor, încât trebuie să-i distrugem împreună cu ele.

— Aveți sau nu arma? întrebă sirusanul Kirod.

— Am proiectat-o și am construit-o, confirmă Zaris. N-am testat-o încă, deoarece n-am găsit nicio planetă care să merite distrugerea integrală.

— Ați încălcat interdicția expresă din articolul 38, punctul 7, din constituția Alianței! șuieră triumfător Kaj Merid. Conform celor prevăzute...

— Nu vă obosiți în zadar! îl întrerupse Zaris. Cunosc bine statutul comunitar și sunt conștient de lacunele, ambiguitățile sau articolele perimate din acesta. Am acționat exclusiv mânat de dorința de a dezvolta puterea armată a Alianței.

— Și politica demografică? chestionă Myra oriona.

— Invoc dreptul de a păstra tradițiile rasei noastre! interveni Kerr liniștit. Strămunii noștri au încheiat întotdeauna căsătorii bazate pe sentimente de dragoste și fiecare familie a dat naștere la cel puțin doi copii.

— Varangii au votat împotriva programului de selecție genetică propus de vegani, îl completă Layna. Puteți verifica aceasta în arhivele Alianței.

— Programul a fost adoptat cu majoritatea de voturi și a devenit obligatoriu, replică shangul Li Pei. Toate elitele din lumile humane, cu excepția voastră, l-au aplicat și-l aplică ad literam, convinse că acesta asigură evoluția personală și colectivă. Până și față de animale aplicăm programe de selecție și perfecționare. Cu atât mai mult, programul de selecție genetică a humanoizilor este strict necesar.

— Puteți demonstra că alcorii care n-au respectat programul genetic au regresat și au involuat? atacă Domuz întreaga comisie.

— Pe noi ne interesează numai stricta încălcare de lege, ripostă Valer draconul. Nu punem din nou în discuție un program analizat și aprobat de Consiliu, cu sute de mii de ani în urmă.

— Cunoștințele științifice au evoluat în acest răstimp și acuză programul genetic, argumentă Zaris. Persoanele produse conform programului posedă capacități intelectuale mai reduse, au o rezistență mai scăzută față de factorii agresivi din mediul natural și tind să se comporte robotic, datorită dispariției afectivității.

— Posedă însă conștiințe superioare și trăiesc mult mai mult,

replică Valer draconul. Și noi suntem produși ai programului genetic. Cel puțin elitele conducătoare din lumile noastre trebuie să aplice întocmai acest program.

— Elitele inițiale s-au format prin selecție naturală, contracară Ower.

— Dar au produs multe brute violente și necinstite, insinuă Kaj Merid.

— Nu și în lumea varangă! se repezi Layna să-și apere rasa. Noi, varangii...

— Destul cu discuțiile! o întrerupse draconul Valer grosolan. Vom trece la verificări pe teren. Aveți ceva împotrivă, domnule Zaris?

— Nimic. Vă stau la dispoziție cu mijloace de transport locale și cu o astronavă, dacă doriți să verificați și planetele nou descoperite.

— Amabilitatea dumneavoastră este ciudată, domnule guvernator. Chiar nu înțelegeți că vă pândește un pericol de moarte?

— Suntem oameni civilizați, domnule Vaier. Nu ne mai ucidem între noi, humanoizii, pentru nicio cauză.

— Vă înșelați, domnule guvernator. Pentru cel puțin trei capete de acuzare, pedeapsa este moartea.

— Bănuiam eu că unii dintre noi nu sunt complet civilizați, îi replică Zaris sarcastic. Noi, varangii, îi vom ajuta să se civilizeze.

— Nu încercați să vă ascundeți după întreaga rasă! Numai alcorii și kaizii sunt acuzați.

— Mă rog, mai vedem. Mergem să inspectați uzina de armament, o colonie de muncă deservită de rovi sau calculatorul central de legătură cu Alianța?

— Uzina de armament! se grăbi Kaj Merid.

— După dumneavoastră, îi invită Zaris către ușă.

*

Kaj Merid filma dezintegratorul de planete din toate pozițiile posibile, în timp ce directorul uzinei completa în scris chestionarul de anchetă, sub îndrumarea draconului Valer. Ceilalți trei membri ai comisiei de anchetă se răspândiseră prin secțiile finale, să verifice tipurile de armament produse de alcori. Fiecare era însoțit de câte un consilier varang și mai mulți specialiști alcori. Zaris plecase, lăsându-l în locul lui pe Kerr. Nu voia să se certe neapărat cu Valer și Kaj Merid. Încă mai spera

că decizia membrilor comisiei va fi influențată și de reacția din lumile humanoide. În timp ce se deplasau spre uzină, televiziunea planetară anunțase două răspunsuri pozitive la apelul său, venite de la guvernatori din Andromeda și Hercules. Speranțele sale în reacțiile pozitive ale altor humanoizi începuseră să se confirme.

Inspecția din uzină se termină către prânz. Membrii comisiei cerură să ia masa separat, pentru a se consulta. Răceala se degaja din fiecare vorbă a lor. În mod voit, impuneau o distanță între ei și varangi. Evitau dialogurile, de parcă s-ar fi temut că vor fi vrăjiți de gazdele alcore. Zaris îi încredință unor persoane de nădejde, apoi plecă să se întâlnească cu consilierii din rasa sa. Era destul de mulțumit și optimist, deoarece încă trei guvernatori de sisteme solare își exprimaseră adeziunile față de programul de reformă sugerat de el.

*

Colonia de mutanți le produse membrilor comisiei un șoc psihic. Masculii, femelele și puii lor trăiau în mici hoarde bazate pe rudenia de sânge matern. Fiecare hoardă sau gintă folosea o locuință comună, separată în mici camere. Aceste locuințe arătau destul de curate pentru niște animale, dar îngrozitoare, dacă îi considerai pe rovi ființe humanoide. Singura lor avere era îmbrăcămintea sumară, furnizată de stăpânii alcori. Cetele de rovi scoși la inspecție priveau fără interes la noii sosiți. Ei știau de la cine primeau ordine și hrană. Altceva nu-i interesa.

— E inadmisibil să transferi inteligență umană în aceste organisme bestiale! exclamă sirusanul Kirod revoltat. E o adevărată blasfemie.

Zaris își reprimă primul impuls de a replica la fel de dur.

— Ne străduim să le imprimăm pe cortex reguli morale fundamentale, cu scop de a-i civiliza, explică el. Rovii învață cu ușurință, dacă îi motivăm cu hrană și distracții.

— Niște bestii în care vreți să aprindeți scânteia divină humanoidă, comentă oriona Myra. E o cumplită întoarcere în trecut...

— E un prezent foarte pragmatic, o contrazise Kerr. Rovii rezistă la munci foarte grele, pe plantații și în mine. Ei se adaptează cu ușurință condițiilor agresive de mediu, de la călduri toride și până la geruri năprasnice. Sunt imuni la majoritatea bolilor care atacă humanoizii.

— Transferul unor gene humanoide în aceste bestii este un delict federal, acuză Kaj Merid. V-ați bătut joc de specia noastră!

Zaris simți că enervarea îl cuprindea, gata să-i întunece rațiunea. Făcu un efort să se stăpânească și începu să relateze:

— În urmă cu aproape o sută de ani, exploratorii noștri au cucerit o nouă planetă din sistemul solar Ragan. Încă din primele zile, au descoperit că planeta prezenta o radioactivitate naturală foarte ridicată și ne-au raportat acest fapt. După câteva zile, toți alcorii din expediție sufereau groaznic, de boli de radiație. Lucru ciudat, însă. Niciunul dintre muncitorii rovi n-a fost afectat de radiație, deși nu purtau măști, nici costume speciale de protecție. Ați înțeles ce idee ne-a venit?

— Nu ne interesează aventurile voastre! îl repezi shangul Li Pei.

— Lasă-l să dedarea tot! interveni Vaier draconul.

Zaris înțelese că șeful comisiei îl îndemna să vorbească, pentru a-i transforma spusele în noi acuzații. Continuă la fel de calm, însă:

— Am gândit că rovii pot fi folosiți la exploatarea unor planete cu radiații ridicate. În particular, ar putea fi folosiți ca luptători împotriva non-humanilor care folosesc arme radiante.

— Să dați arme în mâinile unor bestii abia atinse de o vagă rațiune?! se revoltă Myra oriona. Ei le-ar putea folosi și împotriva humanoizilor.

— În niciun caz! îi respinse Zaris ipoteza. Vă rog să verificați cât de fideli și devotați ne sunt rovii!

— Să discutăm cu niște bestii? Glumești, Zaris!

Guvernatorul alcor nu se lăsă impresionat de violența din glasul orionei. Chemă lângă el un mascul rov și-i îndemnă:

— Vă rog să-l chestionați în limba întregii Alianțe! Vă veți convinge…

— Nu hotărăști tu mersul anchetei, îl întrerupse Vaier draconul, uitând să folosească pronumele de politețe.

Masculul rov, foarte bine clădit, asista cu brațele încrucișate la schimbul de replici. Tonul draconului îl scoase din muțenie.

— Nu ai dreptul să-l jignești pe stăpânul Zaris, rosti el destul de clar, în limba oficială a Alianței. Dânsul este creatorul, binefăcătorul și stăpânul nostru. Noi suntem ce vedeți, deoarece savanții alcori ne-au ridicat din rândul maimuțelor.

Membrii comisiei priveau stupefiați la arătarea încă păroasă,

cu arcade puternice, orbite largi și colți ca de fiară, lesne de observat când vorbea. Myra se scutură de oroare:

— Nu este adevărat ce văd!

— Eu și milioane de rovi creați de stăpânii noștri suntem foarte adevărați, o contrazise sălbaticul. Ne simțim bine sub stăpânirea alcorilor.

— Vreau să vorbim și cu alți rovi, femele și masculi, ceru Vaier.

— Numai dacă vă traduc eu, răspunse namila. Ei cunosc numai limba alcoră.

— Fie! aprobă draconul. Cheamă-i!

Membrii comisiei se strânseseră grămadă, cu ochii la sălbaticii păroși. Vaier draconul îi chestionă îndelung pe noii chemați. După vreo oră, se întoarse către Zaris și-i spuse acuzator:

— I-ați transformat în simple unelte vorbitoare. Nu au noțiunea de persoană, familie, drepturi personale și colective. Își cunosc numai obligațiile de a munci pentru hrană și îmbrăcăminte. Relațiile dintre ei au rămas bestiale, bazate pe instincte și forță fizică.

— Femelele își aleg masculii, îl contrazise Zaris.

— Pe baza instinctului bestial de reproducere. Ați coborât flacăra rațiunii umane în creiere întunecate de instincte bestiale. Nu sunt deloc sigur că rovii nu vor acționa împotriva civilizațiilor humanoide. Înclin să cred că o vor face, de îndată ce se vor simți mai puternici decât grupurile humanoide.

— Rovii sunt un pericol pentru civilizațiile noastre, îl susținu și Kirod sirusanul. Trebuie să-i exterminați înainte de a deveni agresivi.

— Când e nevoie, sunt și agresivi, îl asigură Zaris. Vreți să-i vedeți agresivi?

Kirod făcu un pas înapoi. Sălbaticii îi inspirau un sentiment de nesiguranță. Rasa lui nu cunoscuse acest sentiment de miliarde de ani. Era frica. Rovii se retraseră în locuințele lor, la porunca lui Zaris. Membrii comisiei și consilierii varangi continuau să se certe pe tema lor.

*

Către miezul nopții, Mugar, șeful serviciului de spionaj alcor, îl contactă pe Zaris, scuzându-se pentru deranj. Guvernatorul îl asigură că nu dormea și-l invită la palat, în camera de taină, unde se țineau cele mai secrete întâlniri. Mugar sosi pe jos,

semn că-și lăsase aeromobilul departe de palatul guvernatorului, din rațiuni de conspirativitate. Zaris citi pe figura lui oboseala și îngrijorarea. Se grăbi să-i toarne personal un pahar de amber, apoi îl îndemnă:

— Spune, Mugar! Nimic nu mă sperie.

Spionul scoase un disc de mărimea unei monede din buzunar și-l introduse în fanta holovizorului. Imaginea lui Kaj Merid, galben-albăstrie, începu să se frământe deasupra aparatului. Zaris îi ascultă împietrit mesajul către președintele Alianței:

— Domnule Incer, vă rugăm să trimiteți urgent o escadră de astronave de luptă, deoarece suntem în pericol de moarte!

Răspunsul lui Incer veganul nu se auzi, însă Kaj Merid pledă la fel de disperat:

— Întreaga comisie e în pericol de moarte. Alcorii sunt foarte agresivi iar ceilalți varangi îi susțin. Vă rugăm să ne asigurați protecție armată!

— Ticălosul! murmură Zaris scârbit. Ai făcut bine că l-ai interceptat, Mugar.

— Supraveghez perfect toți membrii comisiei, îl asigură spionul alcor. Cu excepția orionei Myra, niciunul nu e dispus să încerce să ne înțeleagă. În ochii lor, suntem deja condamnați, domnule guvernator.

— Dar din ce în ce mai mulți lideri de lumi ne susțin părerile și acțiunile, îi aminti Zaris. Treisprezece guvernatori de sisteme solare au răspuns pozitiv la apelul meu.

— E prea puțin, domnule guvernator. Ei ar putea influența zece la sută din Consiliul Suprem. Dacă am atinge măcar treizeci la sută, am putea spera la o dezbatere îndelungată și realistă a faptelor de care suntem acuzați.

— Până la terminarea anchetei, vom avea mai mult de treizeci la sută, îl asigură Zaris optimist. Intenționez să duc comisia în sistemul solar Ragan, să vadă planeta cucerită cu ajutorul rovilor. Aceasta le va lua cel puțin zece zile.

— Dacă vor accepta să meargă. Ei insistă pe latura formală a legilor. Nu sunt dispuși să le interpreteze și în favoarea noastră.

— Știu, Mugar. Nu-ți fă însă griji! Dacă va fi nevoie, voi pleca să susțin personal cauza alcoră în fața Consiliului Suprem.

— Prea bine, domnule guvernator, Vă voi ține la curent.

— Noapte bună, Mugar!

După plecarea spionului, Zaris ieși în grădină, să se plimbe. Își

limpezea mintea pentru confruntările de a doua zi. Era decis să spună numai adevăruri și să înfrunte comisia. Ascunderea faptelor era imposibilă și inutilă, în același timp. Alcorii voiau să schimbe câteva legi federale, nu să le eludeze în continuare. *Am știut că va veni și vremea când ne vom expune deschis, cu mult curaj, părerile,* gândi Zaris. *Nu am niciun motiv de îngrijorare...*

*

Ziua a doua de anchetă se desfășură într-o atmosferă de tensiune aproape insuportabilă. Membrii comisiei înregistrau impasibili informațiile reale, din calculatorul planetei Tamira, spre a le compara cu cele raportate Alianței. Diferențele erau mari, aproape uriașe, în ambele probleme investigate: situația demografică și cuantumul taxelor virate de alcori la bugetul federal. Inima lui Kaj Merid cânta de bucurie. Dovedise vigilență și înalt profesionalism în documentarea faptelor infracționale. Aștepta numai momentul favorabil să-l aresteze pe guvernatorul Zaris. *Când escadra de astronave de luptă va acoperi cerul, îi voi pune cătușele energetice, înainte de a-și da seama ce i se întâmplă,* calcula el. *Toate lumile aliate mă vor admira cum îl târăsc în fața judecătorilor...*

Zaris îi citea perfect gândurile, dar nu dădea niciun semn că ar fi conștient de ele. Cititul gândurilor dominante era un secret rasial al varangilor, descoperit de savanții alcori. Nu-l împărtășiseră aliaților din motive de securitate internă. Numai un număr redus de lideri varangi importanți erau instruiți să citească gândurile din creierele interlocutorilor. Dacă secretul ar fi fost difuzat în mase, ar fi putut produce efecte negative de mari proporții. Era mai bine ca populația de rând să creadă că se bucura măcar de intimitatea gândirii.

Până seara, numărul guvernatorilor care aderaseră la propunerea lui Zaris se ridicase la optsprezece. *Încă pe atâția și voi începe să sper într-o judecată dreaptă,* gândi Zaris. Nici nu-l mai interesa ce va spune comisia. Era deja hotărât să meargă în sistemul solar vegan, pentru a-și apăra drepturile neamului său. Își petrecu aproape întreaga noapte imaginând diverse variante de discurs în apărare. Dimineața, se trezi obosit și cu senzația că lucruri neplăcute, necontrolate de conștiința sa, se întâmplau. Într-adevăr, se întâmplau. Spionul Mugar îl anunță sec că președintele Incer veganul autorizase plecarea unei escadre de luptă în Varanga. Zaris zâmbi amar. *Incer a*

îmbătrânit degeaba, constată el. *E produsul unei selecții genetice foarte riguroase, dar nu poate gândi corect, ca un om născut în mod absolut natural. Și Deira... Ce va face Deira*? *Oricum, e fiica lui...*

Guvernatorul alcor plecă așa, cu inima neagră, la întâlnirea cu membrii comisiei de anchetă. Prezența celor patru consilieri varangi lângă astronava care trebuia să-i ducă pe planeta soarelui Ragan îl mai liniști un pic. Salută politicos anchetatorii și-i asigură că le va prezenta lucruri uluitoare. Valer draconul îi răspunse la salut, cu o întrebare:

— Sunteți naiv sau iresponsabil, domnule guvernator?

— Sunt cât se poate de sănătos, matur și sigur de adevărul și dreptatea mea, îi răspunse Zaris zâmbind forțat. Poftiți în astronavă!

Călătoria către sistemul solar Ragan, cu viteză superluminică, le luă patru zile alcore. Când trapa astronavei se deschise și scara de coborâre se întinse, membrii comisiei trăiră un nou șoc. De data aceasta, pozitiv. Vegetația luxuriantă din jur era înfloritâ sau pe rod. Ape cristaline murmurau printre roci galbene și roșii. Aerul era înmiresmat și răcoros.

— Pietrele sunt din aur pur, îi anunță Zaris. Nici măcar nu ne mai obosim să-l exploatăm. Nu avem ce face cu el.

Kirod luă un bulgăre de aur în palma sa neagră și-l studie îndelung. În fine, îl băgă în buzunarul bluzei, ca probă sau ca amintire, numai el știa exact. Aeromobilele îi purtară, la joasă înălțime, pe deasupra unor câmpuri cu holde în pârg, cu livezi și vii. Orașul nou, construit numai din metal și sticlă, îi întâmpină cu bulevarde largi, pline de oameni. La cererea comisiei, aterizară și începură să se deplaseze pe jos. Într-adevăr, era ceva uluitor. Niciunul dintre ei, nici măcar ceilalți varangi, nu mai văzuseră asemenea bogăție de produse și oameni atât de destinși. Chiar și cei câțiva rovi văzuți în compania stăpânilor lor erau îmbrăcați în straie de mătase aurie.

— Neamul meu trăiește cu hrană raționalizată, iar acești alcori se răsfață într-o opulență de vis! explodă sirusanul Kirod. Zaris, voi cere și voi susține condamnarea ta la moarte! Până și bestiile de rovi trăiesc mai bine decât rasa mea care apără cu viața ei Alianța...

— V-am spus că vă voi arăta ceva uluitor, replică Zaris calm, ca și cum n-ar fi auzit amenințarea. Acești alcori cu rovii lor au

transformat o planetă virgină în ceea ce vedeți.

— Și resursele folosibile de Alianță? se interesă Vaier draconul.

— Planeta posedă imense rezerve de galgor. Am deschis deja două mine și am livrat întreaga cantitate de galgor extrasă pentru propulsia astronavelor aliate. N-am oprit nimic pentru noi. Ar trebui să rețineți acest fapt, în favoarea noastră.

— Dar n-ați raportat descoperirea acestei planete, îi aminti Kaj Merid. Infracțiunea rămâne infracțiune.

— Intenționam s-o raportăm în cursul acestui an, după ce vom finaliza inventarierea bogățiilor ei, îi informă Zaris. Oricum, o planetă nu e un bulgăre de aur, s-o poți ascunde într-un buzunar.

Kirod își pipăi instinctiv buzunarul umflat și zâmbi strâmb. Zaris îl călca pe nervi cu aerul său sigur și superior. Începuse să-și dorească să-l vadă umil și tremurând, în fața judecătorilor din Consiliu. Nu spuse nimic, însă. Deocamdată, erau în lumea varangilor. Puteau dispărea în urma unui accident regretabil, cum se mai produsese în istoria Alianței. Kirod știa să-și apere viața cu diplomație și tact.

În următoarele două zile, comisia de anchetă studie pe îndelete întreaga planetă. Erau interesați în primul rând de galgor, cel mai obișnuit mineral folosit pentru propulsia astronavelor aliate. Așa cum le spusese Zaris, rezervele erau uriașe. Aceasta era cea mai bună veste aflată până la moment, deoarece resursele cunoscute și exploatabile de galgor ale Alianței erau strict raționalizate. Un spor de material destinat propulsiei însemna noi posibilități pentru exploratorii spațiilor nemărginite și pentru comercianții en gross.

Înainte de îmbarcarea pentru înapoierea în Alcor, Vaier draconul îi spuse lui Zaris, în fața tuturor:

— Această planetă e singura ta șansă, guvernatorul. Dacă vei ști s-o folosești cu pricepere, s-ar putea să scapi numai cu închisoare ori cu exil.

— Vă mulțumesc pentru grija ce mi-o purtați! îi replică Zaris batjocoritor. Ospitalitatea dumneavoastră este copleșitoare, însă mă văd nevoit să renunț la cazarea gratuită într-o închisoare federală.

— Ai un talent extraordinar de a-ți face dușmani, Zaris, spuse draconul mohorât. Până la urmă, te va duce în fața unui

dezintegrator.

— Să nu ne grăbim cu concluziile, domnule Vaier! Judecata nici n-a început.

Se îmbarcară în această atmosferă de ostilitate și porniră către sistemul solar Alcor. Zilele treceau egale și indiferente, într-o plictiseală generală. Abia când își văzu soarele natal și planeta Tamira, Zaris începu să gândească din nou la viitor. Nu avea motive prea mari de îngrijorare. După standardele Alianței, era un învingător și învingătorilor li se permit multe abateri.

Abia când atinseră pământul Tamirei, Zaris simți că o mare nenorocire se produsese. Zece astronave vegane de luptă blocau întregul astroport. Luptătorii vegani, înarmați de război, patrulau în vehicule ușoare. Invazie! gândi Zaris și căută din ochi conducătorii aeromobilelor guvernamentale. Aceștia nu se zăreau. Zaris sări înapoi în astronavă și porni holovizorul. Un moderator alcor discuta cu un general sirusan despre arestarea guvernatorului Roinar din Al Kaid. Câteva imagini holografice îl prezentau pe Roinar rănit, între gărzile sale căzute în luptă.

Am fost trădați de Incer! descoperi Zaris și simți cum o cumplită răceală îl cuprindea. *Lumile noastre au fost invadate de trupe vegane și sirusane. Încă aș putea declanșa războiul de apărare a sistemului nostru solar. Oare, ceilalți varangi mi se vor alătura*? Rațiunea îl contrazicea, însă.

Îi amintea că un război între varangi și întreaga Alianță ar fi dus la pustiirea totală a lumii celor opt stele. *Suntem înfrânți înainte de a fi luptat,* descoperi Zaris cu durere. *Nu putem risca viețile zecilor de miliarde de varangi, pentru a scăpa noi. Să sperăm că judecata va fi cinstită...*

Își fixă o mască rece pe față și ieși din astronavă. O gardă de vegani îl aștepta la piciorul scării. În dreapta lor, Kaj Merid zâmbea triumfător, cu cătușele energetice în mâini. Zaris se prefăcu că nu-l văzuse. Coborî între vegani și întrebă simplu:

— Cu ce ocazie în lumea noastră, domnilor?

Un general vegan între două vârste ieși în față și-i comunică în termeni protocolari:

— Președintele Incer vă invită în sistemul solar Vega, pentru a clarifica unele acuzații ce vi se aduc.

— Spune-i că-i arestat! urlă Kaj Merid.

— Deocamdată, e numai invitat, replică generalul vegan.

— Eu sunt agent federal, eu hotărăsc! strigă Kaj Merid.

Zaris întoarse fața către el și-l privi. Înțelesese că Incer nu-i ordonase încă arestarea pentru a-i proteja fiicei sale mândria. Ca atare, își adună tot disprețul de care era în stare și întrebă:

— Ce dorești, țărănoi cefeu?

Kaj Merid simți că se sufoca de ură și indignare. Își smulse razerul de sub sacou și-l ridică spre Zaris.

— Nuuu! strigă Ower și se aruncă prin aer asupra lui Kaj Merid.

Raza distrugătoare plecase deja. Zaris simți o lovitură în frunte și se clătină. Lumea din jurul lui începu să se rotească, apoi se scufundă în întuneric.

Judecata

Bătrânul Incer veganul încerca să-și recâștige calmul și stăpânirea de sine. Aprinsese narghileaua cu tabac aromatizat și inspira încetișor fumul parfumat. Își repeta în gând, cu tenacitate, ideea că nu se produsese o catastrofă ireparabilă. El făcuse tot posibilul să nu-l umilească în mod inutil pe Zaris alcorul, respectând în același timp legile Alianței. Îngrijorarea i se strecurase în suflet, însă, ca un șarpe rece. Lumile varange tăceau în mod amenințător. Spionii federali îl informaseră că armatele din lumea celor opt stele fuseseră puse pe picior de luptă. O simplă scânteie ar fi putut aprinde cel mai distrugător război din interiorul Alianței. Niciunul dintre liderii lumilor varange nu făcuse vreo declarație publică. Se sfătuiau între ei dar păstrau secretul discuțiilor. Televiziunile planetare din lumile varange încetaseră să mai transmită în limba comunitară. Emisiunile în limbile varange erau războinice și amenințătoare. Până și muzica fusese redusă la marșuri militare și la străvechi cântece rasiale. Nu era deloc bine...

Incer se ridică din fotoliu și păși în grădină. Trandafirii roșii ca sângele, pasiunea Deirei, își etalau inflorescențele catifelate. Mirosul puternic de chiparoase îi înfiora nările de plăcere. Crinii fremătau grațios, legănându-și cupele delicate, de un roz pal. Șiraguri de clematite violet închis se cățărau până pe acoperișul chioșcului. Bătrânul ridică ochii către soarele Vega și oftă pentru prima dată după foarte mulți ani. Trebuie să sacrifice fericirea fiicei sale, Deira, pe altarul ordinii comunitare. Nicio altă soluție viabilă nu se întrevedea...

— Tată! se auzi el strigat.

— Aici, fetița mea! o chemă el. În grădină.

O admiră cum pășea grațios și ferm pe aleea din ceramică galbenă. *Parcă e o zeiță din miturile sălbatice,* gândi el. *Eu va trebui să-i întunec sufletul pentru mult timp. Poate, pentru întreaga viață...*

Deira se opri în fața lui, cu nările fremătând de mânie abia stăpânită. Ochii de un albastru pur scânteiau asemenea unor lasere reci. Părul blond ca lumina solară, prins cu o coroniță de aur pe frunte, îi atârna până la brâu. O rochiță simplă, de culoare albastră, îi sublinia trupul zvelt. Deira era desculță, semn că plecase în fugă din apartamentul ei. Glasul îi sună aspru și străin:

— De ce ai făcut asta, tată?

— Legea trebuie impusă în toate lumile aliate, fata mea.

— Am întrebat de ce l-ai arestat pe Zaris! Dacă l-ați fi chemat în fața Consiliului Suprem, ar fi venit de bună voie. E un bărbat cutezător și demn.

— L-am invitat cu tot respectul cuvenit rangului său.

— Holovizorul l-a prezentat rănit și încătușat, între gărzi vegane.

— A fost o eroare regretabilă. Kaj Merid și-a depășit atribuțiile. Eu n-am mandatat pe nimeni să-l trateze ca pe un infractor.

— Dar este tratat astfel! Te rog să dai ordin să fie eliberat de îndată! Dacă n-o vei face, vei regreta cumplit.

— Tu, fiica mea, mă amenințI?!

— Încerc să-ți deschid ochii, tată. Ai rănit mândria varangă. Zaris nu-ți va ierta niciodată înjosirea la care îl supui.

— Zaris nu va trebui să mă ierte vreodată. Va fi condamnat la moarte.

— Tată, ce vorbești?!

— Toate acuzațiile împotriva lui și-a lui Roinar kaidul s-au confirmat.

— Și faptul că douăzeci și nouă de guvernatori din lumile aliate se raliază punctului său de vedere nu-ți spune nimic?

— Îmi spune că Zaris i-a instigat la încălcarea constituției Alianței. Astfel, și-a agravat și mai mult situația.

— Tată, nu-ți dai seama că s-ar putea să declanșezi un război de secesiune?

— Legea trebuie impusă chiar și cu forța armelor!

— Sunt legi depășite, tată! Cum să-mi aleg eu soțul pe baza unui program de calculator?

Bătrânul Incer ridică fruntea cu ochii fulgerând. Se înfruntară din priviri câteva momente, apoi Incer își înmuie glasul:

— Fata mea, tu ești produsul final al unei riguroase selecții genetice, de sute de milenii. O căsătorie nepotrivită te-ar arunca din lumea elitelor în rândul oamenilor obișnuiți.

— Dar ai acceptat să mă mărit cu Zaris…

— Calculatorul a constatat că sunteți perfect compatibili.

— O, tată! Rezultatele testării genetice au fost modificate de savanții alcori, încât să părem compatibili după acel program blestemat.

— Nu, fiica mea! Nu!

— Ba da! Când m-am întors cu Zaris din expediția în Eridanus, ne-am hotărât să ne unim viețile pentru totdeauna. Savanții alcori ne-au ajutat să prezentăm geneticienilor comunitari exact formula așteptată de ei.

— Deira, tu îl iubești pe acest trufaș alcor! Ce sentiment înjositor!

— E cel mai profund sentiment uman, tată. Geneticienii au greșit când au planificat să stângă sentimentele din ființele noastre.

— Rațiunea este supremul veghetor care domină viețile oamenilor superiori. Ce vrei tu să ajungi, fata mea? Simplu material genetic pentru perpetuarea humanoidă inferioară?

— Sentimentele de dragoste sunt superioare programului de selecție genetică. Ele asigură nașterea unor copii superiori din toate punctele de vedere.

— Științele au demonstrat contrariul, Deira. Lumile noastre s-au dezvoltat, au evoluat și s-au civilizat grație științelor.

— Dar savanții au greșit de mai multe ori, în timpul istoric cunoscut de noi. Programul genetic de selecție este o aberație robotizantă!

— Acest program îți asigură o viață liniștită și sănătoasă de cel puțin cinci mii de ani.

— Ca un robot, tată…

— Ce-ai vrea să faci, Deira? Să te scufunzi în turma humanoizilor inferiori? Urmașii tăi să trăiască din ce în ce mai puțin și mai chinuit? Știi cât trăiește un humanoid din rasa efemeră?

— Nu.

— Efemerii trăiesc ceva mai mult de o sută de ani. Nici nu au timp să înțeleagă viața. Sunt simplu material genetic viu pentru experiențele savanților.

— Asta nu ne privește pe mine și pe Zaris, tată. Rasele noastre trăiesc la fel de mult.

— Dar metișii făcuți fără a respecta programul genetic ar putea involua către ființe inferioare, cu vieți tumultoase dar scurte.

— Nu mă sperii, tată. Am o singură viață și vreau să trăiesc lângă bărbatul pe care îl iubesc.

— Uită-l, Deira! Zaris e ca și mort.

— L-ați condamnat înainte de a-l judeca?! Ce s-a întâmplat cu spiritul tău justițiar, tată?

— Faptele sale îl condamnă, fata mea. Aș vrea să găsesc o soluție de compromis, de dragul tău, dar Zaris nu mă ajută deloc. Sfidează Consiliul Suprem și pune sub semnul îndoielii legi vechi de miliarde de ani.

— Poate că legile respective trebuie să fie revizuite, tată. Mulți gândesc la fel ca el, dar n-au curaj să-și spună părerile.

— Ce-ai vrea să fac, Deira?

— Să-l ascultați cu atenție și să-i dezbateți temeinic fiecare propunere. Așa e just.

— Votul majorității îi va hotărî soarta. Sămânța dezbinării semănată de el va zgudui lumile humanoide.

— O judecată dreaptă, tată! Atâta îți cer.

— Aceasta se va putea, fata mea. Rămâne de văzut ce vor hotărî membrii Consiliului Suprem că e drept.

Fata îi prinse tâmplele acoperite cu plete albe în palme și-l sărută pe frunte. Bătrânul Incer rămase încremenit. Nu se aștepta la un asemenea gest ciudat. Veganii nu se sărutau niciodată, în niciun fel.

*

Lui Zaris i se părea că trăia un vis urât. Se trezise din leșin complet încătușat. Kaj Merid îi aplicase o cătușă energetică și în jurul capului, pentru a-l împiedica să atace cu energie psihică. Sângele îi curgea din rana de pe frunte și nimeni nu i-l ștergea. Garda vegană îl privea indiferentă, ca pe un colet care trebuia livrat la destinație. Spionul federal Merid stătea mai departe, cu razerul pregătit. Încă se temea de vreo invenție alcoră pe care

Zaris ar fi putut-o folosi.

Zaris făcu un efort de voință să-și recâștige controlul integral asupra ființei sale. Era sub demnitatea unui lider alcor să geamă ori să arate alt semn de slăbiciune. Figura îi încremeni ca o mască, cu ochii, două guri de armă negre îndreptate către Kaj Merid. Era hotărât să-l pedepsească exemplar pe spionul cefeu. Încă nu se decisese cum. Își lăsă mintea să zboare în voie, imaginând viitorul pe mai multe variante. Știa că, odată eliberat din cătușa energetică, va putea influența mental mulți membri din Consiliul Suprem. Aceasta i se părea o soluție bună, deoarece prevenea izbucnirea războiului dintre lumile humanoide. În ciuda aparențelor, Zaris ținea cu dinții la unitatea Alianței.

Astroportul de pe planeta Hanab părea sub ocupație militară. Câteva zeci de nave de luptă vegane, sirusane și orione acopereau mai mult de jumătate din perimetru. Patrule militare se mișcau alene în jurul gardului înalt. Dincolo de gard, se ghicea mulțime de manifestanți. Spiritele multor băștinași vegani se încinseseră la aflarea informațiilor acuzatoare despre varangi. Se simțeau înșelați și amenințați de evenimente care le-ar fi tulburat viața pașnică.

Zaris se lăsă împins într-un aeromobil militar și închise ochii. Gândul îi fugi către Deira. O cunoscuse în urmă cu mai puțin de un an, când îl însoțise ca medic al unei expediții de explorare a unei planete pitice din sistemul stelar Eridanus. Era singura femeie care reușise să-l impresioneze profund, dincolo de simplul respect controlat de rațiune. Un ușor val de tandrețe îl încercă, la amintirea ei. *Oare, ce crede ea despre mine*? se întrebă Zaris. Ar *trebui să-mi justific poziția și faptele măcar față de ea. Sigur, m-ar înțelege. Cum s-o contactez, însă*?

Aeromobilul aterizâ în piața din fața închisorii federale. Mulțime de vegani alarmați sau doar curioși îi așteptau, din zidurile clădirii și până departe, către bulevardele adiacente. Zaris își privi cătușele, apoi își mută privirile către Kaj Merid, șoptindu-i:

— Anunță-ți familia să se pregătească de doliu!

Mâna dreaptă a cefelui se încleștă pe patul armei. Nu îndrăzni însă să-l atace din nou pe Zaris, deoarece era în custodia militarilor vegani. Aceștia n-ar fi ezitat să-l lichideze, în apărarea prizonierului lor. Erau cei mai disciplinați militari din Alianță. Și

cei mai impunători, desigur; niciunul nu avea mai puțin de doi metri înălțime.

Zaris coborî din aeromobil și aruncă o privire în jur. Mulțimea îl privea încremenită. Nici măcar jurnaliștii nu se repeziseră, cum le era obiceiul. Câteva lozinci fluturau în aerul curat. Toate cereau moartea alcorului Zaris, fără nicio motivație. *Turmă de humanoizi inferiori*! critică el în gând. *Ce știți voi, încuiaților, despre ce a făcut Zaris pentru Alianță*? Un zâmbet rece și disprețuitor îi împietri pe figură. Acesta, combinat cu sângele scurs printre ochi, îi dădeau o înfățișare rebelă și sfidătoare. Zaris începu să pășească spre intrarea în închisoare.

Camerele holografice porniră să bâzâie încetișor iar câțiva ziariști îndrăzniră să i se posteze în față.

— Cum comentați arestarea dumneavoastră, guvernator Zaris? întrebă o jurnalistă vegană.

— E un abuz al funcționarilor federali, începând cu președintele Incer și terminând cu șeful serviciului secret, Kaj Merid. Conform uzanțelor, guvernatorii de sisteme solare pot fi invitați în fața Consiliului Suprem, pentru explicații. Numai dacă forul juridic suprem îi găsește vinovați de săvârșirea unor infracțiuni federale grave, pot fi condamnați la închisoare, exil sau moarte.

— Insinuați că n-ați săvârșit infracțiuni grave? se repezi un piticuț shang cu holocamera, în fața sa.

— N-am săvârșit nicio infracțiune, îl asigură Zaris. Am propus unele măsuri de modernizare a legislației Alianței și am început să le aplic.

— Lumea rasei dumneavoastră, Varanga, a devenit amenințătoare la adresa întregii Alianțe, comentă un jurnalist kaseu. Vă pregătiți să declanșați războiul de secesiune?

— În niciun caz! Profit de ocazie și rog liderii supremi din lumile varange să elimine varianta războiului din planurile lor. Eu îmi voi apăra principiile și credințele de viață în fața Consiliului Suprem, cu scop de a-i convinge pe liderii comunitari de justețea și oportunitatea lor. Nu trebuie să moară miliarde de humanoizi, într-un război fratricid, pentru jignirea ce mi s-a adus mie. Vinovații vor fi pedepsiți cu sau fără aprobarea Consiliului Suprem.

O ușoară rumoare începuse în dreapta sa. Zaris întoarse capul și văzu cum mulțimea de vegani se desfăcea supusă, pentru a-i

face loc unei persoane. Toți o recunoscuseră pe Deira, mai mult ca fiica lui Incer, decât ca doctor în medicină. Fata se îmbrăcase foarte corect, în portul rasial vegan, format din tunică și pantaloni de culoare albastră. Purta părul strâns într-o coadă groasă și prins cu o coroniță fină, de aur, pe frunte. Deira înainta cu fruntea sus, fără a auzi șoaptele mulțimii. Ochii ei se fixaseră pe figura aspră a guvernatorului din Alcor.

Zaris, stânjenit de cătușe, rămase nemișcat. Deira înaintă fără un cuvânt până lângă el și-l îmbrățișă, lipindu-și fața de obrazul lui. Holocamerele lucrau harnice. Nu era puțin lucru să vezi asemenea gest de intimitate, făcut în public, de fiica președintelui Alianței.

— Zaris, sunt alături de tine, îi șopti fata, eliberându-l din îmbrățișare.

— Nu te voi dezamăgi, o asigură el.

— Dacă nu reușești să obții achitarea, cere-ți exilul pe planeta soarelui Ragan! Acolo m-am simțit fericită.

— Am botezat-o Deira, după numele tău. Nu cred că mi se va permite să mă retrag pe ea.

— Dar tu ai descoperit-o și ai civilizat-o!

— Planeta Deira e foarte bogată în galgor. Alianța nu va renunța la resursele necesare propulsiei a sute de mii de astronave.

— Oh, ghinion!

— Te voi păstra în sufletul meu, Deira.

— Voi veni la judecată.

— Nu vei fi primită. Procesul meu se va desfășura fără public.

— De unde știi?

— O mare parte dintre membrii Consiliului Suprem se tem de ce voi spune și de reacția altor guvernatori față de spusele mele.

— Dar tu nu dorești secesiunea!

— Ei se tem că ideile mele înnoitoare ar putea provoca cel puțin o dezbinare de proporții, dacă nu o secesiune.

— De ce a trebuit să ni se întâmple tocmai nouă?

— Nu căuta un răspuns deasupra conștiințelor și voințelor noastre, Deira! Am știut că, într-o zi, se va ajunge la aceasta.

— Mergi cu bine, dragul meu!

Deira se întinse și-l sărută pe obraz, în văzul tuturor. Mulțimea murmura șocată. Cineva strigă din spate:

— Bestii inferioare!

Zaris îi răspunse cu un zâmbet disprețuitor. Se întoarse către garda vegană și-i îndemnă:

— După dumneavoastră, domnilor!

Ușa închisorii federale se deschise larg. Zaris pătrunse pe ea cu fruntea sus, fără umbră de frică. Îi era perfect indiferent ce făceau capturatorii săi. El trebuia să-și joace cărțile mari în fața Consiliului Suprem.

*

Lucrările Consiliului Suprem al Alianței Civilizațiilor Humanoide începură într-o atmosferă tensionată. La intrarea lui Zaris în sală, consilierii lumilor care se raliaseră la poziția lui începuseră să bată din palme, strigând *Fără cătușe*! *Fără cătușe*! *E un om liber*! *E un om liber*! Incer numărase în grabă protestatarii, apoi dispusese să i se scoată lui Zaris cătușele. Guvernatorul alcor fusese eliberat, însă vociferările continuau. Incer reuși să restabilească liniștea după mai multe bătăi din gong. În sinea sa, bătrânul vegan se întreba dacă nu cumva greșise totuși când acceptase propunerea lui Kaj Merid de a folosi forța armată împotriva varangilor. Legea trebuie aplicată! își repetă el cu încăpățânare și anunță:

— Dau cuvântul consilierului Vaier, pentru a raporta rezultatele anchetei din Alcor.

Din locul său de acuzat, situat în stânga fotoliului prezidențial, Zaris ripostă:

— Mă opun! Vaier este un humanoid hermafrodit, la fel ca toți draconii. Nu are dreptul de a se pronunța valabil în probleme privind relațiile dintre persoane de sex opus, căsătoria și politica demografică. Nu poți judeca ceea ce nu înțelegi.

Consilierii din sală începură să schimbe replici rapide, între grupurile rasiale. Toți humanoizii, cu excepția draconilor, erau unisexuați și heterosexuali. Din această cauză, tindeau să considere obiecția lui Zaris întemeiată și de natură să-l excludă pe Vaier draconul din poziția de raportor. Incer înțelese că, dacă ar fi supus obiecția la vot, Zaris ar fi câștigat deja o majoritate zdrobitoare. Ca atare, încercă să evite coalizarea Consiliului cu Zaris, propunând:

— Atunci, să prezinte raportul Kaj Merid!

— Mă opun! se îndârji Zaris. Kaj Merid s-a antepronunțat în cauza mea. El a declanșat ancheta, printr-o informare

răuvoitoare. Numai Myra oriona este perfect imparțială.

Incer urmărea atent reacția sălii. Înțelese că nu avea altă soluție, așa că rosti aparent indiferent:

— Myra să prezinte raportul. Vă rog să-l urmăriți foarte atenți, deoarece faptele sunt foarte grave și trebuie analizate cu maxim de seriozitate!

Myra, o brunetă superbă, tunsă scurt, îmbrăcată într-un costum crem foarte elegant, se ridică de la locul ei. Vaier se grăbi să iasă la marginea șirului de fotolii, pentru a-i înmâna agenda electronică pe care membrii comisiei sintetizaseră raportul final. Femeia veni la pupitrul din dreapta președintelui și începu să vorbească, ușor graseiat, în limba comunitară. Zaris privea sfidător către cei mai aprigi dușmani din sală: sirusanii, shangii și veganii. Parcă îi provoca la o luptă a inteligențelor. Alcorul se simțea stăpân pe principiile de drept comunitar și-și făcuse deja un plan de apărare.

Myra citi raportul cu glas egal, fără patimă și fără a sublinia anumite pasaje. Din când în când, se oprea și explica pur științific cele găsite în lumea alcorilor. Atitudinea ei nu arăta nici dușmănie, dar nici simpatie pentru principalul acuzat, guvernatorul Zaris. Oriona se străduia și reușea să rămână perfect imparțială. În final, anunță că se punea la dispoziția Consiliului, pentru orice completări sau lămuriri. Un consilier deneb din Cygnus se grăbi să se ridice:

— Poate onorata noastră colegă să precizeze câștigul obținut de Alianță din exploatarea zăcămintelor de galgor descoperite de Zaris?

— Sunt inestimabile, răspunse Myra. N-am mai întâlnit niciodată un zăcământ atât de bogat și de pur.

— Deci, putem aprecia că guvernatorul Zaris a făcut un serviciu deosebit comunității noastre, concluzionă denebul, în mod vădit, în favoarea lui Zaris.

— Dar n-a raportat de îndată descoperirea planetei bogată în galgor! ripostă Kaj Merid cu răutatea-i caracteristică.

— A furnizat însă întreaga cantitate de galgor extrasă către Alianță, îl apără Myra, din spirit justițiar.

— A fraudat bugetul comunitar, prin neplata altor taxe! nu se lăsă mai prejos Vaier draconul.

— Aceasta e una din problemele pe care trebuie să le dezbatem, punctă Incer. Vă rog, în ordine! Cine ia cuvântul?

Consilierii se foiră nesiguri pe fotolii, privind în jur. Nimeni nu se grăbea să atace primul o problemă atât de delicată și gravă. Majoritatea lumilor humanoide erau bogate și nemulțumite de cuantumul ridicat al contribuției obligatorii către bugetul federal. Acesta rămăsese neschimbat de sute de mii de ani, deși cheltuielile se reduseseră destul de mult. Războaiele cu lumile non-humane, mari consumatoare de resurse, se încheiaseră cu mult timp în urmă. Civilizațiile humanoide noi și sărace evoluaseră, astfel că nu mai necesitau subvenții. Mulți gândeau că aparatul federal, în special armata, era prea mare pentru nevoile curente ale Alianței.

Zaris profită de șovăiala consilierilor și-și prezentă propunerea:

— Ar fi bine să analizăm reducerea impozitelor plătite către guvernul federal, al cărui aparat este prea umflat. Cuantumul acestor impozite este mult prea mare față de nevoile reale ale Alianței. Trezoreria comunitară a adunat deja imense cantități de bani, metale și pietre prețioase, materii prime strategice și alte valori. Nici nu mai are unde le depozita. În al doilea rând, de ce să continuăm subvenționarea lumilor necreatoare? Toți trebuie să muncim și să ne producem cele necesare traiului.

Spusele sale stârniră un nou val de șușoteli și consultări între consilieri. Kirod sirusanul se ridică în picioare cam nervos. Se simțea atacat în mod special de ultimele afirmații ale lui Zaris. Își începu discursul cu glas tremurat de mânie:

— Onorați colegi, ce ne propune guvernatorul Zaris? Insinuează că ar trebui să reducem aparatul federal care, chipurile, e prea mare. Să reducem serviciile secrete? De unde am mai obține informații exacte despre ce se întâmplă în toate lumile noastre? Să reducem forțele armate, pentru că nu mai avem de dus războaie? Forțele armate federale sunt garanția ordinii și siguranței în lumile aliate. De unde știm că non-humanii nu pregătesc noi atacuri asupra noastră? Cu ce protejăm expedițiile trimise în explorare?

— Poliția și aparatul fiscal, strigă cineva din sală. Sunt prea mari față de sarcinile de îndeplinit. Parazitează pe organismele creatoare.

— Ele asigură ordinea și buna evoluție a vieții în lumile Alianței. Teama de represiune ne-a scăpat aproape total de infractori. Dacă am reduce aparatul polițienesc, mulți indivizi

inferiori ar fi tentați să reînceapă activități ilicite.

— Un mercenar sirusan are o soldă mai mare de cel puțin zece ori decât salariul unui creator alcor! ripostă Zaris. Un polițist federal, care se apără de muște într-un birou, e plătit mai bine decât cel mai eficient savant creator. Eu am încercat să repar aceste nedreptăți flagrante. Creatorii trebuie să primească cele mai mari avantaje din partea societății.

Mai multe glasuri se ridicară în susținerea afirmațiilor sale. Vacarmul tindea să cuprindă întreaga sală. Incer ridică palma dreaptă, să se facă liniște, însă replicile continuau. Bătrânul vegan se văzu obligat să apeleze la gong.

Odată liniștea restabilită, consilierii începură să-și expună pozițiile față de acuzație și față de propunerile avansate de Zaris. Vorbeau, argumentau și se contraziceau din ce în ce mai înfocat. Orele treceau și ei nu mai terminau de dezbătut o singură problemă. Către sfârșitul zilei de lucru, lui Incer îi devenise clar un lucru: propunerea guvernatorului alcor câștigase mai mulți adepți decât era necesar pentru a fi admisă. Aceasta ar fi dus și la absolvirea sa de acuzația de fraudă fiscală. Ca atare, le propuse consilierilor să mai cugete asupra implicațiilor acestei măsuri, în timpul liber, amânând votul final pentru a doua zi.

Ziua de muncă a Consiliului Suprem se încheiase. Polițiștii federali se apropiară de Zaris, cu cătușele în mâini. Acesta ridică vocea, încât acoperi zgomotele din întreaga sală:

— Sunt un om liber și demn. Nu mai port cătușe și nu mă întorc în închisoare! Domnilor consilieri, vă rog să votați împotriva acestui abuz al poliției federale!

Incer se trezi oftând din nou. Evenimentele se precipitau și el nu era pregătit să le înfrunte. Consilierii băteau în tăbliile meselor strigând: *E un om liber*! *Lăsați-l să plece*!

Incer sună gongul și se strădui să-și mai salveze măcar aparența de autoritate. Puse la vot propunerea ca Zaris să fie chestionat în stare de libertate. Înregistră faptul că aproape nouăzeci la sută dintre consilieri votară în favoarea alcorului și se întrebă dacă, până la urmă, acesta va fi pedepsit câtuși de puțin pentru faptele sale rebele.

Zaris ridică din nou glasul:

— Guvernatorul Roinar-kaidul este supus unui abuz similar. Domnilor consilieri, vă rog să-l eliberați din închisoarea federală!

Este rănit și necesită îngrijiri medicale.

Veganul Incer încercă să-și salveze poziția de ultim decident. Se ridică în picioare și rosti solemn:

— Precedentul a fost creat. Întrucât acuzațiile sunt similare, decid eliberarea guvernatorului Roinar. Îmi asum răspunderea pentru acest act.

Un ropot de aplauze îi răsplăti decizia. Incer salută prin înclinarea capului și ieși din sala de consiliu. Intenționa să meargă la clubul său preferat, să se relaxeze în compania unor amici de aceeași vârstă. Dinspre tineri, simțea un val amenințător pentru convingerile sale de viață.

*

Președintele Incer ajunse acasă abia la căderea serii. Șueta prelungită de la club îl remontase. Se simțea mult mai bine decât la părăsirea sălii de consiliu. Începuse chiar să vadă lucrurile în altă lumină. În definitiv, Zaris alcorul nu era dușmanul său ori al Alianței. Nu avea de ce să-i poarte pică. Soarta sa va fi hotărâtă de votul majorității.

Încă din holul vilei, auzi glasuri și se întrebă cine o fi. Soția îi plecase între cei drepți în urmă cu câteva sute de ani. Deira, unica fiică, nu prea aducea musafiri acasă. *O fi vreun curier urgent,* gândi el cu neplăcere. *Măcar în timpul liber aș putea fi lăsat în pace.* Deschise ușa de la terasă și aruncă o privire. Priveliștea întâlnită de ochii săi îl blocă pentru câteva secunde. Zaris și Deira stăteau îmbrățișați sub o ghirlandă de luminițe din grădină. Numai cântecul greierilor afecta liniștea perfectă a serii. Bătrânul se trase înapoi, închise ușa terasei și plecă încă tulburat către biroul său. Se lăsă să cadă într-un fotoliu, își aprinse narghileaua și închise ochii. Inhalatul fumului parfumat, încărcat de substanțe calmante, îl liniștea. Un gând însă îl sâcâia îngrozitor: *Deira, fiica mea, nu e bine ce faci...* Ațipi pe nesimțite.

Menajera îl trezi după vreo oră de somn, pentru cină. Cuprins de o presimțire, Incer întrebă:

— Avem oaspeți la cină?

— Zaris alcorul, îi răspunse femeia rece și ieși.

Încurcată situație, bombăni bătrânul și intră în baie, să se spele. Din oglindă îl privea un bătrân cu ochii roșii, față obosită și părul vâlvoi. *Procesul ăsta îmi mănâncă ultimele zile de viață,* gândi Incer înrăit. *Și totul, datorită varangilor...*

Intră în sufragerie, forțându-se să pară liniștit. Zaris îl zări primul și se ridică politicos de pe scaun. Deira se întoarse, îl cuprinse în lumina albastră a ochilor ei și se repezi să-l îmbrățișeze:

— Tată! Dragul meu tată, îți mulțumesc!

— Nu ai pentru ce, fata mea. Legea a fost restabilită.

— Mă bucur. Pe timpul procesului, Zaris va locui la noi.

— Știu eu dacă e bine? Nu uita că eu sunt chemat să-l judec imparțial.

— Va locui în apartamentul meu. Dacă vrei, nici nu-l vei întâlni.

— Bine, răspunse Incer șovăielnic, apoi îl salută pe Zaris din cap.

Cina decurse într-o atmosferă înghețată. Din când în când, cei trei schimbau câte o vorbă, pe teme banale. Toți ocoleau cu grijă subiectul care îi frământa – judecarea lui Zaris. Abia către sfârșitul cinei, Incer deschise discuția:

— Tinere Zaris, nu am nimic personal împotriva ta.

— Nu mă îndoiesc, domnule președinte.

— Va trebui să te consideri extrem de norocos, dacă vei scăpa numai cu exilul sau închisoarea. Acuzațiile sunt foarte grave și probate temeinic.

— Nu neg temeinicia faptelor, deoarece eu am furnizat informații în susținerea lor. Observ însă că ele nu sunt acuzații decât în mod formal. Dumneavoastră trebuie să judecați cu privirea ațintită în viitorul îndepărtat.

— Noi judecăm după legile scrise, tinere. Ele nu-ți sunt deloc favorabile.

— Voi accepta fără crâcnire sentința. Nu voi încerca să mă sustrag de la executarea pedepsei, printr-o revoltă sau război. Prețuiesc prea mult viețile humanoizilor aliați, să le pun în pericol de dragul meu.

— Aceasta este o circumstanță atenuantă a faptelor tale, Zaris. Apelul la calm și pace adresat liderilor varangi m-a convins să te eliberez.

— Nu trăim într-o dictatură, îi atrase Zaris atenția. Oricum, votul majorității m-ar fi eliberat.

— Posibil. Pe mine mă frământă relațiile dintre tine și fiica mea. Tu ești și vei fi, în cel mai bun caz, un proscris. Ea are un viitor demn în față. Nu poate rămâne lângă tine.

— Deira este o persoană matură. Își va hotărî singură viitorul. Eu nu-i voi cere să se sacrifice de dragul meu.

— Îți mulțumesc pentru înțelegere, alcorule! Mă așteptam din partea ta la o atitudine mai rebelă.

— Pentru că spionul Kaj Merid v-a impus o imagine falsă despre mine. Eu nu sunt aventurierul rebel și infractor din imaginea sa. De mai mult de trei sute de ani, conduc un sistem solar, cu aproape cincisprezece miliarde de suflete umane. Le-am asigurat viața civilizată și prosperă.

— Da... E posibil să mă fi înșelat Merid. Acum, vă rog să mă scuzați! Simt nevoia să meditez în liniștea grădinii.

Bătrânul se retrase, lăsându-i singuri pe cei doi îndrăgostiți. Zaris, mult mai liniștit și cu rana din frunte curățată, arăta foarte chipeș. Deira îl privea gânditoare. O întrebare încă nelămurită se închega în mintea ei: Până unde voi merge alături de acest bărbat? Misteriosul viitor tăcea iar ea nu știa să-l citească. Numai puține persoane din civilizațiile lor posedau capacități exersate de a cunoaște viitorul iar ei nu-i trecuse prin cap să apeleze la vreuna. Pur și simplu, accepta evenimentele așa cum veneau. Un fior tainic de speranță din sufletul ei o asigura că nimeni și nimic n-o va despărți de bărbatul iubit.

*

Incer gândise temeinic la ce era de făcut, aproape jumătate de noapte. A doua zi dimineață, când ajunse în fața Consiliului Suprem, avea deja ideile clare. Nu se grăbi să pună la vot primul punct din acuzația împotriva lui Zaris. Se ridică în fața consilierilor și începu o pregătire psihologică menită să influențeze decizia finală a acestora:

— Dragi frați și surori, am cugetat îndelung la ceea ce ni se întâmplă în aceste zile. Străbunii noștri îndepărtați ne-au asigurat o viață din ce în ce mai sigură și mai civilizată, prin legi fundamentate științific, clare și obligatorii pentru fiecare humanoid în parte. De-a lungul timpului, aceste legi au devenit chiar tradiții comunitare, fiind respectate cu sfințenie și de bună voie de toate rasele aliate. Iată însă că guvernatorul Zaris, mânat de interese necunoscute, ne propune să renunțăm la aceste tradiții stabile și să le înlocuim cu un sistem revoluționar, ale cărui efecte sunt nesigure și neprognozabile. Practic, astăzi avem de ales între stabilitatea de sute de milenii și haosul unor reforme nesigure. Vă rog să votați cu toată responsabilitatea de

care sunteți în stare și cu gândul la viața populațiilor humanoide care v-au ales!

Incer luă loc și-și mută ochii pe ecranul din spatele lui. Acesta fusese împărțit în două, cu o linie roșie. În stânga, se înregistrau voturile destinate condamnării lui Zaris. În dreapta, cele care cereau achitarea guvernatorului alcor și aplicarea reformelor sugerate de acesta. Se vota deschis, fără niciun fel de reținere. Numele consilierilor pro și contra acțiunilor lui Zaris începură să fie afișate pe ecran, pe măsură ce aceștia apăsau clapele de vot. Bătrânul vegan înregistră avansul considerabil pe care îl câștiga partida pro-Zaris și-și mută privirile către sală. Guvernatorul alcor urmărea liniștit evoluția votului. Nicio privire nu se plecă în fața ochilor lui Incer. Toți votau conform unor convingeri solide, formate în urma dezbaterilor.

Procesul de votare se termină. Urmară câteva clipe de liniște, apoi o explozie de aplauze izbucni din dreapta sălii și se propagă spre centrul ei. Incer aruncă o scurtă privire la ecran și anunță cu un glas care se străduia să rămână indiferent:

— Guvernatorul Zaris este absolvit de acuzația de fraudă fiscală. Propunerile sale de reformă din acest domeniu devin amendamente ale legilor speciale.

Aplauzele nu mai conteneau. Dimpotrivă, crescuseră în intensitate și erau însoțite de strigăte de încurajare pentru cel judecat. Incer nu se grăbi să sune gongul. Îi lăsă pe consilierii entuziaști să-și descarce energiile în mod natural. Era și asta o stratagemă.

În fine, salvele de aplauze și strigătele voioase se domoliră. Președintele anunță următorul capăt de acuzare:

— Doamnelor și domnilor, sunteți invitați să vă precizați poziția față de producerea de către alcori a unei arme deosebit de periculoase, expres interzisă de lege. Ați luat la cunoștință de probele culese de comisie, așa că puteți decide în cunoștință de cauză.

— O precizare! ceru Zaris, din locul său de inculpat. Dezintegratorul de planete a fost proiectat și produs numai într-un singur exemplar, pentru testare. L-am proiectat pentru a crește puterea distrugătoare a Alianței față de inamicii non-humani din sistemele solare supuse expansiunii noastre. Nu intenționam să ascundem față de Consiliul Suprem această armă. Dacă testarea ar fi confirmat calculele științifice, am fi

pus dezintegratorul la dispoziția Alianței. Vă mulțumesc pentru atenție!

Incer își prinse barba în palma dreaptă și și-o frecă gânditor. Discuțiile se anunțau la fel de pătimașe ca și cele din ziua precedentă. De data aceasta, nu se putea baza total nici pe sirusani. Aceștia erau deosebiți de încântați de orice armă nouă. Un gând mai vechi îl încercă pe bătrânul vegan: *Eu n-ar trebui să fiu aici. Eu ar trebui să-mi trăiesc liniștit anii bătrâneții.*

*

Incer ajunse acasă foarte obosit. Trăia senzația că evenimentele îl copleșeau și scăpa situația din mână, cu fiecare minut trecut. Consilierii votaseră absolvirea lui Zaris de acuzație și anulaseră articolul din lege încălcat de acesta. Dezintegratorul de planete devenise proprietate comunitară, dar asta nu-l încălzea deloc. Era o armă deosebit de periculoasă, pe care n-ar fi trebuit s-o accepte. Putea produce dezastre planetare, în mod accidental. El votase împotrivă și majoritatea consilierilor mai în vârstă îl imitaseră. Au fost însă prea puțini, comparativ cu numărul celor entuziasmați de creșterea puterii distrugătoare a Alianței.

Nimeni nu-l întâmpină. Probabil, Deira era în centrul medical de testare și tratament al bolilor exotice, unde muncea cu pasiune, până la epuizare. Menajera programase robotul casnic pentru prepararea și servitul prânzului și cinei. Acesta stătea cuminte în colțul său din bucătărie, gata să intre în acțiune la comandă. Lui Incer nu-i era foame, însă. Își luă numai o doză de nectar din frigider și ieși pe terasa scăldată în soarele după amiezii. Se lăsă într-un fotoliu și porni holovizorul. Imagini de pe planeta Tamira a soarelui Alcor îi invadară spațiul. Care dintre consilieri nu și-a ținut gura față de jurnaliști? se întrebă el supărat, dar nu schimbă postul.

Tineri și tinere din Alcor, cu coronițe de flori pe cap, cântau și dansau în piața din fața palatului guvernatorului. Toți erau îmbrăcați în costume specific rasiale și fluturau stegulețe cu însemnele lumii varange: cele opt stele și făclia de lumină. *Cât de ușor pot învia sentimentele izolaționiste*! gândi Incer mâhnit. *Au trecut miliarde de ani de conviețuire și noi n-am reușit să unificăm populațiile humanoide. Ar fi de ajuns o greșeală, ca sentimentele rasiale să explodeze ca o bombă ascunsă.* Bătrânul cunoștea suficient din limbajul alcor, încât să-și dea

seama că mulțimea își striga încântarea pentru victoriile repurtate de guvernatorul lor. Zaris. *Acest alcor a ajuns să-mi bântuie visele,* se enervă Incer și opri aparatul.

Coborî în grădină și începu să mângâie florile, rând pe rând. Ele își plecau capetele sfioase și ascultătoare, de parcă i-ar fi înțeles frământările. *Dacă nu reușesc să obțin condamnarea lui Zaris măcar pentru o acuzație, anarhia se va întinde ca o flacără flămândă în toate lumile humanoide. Legile nu vor mai fi respectate, liberul arbitru se va instaura și liantul Alianței va slăbi îngrozitor. Trebuie să obțin condamnarea guvernatorului alcor*! *Trebuie, de dragul unității noastre*! Gândurile bătrânului vegan fură întrerupte de vorbe și exclamații venite dinspre casă. Deira sosise împreună cu Zaris. *Ca un vis rău,* gândi Incer, *Ca un vis rău...*

*

O ploaie liniștită porni după miezul nopții. Zaris se trezi și deschise ochii. Murmurul produs de picăturile de apă îi amintea de un cântec de leagăn din patria sa. Lumina slabă, gălbuie, filtrată de un perete gros de sticlă, îi permitea totuși să-și observe iubita. Deira dormea ca un copilaș, cu amândouă mâinile strânse în pumni, în fața gurii. Un val de duioșie invadă sufletul guvernatorului alcor. Întinse mân și-i mângâie trupul mătăsos, complet dezvelit. Deira șopti ceva prin somn, dar nu se trezi. *E gata să-și sacrifice viața liniștită și cariera excepțională de dragul meu,* își aminti Zaris. *Ce probă de dragoste mai profundă aș putea aștepta*? *După proces, voi lua-o de soție, după legile lumii noastre. Va lumina ca o stea lumea alcorilor...*

Zaris îi luă ușor capul și i-l mută pe scobitura umărului său. Voia s-o simtă aproape, să-i între în vise și să i le însenineze. Își aduse în memorie o imagine splendidă din planeta fermecată, botezată după numele ei și o transferă telepatic în mintea fetei. Aceasta se relaxă complet și un zâmbet fericit i se așternu pe față. Se răsuci încă adormită și-l îmbrățișă cu mâna stângă pe după gât. Piciorul ei drept îi acoperise trupul până la brâu. Zaris simți că dorința simplă dar poruncitoare îl cuprindea rapid, ca un val de furtună. Degetele sale atinseră petecul de păr pubian mătăsos și controlul rațional al impulsurilor scăzu vertiginos. Bărbatul o cuprinse cu amândouă brațele și începu s-o iubească lin. Deira, deja trează, îi sărută cu buzele ei senzuale pieptul gol.

Zaris se înfioră de plăcere și simți cum energiile încătușate de conștiință se dezlănțuiau victorioase. Afară, ploaia căpătase tente vijelioase, ca un cântec pătimaș de dragoste. Parcă și natura se dezlănțuise împotriva închistărilor artificiale din legile Alianței.

*

Sala de ședințe a Consiliului Suprem era invadată de lumina solară a dimineții vegane. Consilierii își căutau locurile, schimbând replici și informații între ei. Zaris se instalase în boxa cercetaților și privea senin în față. Orice urmă de tulburare îi părăsise sufletul. Considera că norii celor mai grave acuzații se risipiseră, așa că restul audierii va fi un simplu duel cu cei mai înrăiți dușmani ai progresului populațiilor aliate. Figura lui radia calm și bună dispoziție, cum nu te-ai fi așteptat din partea unui acuzat.

Incer își ocupă locul în fotoliul de președinte, cu gesturi largi, aproape ritualice. O idee cumplită îl stăpânea: *Alcorul Zaris trebuie să piară*! *În caz contrar, mă voi trezi cu numeroși nepoți cu zestre genetică incertă, cu impulsuri sentimentale bestiale...* își alese cu grijă cuvintele introductive:

— Dragii mei, astăzi vom analiza o problemă deosebit de gravă, de a cărei soluționare depinde evoluția viitoare a populațiilor din întreaga Alianță. Cei mai prestigioși geneticieni din rasele humanoide aliate au pus la punct un program complet de selecție genetică, cu scop de a asigura perfecționarea continuă a personalității umane, în special a elitelor conducătoare. Până în prezent, programul și-a probat valabilitatea, fără niciun fel de excepții. Pe baza lui, am căpătat calități de personalitate extraordinare și am ajuns să trăim până la vârste pe care străbunii nici nu le visau. Acest program ne-a permis controlul strict al natalității, prevenind exploziile demografice care ar fi secătuit rezervele de hrană, energie și materii prime ale planetelor noastre. În acest context pozitiv, guvernatorul Zaris a permis încălcarea programului genetic de selecție și a încurajat sporul demografic necontrolat, încât populația alcoră s-a dublat numai în ultimele trei secole. Concomitent, guvernatorul Zaris a sprijinit savanți alcori în producerea masivă a unor mutanți de tip intermediar între maimuță și om. Suntem în pericol de a fi invadați de lumi semicivilizate sau chiar sălbatice, dezvoltate pe baza invențiilor

și infracțiunilor făcute de alcori. Vă rog să judecați faptele prin prisma intereselor populațiilor aliate și a implicațiilor de viitor! Aveți cuvântul!

Incer luă loc și-și scoase batista. Își tamponă ușor fruntea transpirată de efort, evitând privirile lui Zaris. Se aștepta ca alcorul să riposteze cu una din obiecțiile lui. Acesta rămase însă tăcut, cu privirile ațintite asupra sa. Îi citise gândul dominant de ură la adresa lui și încerca să i-l schimbe în mod telepatic. Din această cauză, pierdu dreptul la primul cuvânt, de clarificare sau de modificare a termenilor acuzației. Deja, un consilier kenturian își expunea punctul de vedere. Spusele sale nu favorizau deloc acțiunile întreprinse de alcori și poziția guvernatorului Zaris. Consilierul kenturian aprecie că formarea unei familii fără respectarea programului genetic și producerea a mai mult de doi copii puteau duce la degenerarea speciei umane și la nesiguranță economică în lumile aliate. Își încheie discursul cu propunerea ca guvernatorul Zaris să fie exilat pe o planetă cu condiții vitrege de trai, împreună cu mutanții produși în mod ilegal.

Speranțele ofilite ale lui Incer începură să renască. Al doilea vorbitor, un shang, susținu în întregime acuzațiile aduse lui Zaris, însă propuse pedepsirea cu închisoarea pe viață, într-o temniță federală. Rând pe rând, alți adepți ai programului de selecție genetică susținură propunerile primilor consilieri. Nici măcar un singur vorbitor nu făcu o cât de mică aluzie la efectele pozitive ale faptelor alcorilor. Ower alcorul simțea că se sufoca între colegii varangi. Aceștia stăteau posomorâți, ascultând acuzațiile și propunerile de condamnare.

În fine, după câteva ore, varangul Kerr din Alioth se ridică în picioare. Își drese glasul și începu cât putea mai diplomatic:

— Departe de mine gândul de a contesta valabilitatea programului de selecție genetică. În lumea noastră, îl respectăm întocmai. Doresc însă unele precizări de la membrii comisiei de anchetă și de la guvernatorul Zaris, cu scopul de a-mi forma o imagine completă și corectă asupra acestei acuzații deosebit de grave și delicate.

— Vă puteți adresa cui doriți, aprobă Incer.

Kerr se întoarse către Myra oriona și o întrebă direct:

— Stimată colegă, ne puteți prezenta teste genetice serioase, din care să rezulte că alcorii născuți în afara programului de

selecție posedă însușiri de personalitate inferioare celor produși în cadrul programului?

— Nu, răspunse oriona. Comisia nu a făcut astfel de teste. Pe baza cunoștințelor științifice deținute de Alianță, comisia a prezumat că alcorii născuți fără respectarea programului de selecție genetică sunt inferiori.

— Prezumția nu constituie o probă valabilă în sistemul nostru de drept! concluzionă Kerr. Vă rog să se rețină și să se consemneze faptul că inferioritatea alcorilor născuți cu încălcarea programului de selecție genetică n-a fost probată!

Câteva murmure îi acoperiră glasul pentru câteva secunde. Kerr își înăspri vocea și continuă:

— Vă reamintesc faptul că unul din principalele scopuri pentru care a fost întemeiată Alianța îl constituie expansiunea raselor humanoide în tot Universul. Din nefericire, acest scop a fost uitat. De sute de milenii, lumile noastre au încetat expansiunea. Ne-am închis în sfera Alianței noastre, limitând la maxim explorările și cuceririle de lumi noi. Acest sistem închis poate marca sfârșitul nostru. Guvernatorul Zaris a acționat pentru îndeplinirea scopului inițial al Alianței – expansiunea speciei humanoide în întregul Univers. El a asigurat producerea de forțe umane necesare expansiunii și a pornit explorarea pe cont propriu, cucerind un nou sistem solar. Mutanții creați de savanții alcori sunt destinați a fi folosiți în cadrul acestei expansiuni. Ei se înmulțesc rapid, însă sunt efemeri, cu vieți mai scurte de două sute de ani. Pot fi folosiți la cucerirea și punerea în valoare a unor planete pe care humanoizii nu pot trăi ori pe care nu pot locui mult timp. Experimentul făcut pe planeta Deira din sistemul solar Ragan este edificator în acest sens. Noi, varangii, am cucerit această planetă pentru Alianță cu ajutorul mutanților. Comisia de anchetă v-a prezentat informații edificatoare în acest sens. În concluzie, propun absolvirea guvernatorului Zaris de această acuzație și legiferarea folosirii mutanților de către toate lumile aliate.

— Mutanții au însușiri humanoide! ripostă Vaier draconul. Ei se pot înmulți atât de rapid, încât să ne depășească numeric. Atunci, s-ar putea răscula împotriva civilizației noastre, mai ales că pot folosi arme și mijloace de comunicație. În concluzie, mutanții sunt un pericol pentru viitorul populației humanoide civilizate și trebuie distruși. Guvernatorul Zaris să plătească cu

închisoarea pe viață infracțiunile săvârșite!

Discuțiile se încinseră, cu sorți schimbători. Acuzații și argumente în apărare se succedau cu viteză. Incer constată că barometrul de opinie era favorabil unei condamnări a guvernatorului Zaris. Profită de un moment de acalmie și propuse să se voteze cele trei variante avansate: achitarea, exilul sau închisoarea. Ecranul din spatele său se împărți în trei careuri, înainte ca cineva să mai apuce să spună un singur cuvânt. Președintele nu-și dezlipi ochii de pe el până ce ultimul consilier își prezentă opțiunea. Consemnă în grabă rezultatele și se ridică în picioare:

— Majoritatea a votat pentru exilarea guvernatorului Zaris și a mutanților săi pe o planetă virgină, cu condiții grele de trai.

Varanga Layna încălcă protocolul și se ridică în picioare. Explozia nervoasă o făcea să vorbească greșit în limba comunitară, însă toți înțeleseră ce voia să spună:

— Vă este frică să trăiți normal. V-ați închis în lumi izolate și trăiți artificial, ca roboții. Nu știți ce înseamnă sentimente pozitive de dragoste, duioșie sau măcar simpatie. Nici pentru proprii copii nu manifestați vreun sentiment. Îi aduceți pe lume conform programului genetic de selecție și-i abandonați în incubatoare. V-ați condamnat la moarte lentă și sunteți foarte mândri de isprava voastră. Rușine! Teoretic, suntem o specie super rațională, dar voi n-ați dovedit aceasta. Programul genetic de selecție tâmpește intelectul și omoară sentimentele umane. V-ați condamnat la dispariție...

Adepții condamnării o întrerupseră cu lungi bătăi în mese și din picioare. Layna se așează, cu fața scăldată de lacrimi. Privirea ei întâlni ochii lui Zaris. Puterea lor hipnotică o liniști. Își lăsă încet capul pe brațe și izbucni în hohote. Plângea pentru întreaga lume humanoidă.

*

Incer nu mai avu răbdare. Porni holovizorul de îndată ce urcă în aeromobilul de serviciu. Comută aparatul pe postul alcor și deschise ochii larg, să nu scape nimic. O spicheriță făcea rezumatul discuțiilor purtate în Consiliu. Era clar că varangii își informau corasialii despre mersul evenimentelor. *Să-i vedem acum ce vor face,* gândi el. *Condamnarea deja pronunțată nu mai poate fi anulată de nimeni din lumile noastre. Astăzi, Zaris alcorul a fost înfrânt pentru întreaga lui viață. Se va stinge de*

boli sau de lipsuri pe o planetă pustie. Voi avea grijă să fie cea mai îngrozitoare planetă posibilă...

Ajuns acasă, veganul mâncă cu poftă, de unul singur. Simțea că renăscuse. După masă, se retrase pe terasă, să-și formuleze următorul set de acuzații. Încă mai spera să poată obține condamnarea la moarte a guvernatorului alcor, pentru instigare la secesiune.

Deira îl găsi adâncit în studiul raportului comisiei de anchetă. Fata îl admonestă fără ocolișuri:

— Nu te recunosc, tată. Unde-ți este spiritul justițiar și viu, deschis către cunoaștere, creație și perfecțiune?

Bătrânul vegan ridică ochii din agenda electronică și-o privi. Deira purta o eșarfă în culorile rasiale ale Varangei – roșu, galben și albastru.

— Te solidarizezi cu rebelii, observă Incer.

— Am fost la întâlnire cu consilierii varangi, recunoscu Deira. Sunt profund dezamăgiți și mâhniți de atitudinea ta.

— Constrângerea îi va aduce la ascultare de lege, fata mea.

— S-ar putea să greșești grav, tată. Varangii iau în serios posibilitatea desprinderii lumii lor din Alianță.

— Secesiunea e un delict federal grav.

— Dictatura este interzisă prin constituția Alianței, tată. Nu-i veți putea convinge pe varangi cu forța să renunțe la libertatea de conștiință și voință.

— Manifestările libertății de conștiință nu trebuie să afecteze unitatea lumilor aliate!

— Acesta este un principiu mai nou, introdus în statutul Alianței prin amendament. El are putere juridică inferioară principiilor inițiale, de unire benevolă a lumilor humanoide.

— De când te pricepi și la drept comunitar, Deira?

— De când am văzut constrângerea aplicată asupra varangilor.

— Te-ai făcut avocatul lor...

— Tată, înțelege că voi, acuzatorii, mergeți pe un drum greșit! Varangii pot trăi minunat în afara Alianței, însă celelalte lumi humanoide vor fi lipsite de aportul lor științific și material.

— Nu putem permite ca anarhia să cuprindă lumile noastre, Deira. Varangii trebuie pedepsiți exemplar!

— Alianța nu este o superputere absolută și polițienească. Niciun principiu de drept comunitar nu interzice unei civilizații

să se retragă din Alianță, în urma unui referendum rasial.

— Deci, varangii pregătesc referendumul în lumile lor...

— Referendumul se desfășoară deja în cele opt lumi varange, tată. Te confrunți cu bărbați demni, cutezători și înzestrați cu voințe foarte puternice.

Incer porni holovizorul și căută rapid postul planetar din Alcor. Acesta prezenta deja rezultatele votului electronic de pe planeta Tamira. Știrile erau cât se putea de proaste. Majoritatea zdrobitoare a populației alcore se pronunțase în favoarea retragerii din Alianță, cu scopul vădit de a împiedica executarea sentinței dată deja în cazul guvernatorului Zaris.

— Rebelii sunt foarte solidari, murmură el. Să-i vedem însă mâine, când am putea extinde condamnarea la nivelul întregii elite varange.

— Tată, nu răni mândria varangă! Un pustiitor război ar putea cuprinde lumile humanoide aliate.

— Tocmai aceasta vreau să previn eu, fata mea. Varangii numără mai puțin de o sută și douăzeci de miliarde de humanoizi. Ei nu reprezintă mai mult de cinci la sută din populația Alianței. Nu se vor putea împotrivi sentinței.

— N-ai auzit de curajul disperaților, tată? În plus, savanții varangi pot produce mijloace de luptă superioare celor deținute de alte civilizații humanoide.

— Orgoliul și încăpățânarea varangilor trebuie înfrânte cu orice preț, rosti Incer hotărât. Sămânța rebeliunii trebuie să piară odată pentru totdeauna!

— Eu voi rămâne alături de Zaris, anunță Deira dârză. Sunt convinsă de justețea principiilor și acțiunilor sale.

— Ești liberă să-ți hotărăști soarta, fata mea, îi replică Incer rece.

Robot în simțire, gândi Deira cu dispreț. *Până și reptiloizii cu sânge rece își iubesc puii mai mult decât voi.* Plecă cu pași apăsați către apartamentul ei. Era decisă să-l susțină moral pe Zaris, care urma să apară dintr-o clipă în alta. Mai mult, hotărâse deja să împartă cu el soarta de viitor. Dacă exilul nu putea fi evitat, era decisă să-l însoțească în orice lume nouă, oricât de cumplită ar fi arătat aceasta.

*

Sala de ședințe a Consiliului era deja împărțită în tabere înainte de începerea lucrărilor. În jurul consilierilor varangi, se

adunaseră kaseii, o parte din orioni, câțiva vegani și câțiva sirusani, precum și reprezentanți ai unor lumi mai mici. Atmosfera era încărcată ca un nor de electricitate. Incer observă bine aceste manevre, însă preferă să le treacă sub tăcere. Începu cuvântul de deschidere:

— Stimate colege și onorați colegi, vă reamintesc faptul că progresul și civilizarea lumilor noastre au fost posibile grație unității perfecte. Ne-am sprijinit unii pe alții și am atins un nivel de evoluție încă neegalat de altă civilizație universală. Am reușit să ștergem aproape total din creierele humanoizilor aliați lăcomia, ura interrasială și sentimentele inferioare. Suntem pe o cale bună de evoluție și am putea atinge niveluri tot mai ridicate ale cunoașterii științifice, prosperității materiale și longevității. În calea noastră s-a ivit însă o piedică. O parte din liderii varangi, dominați de dorințe înguste, de îmbogățire pur rasială, se pregătesc deschis de secesiune…

— Obiectez! ripostă bătrânul Bores, consilierul sistemului solar Dubhe. Noi, varangii, nu suntem mânați de dorințe de îmbogățire în dauna aliaților. Dorim doar perfecționarea principiilor și regulilor de funcționare a Alianței.

— Intențiile de secesiune sunt însă clare și probate, replică Kaj Merid.

— Secesiunea constă într-un act unilateral de voință a unor lideri dintr-o anumită civilizație, continuă Bores netulburat. Constituția Alianței a stabilit însă posibilitatea ca o anumită rasă ori civilizație să poată părăsi cadrul comunitar, ca urmare a voinței liber exprimate de majoritatea calificată a cetățenilor ei. Ieri, cetățenii din toate cele opt lumi varange și-au exprimat voința într-un referendum. Vă rog să afișați rezultatele referendumului din Varanga, să poată fi studiate de toți cei interesați!

Toate privirile din sală se concentrară asupra ecranului. Nu încăpea loc de dubiu: varangii votaseră în bloc pentru părăsirea Alianței, cu scopul de a-i salva pe guvernatorii Zaris și Roinar. O astfel de solidaritate rasială era mai greu de întâlnit în lumile aliate. Toți tăceau, cu sufletul la gură.

— Avem de a face cu o intenție directă de război de secesiune, comentă Incer rezultatele.

— E o manifestare a libertății de conștiință și voință, îl contrazise Bores. Dacă n-o respectați, încălcați unul dintre

principiile fundamentale pe care s-a constituit Alianța Civilizațiilor Humanoide. Nicio rasă ori populație nu poate fi ținută cu forța în Alianță!

— Război! strigă Kirod sirusanul ridicând pumnul strâns. Unitatea civilizațiilor humanoide trebuie păstrată cu forța armelor.

— Război! îl susținu shangul Li Pei. Dacă am permite varangilor să părăsească Alianța, alte populații nemulțumite de o lege sau alta ar fi tentate să le urmeze exemplul.

— Puteți opta pentru război, spuse Bores. Nu aveți însă susținerea juridică valabilă pentru a-l declara. Veți încălca legea supremă a Alianței, pornind un război injust împotriva noastră.

— Război! Război! Război! Război!...

Lozincile belicoase umpluseră sala. Mai mult de jumătate dintre consilierii lumilor aliate se pronunțau pentru război împotriva secesiunii votate de varangi. N-o făceau din principiu, ci din interes. Nu erau dispuși să renunțe la imensele bogății științifice și materiale din lumile varange. Președintele Incer suna de zor gongul. Strigătele nu încetau însă. Nu mai era mult până la insulte și acuzații grave. Incer se ridică în picioare, cu ambele mâini ridicate. Pentru câteva clipe, liniștea coborî peste sală. Glasul lui Zaris, puternic și ferm, reuși să domine mulțimea de consilieri:

— Am o propunere de compromis. Vă rog s-o ascultați!

Consilierii își ocupară locurile. Incer ezită o clipă, apoi acceptă:

— Zaris alcorul are cuvântul.

Guvernatorul alcor începu să vorbească limpede și stăpânit:

— Ar fi nedrept și inuman ca sute de miliarde de humanoizi să se confrunte într-un război sângeros, pentru a-mi anula condamnarea la exil. Deși sunt convins de justețea și oportunitatea propunerilor mele de perfecționare a legislației comunitare, accept exilul. Pun însă o condiție: să permiteți oricărui cetățean, de orice rasă, să mă urmeze în exil. Intenționez să fondez o lume nouă, cu legi mai științifice și mai umane, dincolo de frontiera Alianței. Vă rog să votați această propunere de compromis!

Urmară lungi momente de tăcere. În fine, un consilier shang se ridică și propuse:

— Formula de compromis poate fi acceptată numai dacă

exilații nu vor dispune de arme puternice, cu care să atace lumi din Alianța noastră. Să plece cu minimul necesar supraviețuirii civilizate pe timp de o mie de ani.

— Exilații să nu aibă drept de a se stabili la o distanță mai apropiată de o mie de ani lumină de ultima frontieră a Alianței, îi completă Incer propunerea.

— Exilații să nu primească niciun mijloc de comunicare cu lumile aliate, pentru a nu le influența și a nu putea cere ajutor, propuse sirusanul Kirod. Ei să părăsească sfera Alianței cât mai rapid, pentru a nu întreține atmosfera de haos și dezbinare.

— Să fie escortați până la frontiera sudică a Alianței, către Calea Lactee, de o formație de astronave de luptă, propuse Kaj Merid în mod pervers, deoarece era convins că nicio lume locuibilă nu se afla în direcția respectivă.

Propunerile continuau să curgă. Varangii asistau reci și muți la izbucnirea de ură la adresa lor. Mulți dintre cei care cereau ostracizarea guvernatorului Zaris proveneau din lumi ridicate de varangi din cea mai cruntă sărăcie și înapoiere culturală. Acum, uitaseră binele făcut și-și strigau pe față refulările. Incer nota conștiincios fiecare propunere. Trăia momente de relaxare și mulțumire. Exilații dincolo de frontiera de sud a Alianței nu aveau mari sorți de supraviețuire. Visul său de a-l vedea pe Zaris complet exclus din viața fiicei sale începuse să se îndeplinească. *Rebelul alcor va muri în nemărginitele spații cuprinse de întunericul etern,* gândea el. *Nici măcar amintirea lui nu-mi va mai tulbura viața.*

În fine, sala se liniști. Incer se ridică în picioare și rosti cu glas grav:

— Vă rog să votați compromisul propus de guvernatorul Zaris și amendamentele sugerate de antevorbitorii mei!

Ecranul din fundul sălii se împărți în mai multe careuri, câte unul pentru fiecare amendament. Consilierii începură să apese clapele de vot. Zaris nici măcar nu întoarse capul, să vadă ce soartă îi hotărau membrii Consiliului Suprem. Îi era indiferent în ce fel de exil va pleca. Avea încredere în forțele proprii și era sigur că nu va rămâne singur în această încercare grea. Avea prieteni buni, dornici de aventuri în lumi noi, atât în civilizația varangă, cât și în alte lumi din Alianță. *Voi fonda o lume nouă, mult superioară Alianței,* gândea el liniștit și sigur.

Incer se ridică și anunță rezultatul votării. Majoritatea

consilierilor votaseră pentru cea mai cumplită variantă de exil. Zaris avu puterea să zâmbească și să mulțumească ironic pentru grija cu care fusese tratat.

Escadra proscrișilor

Bătrânul Incer inhala fumul parfumat din narghilea cu ochii întredeschiși. Adăugase din belșug plante cu efect calmant, în arzător, să se liniștească după năvala de evenimente din ultimul timp. În urmă cu mai puțin de o jumătate de oră, un spion federal îl informase că descoperise trupul neînsuflețit al șefului Kaj Merid, în camera sa de hotel. Medicii puseseră diagnosticul de infarct natural. Incer era însă sigur că la mijloc era mâna alcorilor. Vrăjitorii ăștia cu ochii aurii erau capabili să ucidă de la sute de metri, prin simpla concentrare a forțelor psi. Kaj Merid îl anunțase, anterior decesului, despre amenințarea voalată, șoptită de Zaris. El n-o luase în serios și acum regreta. Era convins că nu va găsi prea curând un șef de serviciu secret de profesionismul și loialitatea lui Merid.

Coșmarul s-a terminat în chip fericit, își spunea Incer, să-și convingă propria conștiință că norii de furtună trecuseră. *Zaris alcorul va dispărea în noaptea eternă a Universului, fără nicio legătură cât de mică cu lumile Alianței. În curând, alte evenimente îi vor șterge amintirea. Fiica mea își va putea alege un drum luminos în viață.* Amintirea Deirei îi întrerupse gândurile. Fusese prea distant cu ea. Procesul îl acaparase într-atât încât nici nu avusese timp să discute relaxat cu propria fiică. Trebuia să-și repare greșeala. Incer activă videotelefonul și așteptă ca imaginea blondă, de zeiță, să-i apară.

Glasul ei aspru și rece îl impresionă neplăcut:

— Ce dorești, tată?

— Să discutăm pe îndelete. Acum, am timpul necesar.

— Te ascult, tată.

— Nu așa. Te aștept acasă, să discutăm ca doi buni prieteni.

— Mi-e teamă că nu se va putea. Nu suntem buni prieteni și mă aflu deja pe o astronavă alcoră, în drum către Tamira.

— Dar Zaris e ca și mort! se revoltă bătrânul.

— Înseamnă că și eu sunt moartă, tată. Plec cu el în exil.

— Nu! Tu, fiica mea, cu un proscris?

— Ți-am afectat imaginea de lider perfect? râse Deira cu

amărăciune. Asta te doare, tată, imaginea ta publică. Nu-ți pasă deloc de mine.

— Și pleci printre străini...

— Aici am găsit simpatie, căldură sufletească, dragoste... Tot ce sufletul meu a tânjit să aibă încă din copilărie și n-a căpătat de la nimeni. Lumea vegană e înghețată sentimental, tată.

— E lumea elitelor Alianței Civilizațiilor Humanoide.

— Niște elite din care nu vreau să fac parte, tată. Vreau să-mi trăiesc viața din plin, alături de bărbatul drag.

— Te așteaptă mari nenorociri, Deira. În direcția de exil, nu e nicio lume civilizată. Cei care îl vor urma pe Zaris vor muri în lupte cu non-humanii, de boli sau de lipsuri îngrozitoare.

— Ai știut că îl trimiți la moarte sigură?!

Imaginea videotelefonului clipi și se stinse. Deira întrerupsese legătura. Incer se ridică în picioare și începu să se plimbe prin casă. Mai avea o problemă de rezolvat. Mai mulți consilieri îi ceruseră să-i exileze și pe Roinar kaidul, pe baza precedentului din cazul Zaris. Bătrânul vegan se întreba dacă mărirea expediției de exilați nu prezenta vreun risc pentru Alianță. Ei ar fi putut ocupa vreo planetă din frontiera aliaților, făcând incursiuni în lumile humanoide. Numai de un război de uzură nu aveau aliații nevoie. Bătrânul vegan era convins că, oricâte interdicții ar fi pus, varangii le vor furniza exilaților cele mai bune astronave, cele mai perfecționate arme, provizii îndestulătoare și suficient galgor să navigheze și două mii de ani lumină. Lumea celor opt stele dovedise o solidaritate superioară oricărei altei populații din Alianță. Un licăr de invidie încerca inima bătrânului vegan. Nu era sigur că cei din rasa lui și-ar fi asumat riscuri atât de mari de dragul lui.

*

Zaris dormea liniștit, alături de Deira, în cabina de lux a astronavei alcore venite după el. Deja, se visa în expediție către lumea din imaginația sa. Sufletul său de om liber îl făcuse să pună semnul egal între exilat și explorator civilizator. De multe ori, visase în taină să se lepede de obligațiile de guvernator și să reia viața de căutător de comori ascunse în alte lumi din Univers. Iată că visul i se împlinise, în cel mai neașteptat mod.

Piuitul sistemului de alarmă îl trezi. Își apropie gura de microfonul stației de legătură cu centrala de comandă și întrebă șoptit:

— E ceva grav?

— O femeie din sistemul solar Rigel al constelației Orion insistă să discute cu dumneavoastră chiar acum, îi răspunse unul dintre piloți. Spune că are o problemă urgentă și de importanță deosebită.

— Vin, anunță Zaris și se strecură ușor din cușetă, să n-o trezească pe Deira.

Guvernatorul alcor își puse în grabă un costum ușor, ieși din cabină și se îndreptă către centrala de comandă a astronavei. Când ajunse, constată că întregul ecran de legătură cu alte civilizații era complet ocupat de imaginea unei femei tinere. Își scormoni mintea, dar nu-și aminti de ea. Nu, în mod sigur, n-o mai întâlnise. Figura ei creolată, cu ochi de un violet aprins, înconjurată de o coamă de păr negru și creț, îi era total străină. Observă involuntar că femeia avea un trup splendid, îmbrăcat într-o salopetă de culoarea ochilor ei.

— Te recepționez, guvernator Zaris, anunță ea. Vestea despre condamnarea ta a ajuns și în lumile noastre.

— Da? Cu ce vă pot fi de folos, doamnă...?

— Orejona, se prezentă femeia. Explorator și comerciant la frontiera de sud a Alianței. Ai nevoie de mine, alcorule.

Tonul ei familiar nu-l deranjă pe Zaris câtuși de puțin. În viața de explorator, întâlnise tot felul de excentrici și aventurieri. Orejona îi devenise simpatică și nu știa încă din ce cauză. Ca atare, adoptă și el un ton apropiat:

— De ce crezi că m-ai putea ajuta, Orejona?

— Pentru că nu sunt o fată cuminte, Zaris. La vremea când alte fete de vârsta mea învățau legile și comportamentul castelor superioare, eu exploram împreună cu părinții lumile ostile de dincolo de granița sudică. Am strâns o avere, am o flotilă de astronave și sunt complet liberă. Vreau să merg cu voi, către sudul necunoscut.

— Mulți vor să meargă...

— Dar numai eu am relații în rândul populațiilor non-humane de dincolo de frontieră.

— Asta înseamnă că...

— Am făcut contrabandă cu mărfuri produse de lumile aliate, printre non-humanii din sud. Ți-am spus că nu sunt o fată cuminte. Îți pot asigura însă depășirea barierei de non-humani.

— De ce tip sunt?

— Reptiloizi foarte evoluați. Nu seamănă deloc cu frații lor bestiali, nici cu imaginile din filmele de groază. Sunt ființe raționale rezonabile și arată destul de bine.

— Ce motiv ar avea o femeie atât de tânără și frumoasă să abandoneze viața liniștită a Alianței?

— Plictiseala, alcorule. Formalismul birocraților aliați mă zgârie pe creier. Visez o lume perfect liberă, în care să fac tot ce-mi trăsnește prin cap.

— Cunoști riscurile acestui exil?

— La perfecție. S-ar putea să nu întâlnim nicio planetă locuibilă înainte de epuizarea stocurilor de galgor. În acest caz, astronavele noastre ar deveni imense sicrie, purtându-ne la infinit prin spațiul universal.

— Și privești atât de senină o astfel de posibilitate?

— Cred în norocul meu, guvernatorule. Vom întâlni o lume splendidă, în care vom fonda o nouă civilizație. Una mai puțin rigidă decât Alianța.

— E dreptul tău să speri. Eu ți-am sugerat cele mai nenorocite alternative.

— Nu m-ai speriat, alcorule. Am depășit zeci de situații nenorocite.

— Și lumea ta?

— Ai mei? Majoritatea orionilor vă simpatizează pe voi, alcorii și cred că aveți dreptate. Nu voi întâmpina greutăți în pregătirea expediției.

— Deci, o faci pe banii tăi?

— Numai pe cont propriu. Înarmez trei astronave de luptă. Echipez o altă astronavă, pentru cercetări științifice. În fine, patru astronave de transport vor duce coloniștii și proviziile. Mulțumit?

— Grijă mare la selectarea coloniștilor, Orejona! Nu-i luăm într-o plimbare de plăcere.

— Contează pe mine! Am experiența câtorva zeci de expediții în lumi ostile. Știu ce să-mi aleg.

— Bine. Rămânem în contact.

— În regulă, alcorule. Aprinde-ți flacăra speranței în suflet, că știe Orejona unde să vă ducă!

Imaginea din ecran se topi. Zaris își frecă gânditor fruntea. Se întreba cum reușise o aventurieră contrabandistă să-i cucerească încrederea. *E tot un suflet rebel, ca și mine,* găsi el

răspunsul. *Vrea să trăiască viața la cea mai înaltă tensiune.*

*

Spațiul din jurul astroportului din Kadeva era înțesat de lume. Alcorii veniseră cu mic cu mare să-și întâmpine guvernatorul. Pe cerul senin, se aprindeau slogane luminoase, de încurajare: *Alcorii rămân alături de Zaris*! *Vom transforma exilul într-o victorie*!... Deira privea mulțimea fremătândă, cum nu mai văzuse în lumea ei rigidă. Se bucura că avusese curajul să facă marele pas, să treacă de partea celor care nu se sfiau să-și arate deschis sentimentele. Lumea alcorilor, caldă până la patimă, o îmbrățișa cu toată afecțiunea. Tineri presărau petale de flori în calea pașilor ei. Lacrimile o podidiră și ea le lăsă să-i curgă pe obraji, într-o supremă descătușare. Nu mai plânsese din copilărie...

— Iubito, ce s-a întâmplat? se alarmă Zaris.

— Sunt fericită, omul meu drag. Cineva mă iubește și pe mine.

— Alcorii te iubesc la fel de mult ca și mine, Deira. Te admiră pentru curajul de a părăsi o lume sigură, de dragul meu.

— M-ar fi putut considera străină.

— Nicio persoană care ne îmbrățișează idealurile și modul de viață nu e străină, iubita mea. Ne vom căsători în ritual alcor, înainte de a pleca.

— Îți încredințez viața mea, Zaris. Altceva mai de preț nu am.

— Nu vei regreta niciodată, Deira, îi promise guvernatorul.

Urcară într-un aeromobil și porniră către capitală. Holovizorul transmitea știri din lumile varange. Veștile erau bune. Toate cele opt lumi își anunțaseră sprijinul total și necondiționat față de Zaris și Roinar. Glasul sângelui comun grăia clar și ferm: Suntem alături de cei exilați.

Bulevardele marelui oraș vuiau de lume. Alcorii ieșiseră din case să salute trecerea aeromobilului guvernamental.

— Atât de mulți și simt la fel, rosti Deira gânditoare.

— Așa am fost educați de mici, o lămuri Zaris. Să fim solidari până la sacrificiul suprem, în toate ocaziile. Din această cauză, în lumea noastră nimeni nu cunoaște singurătatea, disperarea și alte suferințe.

— Ați fi putut deveni un model pentru lumile aliate.

— Am încercat să răspândim modelul nostru în lumile aliate și am eșuat. El se va impune însă, în viitor. Oamenii au nevoie de

sentimente pozitive pentru a simți că trăiesc fericiți.

— Fericire... Cât de rar am auzit acest cuvânt în lumea vegană!

— Aici îl vei întâlni la tot pasul. Este scopul suprem al vieții fiecărui alcor, de orice condiție socială.

Aeromobilul ateriză în piața din fața palatului guvernatorului, într-o mare de lume. Zaris coborî cu Deira de mână. Valuri de flori zburau prin aer, căzând în jurul lor. Deira își îndreptă ținuta și pietrele prețioase din coroniță scânteiară în lumina soarelui Alcor. Mulțimea îi aclama ritmic. Ower îi întinse lui Zaris un telespiker:

— Trebuie să le vorbești. Alcorii așteaptă un cuvânt bun de la tine.

Zaris luă micuțul aparat în mâna dreaptă și ridică palma stângă în aer. Mulțimea se liniști ca prin farmec.

— Frați și surori, sunt fericit că mă aflu din nou printre voi, începu Zaris. V-am simțit sufletele alături de al meu, pe tot timpul procesului. Vă mulțumesc din adâncul inimii mele și vă promit că nu vă voi înșela speranțele. Împreună cu cei care mă vor urma, vom transforma exilul într-o victorie. Vom descoperi și vom popula o lume nouă, dominată de legile și obiceiurile noastre. Ca atare, nu trebuie să suferiți pentru noi, cei care vom pleca. Vă rugăm să ne susțineți cu gândurile voastre bune în marile încercări care ne așteaptă! Vă mulțumesc pentru sentimentele voastre calde!

Mulțimea vui, apoi începu să aplaude ritmic, scandând numele guvernatorului. Ower și câțiva însoțitori croiră o pârtie îngustă prin mulțime, pentru cei doi iubiți. Pe scările palatului guvernamental, Zaris prinse mâna Deirei și o ridică împreună cu a sa.

— Ea e logodnica mea Deira, din lumea veganilor, anunță el pentru cei care nu le cunoșteau povestea. Ne vom căsători înainte de plecare, conform tradițiilor alcore.

Freamătul mulțimii se înteți. Zaris o cuprinse pe Deira de mijloc și o conduse către interiorul palatului. Fata pășea ca în vis. Un asemenea gest intim era de neconceput în public, pentru vegani. *Trebuie să le învăț cât mai rapid obiceiurile, să nu par o îngâmfată,* gândi Deira. Se lăsă purtată de mijloc pe holurile luminoase, pășind în același ritm cu Zaris. Depășiră un perete de sticlă dincolo de care se răsfăța o grădină în floare. Bărbatul

se opri în fața unei uși înalte, cu arcadă.

— Aici vom locui noi până la plecare, o anunță el și deschise ușa.

Deira se pregăti să pășească, însă se simți ridicată în brațe.

— Să-mi trăiești mii de ani fericiți, iubita mea! spuse Zaris, trecând cu ea pragul. Viața să-ți fie o continuă sărbătoare!

Alcorul o așeză lin pe o canapea și acționă o telecomandă. Un perete glisă lin și parfumul florilor din grădină invadă camera. Câteva păsărele ciripeau vesele, de parcă s-ar fi bucurat și ele de fericirea lor. Zaris îi luă Deirei mâna dreaptă și-și lipi buzele de podul palmei. Fata tresări înfiorată.

— Îți mulțumesc că ai rămas alături de mine, Deira! șopti Zaris. Vom avea copii mulți și frumoși.

— Mi-ar plăcea, dar nu știu dacă se va putea. Noi, veganii din elită, suntem programați mental pentru un singur copil. Numai cei din clasele inferioare pot avea doi, pentru a păstra volumul populației.

— Vei putea avea câți copii vrei, iubito. Ai uitat că noi, alcorii, avem cei mai buni medici și psihologi din Alianță?

— Dar noi vom fi departe, în infinitul universal…

— Doar nu crezi că plecăm ca niște paria?! Mulți savanți varangi ne vor însoți, din spirit de solidaritate sau din dorința de cunoaștere.

— Da, dorința de cunoaștere… Ea v-a transformat în rebeli.

— Nu-i putem rezista, recunoscu Zaris. E o sete cumplită, care te cuprinde cu totul, încât uiți toate interdicțiile. Sper că o vei simți și tu.

— Deocamdată, o irezistibilă atracție mă leagă de tine, îi aminti fata. N-am mai cunoscut așa ceva, nici măcar în cărțile sau în filmele vegane.

— Dragostea e oarbă și surdă la toate mesajele contrarii, îi explică Zaris și o cuprinse în brațe.

Ieși cu ea în grădină și o întinse pe un șezlong. Se așeză la picioarele ei și începu să-i povestească despre obiceiurile și tradițiile lumii alcore. Deira se strânse covrig, cu o mână pe părul lui negru lucios și cu alta pe inima ei. O simțea bătând într-un ritm ciudat. O vegană rece prin naștere și educație se încălzea la flacăra unei iubiri mistuitoare.

*

Încă de la sosirea în Kadeva, Zaris primise mesaje de la toți

guvernatorii lumilor varange. Își anunțau sosirea pe planeta Tamira, pentru a discuta împreună planul de expediție. Chiar dacă numai ei i-ar fi acordat ajutor și tot ar fi putut organiza o expediție cu câteva zeci de astronave. În a treia zi de la sosire, un shang din Pegasus îl contactă prin videotelefon. Era un omuleț mic de statură, cu față rotundă și ochii pieziși. Pielea lui gălbui-arămie contrasta cu ochii săi negri, mari, sfredelitori. Shangul era îmbrăcat deosebit de elegant, în bluză de mătase roză și pantaloni negri. Un colier bogat, din aur și pietre prețioase, i se zărea prin deschizătura bluzei.

— Eu sunt Shan Di, se prezentă el scurt. Vreau să vă propun o afacere, guvernator Zaris.

— Vă ascult cu atenție.

— Vreau să vă însoțesc cu o flotilă de zece astronave, în exil.

— Sunteți alungat din lumea dumneavoastră?

— O, nu! Sunt un om foarte bogat și foarte respectat în lumea mea.

— Atunci?

— Am informații că, dincolo de frontiera de sud a Alianței, există lumi neînchipuit de bogate.

— Unele sunt locuite de non-humani, îl avertiză Zaris.

— Nimic nu se câștigă fără muncă și fără risc. Vreau să vă însoțesc, pentru a explora sudul necunoscut.

— Sunteți bine veniți.

— O condiție, însă, domnule Zaris: tot ce descoperim și ocupăm noi e al nostru.

Guvernatorul alcor judecă propunerea câteva secunde. Cu cât expediția sa câștiga mai mulți aliați, cu atât șansele de succes erau mai mari. Era tentat să accepte propunerea shangului, însă spiritul de explorator îl obliga să negocieze:

— Vă fac o contraofertă, domnule Shang Di. Lumile nou descoperite rămân în proprietatea comună a tuturor expediționarilor. Vom stabili împreună un cod de reguli pentru colonizarea și exploatarea lor.

— Proporțional cu forța umană a fiecărei expediții rasiale?

— E un criteriu de împărțire. Va trebui să mai ajungem la consens și în privința altor criterii. De pildă, informațiile științifice și mijloacele tehnice pe care ne vom baza pentru cucerirea și exploatarea noilor planete trebuie recompensate.

— Negociem acum procentele?

— Să nu ne grăbim! După ce vom descoperi noile lumi, putem discuta. Noi nu suntem lacomi, dar trebuie să ținem cont și de poziția altor voluntari.

— Mai sunt și alții?

— Da, așteptăm să ni se alăture expediții din multe alte lumi ale Alianței.

— Și eu credeam că sunt primul!

— Nu sunteți primul, nici de invidiat. Consiliul Suprem vă va trata exact ca și pe noi. Cine se aliază cu proscriși devine proscris.

— Etichetele nu mă impresionează, domnule Zaris. Eu măsor totul în bani. Dacă vom cuceri bogății însemnate, ne vom putea răscumpăra respectabilitatea.

— Noi, varangii, nu intenționăm să ne întoarcem în lumile aliate, să ne recâștigăm demnitățile pierdute.

— Atunci, ce urmăriți?

— Vrem să creăm o lume nouă, cu legi mai bune decât cele ale Alianței.

— E opțiunea dumneavoastră. Eu vreau să adun averi și să mă întorc.

— Prea bine. Am luat act de oferta dumneavoastră. Vă vom anunța în timp util despre data plecării și locul de întâlnire a flotilelor.

— Să fie într-un moment cu noroc! ură shangul și imaginea lui se topi.

Zaris rămase câteva clipe pe gânduri. Se întreba cam ce dimensiuni trebuia să atingă escadra lor, pentru a fi cât mai eficientă. *Vreo sută de astronave, din care cel puțin jumătate de luptă, ne-ar asigura supraviețuirea prin lumi ostile,* calculă el. *Cum să adun o asemenea escadră, însă*? *Va trebui să fac și compromisuri, să mă aliez și cu persoane mânate de alte interese decât al nostru. Scopul nobil scuză mijloacele mai puțin curate folosite pentru atingerea lui,* concluzionă el. Mult mai împăcat, își continuă operațiunea de selectare a personalului pentru astronavele alcore de care era absolut sigur. Era hotărât să nu lase în urmă nimic din ce-i aparținea. Totul trebuia transferat în lumea de departe, pe care o visa deja zi și noapte.

*

Consilierii și guvernatorii varangi discutau de câteva ore, în sala de consiliu a palatului guvernatorului alcor. Toți aveau

experiența unor expediții de explorare de durată scurtă și medie. Nimeni însă nu mai plecase vreodată în expediții de o mie de ani lumină sau mai lungi. Acum era însă vorba de o călătorie cu un singur sens. Nici unii din cei ce urmau să plece nu-și puneau problema ca măcar copiii lor să revină în lumile Alianței. Din această cauză, dezbăteau foarte meticulos tot ce trebuia luat cu ei, cu scop de a clădi o nouă civilizație, la mii de ani lumină.

Erau multe de luat, începând de la semințe de plante comestibile, icre fecundate, ovule ale unor animale domestice și până la cele mai sofisticate aparate necesare reproducerii civilizației de bază.

— Avem nevoie de cel puțin șaptezeci de astronave mari de transport, concluzionă Bores, decanul de vârstă. Câte nouă de fiecare sistem solar.

— Încă vreo douăzeci de astronave de cercetare și cel puțin cincizeci de astronave de luptă, calculă Kerr aliothul. Lumea Varangei poate susține acest efort.

— Să nu uităm mijloacele de care dispun cei care se vor alătura expediției! îi îndemnă Zaris optimist. Deja, am două propuneri interesante, din Orion și Pegasus. Optsprezece astronave, cu echipaje și coloniști.

— Spune-le să-și ia tot ce este mai important în culturile lor! îl îndemnă Kemir din sistemul solar Merak. Astfel, vă veți completa reciproc și vă veți ajuta, în caz că veți pierde unele astronave pe drum.

— Am reținut! îl asigură Zaris. Voi memora în agendă tot ce poate aduce fiecare participant.

— Atunci, să începem!

Roinar kaidul începu să enumere sigur astronavele, armamentul, proviziile, mijloacele tehnice și forța umană pe care se putea baza. Zaris nota, punând din când în când întrebări de clarificare și completare. Urmă la rând Mugan din lumea Megrez, apoi Layna din sistemul solar Phecda, apoi…

După ce termină de notat, Zaris își anunță corasialii:

— Astronavele forțelor armate aliate ne vor conduce până la frontiera de sud a Alianței. S-ar putea să ne și controleze, cu scop de a confisca armele și aparatele prohibite. Nu avem voie să luăm cu noi dezintegratorul de planete, nici tehnică de legătură cu lumile aliate.

— Nu veți întrerupe legăturile cu lumile Varangei! se opuse Domuz din Mizar. Savanții noștri trebuie să pună la punct un sistem de legătură permanentă, necunoscut în Alianță. Rămânem în contact și după ce veți ocupa lumi noi.

— De acord, îl susținu consilierul Varid kaidul. Măcar Varanga să vă sprijine moral în această grea încercare.

— Ce veți face cu mutanții rovi? întrebă Zaris. Eu voi lua cu noi cel mult o mie de tineri de ambele sexe. Consiliul Suprem a decis însă lichidarea integrală a celor câteva zeci de milioane de rovi folosiți de alcori.

— Îi împărțim pe planetele noastre, propuse Roinar. Nu cred că poliția federală își va băga nasul în această afacere. Kaj Merid e mort și altul la fel de pervers nu va ajunge în fruntea serviciului de spionaj.

— În regulă, aprobă Zaris. Voi ordona unui consilier de-al meu să se ocupe de împărțirea rovilor între lumile Varangei. Dacă nu-i găsiți utili, sterilizați femelele și vor dispărea dintr-o singură generație!

— Dacă sunt înzestrați cu rațiune și educabili, nu avem de ce să-i distrugem, se opuse Layna. Îi putem folosi ca și voi, la munci grele, în medii agresive pentru organismele noastre evoluate.

— Procedați cum credeți de cuviință, spuse Zaris. Ar mai fi ceva de discutat?

— Momentan, nimic, încheie Bores. Pe parcursul pregătirilor, ne vom mai consulta, funcție de problemele ce vor apărea.

Varangii se ridicară din jurul mesei și începură să discute pe grupuri. Urma un eveniment festiv, apoi fiecare delegație trebuia să plece către lumea proprie, să se apuce de treabă. Zaris își chemă logodnica lângă el. Deira știa ce va urma, așa că trăia clipe de puternică emoție. Zaris îi explicase pe îndelete întregul ritual, însă ea se temea să nu greșească ceva și să producă impresie proastă oaspeților din lumile Varangei.

Bores decanul ocupă locul de onoare, în capul mesei. Zaris și Deira îl încadrară, față în față. În continuare, locurile fură ocupate funcție de preferința fiecăruia. Câteva fete se grăbiră să umple cupele cu amber, așa cum fuseseră instruite.

Zaris își luă cupa sa și se ridică în picioare. Musafirii încetară discuțiile, deoarece se așteptau la un toast. Cuvintele lui Zaris îi surprinseră în bună măsură:

— Frați și surori din Varanga, profit de prezența voastră aici, pentru a mă căsători cu aleasa inimii mele, Deira vegana. Vă rog să acceptați să-mi fiți martori!

Mai multe cuvinte de aprobare se ridicară din jurul mesei. Decanul Bores se adresă Deirei, fără a se ridica:

— Fata mea, îl iubești cu adevărat pe acest bărbat, Zaris din neamul alcorilor?

Deira simți că gura i se uscase, mâinile îi transpiraseră iar sângele îi alerga către creier, slăbindu-i rațiunea. Tenul ei roz virase către un roșu puternic. Se ridică încet, cu picioarele tremurând și rosti cu glas stins:

— Îl iubesc mai presus de viața mea.

— Ești gata să-l urmezi oriunde s-ar duce, întreaga viață?

— Sunt gata! rosti Deira ceva mai sigură pe vocea ei.

— Zaris, fiul meu, continuă Bores, știi că nu există căsătorie fără dragoste. O iubești cu adevărat pe Deira din neamul veganilor?

— O iubesc cum nu se poate mai mult, răspunse Zaris. Îi voi fi un soț fidel, afectuos și grijuliu întreaga viață.

Bătrânul Bores le uni palmele mâinilor drepte între palmele sale și rosti solemn:

— Din acest moment, sunteți o singură minte, o singură inimă și un singur spirit etern, pentru întreaga viață. Nimeni și nimic nu va putea desface ceea ce noi am făcut.

Zaris se plecă și-și sărută proaspăta soție pe gură, în văzul tuturor. Comesenii izbucniră în exclamații de plăcere și se ridicară în picioare. Toți se apropiară cu paharele în mâini, să felicite tânăra familie. Deira simțea că plutea, deoarece corpul își pierduse orice greutate. Zâmbea topită la pieptul larg al lui Zaris, fără a reuși să scoată un cuvânt. *Aceasta trebuie să fie fericirea,* gândea ea. *Un zbor molcom și plăcut...*

*

Imediat după plecarea delegaților din lumile varange, Zaris îi predă sarcinile de guvernator primului său consilier, Kores și se adânci cu totul în pregătirile de plecare. O încredință pe Deira medicului șef al expediției, Lotar, cu rugămintea de a o introduce în toate secretele misiunii de viitor. Intenționa s-o folosească ca medic pe propria astronavă, încât să rămână împreună pe tot timpul călătoriei. Regulile aspre ale misiunii astrale nu-i îngăduiau nicio altă favoare. Deira trebuia să

pregătească serios personalul medical din rândul echipajului, să adune stocul de aparatură medicală și de medicamente necesar pe timpul călătoriei și să pună la punct un laborator de producerea medicamentelor perisabile direct pe astronavă.

Exilatul alcor își începu activitatea prin selectarea aparatelor de zbor destinate călătoriei. Nu dispunea de suficient timp pentru a fabrica o astronavă perfectă, așa cum își visa. Ca atare, procedă la inspectarea întregului stoc de astronave alcore aflate în conservare. Pentru poziția de astronavă comandant, alese un cuirasat mixt, de luptă și transport, pe care îl botează *Șoimul,* să-și amintească de păsările iuți de pe planeta natală. Patru fregate blindate, înarmate cu tot ce aveau alcorii mai eficient, urmau să escorteze nava comandant. În fine, cinci astronave masive; de transport, erau destinate rezervelor de material reproducător, hranei și coloniștilor. Pentru propulsia lor, Zaris apelă la stocul secret de galgor depozitat de alcori în munții Tamirei. Se asigură de o independență de navigație dublă față de cea hotărâtă de Consiliul Suprem, adică, de două mii de ani lumină. Trebuia să fii extrem de ghinionist, să nu găsești o lume locuibilă în interiorul unei asemenea distanțe.

Zaris își rezervă o jumătate de zi numai pentru discuții cu Petar, biologul șef al expediției. El era hotărât să ia cu ei material reproducător din cele mai selecte soiuri de plante și animale de pe planeta Tamira. Cum volumul acestuia era foarte mare, trebuiau găsite soluții de adaptare la spațiul limitat din astronavele de transport. De la începutul discuției, îi puse lui Petar problema în cei mai puțin favorabili termeni posibili:

— Peter, imaginează-ți că descoperim o planetă absolut nouă, cu atmosferă în formare! Suprafața ei este complet pietroasă și apele dulci sunt foarte puține. Cum reproducem viața vegetală și animală de pe Tamira?

Biologul își mângâie barba înspicată și răspunse sigur de sine:

— Folosesc spori, bacterii și mușchi pentru a crea stratul vegetal de bază. Toate reziduurile organice obținute pe timpul călătoriei vor fi transformate în îngrășăminte naturale. Dispun de mai mulți dizolvanți chimici care descompun rocile în substanțe utilizabile în culturi vegetale. Pot pune baza vieții vegetale chiar și pe o planetă caldă, abia desprinsă dintr-o stea.

— Și semințele?

— Eu și echipa mea le selectăm cu atenție, începând de la

sămânța de iarbă și până la cei mai gingași pomi fructiferi. Păstrăm semințele în containere speciale, să reziste la transport și câteva mii de ani lumină. La fel vom proceda cu icrele, ouăle și ovulele fecundate, destinate reproducerii faunei de pe planeta noastră. Spațiul strâmt de pe astronave ne permite să luăm un număr mic de animale vii și să producem vegetale de seră doar pentru plăceri ocazionale. Hrana de bază va fi formată din concentrate și conserve strict necesare menținerii tractului digestiv în funcțiune.

— Vă rog să profitați de această selecție pentru a elimina total plantele, insectele și animalele dăunătoare! Astfel, vom asigura o lume nouă cu mult superioară celor cunoscute de noi.

— Noțiunea de dăunător este relativă, îi replică Petar. Anumite insecte și animale participă la dezvoltarea vegetației, prin polenizare, precum și la menținerea unui lanț trofic sănătos. În orice caz, voi avea grijă să nu ducem cu noi boli și dăunători periculoși pentru viul inferior sau pentru oameni.

— Mii de specii gândi Zaris cu voce tare.

— Nicio grijă, domnule comandant! îl asigură Petar. Vom transporta material reproducător numai pentru animale domestice și plante de cultură. O parte din ele se vor sălbătici, prin degenerare, pe noua planetă.

— Ingenios!

— Am deja experiența creării florei și faunei de pe planeta Deira. Ați văzut că, în mai puțin de două sute de ani, am reușit s-o fac să arate ca și cum ar fi populată dintotdeauna. Găsiți-mi o planetă cu atmosferă respirabilă și apă suficientă, atât dulce cât și sărată! Eu mă angajez să v-o transform într-o grădină fermecată.

— Am încredere în echipa ta, Petar.

— Și noi avem încredere în dumneavoastră, domnule comandant. Dacă n-am fi avut, nu v-am fi urmat în această aventură prin întunericul universal.

— Te sperie întunericul, Petar…

— Tatăl meu a murit în întunericul universal, pe o astronavă, domnule Zaris. Mai aveau câteva sute de ani până să atingă un sistem solar ospitalier. Galgorul li s-a terminat, sursele de energie au căzut și ei au înghețat. În copilărie, le-am urmărit agonia din ultimele lor zile, prin imagini transmise în direct. De atunci mă tem de întunericul universal.

— Fii optimist! Noi vom găsi mai multe sisteme solare favorabile.

— Așa sper, domnule comandant. Sper și pregătesc meticulos întreaga viață inferioară de pe planeta din visele noastre. V-ați gândit la un nume?

— E prea devreme, Petar. S-o găsim întâi. Inspirația din acel moment ne va dicta cel mai potrivit nume.

— În regulă, domnule comandant. Contați pe noi că vom face chiar imposibilul să transferăm în altă lume baza vieții vegetale și animale de pe Tamira!

*

După vreo două săptămâni de pregătire, în timp ce Zaris inspecta împreună cu generalul Wilfon armamentul din dotarea astronavelor, se trezi căutat de o persoană din sistemul solar vegan. Alcorul se prezentă în fața videotelefonului mai mult din curiozitate, decât cu vreo speranță în suflet. Pe timpul judecății, veganii se raliaseră masiv la poziția lui Incer, manifestând o atitudine ostilă față de persoana sa. Din aparat, îl privea un vegan blond, tuns scurt, cu ochii albaștri cenușii și față uscățivă. Era echipat strict, în uniformă de explorator astral. Zaris se decise să-l trateze politicos, indiferent de gândurile acestuia. Ca atare, îl întrebă:

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule...?

— Mikal, comandant de flotilă de cercetare, se prezentă veganul. Nu mă interesează motivele pentru care ați fost exilat. Eu sunt numai om de știință.

— Atunci?

— Vreau să vă însoțesc cu trei astronave mixte de mari dimensiuni, cel puțin o parte din drum.

— Spațiul universal e liber, îi aminti Zaris legea Alianței. Puteți naviga în orice direcție.

— Eu vreau să merg cu escadra voastră, pentru a evita pericolele care pot surprinde o flotilă mică. Am informații că veți depăși o sută de astronave, din mai multe lumi aliate.

— Informația este corectă. Ce-mi cereți, domnule Mikal?

— Să-mi integrați flotila mea în escadră, cu aceleași drepturi și îndatoriri ca și a celorlalți participanți.

— Se poate. Altceva?

— Noi, veganii, vom putea părăsi escadra în orice moment ales de noi, fără a fi obligați să ne justificăm acțiunea.

— Nu ne deranjează. Ce urmăriți, în concret?

— Vrem să explorăm spațiul din sudul frontierei Alianței, pe cel puțin o mie de ani lumină. Dacă descoperim lumi colonizabile, vom anunța Consiliul Suprem.

— Aceasta nu se va putea, domnule Mikal. Tot ce descoperim ne aparține nouă, expediționarilor. Vom hotărî împreună, în mod democratic, ce vom face cu fiecare descoperire.

— Atunci, vom păstra numai latura științifică a expediției, precizează Mikal. Vom cartografia zona explorată, pentru uzul altor navigatori. Dacă vom descoperi o altă lume locuibilă, vom ceda partea noastră în favoarea celorlalți exploratori și ne vom înapoia în Vega.

— Un pact corect, aprecie Zaris. Putem considera că l-am semnat.

— O ultimă condiție, îl opri Mikal. Noi executăm numai ordinele dumneavoastră, ca șef al escadrei. Vă rugăm să nu ne puneți în subordinea altor persoane!

— Aprob. Altceva?

— Pact încheiat. Îl vom respecta întocmai. Voi organiza viața internă a flotilei vegane încât să nu fiți obligați să interveniți cu nimic.

— Mă bucur să vă am alături, domnule Mikal.

— E o onoare să navigăm alături de cutezătorii varangi, salută veganul și dispăru din cadrul ecranului.

Am spart izolarea de proscris, gândi Zaris. O sună imediat pe Deira și-o întrebă simplu:

— Ce surpriză plăcută îți visai, prințesa inimii mele?

— Un copil, recunoscu Deira ușor încurcată.

— Vine și el, o asigură Zaris, zâmbindu-i călduros. Acum am o veste bună pentru tine.

— Spune! îl somă ea.

— Nu mai ești proscrisă. O flotilă de vegani s-a alăturat escadrei noastre.

— Cine o conduce?

— Mikal.

— E un explorator dur și inflexibil. Vezi cum îl tratezi!

— Am stabilit deja condițiile colaborării. Te bucuri?

— Mă bucur că și oameni din rasa mea rigidă au început să-ți dea dreptate. Îl voi contacta și pe tata.

— Ce rost ar avea?

— Mi-ar putea echipa o astronavă, cu moștenirea rămasă de la mama. Îi voi cere imperativ dreptul meu.

— Și ce vrei să transporți cu această astronavă?

— Floră, faună și meseriași vegani, răspunse Deira scurt. Nimic nu e de prisos în această expediție.

— Bine, iubire. Faci cum vrei.

Zaris îi trimise un sărut pe calea undelor și se întoarse la generalul Wilfon. Până seara târziu, analizară necesitățile de armament de toate tipurile, pentru fiecare astronavă în parte. Fiecare explorator și colonist dispunea de un razer individual, pentru apărarea proprie, de non-humani sau de animale sălbatice. Transportoarele blindate de explorare la sol trebuiau echipate cu tunuri laser capabile să distrugă agresori mai masivi și mai numeroși. În fine, fiecare astronavă de luptă trebuia înarmată cu toate tipurile de armament cunoscute de alcori: dezintegratoare, tunuri laser, lansatoare de rachete atomice, torpile și bombe inteligente, capabile să urmărească și să distrugă orice țintă. Nici măcar navele de transport nu erau date uitării. Fiecare urma să dispună de armament de apărare, începând cu lansatoare de unde paralizante și terminând cu rachete penetrante și explozive. Lumile varange trimeteau continuu materiale solicitate de expediționară.

Seara, Zaris ajunse acasă obosit dar mulțumit de progresele făcute. Deira aranjase personal cina în grădină, la lumina unor lumânări parfumate. Îi ieși în față, toată numai zâmbet.

— Ești fericită, iubito, constată Zaris, învăluindu-o cu brațele sale puternice.

— Sunt, iubitule. Am învins încăpățânarea teribilă a tatălui meu.

— Nu mai spune!

— Spun! L-am convins să-mi echipeze o astronavă vegană, din zestrea rămasă de la mama. Îi voi spune *Libelula,* în amintirea acestor insecte grațioase de pe planeta mea Hanab. Nu cred că vom lua și astfel de insecte cu noi.

— Dacă ție îți plac, biologii pot conserva ouă.

— Nu, e prea mult! Să nu râzi de mine, dar aș dori să-mi iau pisicuța cu care am împărțit zilele reci ale singurătății.

— Desigur, o poți lua. Și eu îmi voi lua câinele meu credincios. Va trebui însă să le găsim perechi.

— Da?

— Da. Altfel, cum s-ar înmulți în lumea nouă?

— Tu o visezi ca pe un cămin înzestrat cu de toate.

— O lume în care să nu ne lipsească nimic, iubito. Să nu ducem dorul după nimic din planetele natale.

— Crinii, trandafirii, chiparoșii... începu ea să enumere florile vegane.

— Și vița de vie, râse Zaris. Cum altfel am putea produce amber, să ne sărbătorim bucuriile?

— Am o navă numai a mea, reveni ea la prilejul inițial de bucurie.

— O vom pune în subordinea lui Mikal, să nu ne încurcăm în mărunțișuri. Orgoliul rasial n-a dispărut din lumile noastre.

— Bine, dragule. Eu însă voi hotărî cine va merge pe această astronavă și ce material reproducător va transporta.

— E dreptul tău de proprietară, o asigură el. Acum, să mâncăm, căci sunt lihnit!

Se așezară în jurul mesei bogate și începură să mănânce. Liniștea serii era atinsă ușor, de cântecul greierilor.

— Greierii! izbucni Deira. Să nu uităm greierii! Nicio seară n-ar mai avea farmecul ei fără greieri.

— Fii sigură că Petar biologul i-a inclus în lunga sa listă de insecte utile!

— Mă tem mereu să nu uit ceva.

— Chiar dacă vom uita ceva, geneticienii noștri vor reproduce vietăți similare. Să găsim noi planeta fericirii...

*

În cursul următoarei zile, Zaris fu contactat prin videotelefon de un kobiz din sistemul solar Etamin. Acesta era un humanoid micuț, cam de un metru înălțime, negricios și cu plete lungi. Purta îmbrăcăminte dintr-un soi de piele artificială lucioasă.

— Domnule guvernator Zaris, eu sunt Zigan, regele kobizilor, se prezentă piticuțul. Am aflat că oricine dorește vă poate însoți în exil.

— Ai auzit corect, confirmă Zaris. Intenționați să vă alăturați cu câteva astronave?

— Noi am prefera să plecăm cu toții din sistemul stelar Draco. Știți, hermafrodiții draconi ne consideră populație inferioară, pentru că suntem heterosexuali. Noi putem practica toate profesiile, dar nu avem drept de reprezentare în organizațiile de conducere planetară, stelară sau comunitară.

— E o discriminare, aprecie Zaris. E imposibil însă să plecați toți. V-ar trebui câteva sute de astronave.

— Noi avem șaisprezece astronave în proprietatea noastră, domnule Zaris. Vom lua cât vom putea mai mulți kobizi.

— Nici asta nu se va putea. Trebuie să faceți un calcul științific, să stabiliți exact câți kobizi vor putea călători în condiții normale, timp de două mii de ani lumină.

— Atât de mult?

— V-am prezentat cea mai proastă variantă. Nu puteți risca să ucideți coloniștii dumneavoastră prin înfometare.

— Selecția rămâne în sarcina noastră. Ne acceptați?

— Fără îndoială. Veți primi drepturi egale cu ale oricărei alte rase.

— Noi nu vom pleca cu aprobarea draconilor. Vom face pregătirile în secret și vom dispărea într-o noapte.

— În acest caz, e bine să vă îndreptați către sistemul solar Rigel din Orion. Acolo e locul de întâlnire al tuturor forțelor care vor compune escadra.

— Și dacă ajungem înaintea dumneavoastră?

— În acest caz, luați legătura cu Orejona! E stăpâna unei flotile de explorare și comerț în zona de frontieră. Ar trebui s-o găsiți ușor.

— O găsim. Vă mulțumim pentru bunătatea arătată față de noi!

După dispariția kobizului din aparat, Zaris rămase pe gânduri. Escadra sa căpăta un caracter eterogen. În loc de un simplu exil al unor varangi din Al Kaid și Alcor, acțiunea se transformase într-o expediție din ce în ce mai numeroasă, a mai multor rase din Alianță. *Dacă ar fi să colonizăm o planetă nouă, populația ar arăta foarte pestriță,* gândi Zaris. *Ar fi un experiment de metisare foarte interesant.*

*

Zilele treceau rapid, una după alta, cu tensiunea pregătirilor. Mai rămăseseră circa treizeci de zile până la termenul de plecare în exil decis de Consiliul Suprem. Echipajele varange erau deja stabilite până la ultimul om. O comisie numită de Zaris selecționa exemplare tinere, de ambele sexe, din rândul mutanților rovi. Nu trebuiau să ia mai mult de o mie, deoarece aceștia se înmulțeau rapid, astfel că, pe timpul călătoriei, își puteau spori efectivul de câteva zeci de ori.

Zaris își controla agenda electronică, verificând dacă atinsese principalele obiective din planul de expediție. Sunetul videotelefonului îi întrerupse șirul gândurilor. Din aparat, îl privea un sirusan solid, îmbrăcat în uniformă militară de culoare olive. Zaris se întreba dacă să răspundă sau nu apelului. Nu-i prea avea la inimă pe mercenarii sirusani. Aceștia formau o castă privilegiată în Alianță, cu reguli de comportare rigide și pretenții exagerate. În plus, pe timpul procesului, consilierii sirusani îl acuzaseră agresiv și votaseră pentru condamnarea sa la moarte. *Să-l vedem ce vrea,* decise Zaris și apăsă clapeta de acceptare a convorbirii.

— Am onoarea să vă salut, guvernator Zaris! spuse sirusanul pe un ton aspru.

— Și eu vă salut. Aveți o afacere cu mine?

— S-ar putea. Eu sunt generalul Omogo și am în subordine o flotilă de zece astronave mari de luptă. Adică, un efectiv de zece mii de luptători, plus încă pe atâtea femei, țiitoarele lor.

— Și?

— Noi luptăm pentru bani, guvernator Zaris. Aveți nevoie de o asemenea forță armată în escadra dumneavoastră de exilați. O puteți plăti?

— Depinde ce pretenții ridicați.

— E o experiență nouă și pentru noi, guvernator Zaris. Vom face calcule după bunul simț.

— Să auzim!

— Varangii sunt bogați și pot plăti în aur.

— Cât?

— O sută de tone pentru pregătirea expediției noastre cu tot ce este necesar.

Zaris făcu rapid un calcul mental și răspunse scurt:

— Accept!

— N-am terminat, îl anunță generalul Omogo. În continuare, pe timpul marșului, veți plăti câte o sută de monede de aur fiecărui luptător, în fiecare an lumină. Ofițerii vor primi două sute de monede pe an iar eu, trei sute.

— Nu pot transporta atâta aur în expediție. Vă pot oferi un avans de soldă de douăzeci la sută, pe care să-l transportați pe astronavele voastre. Restul, după cucerirea lumii noi.

— Și dacă nu găsim aur?

— Îl convertim în valorile ce se vor stabili pe noua planetă,

propuse Zaris. Asta e tot ce vă pot oferi.

— Trebuie să mă consult cu ofițerii mei, anunță Omogo. Voi reveni.

— Un moment, îl opri Zaris. Am și eu condițiile mele.

— Vă ascult, îl anunță negrul sirusan.

— Eu comand întreaga escadră. Nu accept niciun act de insubordonare.

— Înțeleg.

— Orice bogăție dobândită pe drum se împarte echitabil, în urma negocierilor dintre mine și comandanții de flotile. Partea de bogăție ce vă revine va fi scăzută din solda stabilită.

— Până aici, corect.

— Nu aveți dreptul să părăsiți escadra înainte de a ajunge într-o lume locuibilă. După aceasta, aveți două opțiuni: plecați înapoi în Sirius ori rămâneți cu noi, să clădim o nouă lume.

— Aceasta vom hotărî-o la fața locului și la timpul cuvenit.

— În fine, în caz de insubordonare sau alte acte ostile, nu voi ezita să vă distrug cu forțele de care dispun.

— Nu e cazul, guvernator Zaris. Sirusanii sunt oameni de onoare. Dacă vom ajunge la o înțelegere, vom respecta-o întocmai.

— Bine. Aștept să analizați propunerile mele cu ofițerii dumneavoastră.

— Am onoarea să vă salut!

După dispariția sirusanului, Zaris începu să cugete. Era convins că procedase corect, deoarece mercenarii sirusani erau călițiîn luptele cu non-humani. Pentru plata lor, trebuia însă să apeleze la rezerva de aur a mai multor lumi varange. Le putea oferi în loc exploatările aurifere de pe planeta Deira. Era o soluție echitabilă. Mulțumit de concluzia la care ajunsese, Zaris își reluă verificarea activităților principale de pregătire a expediției.

Pentru veșnicie…

Kadeva, capitala planetei alcore Tamira, era cufundată într-o tăcere grea și tristă. Muzica încetase pretutindeni iar majoritatea locuitorilor îmbrăcaseră straie cernite, de doliu. Postul planetar de televiziune anunțase plecarea escadrei de exilați. Fiecare suflet de alcor simțea o pierdere ireparabilă.

Fiecare avea o rudă, un amic sau o simplă cunoștință care pleca pentru totdeauna în infinitul universal.

Mulțimea se adunase tăcută lângă astroport. Până și florile din mâinile lor păreau triste. Zaris urcă scările tribunei improvizate pentru despărțire, întrebându-se ce s-ar cuveni să spună în aceste momente. Tristețea sfâșietoare a celor din jur îl ajunsese și pe el. Abia în acea clipă, realiză că ei plecau din lumea celor opt stele pentru veșnicie. Așa își și începu discursul de despărțire:

— Frați și surori din lumea alcoră și din alte lumi varange, ne despărțim pentru veșnicie. Vă simt cumplita sfâșiere din suflete, dar nu am leac pentru ea. Nu are rost să ne mințim. Nu ne vom mai întâlni niciodată în această lume. Noi plecăm pe un drum fără întoarcere, cu speranța că vom găsi o lume nouă, în care să trăim la fel de bine ca în Varanga. Vă rugăm să ne păstrați în amintirile dumneavoastră frumoase, pentru tot ce am făcut bun în această lume! La rândul nostru, vă vom purta chipurile în suflete, prin infinitul universal. Consiliul Suprem ne-a interzis să păstrăm o cât de mică legătură cu lumea voastră. În mințile consilierilor care ne-au condamnat, noi suntem proscriși de care nu mai trebuie să vorbiți vreodată. Vom fi șterși din evidențele Alianței Civilizațiilor Humanoide iar amintirea noastră va fi prigonită. Sunt însă sigur că, măcar câteva generații, ne veți păstra în suflete și-n minți. Din când în când, vă veți gândi la noi cu dragoste și nostalgie. La rândul nostru, zeci de generații în viitor, ne vom aminti de voi, ori de câte ori vom privi cerul înstelat și vom recunoaște cele opt stele ale Varangei...

Mulți din cei prezenți lăcrimau fără reținere. Îi sfâșia cumplita înțelegere a despărțirii pentru eternitate. Îi jeleau pe cei exilați ca pe niște morți. Măcar un pumn de cenușă rămâne după un mort drag. După cei dragi din rândul exilaților, nu rămânea nici măcar o adiere de vânt. Plecau pentru veșnicie.

— Nu plângeți, frați și surori! îi rugă Zaris. Vom crea o altă civilizație după modelul Varangei, într-o lume nouă. Noi vom trăi în ființele urmașilor noștri iar voi, în urmașii voștri. Sunt sigur că va veni o zi în care urmașii urmașilor noștri se vor reîntâlni, aici sau în cealaltă lume și se vor recunoaște ca frați. Aceasta trebuie să fie mângâierea sufletelor voastre: urmașii noștri foarte îndepărtați se vor întâlni și vor discuta așa cum discutăm noi acum. Vă lăsăm în urmă cu părere de rău, dar vă rugăm să

trăiți fericiți cât timp vor străluci stelele varange! Adio, prieteni dragi!

Sirenele orașului începură să plângă lung. Le răspunseră, la fel de tânguitor, sirenele de pe astronave. Zaris coborî steagul varang de pe catarg. Îl arătă mulțimii, cu cele opt stele aurii, înconjurând făclia de lumină a cunoașterii varange. După aceasta, îl împături atent și-l strânse la piept.

— Vom purta drapelul Varangei printre lumile stelare, până în lumea nouă pe care o visăm. Acolo, va flutura mult timp, amintindu-ne de voi. Adio, frați și surori!

Zaris coborî de la tribună și porni către astronava *Șoimul.* Sirenele plângeau înainte. Boceau cu disperare după cei care plecau pentru veșnicie...

*

Astronavele decolară vijelios și se pierdură în spațiu înainte ca vreunul din cei rămași pe Tamira să le poată observa. După ieșirea din atmosfera planetară, se orânduiră în formație triunghiulară, cu *Șoimul* în frunte și puseră cap compas sud, către steaua Rigel din constelația Orion. Zaris luă legătura pe rând cu cele șapte flotile care decolaseră din celelalte lumi varange. Se asigură că toate luaseră traiectorii de întâlnire cu flotila sa. După aceasta, se retrase în domul de observație, să privească pentru ultima dată lumile pe care le părăsea pentru totdeauna. Deira, îmbrăcată modest, în salopetă, ca toate femeile din echipaj, îl însoțea.

În spatele lor, soarele Alcor strălucea încă viu. Mai deasupra, Vega își trimitea razele reci, din depărtare. În față-stânga, lumina stelei Alioth creștea în intensitate. În următoarele zile, urmau s-o depășească, luând cu ei flotila din sistemul solar Alioth, condusă de Roles.

— Te doare? întrebă Zaris simplu.

— Simt durerea ireparabilului, recunoscu Deira. La fel ca toți ceilalți.

— Nu are rost, iubito. Trebuie să ne clădim fericirea noastră, într-o lume nouă. Dacă nu avem dreptul de a alege, nu trebuie să mai suferi.

— Bine, iubite. Sunt cu tine și asta ar trebui să-mi fie de ajuns.

— Ești între prieteni mulți, care nu vor lăsa însingurarea să te cuprindă.

— Nici eu n-o las. Am vorbit deja cu Mikal. Până la urmă, au

botezat astronava mea cu numele *Rândunica.* E un aparat de zbor suplu, de mare viteză, însă foarte scump.

— Tatăl tău a încercat să-și răscumpere greșeala...

— Așa presupun. E greu de ghicit exact ce ascunde Incer veganul în suflet.

— Și vrei să treci pe nava ta?

— O, nu! La prima escală, voi studia-o. În lumea nouă. Vom folosi-o la explorări rapide.

Cei doi tineri se prinseră de mână, privind cum soarele Alcor devenea tot mai mic. Viteza de deplasare, supraluminică, îi îndepărta extrem de repede de lumea în care fuseseră fericiți.

*

Zilele și nopțile treceau line, pe neobservate. Ceasurile de bord mai păstrau timpul din lumile varange. Abia după adunarea întregii escadre, urmau să-și potrivească aceeași limită de timp, pentru a-și putea coordona activitățile la perfecție. Un singur ornic măsura timpul Alianței, pentru uzul agenților de legătură cu flotilele din alte lumi care se angajaseră în aventură alături de ei. Zaris intrase în rutina zilnică de comandant iar Deira studia în laborator, deoarece echipajul nu avea niciun bolnav. Liniștea se lăsase în sufletele lor, îndepărtând cumplita sfâșiere a despărțirii. Deja, în inimi le înmugureau noi speranțe. Visau la lumea virgină pe care trebuiau s-o cucerească și s-o populeze cu cele câteva zeci de mii de exilați.

Zaris primea zilnic știri complete din Varanga. Savanții alcori se ținuseră de cuvânt. Inventaseră un videotelefon complet nedetectabil de tehnicienii Alianței. Prin același sistem, se puteau întâlni, la orice oră din zi sau noapte, cu comandanții flotilelor varange. Deocamdată, în fața sa, navigau megrezii conduși de Gema și aliothii lui Roles. Până la punctul de întâlnire cu restul escadrei varange mai erau câteva zeci de zile. Zaris se bucură să afle că exilul lor nu rămăsese fără urmări. Lumile aliate reluaseră în discuție, în Consiliul Suprem, principalele sale propuneri. Dezbaterea se întinsese în toate sistemele solare, astfel că Zaris o putea urmări pe postul planetar al Tamirei. *Sacrificiul n-a fost inutil*, gândi el, după ce urmări câteva ore de dezbatere aprinsă pe tema folosirii mutanților rovi. Șansa ca rovii să fie exterminați se pierduse în lungi discuții pe tema împărțirii lor între lumile aliate. O invenție alcoră aparent șocantă fusese acceptată de majoritatea aliaților.

În fine, după multe zile de navigație prin întunericul universal, ofițerul de cart îl trezi pe Zaris din somn:

— Ai noștri vin la întâlnire, domnule comandant. Vreți să le spuneți ceva?

— Vin imediat în centrala de conducere, îi spuse Zaris.

Se echipă rapid și merse glonț în creierul navei. Pe ecranul radarului, se zăreau șirurile de nave varange afluind către un singur punct. Zaris trecu în fața marelui ecran de videotelefon și începu să-și apeleze amicii:

— Bun găsit, frate Roinar! Gema, mă bucur să te văd. Roles, bătrâne, te mai ții balamalele? Tamuz, ce-ți mai fac mizarii? Andras, nu te-am văzut de o veșnicie, băiete...

Comandanții flotilelor varange răspundeau rând pe rând și se apropiau pentru a intra în formație, de o parte și de alta a flotilei alcore. Mai mult de șaptezeci de astronave de diverse mărimi și forme ocupaseră spațiul universal. Zaris simțea cum încrederea în victoria finală îi creștea cu fiecare nouă flotilă apărută. De undeva, de deasupra lor, Mikal veganul anunță că îi vedea pe radar și luase curs de întâlnire. Zaris nu dispusese de asemenea forțe în niciuna din numeroasele expediții de explorare făcute în viața lui. Comandantul alcor privea mulțimea de astronave care se orânduiau disciplinate, conform schemei de navigație și simțea cum încrederea în viitor îi creștea. Da, vom făuri o nouă lume, gândi el și se întoarse la odihnă.

*

De câteva zile, expediționarii zburau cu stelele Orionului în față. Deja, se putea spune că escadra se închegase. Varangilor li se alăturaseră shangii din Pegasus, veganii lui Mikal și kobizii din constelația Draco. Mai mult de o sută de astronave goneau prin întuneric, cu lumina soarelui Rigel în față. Generalul sirusan Omogo îi anunțase că-i aștepta în punctul final de întâlnire, împreună cu flotila Orejonei. Exilații nu mai erau însă singuri. Mai mult de o sută de astronave de război ale Alianței îi încadraseră din toate părțile. Războinicii aliați veniseră să se asigure că sentința Consiliului Suprem va fi aplicată întocmai. Intraseră în contact cu Zaris și-l informaseră clar că-i vor escorta până la frontiera de sud a Alianței. Alcorul nu comentase în niciun fel această măsură de siguranță. Oricum, ceea ce avusese de ascuns, pitise atât de bine, încât niciun control nu ar fi putut depista nimic.

În a opta zi de la întâlnirea navelor de război ale Alianței, expediționarii ajunseră la limita sistemului solar Rigel, în plină lumină. Zece astronave sirusane blindate, destinate unor lupte grele și de durată, pluteau lin în fața lor. Alte cinci, de mărimi diferite, se adunaseră ca puii în jurul unei cloște, închipuită de o imensă astronavă de transport. Orejona își depășise promisiunile. Venise cu forțe sporite.

Zaris supraveghea din centrala de comandă pregătirea navetelor de transport. Conform înțelegerii, trebuiau să livreze aurul mercenarilor sirusani exact în punctul de întâlnire. Cadrul videotelefonului fu ocupat însă de Orejona. Aceasta arăta mult mai feminină, îmbrăcată în roz și cu părul strâns într-o coafură netedă. Abia acum Zaris descoperi că exploratoarea orionă era de o frumusețe stranie, răpitoare.

— Te-ai ținut de cuvânt, Orejona, constată el.

— Am intrat într-un joc serios, alcorule. Îi respect regulile.

— Mă bucur să aud aceasta. Îți propun să treci cap de formație, cu astronava ta de comandă. Mercenarii sirusani îți vor acoperi ambele flancuri, asigurându-ți protecția.

— Am văzut că ai trimis trei navete către ei.

— Le-am plătit solda și cheltuielile de pregătire a expediției.

— Și mie nu-mi plătești nimic, frumosule alcor?

Femeia râdea și-l tachina. Zaris intră în joc:

— Dacă n-aș fi proaspăt însurat, cu o femeie splendidă, aș lua în calcul o vizită pe astronava ta.

— Eu mă gândeam să te ajut, Zaris. Mutanții tăi rovi sunt înghesuiți iar eu am spațiu excedentar pe astronava de transport. Îi pot lua eu.

— Ești o fată bună. Îți trimit o navetă cu jumătate din rovii noștri.

— Ba sunt o fată rea. Bărbații orioni au ezitat să meargă cu mine. Mai mult de trei sferturi din echipajele mele sunt formate din femei.

— Vă întoarceți la matriarhat, râse Zaris.

— Nu râde, alcorule! Când ajungem în lumea nouă, va trebui să-mi dai bărbați din echipajele tale. Doar nu vrei să mi se îmbolnăvească fetele de dor?

— În regulă. Eu am mai mulți bărbați decât femei. Dacă celelalte orione sunt la fel de frumoase ca tine, nu vor duce lipsă de pretendenți.

— Sunt ca niște flori, alcorule. Îmi trimiți rovii?

— Naveta cu mutanți va pleca în câteva minute. Doar să-i adun și să-i îmbarc.

— Bine, comandante. După ce trecem frontiera, să asculți de sfaturile mele mai ceva decât de legile Alianței!

— Contez pe tine, Orejona. La revedere.

După dispariția fermecătoarei brunete, Zaris intră în contact cu generalul Omogo. Acesta apăru în ecran încadrat de doi ofițeri tineri, în uniforme foarte decorative.

— Am livrat cantitatea de aur datorată, general Omogo, anunță Zaris. Vă rog să încadrați flotila Orejonei, deoarece ea va îndeplini sarcinile de cercetare înaintată.

— O femeie?! se miră negrul sirusan.

— O femeie care a mai fost de multe ori dincolo de frontiera de sud.

— Sigur?

— Sigur. Provine dintr-o familie de contrabandiști care a făcut afaceri cu reptiloizii din sistemul solar Akernas.

— Îmi place ideea. Noi și reptiloizii…

— Probabil, vom trece prin lumea lor fără luptă. Orejona va negocia trecerea pașnică. Vom plăti cât va fi nevoie, pentru a nu risipi vieți omenești.

— Oamenii mei sunt nerăbdători să lupte.

— Nicio grijă, vom avea și de luptat! Sper să aflu informații utile de la reptiloizii akernas. Ei au navigat departe, spre sud, către Calea Lactee. Posibil să cunoască sisteme solare interesante pentru noi.

— Procedați cum credeți de cuviință, comandant Zaris. Noi vă executăm ordinele.

— În regulă, generale. Rămânem în contact permanent.

După revenirea navetelor de transport la bord, Zaris dădu ordinul de plecare. Escadra se întinse în formă de săgeată, pe direcția sud. Zaris numără o sută și nouăsprezece astronave de diverse forme și mărimi. Da, erau deja o mică lume plutitoare prin infinitul universal. Puteau constitui baza unei viitoare civilizații complexe și metisabile.

După două zile de marș, comandantul navelor de război ale Alianței îl contactă pe Zaris, prin videotelefon.

— Comandant Zaris, am ajuns la frontiera de sud a Alianței, îl anunță el. Memorează bine această limită!

— Am marcat-o în sfera de navigație, îl asigură Zaris.

— Dacă încercați să reveniți peste frontieră, veți fi întâmpinați cu foc, fără somație.

— Nu mă mai interesează lumile aliate, omule, îl asigură Zaris. Noi plecăm către o lume mai bună, în care să trăim după obiceiurile noastre.

— Ați fost avertizați. Vă urez drum bun!

Astronavele de război se desprinseră de escadră și făcură cale întoarsă, către constelația Orion. Zaris convocă toți comandanții de flotile la o videoconferință. Își începu comunicatul foarte simplu:

— Am pătruns în necunoscutul universal. Vă rog să potriviți ceasurile de bord la ora zero a misiunii *Speranța*! De acum încolo, vom măsura timpul cu o singură măsură, oricât ar fi de lung. Fiecare astronavă își ține propriul jurnal de bord iar comandanții de flotilă îmi vor raporta evenimentele deosebite, pentru a fi înscrise în jurnalul central al expediției.

— Rupeți toate punțile cu trecutul, observă Mikal. Noi vom păstra și timpul vegan, pentru drumul de întoarcere.

— E problema voastră. Între noi, vom folosi numai timpul *Speranței.* Alte probleme?

— Am intrat în contact cu Dem, imperatorul reptiloizilor akernas, anunță Orejona. Ne așteaptă la o întâlnire pe planeta sa, cam peste un an lumină.

— Garantezi că nu e o capcană?

— Am mai făcut afaceri cu ei. Sunt evoluați și onorabili. În plus, escadra noastră va descuraja orice intenții ostile.

— În regulă. Vom face prima escală în sistemul solar Akernas. Până atunci, cu toată viteza înainte!

Zaris părăsi sala de conferințe și merse la cabinetul de documentare. Studie aproape jumătate de oră informațiile deținute de Alianță despre reptiloizii akernas. De sute de milenii, aceștia evoluaseră într-un sistem închis și pașnic. Aceasta făcuse ca Alianța să nu organizeze niciun fel de expediții violente împotriva lor. Erau tolerați în apropiere de frontiera de sud a Alianței, deoarece nu reprezentau niciun fel de pericol. Ochii lui Zaris întârziară mult timp pe imaginile reptiloizilor akernas. Arătau aproape humanoizi la înfățișare și purtau îmbrăcăminte. Puteau folosi cu îndemânare atât membrele inferioare cât și cele superioare. Craniile mari,

acoperite complet cu solzi cenușii-verzui, indicau creiere bine dezvoltate. Numai boturile proeminente, înzestrate cu colți ascuțiți, aminteau de înrudirea lor cu fioroasele reptile de junglă. Ei nu posedau nici măcar coadă, dar se înmulțeau prin ouă, la fel ca orice altă reptilă. Datorită metabolismului foarte lent, akernasii puteau trăi și până la zece mii de ani. Structura lor rasială era bazată pe caste foarte rigide, conduse de un imperator ereditar. Numai masculii participau la viața socială. Femeile se ocupau exclusiv de creșterea și educarea puilor.

— Mda, vorbi Zaris cu voce tare, sunt interesanți.

Opri aparatura de vizionare și plecă spre cabina sa.

Deja, număra în gând timpul noii lumi, timpul *Speranței.* El își botezase astfel misiunea. Considerase că speranța era cel mai potrivit sentiment pentru viitorul lor.

*

Astronavele escadrei pluteau lin pe deasupra planetelor din sistemul solar Akernas. Erau în plină escală. Câteva navete erau pregătire pentru vizita de curtoazie la curtea imperatorului reptilian Dem. Porniră cam în același timp, de pe astronavele comandanților de flotile și se grupară deasupra planetei. În întâmpinarea lor, sosea o singură navetă de culoare închisă.

— Urmăriți naveta de pilotare, până la aterizare! recomandă Orejona prin videotelefon. Eu am schimbat deja mesaje cu ei și am stabilit programul de întâlnire.

— Recepționat, confirmă Zaris de pe naveta sa.

Coborâră pe deasupra unui soi de oraș, cu clădiri de formă emisferică. Pe străzi și printre case se zărea un număr redus de ființe, deloc interesate de prezența lor. Reptiloizii nu sunt curioși, notă Zaris în minte. Toate cele patru navete ale escadrei aterizară pe un platou din dreapta unui dom ceva mai răsărit decât restul clădirilor. Gărzile sirusane săriră din naveta lor și-l încadrară pe Zaris într-o formație perfectă. Orejona coborî din naveta sa însoțită numai de două femei. Fiecare însoțitoare ducea câte o valijoară metalică. Zaris înaintă până lângă exploratoarea orionă și-o anunță:

— Ne lăsăm pe mâinile tale, Orejona. Să ne anunți ce trebuie să facem în fiecare moment, să nu săvârșim vreo greșeală!

— Akernasii nu sunt foarte formaliști, îl asigură ea. Eu voi traduce tratativele dintre tine și imperatorul Dem. Să fii scurt și clar în exprimări!

— În regulă. Mergem?

— După mine!

Orejona porni înainte, urmată la mică distanță de cele două însoțitoare. În urma ei, pășea Zaris, încadrat de două grupe de mercenari sirusani, cu armele la piept. În fața domului, așteptau câțiva reptiloizi așezați pe două rânduri. Aceștia erau îmbrăcați în haine de culoare verde deschis. Pe ultima treaptă, încă un reptiloid, echipat într-un costum pătat în verde și galben, privea formația de exploratori cu ochii săi imenși, lipsiți de gene și sprâncene.

Orejona trecu printre șirurile de reptiloizi și urcă primele două trepte ale scării. Se opri, își lipi palmele și-și coborî fruntea către ele, într-un fel de salut respectuos. Însoțitoarele sale îngenunchează la baza treptelor și deschiseră valizele. Zaris observă scânteierea pietrelor prețioase și a aurului. Înțelese că Orejona oferea daruri de bun găsit. Femeia discuta deja cu reptiloidul din capul scării, într-un limbaj dificil, plin de consoane. Se întoarse și anunță:

— Comandantul Zaris poate înainta. Gărzile rămân afară.

Zaris dădu ordin sirusanilor să rămână pe loc și începu să urce scările. Se opri în fața ciudatului imperator și-l privi direct în ochi. Voia să-i arate din priviri sinceritate și prietenie. Dem întinse mâna dreaptă și-l atinse ușor pe umăr, spunând ceva către Orejona. Aceasta traduse:

— Imperatorul Dem îți cunoaște situația, Zaris. Specialiștii lui au urmărit televiziunile din lumile Orionului și i-au raportat de ce ai fost exilat.

— Și mă consideră vinovat?

— Nu. Spune că ar fi procedat exact la fel ca tine.

Imperatorul Dem se răsuci pe călcâie și intră în clădire. Oaspeții îl urmară, pășind pe lespezile de piatră roșie. Reptiloidul îi conduse până la o masă plină cu tot soiul de bucate și-i invită să ia loc. Orejona se așeză în dreapta lui și începu să traducă:

— Imperatorul Dem vă urează bun venit în lumea lui. E convins că îl vizitați cu cele mai bune intenții și nu veți rămâne mult timp în sistemul solar Akernas. Vă mulțumește și pentru darul oferit.

— Avem intenția doar de a trece prin acest sistem solar, către Calea Lactee, răspunse Zaris la discursul imperial. Nu avem

gânduri ostile la adresa akernasilor și nu le vom tulbura cu nimic viața. Ne interesează dacă pe direcția noastră de marș există vreun sistem solar virgin, cunoscut de imperatorul Dem.

Orejona traduse, apoi ascultă replica imperatorului.

— Imperatorul Dem vă invită să gustați din bucatele tradiționale ale poporului său. Aveți în față numai delicatese: creier, costiță și mușchiuleț de maimuță, orez dulce și fructe locale. Serviți!

Zaris nu întâlnea pentru prima dată un meniu nepotrivit cu gusturile sale. Știa că nu avea dreptul să refuze, deoarece ar fi jignit sentimentele gazdei. Ca atare, ciuguli câte puțin din preparatele din carne și se opri mai insistent la fructe. În acest timp, Dem înghițea cu poftă ciosvârtele de maimuță, cu tot cu oase. Zaris auzea oasele trosnind între dinții săi ca niște piroane ascuțite și se întreba dacă reptiloizii consumă și humanoizi. Află răspunsul mai curând decât se aștepta.

— Imperatorul Dem te roagă să-i furnizezi măcar o sută de mutanți masculi și femele, îl anunță Orejona. În schimb, ne va furniza o hartă a sistemelor solare cunoscute de ei, pe direcția Căii Lactee.

— Mutanții mei cunosc numai limba Alianței și dialectele varange.

— Nu-l interesează să discute cu ei, îl informă Orejona. Intenționează să-i înmulțească și să-i folosească pentru consum. Crede că au carnea mai gustoasă decât a maimuțelor sălbatice.

— Dar rovii sunt ființe raționale! protestă Zaris.

— Nu te enerva! îl sfătui Orejona. Akernasii ar consuma și carne de humanoid, dacă li s-ar ivi prilejul. Ei presupun că noi, la rândul nostru, n-am ezita să consumăm ouă sau carne de akernas.

— Mi-ai spus că sunt evoluați!

— Posedă o tehnologie destul de avansată, însă în materie de hrană nu au niciun fel de scrupule. Tot ce e consumabil intră în lanțul lor trofic.

— Nu le dau niciun mutant! refuză Zaris decis să impună o regulă de morală cu care fusese crescut.

— De ce? întrebă Orejona înainte de a traduce.

— Deoarece ființele raționale nu se mănâncă între ele.

Femeia traduse, apoi ascultă explicațiile imperatorului Dem. Acesta își deschisese gura într-un fel de zâmbet, dar arăta

înfiorător, cu șirurile sale de dinți ascuțiți. Dem vorbea, se întrerupea, ridica un deget în aer și relua argumentația. În fine, Orejona începu să traducă:

— Imperatorul Dem susține că toată materia vie vegetală și animală posedă diverse tipuri de rațiune. Toate vietățile suferă când sunt ucise și mâncate. Legile universale permit însă celor mai puternici să-i consume pe cei mai slabi. Nu-ți înțelege deloc ezitările, comandant Zaris. Crede că humanoizii și-au creat reguli artificiale de hrană, după principii pur speculative. Insistă să-i dai o sută de rovi pentru informațiile solicitate.

— Dar eu n-aș putea consuma niciodată carne de akernas! exclamă Zaris. Tradu-i!

Orejona traduse și ascultă cu atenție explicațiile imperatorului Dem.

— Să nu explodezi iar! îl avertiză ea pe Zaris. Imperatorul Dem susține că el ar consuma carnea akernasilor din castele inferioare, în lipsa altui aliment. E sigur că și supușii săi ar gusta cu plăcere din trupul său.

— Eu nu înțeleg acest sistem moral, se recunoscu Zaris învins. Nu putem discuta și alte probleme decât hrana?

— Putem, dar imperatorul Dem insistă că trebuie să-ți schimbi opiniile despre lanțul trofic. Ei sunt foarte mândri că acționează perfect natural. Ocazional, la festine, consumă ouă ale speciei lor, chiar cu pui formați în interior.

— Ce oroare! N-am putea scurta această vizită?

— Trebuie să negociezi la sânge, Zaris, îi replică Orejona. Dacă dai dovadă de slăbiciune, vei fi disprețuit și mințit.

— Parcă erau onorabili…

— Își țin cuvântul dat și nu atacă pe la spate. Suficient?

— Nu-mi dau rovii!

— Atunci, voi da mutanți din cei aflați în custodia mea, să încheiem pactul, decise Orejona. Și așa, pe timpul marșului, rovii se vor înmulți exagerat.

Zaris dădu încetișor din cap. Înțelesese că pătrunsese într-o lume cu alte reguli și obiceiuri decât cele cu care fusese educat el. Trebuia să se adapteze, să supraviețuiască și să învingă. Orejona schimbă câteva replici cu imperatorul Dem, apoi îl anunță:

— Dem îți mulțumește pentru mutanți. Îi vor îngriji bine și-i vor prăsi până ce vor obține suficiente exemplare pentru

consumul elitei. Acum, ne invită în planetariu, să ne spună câte ceva despre lumile vecine.

Imperatorul se ridică de la masă și ei îl urmară. Reptiloidul se mișca ușor legănat, către capătul clădirii. Trecură printr-o deschizătură din zid acoperită cu o perdea și se opriră într-un imens planetariu. Pe boltă scintilau sute de stele marcate cu semne ciudate. Era o parte din lumea sudului, către care navigau ei. Dem ridică degetul către boltă și o rază de lumină țâșni din unghia sa. Probabil, organismul său putea concentra energia electrică sau avea un dispozitiv montat în vârful degetului. Imperatorul începu să vorbească iar Orejona îl urmărea strict, traducând:

— Acesta este un sistem solar cu o singură planetă. Vă puteți opri pentru scurt timp pe planetă, pentru a culege plante carnivore. Sunt deosebit de gustoase și hrănitoare. Nu vă sfătuiesc să înnoptați pe planetă, căci veți fi consumați de plantele carnivore de tip hidră. Noi am pierdut mai multe echipaje, până ce am înțeles sistemul de viață de pe această planetă.

— Dacă toate plantele sunt carnivore, cu ce se mai hrănesc? întrebă Zaris.

— Posedă inteligență comparabilă cu a noastră. Ele consumă numai animale și insecte bătrâne, care au terminat ciclul de reproducție. Astfel, își asigură hrana în mod continuu. Cele mari pot captura și consuma ființele de mărimea voastră. Nici nu știi de ce trebuie să te ferești pe această planetă. Cele mai frumoase flori sunt și cele mai otrăvitoare. De regulă, secretă un suc acid care dizolvă carnea imediat. În schimb, așa cum v-am spus, au un gust delicios. Puteți risca o expediție scurtă, să defrișați cele mai cărnoase plante.

— Vă mulțumim pentru avertisment! îi spuse Zaris. Și sistemul din dreapta?

— Sistemul solar din dreapta e nebun, răspunse imperatorul Dem. Rotația primei planete este atât de rapidă, încât distruge orice ființă vie. Din această cauză, planeta respectivă e golașă. Doar spori și licheni lipiți de rocile galbene.

— Și celelalte planete?

— A doua nu are atmosferă iar pe a treia se produc halucinații cumplite. Încă n-am înțeles mecanismul de producere al acestora. S-ar putea să fie de vină vegetația de ciuperci imense,

care emană substanțe halucinogene. Ar putea fi de vină și solul plin de cristale minuscule, ca niște oglinzi. Ori, poate, întreaga planetă posedă o conștiință mai puternică decât creierele noastre. Dacă vizitați această planetă, riscați enorm. Nici vorbă s-o puteți coloniza.

— Și mai departe? întreabă Zaris, arătând către o constelație de forma unei potcoave.

— Nu știm ce e acolo, recunoscu imperatorul Dem. Am trimis o singură expediție de explorare și nu s-a mai întors. În mod normal, ar trebui să existe măcar zece-douăsprezece planete.

— Cred că am putea începe explorarea în acea direcție, spuse Zaris.

— De ce vă grăbiți, humanoizilor? întrebă Dem. Aici, indică el o singură stea luminoasă, e o lume în formare, de circa trei miliarde și jumătate de ani. Nimeni dintre cei cunoscuți de noi n-a ajuns până acolo, însă astronomii noștri au calculat că steaua respectivă are cel puțin nouă planete. E posibil ca măcar una să fie colonizabilă.

— Și distanța?

— Cam la o mie de ani lumină. Exact în poziția dorită de voi, în interiorul Căii Lactee.

— Altceva de oferit? întreabă Zaris.

— Nimic demn de atenție, răspunse imperatorul Dem. Un soare în stingere, cu planete reci. Probabil, locuitorii au murit ori au emigrat. Un sistem solar înconjurat de o centură de meteoriți mai deasă decât o sită. Nicio astronavă nu poate trece întreagă printre ei. O lume albastră, luminată de o stea care furnizează numai această culoare... Nimic potrivit pentru viețile humanoizilor.

— Puține posibilități, comentă Zaris.

— Dacă ar fi fost posibilități de trai, Alianța Civilizațiilor Humanoide s-ar fi extins. Pe noi ne-au lăsat să trăim aici, în Akernas, numai pentru faptul că nicio civilizație humanoidă n-a revendicat această planetă.

— Înțeleg. În orice caz, vă mulțumim pentru informații! E mai mult decât nimic.

— Humanoidule, ascultă-mi sfatul! îl îndemnă Dem pe Zaris. Mergeți direct spre soarele nou, cu nouă planete! Dacă aș fi la strâmtoare, acolo aș pleca. E imposibil să nu găsiți o planetă cu condiții naturale de trai...

— Voi studia problema, îl asigură Zaris.

— Noi am studiat-o zeci de milenii. Dacă humanoizii ne-ar fi alungat de aici, acolo am fi plecat.

— Bine, bine. E cam timpul să ne retragem.

— Da, nu puteți sta prea mult pe planeta noastră, fără să fiți iradiați. Organismele noastre sunt adaptate la radiația naturală.

— Aha! făcu Zaris.

Comandantul alcor înțelesese din ce cauză Alianța nu colonizase și sistemul solar Akernas. Niciun humanoid nu rezista mult timp în mediul iradiant.

În timp ce Dem îi conducea către ieșire, lui Zaris i se păru că nu se lămurise complet asupra evoluției civilizației reptiloide. Ca atare, o rugă pe Orejona să-i traducă nedumerirea:

— Civilizația voastră este prea singulară. Noi, humanoizii, avem sute de lumi, cu zeci de rase. Sunteți un fenomen accidental în Univers?

Dem îi răspunse cu o întrebare:

— Ai idee cam câte civilizații reptiloide au fost distruse complet de humanoizii aflați în expansiune?

— Nu.

— De miliarde de ani, humanoizii lichidează populații reptiloide, îl informă imperatorul. Nici eu nu-mi explic cum am scăpat noi.

— Înseamnă că rasa dumneavoastră ar mai putea trăi și în alte zone de Univers.

— Posibil, dar noi nu cunoaștem nimic despre ei. Suntem izolați pe această planetă și în pericol de stingere.

— Pericol de extincție?

— Exact, alcorule. E prețul pe care îl plătim pentru adaptarea la mediul natural iradiant. Puii noștri sunt din ce în ce mai puțini și mai fragili.

— Ar trebui să plecați către o planetă mai potrivită traiului.

— Unde? Toate expedițiile de explorare trimise către sud s-au topit în neant. Nu e viață în direcția în care mergeți. Poate lumea soarelui nou să fie mai ospitalieră, însă n-am îndrăznit să ne aventurăm atât de departe.

— Îmi pare rău, imperator Dem.

— De noi? Să-ți pară rău de voi, omule! Nici nu-ți poți imagina ce pericole vă pândesc pe lungul drum al pribegiei.

Ieșiră din dom și Zaris îl salută pe imperatorul reptiloid prin

înclinarea capului. O invită pe Orejona alături de el și coborî în mijlocul gărzii de sirusani.

— Ce impresie ți-au făcut? se interesă bruneta orionă.

— Se prefac numai că sunt blânzi, deoarece ne sunt inferiori. Dacă nu s-ar teme de Alianță, ar deveni foarte agresivi.

— I-ai citit bine. Își ascund ura la adresa humanoizilor care le-au decimat rasa. Dacă ne-ar prinde pe picior greșit, ne-ar ataca.

— Pe tine nu te-au atacat niciodată, Orejona.

— Pentru că aveau nevoie de mărfurile de contrabandă aduse din lumile Alianței. Mai ales, de tehnologii moderne. Eram de neînlocuit, înțelegi?

— Înțeleg. Chiar îi vei da rovii lui Dem?

— Sigur. Nu putem face primul pas în infinitul necunoscut cu o înșelăciune. Nu se știe ce relații au akernasii în lumile din fața noastră.

— Dem a spus că nicio altă civilizație cunoscută nu populează planetele de pe traseul nostru.

— Și cine te obligă să-l crezi? Poate ne-a mințit, să-și ascundă niște aliați. Îmi voi păstra cuvântul dat.

— Al tău să fie păcatul…

— Zaris, nu dau rovii cu plăcere. Sunt aproape humanoizi, plăcuți și curați. Noi i-am îndrăgit. Avem și câțiva pui. Seamănă teribil cu copiii noștri.

— Ai copii? își aminti Zaris că nu se informase măcar de atâta lucru, înainte de a o coopta pe Orejona în expediție.

— N-am nici bărbat, răspunse oriona. Îmi mai fac de cap un timp, apoi îmi voi întemeia o familie.

— Și vrei să-ți dau un alcor.

— Mi-l găsesc eu singură. Ți-am spus că sunt înfigăreață.

La astroport, urcară în navetele de transport și porniră pe drumul de întoarcere, către escadră. O navetă akernasă îi însoțea, cu scop de a prelua rovii dăruiți. Zaris încă mai gândea dacă să-i dea ori să plece pur și simplu, lăsându-l pe Dem cu buza umflată. *În definitiv, acesta e angajamentul Orejonei,* își spuse el și-și mută gândurile către viitor. Trebuia să aleagă o traiectorie de navigație și nu prea avea pe ce se sprijini. Informațiile reptiloizilor erau mai mult decât sărace.

Ajuns pe astronava sa *Șoimul,* Zaris dădu ordin navigatorului de serviciu să marcheze în sfera astrală constelațiile indicate de către Dem, cu semnul întrebării. Nu era deloc sigur de ele. Era

convins că, dacă noul sistem solar indicat de imperator ar fi fost atât de tentant, reptiloizii akernas ar fi pornit în exod spre el. O mie de ani lumină nu însemnau mare lucru pentru ei.

Zaris rămase în centrala de comandă până ce întreaga escadră intră în formație de marș. Comandanții de flotile așteptau de la el direcția de navigație. Comandantul alcor oscila încă între două traiectorii. *Orice direcție am lua, tot prin necunoscut vom naviga,* își spuse el și dădu cap compas soarele nou, văzut în planetariul akernasilor. Subordonații nu trebuiau nici să bănuie că el, comandantul escadrei, avea unele îndoieli. Misiunea Speranța trebuie executată. *Vom întâlni planeta fericirii*! se autosugestionă Zaris și plecă în cabina sa. Escadra zbura prin noapte eternă, cu viteză maximă. Nici măcar o singură stea nu se zărea pe direcția lor de navigație. Doar infinitul universal întunecat și rece.

Hoinari prin Univers

Trecuseră șaptesprezece ani de la ultima escală și niciun sistem solar nu se arătase în drumul lor. Escadra înainta pe direcția soarelui nou, cu *Șoimul în* frunte. Pe ambele flancuri ale flotilelor varange, zburau astronavele de luptă ale sirusanilor. Una dintre ele, cu rol de cercetașă, naviga la câteva zile distanță în față. Zaris stătea în centrala de comandă, urmărind activitatea navigatorilor. Deși noile lumi se încăpățânau să nu apară, el se simțea mulțumit. Știuse de la bun început că pleca pe o direcție în care exploratorii Alianței nu găsiseră urme de viață. *După ce vom depăși limita explorată de aliați, vom începe să întâlnim și sisteme solare,* gândea el. *Nicio zonă de Univers nu e perfect goală. Noi sisteme solare se nasc, pe măsură ce altele vechi se prăbușesc. Nimic nu se pierde în Univers. Totul se transformă...*

Gândurile lui Zaris lunecau pe nesimțite către fericirea sa personală. Deira adusese pe lume un băiat frumos și inteligent. Genele alcore se vedeau în pielea creolată și părul închis la culoare. Ochii albaștri, de vegan, probau și contribuția zestrei materne. Îi dăduseră numele de Ragnar, ceea ce în limba alcoră însemna cutezătorul. Copilul creștea împreună cu alți nou născuți în compartimentul lor special, sub îndrumarea unor educatori pricepuți. Zaris nu scăpa însă niciun prilej de a-l lua cu

el și Deira, prin astronavă, să-i arate minunățiile vieții de explorator. Pruncul se arăta mai puțin interesat de tehnică. Plantele din seră îl atrăgeau însă ca un magnet. Le învățase pe toate și le vorbea gingaș, cu glas scăzut, ca un vrăjitor din povești. În sufletelul lui înmugurea o mare pasiune pentru natura vegetală.

— Astronavă necunoscută în tribord treizeci de grade, auzi Zaris și tresări din reverie.

Figura întunecată a comandantului navei sirusane de cercetare îl privea întrebătoare din ecranul videotelefonului. Trebuia să ia o decizie imediată.

— Urmăriți-o! comandă Zaris, cu glas sigur. Dacă vă atacă, ripostați! Vă vom ajunge, în maxim cinci zile. Până atunci, aplicați procedurile de contact!

— Am înțeles! raportă mercenarul sirusan și se topi din ecran.

— Transmite noua traiectorie către toți comandanții de flotile! comandă Zaris navigatorului de serviciu. Să crească viteza la maxim, încât să ajungem nava cercetașă!

— S-a făcut, îl asigură navigatorul și începu să transmită ordinul.

Iată că spațiu nu mai e *atât de pustiu,* gândi Zaris și se apropie de ecranul radarului. Își vedea escadra ca în palmă. Înregistră dintr-o privire schimbarea de curs și creșterea vitezei. Da, avea o escadră disciplinată și bine închegată. Zaris apelă comandanții de flotilă pentru o scurtă informare. De îndată ce le zări fețele curioase, le spuse simplu:

— Cercetașii au identificat o astronavă necunoscută. Mergem la întâlnire. Poate aflăm informații folositoare.

— E humanoidă? întrebă Shang Di.

— Încă nu știm. E o astronavă de transport de mari dimensiuni.

— Cercetașii au intrat în contact cu ocupanții ei?

— Încă nu. Îi urmăresc. Conform procedurii obișnuite, îi apelează în toate limbile cunoscute, pentru identificare.

— Nu e cazul să ne îngrijorăm, interveni Mikal veganul. E numai o singură navă.

— În spatele ei, se poate ascunde o întreagă escadră, îl contrazise generalul Omogo. Trebuie să fim vigilenți.

— Asta voiam să vă ordon și eu, spuse Zaris. Nu trebuie să ne alarmăm, dar nici să ne culcăm pe-o ureche. Vom aborda

astronava necunoscută cu toată precauția posibilă.

Comandanții de flotile raportară că și-au însușit misiunea, apoi salutară și dispărură. Zaris rămase cu privirea pe punctul luminos al astronavei singuratice. Încerca să ghicească cine se aventurase atât de departe de ultima frontieră a Alianței.

*

Astronava străină își continua netulburată cursul inițial. Nu răspunsese la niciun semnal iar detectoarele sirusane nu stabiliseră nicio prezență vie pe ea. Nu părea însă o astronavă părăsită sau defectă. De aproape, arăta cât se putea de bine întreținută. Avea o formă de romb, nemaiîntâlnită de expediționari până aici. Nici inscripțiile de pe ea nu semănau cu nimic din ceea ce cunoșteau exilații. Asta îi făcea să gândească la o lume încă necunoscută, ajunsă în faza zborurilor astrale.

Naveta principală de pe *Șoimul* era gata de plecare. Zaris, patru cercetători științifici și o grupă de luptători sirusani îmbrăcaseră costume speciale de protecție și se înarmaseră cu tot ce le era necesar pentru explorare și luptă. O altă navetă se pregătea să părăsească flotila vegană. La atât limitase Zaris grupul de cercetare.

— Pornim! anunță Zaris și-și ocupă locul din dreapta pilotului.

Naveta țâșni din hangar ca o torpilă și luă direcția astronavei misterioase. Din sens opus, se zărea venind naveta vegană. După câteva minute, cele două navete se întâlniră. Porniră să înconjoare astronava străină, pentru a-și face o imagine de ansamblu. Puntea superioară a acesteia era perfect netedă, cu excepția a două corpuri greoaie, ca niște tunuri, așezate către prova. Zaris aprecie din ochi că astronava avea cam o mie de metri lungime, pe cinci sute lățime și cu o înălțime maximă de circa patruzeci de metri. Era totuși o navă medie către mică. Pereții laterali erau punctați de hublouri întunecate. Niciun orificiu de pătrundere nu se zărea la prima vedere.

— Aterizăm pe puntea principală, în spatele tunurilor! comandă Zaris.

Cele două navete se apropiară lin și atinseră puntea. Abia acum, de aproape, observară că cele două presupuse tunuri de punte erau două domuri de observație. Pe partea din față a fiecăruia, strălucea câte o imensă lentilă. În spate, se zăreau cadrele ușilor de acces în interior.

— Ancorați și porniți! comandă Zaris.

Exploratorii își verificară legăturile cu naveta, apoi începură să înainteze prudenți, către cele două domuri. În fața ușilor, se opriră, să dea timp tehnicienilor să le deschidă. Pe partea dinafară, ușile nu prezentau niciunul din sistemele de închidere cunoscute de ei. Un simplu mâner situat la mijlocul ușii arăta că era totuși vorba de încuietoare.

Tehnicienii zăboviră minute în șir în fața ușilor aparent simple, dar de nedeschis. Până la urmă, perforară mânerele cu laserul și reușiră să pătrundă. Zaris și echipa sa aleseră domul din stânga, lăsându-l pe cel din dreapta în seama veganilor. O lumină slabă cobora din tavan împrăștiind întunericul. Lentila uriașă, zărită pe dinafară, se prelungea cu un telescop uriaș. Zaris își puse ochiul drept la obiectiv și privi. Câteva puncte luminoase slabe se zăreau pe direcția de zbor a astronavei. O constelație necunoscută se afla la câteva zeci de mii de ani lumină.

— Posibil ca nava să se deplaseze sub conducerea unui pilot automat, pe direcția unei anumite constelații, anunță Zaris. Telescopul urmărește în permanență aceleași stele și transmite semnale pilotului automat.

— Folosesc energia electrică la fel ca noi, îl informă inginerul din echipă. Nu știu cum o produc, deoarece nu se simte ușoara vibrație a motoarelor generatoare.

— Să coborâm! îi îndemnă Zaris, arătând către scara spiralată din stânga telescopului.

Sirusanii porniră înainte, cu armele pregătite de tragere. La următorul nivel, întâlniră un culoar slab luminat care ducea către pupa. Pe stânga și dreapta culoarului, se aliniau zeci de uși lucioase. Le deschiseră una câte una, verificând interiorul camerelor. Nici urmă de suflare vie în ele. Doar stive de containere aranjate perfect se prezentau în fața ochilor lor. Toate purtau inscripții în alfabetul folosit și pe coca navei. Exploratorii deschiseră câteva containere și constatară că erau pline cu o materie maronie sub formă de granule. Luară câteva eșantioane, pentru verificări ulterioare, apoi coborâră spre următorul nivel.

Chiar după primii pași, fură întâmpinați cu ostilitate. Un cartuș energetic cât o minge de foc spulberă primul sirusan din patrulă. Exploratorii se îngrămădiră într-un adăpost din stânga holului și strigară că au intenții pașnice, în mai multe limbi de largă circulație în Alianță. Nu le răspunse nimeni, însă.

— Rămâneți pe loc! ordonă Zaris. Verific eu despre ce este vorba.

Comandantul alcor închise ochii și se concentră puternic. Urmări cu ochii minții întregul hol, până în locul din care plecase lovitura.

— E un robot cu senzori optici și termici, anunță el. Încerc să-l scot din funcțiune.

Zaris formă un ghem de energie psihoelectrică, cu puterea creierului și-l lansă către sistemul de comandă al robotului. O mică explozie și o ploaie de scântei îl vestiră că își atinsese ținta.

— Încet, înainte! comandă el.

Ajunseră la prima ușă și o deschiseră. Centrul camerei era ocupat de un pupitru paralelipipedic, cu mai multe aparate în funcțiune, fapt probat de ledurile luminoase care scintilau într-o anumită ordine. De jur-împrejur, pe toți pereții, se înșiruiau fișete de dimensiunile unui om, cu uși prevăzute cu mânere mari.

— Nu deschideți! îi opri Zaris pe exploratori. Scanați interiorul!

Pe ecranele scanerelor apărură imagini slabe, semn că ușile erau blindate cu materiale greu penetrabile. Se puteau distinge formele unor corpuri asemănătoare celor humanoide.

— Sunt din materie organică asemănătoare cu a organismelor humanoide, anunță biologul echipei.

— Știința impune uneori și sacrificii, reflectă Zaris cu voce tare. Deschideți primul fișet!

Luptătorii sirusani își pregătiră armele. Biologul ocupă o poziție după ușă și împinse mânerul. Acesta cedă și ușa se deschise cu un ușor sunet. Un semnal de alarmă începu să piue în aparatul din centrul încăperii. În interiorul fișetului, bine prinsă în chingi, stătea o ființă îmbrăcată într-un costum cenușiu și cu mască pe față. Din jurul coletului în care era învelită, se degaja un abur violaceu. Exploratorii nu puteau sesiza schimbările produse în atmosfera camerei, deoarece căștile lor erau perfect izolate.

— Pare humanoid, aprecie biologul. Îi scot masca?

— Scoate-i-o! ordonă Zaris.

Biologul deschise zăvoarele care fixau masca opacă de restul costumului. O ridică încet și se retrase un pas, să permită celor

din spate să observe. O figură aproape umană, cu pielea puternic zbârcită și ochii închiși zăcea nemișcată. Pavilioanele urechilor și nările erau mult reduse față de modelul humanoid. Ochii erau complet lipsiți de sprâncene, oblici și cam de două ori mai mari decât ai exploratorilor.

— Ia probe! comandă Zaris biologului.

Acesta își deschise trusa, își extrase instrumentele și începu să ia probe de țesut, de sânge sau alt lichid circulator, de păr și de piele. Între timp, Zaris făcea comparații. Ființa străină era mai scundă și mai firavă decât alcorii. Nu depășea un metru și șaptezeci de centimetri iar corpul său nu părea să aibă mai mult de șaizeci de kilograme. Comandantul făcu un pas înainte și desfăcu mănușa de pe membrul superior stâng al ființei studiate. Mâna era subțire, cu degete lungi și fine, ca de copil. Avea șase degete, dintre care două opozabile. Zaris îi prinse la loc mănușa și comentă:

— Robotul veghea echipajul conservat sau decedat.

— Mai probabil, conservat, îl anunță biologul. Cred că acești humanoizi se îndreaptă spre patria lor, asistați de roboți. Sau, poate, navighează ca și noi, către o lume nouă.

— Dar ei știu exact unde trebuie să ajungă, comentă Zaris. Pilotul automat urmărește continuu aceeași constelație îndepărtată, cu ajutorul telescopului…

Biologul îi puse ființei casca fumurie pe cap, o fixă cu cele două zăvoare, apoi închise ușa compartimentului, spunând:

— Sper să nu-i fi afectat viața și sănătatea.

— Aici, ne-am lămurit. Mergem mai departe.

La acest îndemn al lui Zaris, sirusanii porniră în frunte, spre o scară largă, ce cobora către nivelul inferior. Deja, auzeau sunete ușoare, ca o conversație. O rafală de gloanțe energetice luminoase le întrerupse înaintarea. Din nou, Zaris interveni și anihilă robotul veghetor, cu o lovitură psi. Loviturile energetice continuau însă. Bombele de foc explodau chiar la picioarele lor, riscând să le aprindă echipamentul de protecție. Zaris identifică al doilea robot războinic și-l scoase din funcțiune.

— Această astronavă pare să fie condusă integral de roboți, constată el. Înseamnă că are un marș de foarte lungă durată, către o țintă bine stabilită.

— Sau au murit toate ființele și roboții au luat comanda, îi completă biologul ipoteza.

Exploratorii coborâră într-o cameră semicirculară de mari dimensiuni. Recunoscură imediat pilotul automat, în mijlocul centralei de comandă. Roboții luptători zăceau inerți pe ambele laturi ale camerei. Inginerul echipei începu să cerceteze și să filmeze aparatura de bord. Zaris chemă echipa vegană, pentru a se informa despre activitatea acesteia. Află că și veganii se confruntaseră cu roboți veghetori, pe care îi dezactivaseră cu tehnica lor psihotronică. Și ei găsiseră membri ai echipajului humanoid în stare de conservare sau morți.

Veganii coborau deja către centrul navei, cu gând de a descoperi sistemul de propulsie folosit de astronava străină. Zaris le recomandă să nu deterioreze nimic și-și mută atenția pe echipa sa.

— Acesta este traseul parcurs de această astronavă, îl informă inginerul, arătându-i sfera de navigație. Au plecat de aici, au ajuns în interiorul Căii Lactee și se întorc înapoi, pe același traseu.

Zaris studie astrosfera, încercând să identifice constelații cât de cât cunoscute. Doar un colț din constelația Orionului se zărea în sus și către nord, în sfera aparatului de navigație.

— Caută-le jurnalul de bord! ordonă el inginerului.

— E aici, indică inginerul o casetă de mari dimensiuni. Înregistrat în imagini și date.

— Îl poți copia?

— Îl pot, dar va fi dificil să-l înțelegem. Nu le cunoaștem limba și alfabetul.

— Avem destui lingviști în escadră. Se vor descurca ei cumva.

Inginerul începu să copieze jurnalul de bord, în minicomputerul său. Zaris se întreba dacă mai avea vreun rost să se amestece în viața acestor exploratori străini. Mikal veganul îl apelă prin stația din cască și-l anunță că ajunseseră la sistemul propulsor.

— Acest motor nu funcționează cu galgor, îl asigură veganul. Ei folosesc un material fisionabil, sub formă de bare subțiri. Din câte observ, e un sistem foarte economicos. Am putea să-l copiem și noi.

— Ia o mostră de material fisionabil! ordonă Zaris. Fă și o schemă de principiu al motorului! Poate că vom fi nevoiți și noi să folosim acest sistem de propulsie.

— Am înțeles! răspunse veganul. Le ducem pe astronava

noastră să le studiem. Vă vom ține la curent cu descoperirile făcute.

Zaris se desprinse din locul în care îl prinsese discuția cu Mikal. Răsuci unul din fotoliile din fața panoului de comandă și luă loc în el. Un ecran negru și câteva comenzi stăteau în fața lui. Pentru o fracțiune de secundă, creierul lui exersat zări o imagine obținută prin retrocogniție îndelungată. Câteva ființe identice cu cea văzută în fișet, îmbrăcate în haine azurii, discutau aprins. Deci, de aici au condus ei astronava, concluzionă Zaris.

— E gata, anunță inginerul alcor. Avem jurnalul lor de bord.

— Ne retragem fără a atinge nimic! comandă Zaris. Nu avem dreptul să intervenim în viața acestor călători astrali.

Făcură cale întoarsă până la domul de observație. Acolo, așteptară întoarcerea veganilor. După ce echipele se reîntâlniră, se îmbarcară în navete. Se salutară și se despărțiră. Navetele decolară una după alta, lăsând în urmă astronava greoaie, lunecând prin spațiul infinit. Senzația de singurătate dispăruse complet din sufletul lui Zaris. Dacă și în alte lumi trăiau humanoizi, puteau reuși și ei să fondeze o nouă civilizație. Faptul că străinii întâlniți pătrunseseră mult în interiorul Căii Lactee îi întărea credința că și ei vor ajunge în lumile acelui conglomerat de stele și constelații.

*

După aproape cincizeci de zile de la întâlnirea astronavei străine, Zaris convocă o scurtă videoteleconferință cu comandanții flotilelor din escadră. Își prezentă mesajul scurt și clar, așa cum îi era obiceiul:

— Am reușit să descifrăm jurnalul de bord al astronavei întâlnite pe drumul nostru. Ființele din astronavă provin din sistemul solar Merimag al constelației Xala. Această constelație se află la circa trei mii de ani lumină, pe direcția sud-vest față de Alianța Civilizațiilor Humanoide. Și merimanii sunt humanoizi, însă nu cunosc nimic despre existența noastră. Cei pe care i-am întâlnit au făcut o incursiune în Calea Lactee. Pe drum au întâlnit mai multe sisteme solare locuibile, probând că Universul era format dintr-o pluralitate de lumi vii. Au întâlnit însă și civilizații ostile, ocazie cu care au pierdut două din cele trei astronave ale expediției. Am introdus informațiile sigure, extrase din aparatele lor de navigație, în computerele noastre

de bord. Ca atare, vom cunoaște din timp lumile pe care le vom întâlni în marșul nostru.

— Vom naviga exact pe traiectoria lor? se interesă Cucas varangul din sistemul solar Dubhe.

— Vom adopta un curs paralel cu traiectoria lor, îi răspunse Zaris. Astfel, vom avea un reper de navigație, dar vom putea explora și alte lumi. Sper s-o găsim cât mai rapid pe cea dorită de noi. Speranțele noastre au crescut, după ce savanții vegani au descoperit că merimagii aveau un sistem alternativ de propulsie, care nu depinde de galgor. Acum, îl cunoaștem și noi. Vom pregăti câteva motoare pentru acest timp de propulsie, bazat pe fisiunea uranitului.

— Deci, nu ne mai pândește nicio criză de combustibil, concluzionă Orejona.

— Exact, confirmă Zaris. Mai am încă o veste bună. O flotilă kasee, formată din șapte astronave, vine din urma noastră, spre a ni se alătura.

— Mai bine mai târziu, decât niciodată, comentă Shang Di.

— În urmă cu câteva ore, am vorbit cu comandantul flotilei lor, generalul Daran. Au întâmpinat greutăți la plecarea din Casiopeia. Ne vor ajunge în câțiva ani, mărind efectivele escadrei. Am terminat. Aveți întrebări?

— Când facem următoarea escală? se interesă kobizul Zigan.

— Nu sunt foarte sigur. Dacă imperatorul Dem ne-a spus adevărul, primul sistem solar pe direcția noastră de mers este Silad. Acolo ne-am putea opri câteva zile, pentru împrospătarea rezervelor de apă și hrană naturală. La viteza actuală, ar trebui să pătrundem în sistemul solar Silad peste vreo trei ani și jumătate.

Nimeni nu comentă. Fiecare își făcea calculele de timp și distanțe, funcție de timpul precizat de Zaris. Încă înainte de plecare, exilații stabiliseră să folosească în continuare anul vegan de cinci sute de zile, cel mai uzitat în Alianță. Asta nu-i oprea pe unii să-și păstreze și calendarele rasiale sau chiar planetare, în care aveau înscrise diverse sărbători. Zaris încheie conferința cu un salut călduros către toți expediționară, apoi se retrase în centrala de comandă a *Șoimului.* Sosirea kaseilor îl bucura în mod deosebit. Aceștia posedau tehnici speciale de dominat materia vie vegetală cu puterea minții. Puteau grăbi sau întârzia încolțitul semințelor, creșterea și maturarea

plantelor, coacerea fructelor. Nu era vorba numai de o abilitate nativă. Kaseii erau pur vegetarieni și-și dezvoltaseră aceste însușiri pentru a compensa lipsa altor tipuri de hrană. Puteau fi deosebit de utili la colonizarea noii lumi din visele exilaților.

*

Imperatorul reptiloid Dem spusese adevărul. Planeta era exact în locul indicat. Se răsfăța, în culori cenușii și verzi, sub soarele Silad. Comandanții de flotile stăteau la videoteleconferință cu Zaris. Dezbăteau două probleme importante. Prima fusese ridicată ad-hoc de către shangi. Aceștia propuseseră să ocupe și să colonizeze singura planetă din sistemul solar. Aceasta ar fi însemnat sfârșitul marșului lor și reluarea activităților obișnuite.

— Două impedimente se ridică împotriva propunerilor colegului Shang Di, argumentă Zaris. Suprafața de uscat locuibilă și cultivabilă este prea mică pentru populația actuală și de perspectivă a expediției noastre. În al doilea rând, majoritatea vegetației este carnivoră. Vom trăi înghesuiți și într-un veșnic pericol.

— Defrișăm integral vegetația existentă și cultivăm plantele noastre, își continuă Shang Di pledoaria. Cel puțin câteva generații, putem trăi pe acest petec de pământ. Între timp, putem continua explorările prin sistemele solare învecinate.

— Tocmai aceasta e problema, replică Zaris liniștit. Sistemul solar Silad pare un accident universal. Nu face parte din nicio constelație, ci lunecă la fel ca un vagabond prin infinitul universal. Pentru siguranța noastră și a urmașilor, trebuie să ocupăm un complex de sisteme solare destul de apropiate și ospitaliere. Conform înțelegerii inițiale, pun la vot propunerea lui Shang Di.

Urmară câteva minute de discuții contradictorii, apoi comandanții de flotile votară. Majoritatea își însușiseră sugestia lui Zaris, de a continua călătoria până într-o zonă cu lumi mai dese. Urma la rând a doua problemă de discutat. Zaris o prezentă succint:

— Planeta posedă rezerve de apă dulce, vegetale și animale comestibile. Ne putem împrospăta stocurile de hrană naturală, economisind produsele concentrate. În plus, putem aduna o mare cantitate de hrană pentru rovii mai puțin adaptați la hrana concentrată. O mare parte din vegetație este însă carnivoră și

agresivă. Unele plante pot consuma rapid chiar și humanoizi. Din această cauză, trebuie să ne organizăm foarte bine.

— Propun să folosim autovehicule blindate pentru deplasare pe planeta siladină, interveni Mikal veganul. În al doilea rând, observ că nu are rost să cărăm pe astronave mari cantități de materie primă vegetală și animală. Sugerez să transportăm o instalație de conservare a acestor produse direct pe planetă. Ea va funcționa câteva zile, până ce ne vom reface stocurile de hrană naturală, apoi vom muta-o înapoi pe astronavă. Noi, veganii, oferim această instalație perfecționată.

— Câte navete din fiecare flotilă pot ateriza pe planetă? se interesă Andras, comandantul varangilor din sistemul solar Merak.

— Fiecare astronavă își poate trimite câte o navetă pentru apă și alimente, răspunse Zaris. Aceasta presupune și înarmarea fiecărei echipe cu tot ce este necesar pentru explorare și apărare.

Discuțiile se încheiară rapid. Fiecare explorator știa exact ce operații presupunea o aprovizionare cu apă și alimente naturale. Zaris le reaminti că plantele prezentau pericole nebănuite, apoi se retrase, să-și pregătească propriul echipaj. Intenționa să plece și el cu naveta pe sol, deși poziția de comandant nu-l obliga la așa ceva. Era pur și simplu curios să vadă la fața locului cum funcționa inteligența vegetală despre care îi vorbise Dem. Își adună specialiștii destinați acestei acțiuni și le ținu un mic instructaj. Un botanist și un biolog urmau să identifice plantele și animalele comestibile. O echipă de patru exploratori trebuiau să le culeagă ori să le vâneze, apoi să le livreze instalației de conservare deservite de vegani. Un pilot și un servant aveau ca sarcină să facă mai multe transporturi de apă, de pe planetă până pe astronavă. Deși aerul planetei era respirabil, toți trebuiau să poarte costume de protecție și măști, pentru mai multă siguranță.

Echipa era gata de plecare. Două transportoare blindate fură îmbarcate, alături de echipamentul specialiștilor. Acestea urmau să fie folosite pentru explorări, pe timp de zi și ca loc de odihnă, pe timp de noapte. Blindajul lor era suficient de gros să reziste oricărei agresiuni. Zaris lăsă ultimele instrucțiuni navigatorilor din centrala de comandă și urcă în față, alături de pilot. Naveta își luă zborul către planeta siladină. *Începe aventura,* gândi

Zaris, privind întinderea imensă a oceanului planetar. În jurul lor, zburau mai mult de o sută de navete de diverse forme și mărimi, de pe celelalte astronave. *Da, suntem o forță importantă,* constată Zaris.

Naveta alcoră aterizâ într-un triunghi înverzit, între cursul unui râu, ocean și junglă. Cele două vehicule șenilate coborâră lent pe solul moale. Exploratorii, alături de ele, aruncau priviri în jur. Atmosfera era cât se putea de pașnică și plăcută. Ca atare, își scoaseră măștile, să respire aerul curat și tare al atmosferei siladine. Păsările ciripeau ca și pe planeta lor natală. Vegetația mixtă, formată din arbori înalți și plante ceva mai reduse ca înălțime, nu arăta deloc ostilă. Dimpotrivă, florile mari, colorate puternic, păreau făcute anume să încânte ochii. În jur, nu se zărea urmă de animal, dar asta nu era o noutate. Cam toate animalele sălbatice se ascund la sosirea unor vizitatori zgomotoși.

Exploratorii se împărțiră în două echipe și se îmbarcară pe vehiculele șenilate. Pilotul navetei și servantul său rămaseră la sol, să testeze calitatea apei de râu și să facă plinul cisternelor.

— Încet, înainte! ordonă Zaris. Pe marginea junglei!

Șenilatele porniră unul după altul, ca doi elefanți.

Exploratorii auzeau în căști discuțiile dintre alte echipaje plecate în explorare. Înaintară fără opreliști aproape jumătate de kilometru. În fața lor apăruse o imagine de basm. O adevărată pădure de plante necunoscute le zâmbea îmbietor. Din trunchiul cărnos al fiecărei plante se desfăceau mai multe tije însoțite de frunze late și groase. În capătul tijelor, se legănau ciorchini de fructe albăstrii sau flori de culoare roz pur, ca niște clopote întoarse.

— Nu-mi sunt cunoscute, anunță botanistul. Să mergem, să le verificăm!

— Trageți căștile de protecție pe cap! ordonă Zaris precaut.

Botanistul acționă foarte disciplinat. Își trase casca pe cap, își puse mănușile și se apropie de prima plantă. Desprinse un ciorchine de fructe și se întoarse la autovehiculul blindat. Introduse o fructă rotundă, cam cât un ou de găină, în cuva aparatului de testare și apăsă butonul de pornire. Un piston coborî și zdrobi bobul imens. Pulpa cărnoasă, de culoare galben verzuie, lăsă un lichid gros, galben ca mierea de albine. Botanistul reglă analizorul chimic și începu să citească pe scală

substanțele conținute de lichid. Concomitent, comenta cu glas tare, pentru ceilalți membri ai echipei:

— Fructul e dulce-acrișor, cu miros plăcut și ușor digerabil. Nu are echivalent în vegetalele cunoscute de noi. Ar putea fi conservat ca gem…

Plici! Una din tijele cu flori se aplecă brusc spre capul botanistului. Cupa florii se deschise larg și-i cuprinse capul până la gat. Tija începu să revină la poziția inițială, târându-l pe botanist ca pe o jucărie. Nici n-ai fi bănuit că o tijă ceva mai groasă decât un braț de om putea ascunde o asemenea forță. Zaris se orientă inconștient. Scoase razerul din toc și lansă o rază direct în tijă. O plimbă rapid de la stânga la dreapta, până ce se asigură că retezase brațul agresor. Cupa florii se deschise moale, eliberând capul botanistului. Din tăietura practicată de razer curgea un lichid roșietic. Unul din servanți prinse tija cu fructe și flori și o trase lângă vehicul, departe de alți potențiali agresori.

Botanistul își scutură capul, încă zăpăcit de atac.

— Cât pe ce, comentă el. Să vedem ce conțin florile!

Își curăță aparatul de resturile fructului și introduse în loc o floare pliată. Apăsă butonul de pornire și urmări zdrobirea florii. Pe scala analizatorului începură să scintileze diverse cifre.

— Acid clorhidric în cantitate mare, comentă botanistul. Cupa florii acționează ca un stomac de animal. Descompune carnea în componente hrănitoare pentru plantă. Posedă un parfum puternic cu care atrage insecte sau animale mici.

— Priviți! strigă unul dintre exploratorii din echipă.

O insectă mare, de forma unui liliac, se rotea nehotărâtă în jurul unei cupe de floare. Tija susținătoare a florii se pleca și se ridica în urmărirea insectei. De îndată ce aceasta ateriză pe petale, cupa se strânse brusc, prinzând insecta în capcană.

— Fructele sunt foarte hrănitoare, dar aproape imposibil de cules în siguranță, aprecie botanistul.

— Tăiem plantele din tulpină și culegem fructele, decise Zaris fără șovăială. Ele se vor regenera din rădăcini.

Exploratorii nu mai ezitară. Scoaseră razerele și începură să taie arbuștii carnivori. În urma lor, botanistul și biologul adunau fructele în containerele pregătite din timp. Pâlcul de vegetale se frământa ca o turmă sau haită de animale speriate. Plantele încă neatinse de razere tremurau și se zbăteau, probă sigură că

erau conștiente de ce li se întâmpla.

— Unde au aceste plante creierele? îl întrebă Zaris pe botanist.

— Toate celulele vii transmit informații într-un analizator din rădăcină, răspunse specialistul. Nu seamănă nici pe departe cu creierul uman, dar poate emite diverse judecăți instinctuale, de hrană, de apărare și de adaptare. În plus, plantele comunică telepatic între ele. Așa se face că cele încă neatinse știu exact ce suferințe au încercat cele tăiate. Întreaga pădurice se comportă ca o comunitate vie, legată prin sentimente de solidaritate în fața factorilor agresivi.

— Cât de complexă este viața în profunzimile ei! cugetă Zaris. Cine ar bănui că plantele pe care le culegem și le consumăm atât de nepăsători trăiesc astfel de sentimente?

— Noi nu bănuim, ci știm, îi replică botanistul. Legile vieții ne-au situat în vârful lanțului trofic, astfel că putem consuma vietățile inferioare fără mustrări de conștiință.

— Reptiloidul Dem extinsese acest drept chiar și între membrii aceleași specii, își aminti Zaris.

— Aceasta e o problemă de morală pur umană, îi răspunse botanistul. În lumea mea, ca și în biologie, toate se reduc la lupta pentru existență. Nu există milă sau înțelegere pentru cei mai mici, mai slabi sau mai puțin inteligenți. Ei sunt sacrificați pentru întreținerea și dezvoltarea vieților celor mai puternici și mai inteligenți.

În mai puțin de jumătate de oră, umplură containerele cu fructe. Zaris se interesă de poziția laboratorului de prelucrare instalat de vegani și-și direcționă cele două echipe către acesta. Străbătură o vâlcea, un teren pietros și un pâlc de junglă, până ce ajunseră la locul indicat. Veganii instalaseră două laboratoare de mari dimensiuni, în timp record. În primul, intenționau să conserve diverse vegetale iar în cel de al doilea, carnea animalelor vânate. Din toate părțile, transportoare afluiau către minifabrică. Zaris privea admirativ la râvna cu care munceau exploratorii. Înțelegea că aceștia tânjiseră după mișcare fizică, în aer liber, după atâta timp petrecut pe astronavă. *Dacă am rămâne aici, am transforma petecul ăsta de continent într-o grădină înfloritoare,* cugetă el. *Nu, nu se poate*! se contrazise imediat. *Planul de cucerire a unor lumi mari, în care să ne putem dezvolta în liniște, trebuie respectat.*

— Câtă dorință de muncă în oamenii noștri! observă Mikal veganul.

— Da, teribila dorință de a trăi din nou normal, pe pământ, confirmă Zaris, întorcându-se cu fața către noul sosit.

— Cu cât drumul va fi mai lung, cu atât mai puternică va deveni dorința de muncă brută, în mediul natural.

— O dorință care ne va ajuta să transformăm orice planetă într-o lume ospitalieră, spuse Zaris. Vă las să vă faceți treaba.

— Nu-i așa că fabrica mobilă de prelucrarea produselor e o soluție foarte practică? cerși veganul o mică laudă.

— O soluție perfectă, răspunse Zaris. Felicitări! O vom folosi în toate escalele.

— Succes la recoltat și vânat! îi ură Mikal.

Alcorii descărcaseră deja fructele și stocaseră containerele goale în transportoare. Zaris își ocupă locul cuvenit, lângă pilotul primului transportor și dădu semnalul de plecare. De data aceasta, se orientă direct prin junglă, cu gând să cunoască și alte specii comestibile. Străbătură vreo zece kilometri prin desișul întunecos, până ce ajunseră la un pâlc de plante deja cunoscute. Umplură din nou containerele cu fructe comestibile și se pregăteau să plece. Brusc, Zaris avu senzația că niște ochi grei îl priveau cu aviditate. Întoarse încetișor capul și, după frunzișul întunecos, întâlni capul lucios, maroniu-verzui, al unei reptile. Își scoase încetișor razerul din toc și trase pe sub mâna stângă. Fiara scoase un sunet gutural și țâșni prin fața lor. Zaris scoase o exclamație de uimire. Animalul semăna teribil cu reptiloizii akernas și purta un veșmânt zdrențuit peste mijloc, acoperind organele genitale.

Raționamentul exact se formă în milionimi de secundă, în creierul comandantului alcor. Foarte probabil, ființa era un akernas sălbăticit.

— După el! ordonă Zaris și sări din transportor.

Exploratorii porniră în fugă pe o cărare îngustă, bătucită de tălpi goale, cu patru degete. Urmele se vedeau clar în pământul moale. Reptiloidul nu se mai zărea, dar ei auzeau zgomotul pașilor săi și al frunzișului dislocat în goană. Alergară cu viteza maximă de care erau în stare mai mult de trei kilometri. Lumina soarelui începu să se zărească în față, apoi jungla cedă cu totul. În fața lor se întindea un platou golaș, presărat cu stânci. Către stânga, pe un deal, se zărea un imens disc înfipt în pământ.

Reptiloidul urmărit fugea în direcția respectivă.

Alcorii se opriră să-și tragă sufletele. Zaris îi informă cu ipoteza sa:

— O astronavă de explorare a reptiloizilor akernas a eșuat aici. Nu știm când s-a produs accidentul, însă reptiloizii nu par complet sălbăticiți. Ați observat că încă poartă legături pe mijloc.

— Sunt consumabili, anunță biologul.

— Nici nu se pune problema să ucidem vreunul. Sunt ființe raționale.

— Să-i vedem de aproape! propuse unul dintre luptători.

Reptiloidul urmărit dispăruse în interiorul discului scufundat parțial în pământ. Alcorii porniră pe urmele sale. Din mers, Zaris o apelă pe Orejona. O rugă să-și abandoneze momentan vânătoarea și să vină către ei, cu o navetă.

— Ce-i atât de important? se interesă exploratoarea orionă.

— Am găsit câțiva exploratori eșuați.

— Și vreți să-i legăn eu?

— Să discuți cu ei. Sunt reptiloizi akernas.

— Măi să fie! Vin imediat.

Alcorii se apropiară până la vreo cinci sute de pași de astronava eșuată. De aproape, recunoscură tipul de navă-fulger folosită de akernasi pentru scurte incursiuni. Nu putea transporta mai mult de trei-cinci membri în echipaj. Rugina mușcase adânc metalul scrijelit de impact. Ușa prin care se strecurase cel urmărit era contorsionată, încât nu închidea nimic. Supraviețuitorii sau urmașii lor își găsiseră totuși un refugiu sigur în interiorul carcasei.

Orejona sosi cu o navetă micuță, folosită doar pentru deplasări rapide ori pentru salvarea din astronave în pericol.

Coborî însoțită de o femeie din aceeași rasă cu ea și-l chestionă pe Zaris asupra situației. Acesta îi explică ce văzuse și care era ipoteza sa.

— Imperatorul Dem n-a vorbit despre nicio expediție recentă, își aminti ea. Posibil să fie eșuat mai demult. Mergem să-i vedem?

— Mergem.

Alcorii își pregătiră armele și înaintară, înconjurându-i pe Zaris și Orejona. Exploratorii deschiseră larg trapa de pătrundere în astronavă și săriră înăuntru. Gestul lor fu urmat de câteva urlete

prelungi, de spaimă sau de amenințare.

— Reglați armele pe raze paralizante! comandă Zaris. Nu ucidem niciun exemplar.

Exploratorii înaintau cu prudență. Un miros greu le afecta respirația. Ca atare, își puseră măștile și continuară să înainteze. După câțiva pași, o încăpere largă, ce servise ca post de comandă, se deschise în fața lor. Către peretele opus, circa treizeci-patruzeci de reptiloizi, cu gurile larg deschise, urlau înghesuiți unul în altul. Orejona făcu un pas înainte și le strigă câteva cuvinte. Ființele încetară să urle, însă îi priveau la fel de înfricoșate. Orejona continuă să vorbească, dar nu primi niciun fel de răspuns. Abia după câteva minute, unul dintre reptiloizi scoase un soi de murmur. Oriona se întoarse spre Zaris și-l informă:

— Poate strămoșii lor foarte îndepărtați să fi fost akernas. Ei nu înțeleg aproape niciun cuvânt din limba akernasă.

— Înseamnă că strămoșii lor foarte îndepărtați au eșuat iar urmașii au involuat.

— Așa se pare. Vezi că le-au crescut din nou gheare de prădători? Înseamnă că au coborât aproape de regnul animal.

— Putem face ceva pentru ei? întrebă Zaris.

— Nu-i putem civiliza, răspunse Orejona. Drumul involuției e foarte lung.

— Îi lăsăm să trăiască în starea în care sunt, decise Zaris. Retragerea!

— E o lecție amară, din care trebuie să învățăm ceva, spuse Orejona.

— Ce? întrebă Zaris.

— Să nu ajungem niciodată în situația lor. Îți imaginezi cum ar arăta urmașii tăi sălbăticiți?

Zaris nu-i răspunse. Nici nu îndrăznea să gândească la această variantă. Orejona urcă în navetă și dispăru în atmosferă. Alcorii se întoarseră pe potecă până la transportoarele blindate, comentând evenimentul. Numai Zaris tăcea. Gândea că moartea era de preferat căderii în sălbăticia bestială. Spusele Orejonei i se imprimaseră adânc în creier și-l frământau.

*

Seara îi prinse pe alcori încă în plină activitate. Livrară veganilor un ultim transport de fructe și se întoarseră la

astronavă. Intenționau să organizeze o cină în aer liber, ca în timpul excursiilor de pe planeta natală. Servantul pilotului capturase o broască țestoasă de mari dimensiuni, care putea fi gătită pe jar, în cel mai rustic stil posibil. În acest scop, întreaga echipă adună vreascuri uscate din jungla alăturată. Când focul începu să duduie vesel, pilotul i se adresă lui Zaris:

— Domnule comandant, încep să înțeleg plăcerea vieții în sălbăticie.

— Pentru câteva momente, poate fi încântătoare, agree Zaris. Pentru toată viața, ar fi însă un blestem.

— Oare? se îndoi pilotul.

— Imaginează-te în pielea omului sălbatic! Singur, slab și necunoscător în fața forțelor naturii, a animalelor și a plantelor agresive.

— Probabil, numai reînvierea instinctelor de fiară îl poate salva, presupuse pilotul.

— Cam ăsta e adevărul, spuse Zaris. Hai să ne bucurăm de câteva clipe libere și de faptul că nu vom ajunge niciodată sălbatici!

Mâncară cu poftă din carnea delicioasă a țestoasei și băură apă filtrată de biologul echipei. O stare de adâncă plăcere îi cuprinsese pe toți. Povesteau amintiri din excursiile trecute și comentau evenimentele de peste zi. Cu mare greutate, s-au desprins de foc, către miezul nopții, retrăgându-se în navetă, pentru somn. Înainte de a pleca la culcare, Zaris aruncă o privire pe bolta înstelată. Deja, către est, se zărea puzderia de stele ale Căii Lactee. Lumea de vis se apropia, încet, încet, de ei. Devenea o certitudine cu fiecare zi de zbor.

Zaris se adânci în somn autoindus și începu să viseze. Imagini din cea mai fermecătoare planetă întâlnită vreodată, Deira, îi renăscură în minte. Revedea plantațiile verzi, cu flori și fructe în pârg, lucrate de rovi. Auzea clipocitul apei căzând în cascade mici, pe stâncile strălucitoare, de aur. Se legăna pe apa unui lac interior, la pescuit... Deodată, alcorul simți o zguduitură și se trezi.

— Cutremur! strigă cineva și lumina din navetă se aprinse.

Proiectorul din exteriorul navetei le prezenta însă cu totul altceva. Niște otgoane uriașe, groase cât un trunchi de arbore tânăr, se întindeau peste vizorul din față. Naveta se zgâlțâia ușor, de parcă ar fi tras-o cineva.

— Plante carnivore de tip hidră, își aminti Zaris de spusele lui Dem. Porniți tunul cu laser!

Prima rază laser țâșni deasupra navetei și începu să se rotească lin. Tentaculele ca niște otgoane uriașe începură să pârâie și să se desprindă de corpul navetei. Altele îi luară locul, însă.

— Au simțit carne vie în interior, comentă botanistul. Nu vor înceta atacul înainte de a fi complet distruse, deoarece nu posedă instinct de conservare.

Servantul mânuia tunul laser în cerc complet, tăind brațele agresoare. Zaris se apropie de vizorul din față și studie situația, printre tentaculele plantei-hidră. Acestea veneau din junglă, ca niște șerpi uriași și treceau pe deasupra celor două transportoare. Parcă întreaga junglă înviase în mod monstruos și ataca noii veniți. Comandantul alcor făcu un apel general, prin stație, către toate echipajele rămase la sol. Se convinse că discuta cu oameni treji, apoi îi avertiză despre atacul plantelor-hidră și le dădu ordin să-și ia măsuri de apărare. După aceasta, își reluă observarea. Tentaculele hidrelor vegetale se aruncau cu furie asupra corpului navetei. Nu păreau deloc descurajate de pierderile produse de tunul cu laser. Așa cum remarcase botanistul, își urmăreau prada cu orice risc.

Atacul plantelor-hidră încetă abia după vreo oră. Mormane de tentacule arzânde zăceau în jurul navetei. Câteva cioturi aprinse se retrăgeau către junglă. Rădăcinile hidrelor nu mai posedau suficientă energie pentru a continua atacul.

— De ce nu ne-or fi atacat în timpul zilei! se întrebă Zaris cu glas tare.

— Ne-au studiat mișcările, îi răspunse botanistul. Au așteptat să rămânem la punct fix și nemișcați. Probabil, la fel atacă orice alt animal din junglă.

— Un luptător să rămână de veghe! comandă Zaris. Se va schimba la fiecare oră. Astfel, vom fi siguri că nu ne vor surprinde alte creaturi de pe această planetă.

Luptătorii își împărțiră schimburile de pază. Zaris se întinse înapoi în cușetă, dar somnul nu-i venea deloc. Gândurile îi rătăceau la complexitatea vieții universale. Cine înzestrase plantele carnivore cu atâta inteligență? Botaniștii susțineau că acestea își căpătaseră bruma de conștiință în zeci de miliarde de ani de evoluție și de selecție naturală. Atâtea milioane de

specii, în vârful cărora ne înălțăm noi, humanoizii, cugeta Zaris. Toate, înzestrate cu cele mai diverse tipuri de conștiință și instincte. E greu de crezut că sunt produsul unor creiere humanoide. Trebuie să existe ceva și deasupra noastră. Ceva de tipul unei Hiperconștiințe superioare celei humanoide. Comandantul alcor adormi cu gândul la acea Hiperconștiință.

Un licăr de speranță

Ultimele navete se întorceau de pe planeta siladină. În câteva zile, exploratorii adunaseră o mare cantitate de hrană naturală și de apă. Își puteau continua drumul fără griji, cel puțin o bucată de timp. Pe timpul escalei, apăruseră și primele victime. Doi exploratori, un shang și un kobiz, fuseseră răniți mortal de plantele carnivore. Resturile lor au fost duse pe astronave pentru a fi se face funeraliile de despărțire, înainte de a fi părăsiți în spațiul universal.

Zaris aștepta, în centrala de comandă a *Șoimului,* rapoartele comandanților de flotile. După ce se asigură că toate astronavele erau gata de marș, dădu ordinul de pornire pe direcția stelelor din Calea Lactee. Acestea se înmulțiseră, încât acopereau cerul către est, ca o spuză subțire. Nu se putea ca, la o densitate atât de mare a sistemelor solare, să nu găsească planete locuibile. Scurta escală pe planeta siladină le trezise în suflete dorul după viața normală, pe un sol înverzit. Zaris cunoștea prea bine acest sentiment, din zecile de explorări anterioare. După mai mult timp petrecut în interiorul unei astronave, cam orice explorator începe să simtă un soi de claustrofobie și o chemare imperioasă către spații deschise, în mijlocul naturii.

Generalul Daran, comandantul flotilei kasee, îl anunță prin videotelefon că se apropiase la mai puțin de jumătate de zi de ei, astfel că îi vedea bine pe radar. Aceasta era vestea bună care mai însenină fruntea întunecată a lui Zaris. Pierderea primilor doi exploratori îl întristase. Era învățat să-și păstreze echipajul intact, de la plecare și până la sosire. Porni și el radarul, identificând cele șapte punctulețe ale flotilei plecate din Casiopeia. Escadra se întărea și nu numai numeric. Forțele ei, la început cam pestrițe, învățaseră să lucreze organizat, în echipă. Atitudinea prietenoasă a veganilor îl încânta în mod deosebit pe

Zaris. Se așteptase ca ei să se poarte orgolios, de pe poziții de superioritate. Mikal îi făcuse proba unei camaraderii dezinteresate. Echipa sa procesase hrană pentru întreaga expediție, fără a cere vreo compensație. Primii beneficiari ai acțiunii lor erau varangii și orionii care aveau rovi pe astronave. Aceștia puteau fi ținuți în viață și înmulțiți numai cu hrană naturală. Hrana concentrată, cu care expedițonarii se obișnuiseră, le producea rovilor slăbiciune și sterilitate.

*

Trecuse mai mult de un an de la ultima escală. Escadra luneca tăcută prin infinitul universal, în timp ce echipajele își vedeau de rutina zilnică. Zaris era în seră cu fiul său Ragnar, bucurându-se de înflorirea liliacului alb de Alcor. Ghirlandele parfumate îi aminteau lui Zaris de nopți târzii, în grădina înflorită, alături de Deira. Micuțul Ragnar desfăcea fiecare floricică, cu degețelele lui subțiri, studiind-o cu ochi curioși și gravi. Insectele folosite special pentru polenizare bâzâiau în seră.

— Sistem solar în prova! anunță navigatorul de serviciu prin stația astronavei.

Zaris se încordă instinctiv, ca un jucător la vederea țintei finale. Îl sfătui pe Ragnar să nu afecteze nicio floare și să plece singur la cabină, când se va sătura de admirat. După aceasta, comandantul alcor porni în grabă către centrala de comandă a astronavei. Din mers, își făcea calculele. Era prea devreme să fi atins limita externă a lumilor lactee. Probabil, întâlneau din nou un sistem solar vagabond prin spațiul universal. Dem nu-i vorbise de el, semn că akernasii nu ajunseseră mai departe de planeta siladină.

— Vreau să văd! ceru Zaris imperios, de îndată ce pătrunse în cabina de navigație.

Pilotul de serviciu îi împinse capătul telescopului. Comandantul își lipi ochiul drept de lentilă și-și concentră privirea. Într-adevăr, în prova strălucea un soare normal, aprins. Umbrele a trei sau patru planete se ghiceau în jurul lui.

— Pare atractiv, murmură Zaris.

— Nu figurează în niciun sistem de navigație, îl informă pilotul. Nici măcar merimagii nu l-au întâlnit.

— Normal, deoarece ei au navigat pe o traiectorie mult mai către dreapta noastră. Noi punem cap compas pe soare și

înaintăm cu toată viteza.

— Cum îl botezăm, pentru comunicări uzuale?

— Kefra, răspunse Zaris, după un scurt moment de gândire. În limba strămoșilor noștri, înseamnă licăr de speranță.

— Ar trebui să intrăm în acest sistem solar în mai puțin de jumătate de an.

— Să sperăm că nu ne va înșela speranțele. Comunică coordonatele tuturor comandanților de flotile!

— Am înțeles!

Zaris îl lăsă pe navigator să-și facă treburile. El se întoarse la telescop și începu să pipăie din nou lumea din jurul soarelui Kefra. Prima planetă, singura perfect vizibilă, avea o culoare roșietică. Asta nu-i spunea nimic despre compoziția rocilor ei, floră și faună. În spațiu, culorile pot fi foarte înșelătoare. *Numai să nu fie deja locuite,* gândea Zaris. *Oricum, o escală e bine venită.* Își sătură privirile cu imaginile noului sistem solar, apoi începu să sondeze întunericul din jurul acestuia. După un timp, se lăsă păgubaș. Kefra era un sistem solar singuratic, la fel cu multe altele din Univers. Nu făcea parte dintr-o constelație mai bogată în sori și planete. *În fine, vom vedea,* își spuse Zaris și se retrase la treburile lui de comandant al escadrei.

*

Foarte probabil, soarele Kefra era tânăr. Lumina lui vie strălucea pe astronavele escadrei iar căldura lui se făcea simțită de la mare depărtare. Escadra exilaților oprise la limita exterioară a sistemului solar și studia cele patru planete aflate în mișcări diferite. Astrofizicienii îi oferiseră deja lui Zaris primele informații certe despre noua lume. Fiecare planetă era deja catalogată, cu mișcările de rotație și de revoluție stabilite la perfecție, cu informații certe despre compoziția solului și atmosferei. Aprecierile specialiștilor din toate flotilele convergeau: o singură planetă, a doua de la soare, prezenta condiții favorabile vieții humanoide. Din păcate, era cuprinsă aproape integral de apă. Ici și colo, insule ieșind din valurile oceanului planetar indicau resturile unui continent înghițit de ape.

— Vom explora toate planetele, începând de la cea mai îndepărtată de soarele Kefra, decisese Zaris la videoconferință cu comandanții flotilelor. Vom câștiga experiență de exploratori și vom afla informații utile despre formarea sistemelor solare. În

plus, majoritatea oamenilor noștri visează să pună din nou piciorul pe sol stabil, să simtă mirosul pământului.

— Am putea excepta măcar a patra planetă, propuse kaseul Daran, abia sosit în escadră. Savanții noștri ne prezintă o lume aproape albastră, lipsită de condiții de trai. Ce rost are să irosim forțe umane, combustibil și timp pentru a studia o lume total improprie traiului nostru?

— Supunem la vot propunerea! decise Zaris. Eu sunt pentru explorarea acestei planete enigmatice. În mod normal, n-ar trebui să aibă culoarea pe care o observăm. Primește suficientă lumină de la soarele Kefra. Vă rog să votați!

Mai mult de jumătate din comandanții de flotilă susținură propunerea lui Zaris. Meritau să facă eforturi și să-și asume riscuri, pentru a-și satisface o curiozitate pur științifică. În definitiv, nu erau niște paria presați de lipsuri și de timp. Aveau suficiente rezerve de combustibil și hrană pentru a pătrunde în Calea Lactee. Câteva zile în minus, destinate cunoașterii măcar superficiale a planetelor din sistemul solar Kefra, nu erau mare lucru. Ca atare, fiecare comandant de flotilă care votase pentru explorare stabili câte o navetă special echipată în acest scop și se despărțiră cu salutările de rigoare.

Zaris ordonă pregătirea celei mai mari navete de explorare de pe *Șoimul* și stabili personal echipajul acesteia. Se asigură că are geolog, botanist, biolog, medic, luptători și exploratori încercați. Îi chemă și le stabili sarcinile de pregătire a navetei pentru aterizare pe planeta albastră, apoi plecă în apartamentul său, să-și ia rămas bun de la soție și băiat. Era sigur că făcuse o treabă bună, când impusese explorarea ciudatei planete. Chiar dacă nu prezenta condiții bune de viață, planeta putea conține minerale utile, mai ales, galgor și uranit.

*

Naveta alcoră decolă a doua, după cea a veganilor. Se înscrise pe traiectoria de aterizare, în zona unui podiș central. Zaris descoperise această regulă în mod empiric, pe timpul altor explorări. De regulă, dacă studiezi centrul geografic al unei planete, îți poți face o imagine de ansamblu a acesteia. Alcorii înconjurară odată planeta, în zona ecuatorială și observară că era lipsită aproape total de apă. Câteva lacuri, albastre și ele, luceau slab între colții de piatră cenușiu albăstrie a unor munți. Veganii își anunțară intenția de a ateriza pe malul unuia dintre

aceste lacuri, cu scop de a studia compoziția apei. Alcorii coborâră exact în zona stabilită, pe ecuatorul planetei. Își puseră rapid costumele de explorare, deoarece aparatele indicau o compoziție de gaze nerespirabile. Vehiculele șenilate fură scoase din hangar și toată lumea se adună la baza navetei. Deja, aveau un prim răspuns. Un soi de licheni țepoși, de culoare albastră, acopereau integral solul. Ei reflectau în atmosferă acea culoare stranie.

Geologul și pedologul rămaseră pe loc, lângă navetă, să studieze compoziția rocilor. Pilotul și un luptător îi asistau, să-i apere în caz că s-ar fi ivit vreun pericol. Ceilalți exploratori se îmbarcară în trei autoșenilate și porniră spre cea mai apropiată creastă muntoasă.

— Această vegetație primitivă sintetizează altceva decât clorofila, îl informă botanistul pe Zaris. Am luat mostre, să le studiem pe astronavă. În orice caz, lichenii nu par comestibili.

— Măcar știm despre ce e vorba, îi replică Zaris.

Autovehiculele se opriră în fața unui canion prin care curgea un pârâu ceva mai mare. Unul din exploratori coborî și luă un eșantion din lichid, să-i poată stabili compoziția. După aceasta, porniră pe povârniș, către crestele muntelui. În mod vădit, nicio altă persoană nu trecuse pe acolo înaintea lor.

— Apa conține o mare cantitate de sulfat de cupru, îl anunță biochimistul pe Zaris, după ce făcuse mai multe teste. Aceasta înseamnă că planeta ar putea conține mari rezerve de minereu de aramă.

— Total neutile pentru noi, replică Zaris. Care civilizație ultramodernă mai folosește arama? Acest metal este deja istorie pentru noi.

După câțiva kilometri de marș, vehiculele nu mai putură înainta pe solul în pantă. Exploratorii coborâră, cu gând să escaladeze măcar un pisc, să-i stabilească compoziția rocilor. Veganii îi anunțară prin stație că au sondat lacul și n-au găsit nici urmă de viețuitoare. Se părea că ajunseseră pe o planetă lipsită de orice formă de viață, cu excepția lichenilor albaștri.

— Urcăm! decise Zaris și porni în frunte.

Doi luptători se grăbiră să-l încadreze, așa cum era obiceiul. Ascensiunea le luă aproape două ore, însă rezultatul le răsplăti eforturile. De pe platoul pe care ajunseseră, se putea observa întreaga panoramă a munților din jur. Departe, către nord, se

zăreau navetele celorlalți exploratori. Una singură aterizase între două piscuri de munți, din imediata lor apropiere. Era astronava mercenarilor sirusani, în căutare de valori comercializabile. Omogo îi contactă și-i chemă către ei. Avea, spunea el, o descoperire interesantă. Zaris aruncă o privire la soarele Kefra. Până la apus, mai erau cel puțin șase ore. Suficient timp să ajungă pe versantul ocupat de sirusani și să se întoarcă la navetă. Ca atare, dădu ordinul de plecare și formația de alcori se întinse la drum.

După vreo oră de marș forțat, alcorii ajunseră pe creasta pe care aterizaseră sirusanii. Generalul Omogo stătea pe bancheta unui transportor și privea în zare. Zaris îl salută politicos, căci îl știa că ținea mult la etichetă, apoi luă loc alături de el.

— Pustiu în jur, constată alcorul cu glas rece.

— Și cine a făcut sculptura aia? întrebă sirusanul.

— E o stâncă roasă de vremuri.

— Așa am crezut și eu. Hai s-o vedeți de aproape!

Exploratorii alcori se adunară în spatele comandantului lor și porniră după Omogo. Negrul pășea cu atenție pe colții de piatră. Îi conduse pe un mic platou din fața unei creste și le arătă stânca cioplită, întrebând:

— Sferă sau cap de explorator astral acoperit de casca de protecție?

Zaris se apropie de ciudata sferă indicată de sirusan. O studie îndelung, apoi începu să cugete cu voce tare:

— Deosebesc ochelarii și proeminența pentru nas. Urechile ar fi putut fi acoperite de cască. Pe frunte, e marcat un semn necunoscut. Nu încape îndoială că e vorba de un cap de explorator humanoid sau de alt fel.

— Privirea e îndreptată exact către răsăritul acestei planete, îi atrase atenția Omogo. Cine s-a jucat aici, înaintea noastră?

— Greu de spus. N-au lăsau niciun mesaj ori o altă urmă a trecerii lor prin zonă.

— Și dacă plantația de licheni e opera lor?

— Asta nu vom ști-o niciodată. În orice caz, trebuie să ne bucurăm că suntem pe un drum pe care au mai trecut ființe raționale superioare.

— Oare, ele au făcut această sculptură?

— Sigur, răspunse Zaris. Privește cât de fin a fost tăiată piatra! Sculptorul a folosit un instrument perfect. Un laser sau

ceva similar.

— Mda. Avem o întrebare în plus.

— Înregistrați imaginea! ordonă Zaris alcorilor. Vom înscri-o în jurnalul de bord. Poate că, în viitor, vom putea face vreo conexiune.

— Nimic de exploatat, nimic de consumat, constată Omogo cu regret. Mergem?

— Mergem, aprobă Zaris. Vă rugăm să ne transportați și pe noi până la naveta noastră!

— E o plăcere să vă servesc, comandant Zaris, îl asigură sirusanul.

Exploratorii se îmbarcară în naveta mercenarilor sirusani și plecară spre locul în care rămăsese restul echipei alcore. În urma lor, imensul cap de piatră părea că zâmbea enigmatic, în soarele după amiezii.

*

Zaris alesese o dimineață însorită pentru explorarea celei de-a doua planete din sistemul solar Kefra. Toate navetele de explorare decolară în același timp, cu scop de a atinge solul planetei aproape deodată, să se poată sprijini reciproc în caz de pericol. Zaris îi informase despre descoperirea făcută de sirusani pe planeta albastră și imaginea capului sferic făcuse înconjurul întregii escadre. Dacă o ființă rațională superioară ajunsese pe ultima planetă din sistem, se putea ca următoarele să fie locuite. Ca atare, pe fiecare navetă era prezent câte un specialist în stabilirea primelor contacte cu civilizații necunoscute. Intențiile exploratorilor erau cât de putea de pașnice.

De îndată ce atinseră atmosfera planetei de explorat, Zaris simți că îl cuprindea buna dispoziție. Atmosfera era străvezie, cu ușoare nuanțe de verde deschis. Aceasta le permitea să presupună că solul era acoperit cu vegetație cel puțin asemănătoare cu cea de pe Tamira. Alcorul anticipa plăcerea unor păduri, a unor pajiști înverzite sau chiar a unor grădini. Zaris visa în timp ce naveta se apropia de solul planetei. De această dată, întinderea de uscat era mai redusă, în favoarea unui adevărat ocean planetar. Astronava ateriză în punctul stabilit, aproape de ecuator și exploratorii coborâră.

Zaris nu se înșelase în visele sale. O iarbă verde crud, înaltă de aproape douăzeci de centimetri, se unduia sub un vânticel

slab. Către stânga lor, un cârd de animale necunoscute, cu cocoașă și coame, păsteau nepăsătoare de zgomotul făcut de navetele în coborâre. Pădurea începea de la marginea unui lac cu oglinda clară.

— Aerul conține mai mult oxigen decât cel respirat în mod obișnuit de noi, îi anunță biochimistul despre rezultatul verificării sale. Dacă ne scoatem măștile, vom simți un soi de beție.

— Accelerația gravitațională e mai scăzută decât pe Tamira, îi anunță geologul. Putem înainta prin salturi mari, fără a ne lovi.

Zaris deschisese larg brațele, să cuprindă lumea nouă.

— E locuibilă, rosti el cu un zâmbet larg pe față. Mergem s-o cunoaștem mai în detaliu.

Ca de obicei, pilotul și o gardă rămaseră lângă navetă. Restul echipei se îmbarcă pe transportoare și porniră pe direcția pădurii. Opriră pe malul lacului și așteptară răbdători ca biologul și biochimistul să-și facă verificările. Aflară că apa era potabilă, deși prezenta un mic plus de magneziu. Biologul prinse în plasă o vietate ciudată, nici pește, nici batracian. Aducea mai degrabă cu o vrabie umflată în față și cu coada lungă. Biologul o studie pe toate părțile, apoi o introduse într-un recipient, pentru analize ulterioare. Nicio altă vietate nu se mai arătă pe marginea lacului sau în apă. Din pădure, însă, se auzea larmă de păsări sau de animale. Exploratorii își pregătiră razerele paralizante și începură să înainteze prudenți.

— De ce nu zărim nicio floare? puse unul din alcori problema. Numai iarbă și arbori?

— Poate e o plantație, dădu Zaris glas unei speranțe ascunse.

Pătrunseră în pădure, cu toate simțurile treze. Biologul reuși să paralizeze câteva păsări și să le pună în cuști. Penajul acestora aducea cu cel al păsărilor cunoscute, însă speciile erau diferite. Botanistul observă că arborii aparțineau numai de trei specii și se înmulțeau prin semințe crescute în păstăi necomestibile. Își înregistră imaginile arborilor și luă câteva frunze, deoarece păstăile cu semințe nu erau coapte.

— Cam atât, constată Zaris. Mergem înapoi la transportoare.

Exploratorii se întoarseră din nou la șenilatele lor și porniră în jurul lacului. Terenul urca ușor în pantă iar în depărtare se zăreau câteva dealuri. După ce depășiră culmea, Zaris exclamă:

— Am învins! Planeta e locuită.

Entuziasmul lui părea mult prea mare față de ceea ce aveau în față. Câteva clădiri în paragină, nu mai mari de un etaj și fără acoperiș, înconjurau un soi de turn pătrat. Iarba creștea în voie printre ele iar piatra cenușie a caselor era roasă de parcă ar fi fost șlefuită. Alcorii opriră transportoarele lângă turnul pătrat și coborâră. În jur domnea o liniște de mormânt.

— O așezare părăsită, îi anunță Zaris prin stație pe ceilalți conducători de echipe. Fiți foarte atenți! Ar trebui să găsim locuitori.

În timp ce vorbea cu spatele la turnul pătrat, Zaris simți o ușoară apăsare în ceafă și un început de amețeală îl încercă. Se întoarse iute, să descopere sursa agresiunii. Ochii săi întâlniră numai zidurile roase.

— Am detectat prezență vie! strigă biologul. Posedă biocâmp similar celor humanoide.

Exploratorii se adunară spate la spate, în cerc, cu privirile către exterior și cu armele pregătite pentru a paraliza orice agresor.

— Acolo! strigă unul dintre exploratori și trimise un glonț energetic. Sfera cenușie!

Toate privirile alcorilor se îndreptară către locul indicat. O umbră străvezie, de formă elipsoidală, cu un nucleu mai închis la culoare, luneca pe zid, ca o imagine. Nu părea să posede consistență materială. În următoarea clipă, unul dintre exploratori căzu cu fața înainte. Ca la comandă, toți exploratorii deschiseră focul asupra imaginii mișcătoare. Elipsoidul se strânse brusc în jurul nucleului întunecat și dispăru din raza lor de vizibilitate.

— E viu și încărcat cu bioenergie de tip uman! strigă biologul.

— Ce este? întrebă Zaris.

— O vietate unicelulară despre care am citit în arhivele exploratorilor din Alianță. Paralizează creierele umane cu emisiuni psihoenergetice foarte puternice.

— E rațională?

— Nu se cunoaște. Nimeni n-a schimbat informații cu ea.

Medicul se ocupa de alcorul căzut. Ceilalți exploratori se retrăgeau încet către transportoare. Glasul veganului Mikal sună în casca lui Zaris:

— Am descoperit un astroport!

— Vreo astronavă? se interesă Zaris.

— Nimic. Pare că locuitorii de aici au plecat în grabă. Toate sunt lăsate vraiște.

— Explorați în detaliu și înregistrați imaginile! Le vom analiza împreună.

— Am înțeles, raportă veganul.

Alcorii așteptau cu ochii la Zaris. Acesta decise:

— Intrăm într-o casă, să ne lămurim ce s-a întâmplat cu populația.

Exploratorii îl înconjurară, pentru a-l proteja și păși către prima casă, cu armele pregătite. Ușa căzu de îndată ce o atinseră. În prima cameră, întâlniră câteva schelete rezemate de zid, ușor îndoite.

— N-au fost humanoizi, constată Zaris dezamăgit, cu ochii la schelete. Probabil, niște animale pripășite în ruine.

Antropologul urmărea cu degetul înmănușat curbura coloanei vertebrale, apoi trecu la craniul cu botul alungit, ca de câine. În fine, studie membrele inferioare și concluzionă:

— N-au fost humanoizi, dar erau bipezi. Ce legătură poate fi între ei și lucrurile din cameră?

Exploratorii se dispuseră într-un singur șir, să poată studia puținele obiecte din cameră. Un cadru în aparență metalic zăcea sub fereastra goală. În partea dreaptă, un vas emisferic încă lucios, plin cu o substanță neagră. Între schelete, câteva obiecte lunguiețe, cu vârfuri ascuțite, păreau suliți.

Un stâlp de piatră susținea tavanul. Pe el, cineva scrijelise mai multe semne grosolane. Exploratorii le înregistrară video, deși nu păreau descifrabile în niciun fel.

— N-au cunoscut energia electrică, nici mijloace tehnice avansate, concluzionă Zaris. Asta nu se potrivește deloc cu astroportul descoperit de vegani. Înainte!

În a doua cameră, exploratorii avură parte de o surpriză. Un mecanism complicat, format din rotițe și pârghii metalice, era așezat pe un suport. În dreapta lui, pe un soi de scaun metalic, încă un schelet identic cu cele deja văzute. Pereții din fundul camerei erau complet acoperiți cu semne trasate ceva mai îngrijit. O statuetă de circa treizeci de centimetri înălțime stătea într-o firidă. Figurina aducea vag cu imaginea unui humanoid ceva mai deosebit. Fața îi era ascuțită și prevăzută cu un nas lat și coroiat, ca o provă de navă. Ochii îi ocupau aproape toată fruntea iar gura arăta ca o simplă fantă. Degetele de la mâini

erau lipite cu o pieliță ca la broaște. Bustul nu prezenta și membre inferioare, însă pieptul era ascuțit ca o carenă.

— Luați tot! ordonă Zaris. Filmați și peretele!

În timp ce vorbea, Zaris simți din nou apăsarea în ceafă și senzația de slăbiciune. Se întoarse brusc și slobozi un foc din razer către umbra ovoidală din ușă. I se păru că auzi un fel de scâncet și arătarea dispăru.

— Ne luptăm cu un soi de fantome străvezii, observă biologul.

— Trebuie să capturăm una, replică Zaris. Dacă pot agresa creierul uman, înseamnă că posedă rațiune.

— N-am idee cum ar trebui să procedăm. Par compuse integral din energie adunată în jurul unui nucleu.

— Mergem în turn! hotărî Zaris incitat de atacul enigmaticei entități. Dacă vom captura măcar nucleul…

Exploratorii ieșiră din casă și porniră spre turn, cu vigilența trează. Pătrunseră la parter, fără nicio împotrivire. O scară spiralată ducea către vârf.

— Pentru a construi așa ceva, au avut nevoie de cunoștințe de geometrie, raționă Zaris. Sper să nu se prăbușească scara. Urc singur.

Începu să urce, în timp ce restul exploratorilor îi vegheau fiecare pas. Scara, deși roasă, părea destul de solidă. Zaris reuși să ajungă până pe o platformă de piatră, de pe care se putea observa întreaga câmpie, până la lac și pădure. O imagine fugară, rod al retrocogniției, îi lumină mintea. Coborî liniștit și-și informă camarazii:

— Aici locuiau mutanții care vegheau turmele stăpânilor. A fost un fel de sat.

— Înseamnă că undeva, pe planetă, trebuie să existe și un oraș al stăpânilor, judecă unul din exploratori.

— Așa ar trebui. Să vedem ce spun ceilalți.

Zaris apelă pe rând echipele de exploratori. Niciuna nu întâlnise vreun oraș nou sau în ruine. Ca și ei, găsiseră resturi ale unor clădiri grosolane și schelete de non-humani. Echipa de shangi descoperise și urmele unei explozii nucleare de mari proporții. Era vorba de un crater cu diametrul de câțiva kilometri, plin cu apă, care prezenta încă un grad ridicat de radiație.

— Trebuie să fi existat un oraș pentru cei care foloseau astronave! repetă Zaris. Trebuie!

— Unde să-l fi ascuns? întrebă unul dintre exploratori.

— Ascuns!? întrebă Zaris. Aceasta trebuie să fie soluția.

Comandantul alcor apelă din nou toate echipele de exploratori. Le ordonă să plece către munți și să caute urmele unui oraș civilizat. Era o simplă intuiție de-a lui. Nu întâlnise orașe ascunse în niciuna din expedițiile sale. Văzuse însă în arhiva Alianței Civilizațiilor Humanoide mai multe orașe ascunse sub munți, sub lacuri ori sub țărmuri de mări. Ocupanții acestor refugii avuseseră motive diverse pentru a se ascunde. Unii erau fugari din sistemele lor solare. Alții practicau pirateria în diverse constelații. În fine, destui se ascundeau în măruntaiele unor munți pentru a scăpa de radiațiile distrugătoare ale unor conflicte nucleare. O astfel de civilizație ascunsă putea să fie cheia misterului.

— Înapoi, la navetă! ordonă Zaris. Vom zbura și noi către munți.

Exploratorii alcori se îmbarcară în transportoare și porniră în viteză înapoi. Câteva umbre ovoidale ieșiseră de prin case și se adunaseră într-un grup, exact la intrarea în satul părăsit. Păreau să converseze între ele. Alcorii nu întoarseră capetele, să le vadă. Erau entuziasmați de perspectiva găsirii orașului ascuns. Nu erau animați numai de spiritul de aventură. Posibila prezență a unei civilizații de nivelul lor, atât de departe spre Calea Lactee, le întărea credința că vor descoperi o lume care să întrunească condițiile ideale din planurile expediției.

Odată ajunși în navetă, Zaris comandă pilotului să se ridice sus în atmosferă, încât să-i ofere posibilități de a observa un spațiu cât mai larg. După aceasta, porni holograful și începu să studieze imaginile inițiale, luate în timp ce înconjurau planeta. Două lanțuri de munți, aproape simetrice, despărțeau planeta în două. Zaris își concentră atenția pe cel din imediata apropiere. Culmile muntoase începeau lin, ca niște simple dealuri, apoi se ridicau către înălțimi semețe, pe direcția nord. Atingeau înălțimea maximă cam pe la jumătatea distanței dintre ecuator și polul nord, apoi coborau din nou, pierzându-se sub calota polară. După câteva minute de cugetare, Zaris îi indică pilotului o curbură largă, aproape de jumătatea lanțului muntos:

— Aici să ne duci!

— Am înțeles! În maxim jumătate de oră, vom fi acolo.

Naveta prinse viteză pe direcția nord. Zaris se consultă cu

comandanții celorlalte grupe de exploratori. Le sugeră să scaneze culmile muntoase, în căutarea unui oraș săpat direct în stâncă. După aceasta, închise ochii și încercă să vizualizeze obiectivul. Operațiunea nu-i reuși, semn că orașul căutat era încă la mare distanță. Nu mai avea însă niciun dubiu că acesta exista cu adevărat. Intuiția îi spunea că-l va găsi.

Naveta ajunse în colțul de sud al curburii muntoase.

— Aici ar trebui să fie, spuse Zaris. Coboară la altitudinea de observare, pilot!

Din coborâre, exploratorii observară că munții din stânga se dispuneau ca un amfiteatru. Terenul din fața lor era tăiat de linii regulate care, la o privire atentă, se dovediră drumuri părăsite. Instrumentele de observare le permiseră să distingă pâlcuri de pomi pe rod amestecați cu arbori, flori crescând în neorânduială, prin iarba înaltă, resturile unor canale de irigații...

— Aici au fost vii și grădini bine organizate, aprecie botanistul.

— Iar stăpânii le admirau din amfiteatru, îl completă Zaris. Observați dispunerea masivelor muntoase? Sunt cu fața către sud, astfel că primesc lumina solară întreaga zi.

— Natura nu creează niciodată munți atât de regulați, observă geologul. Parcă au fost tăiați cu laserul.

— Chiar au fost tăiați, precizează comandantul. Văd deja orașul din spatele blocurilor de piatră. Anunțați toate echipele să se adune aici!

În timp ce un explorator transmitea chemarea către toate grupele, Zaris făcea un raționament complex. *Dacă îți așezi locuința cu fața către soare, înseamnă că vrei să te bucuri de lumina lui cât mai mult. Dacă îți creezi parcuri, grădini și livezi în fața casei, înseamnă că le și vezi. Deci, necunoscuții locuitori ai acestui oraș din munte trebuiau să aibă ferestre către sud,* concluzionă comandantul alcor. Crestele păreau însă perfect netede, fără niciun orificiu. Totul era tern, de un cenușiu trist. *Poate că blocurile de stâncă se mișcă și ferestrele se deschid,* presupuse Zaris.

— Locuri de parcare sau de aterizare, îl atenționă pilotul.

Zaris își lipi fruntea de binoclul electronic și privi către pământ. De la poalele munților și până la terenurile cultivate, se întindea o suprafață pietruită, lată de circa treizeci de kilometri. Nu încăpea îndoială că fusese lucrată de mâinile unor ființe raționale, deoarece banda de piatră urmărea scrupulos, cu

aceeași lățime, baza amfiteatrului muntos.

— Aterizează exact lângă muntele din vest! ordonă Zaris pilotului.

Acesta începu imediat manevra de aterizare. Pe cer, se zăreau punctulețe mișcătoare. Navetele celorlalte echipe de exploratori veneau la întâlnire. Zaris porni scanerul și-i citi indicațiile primare. Masivul în formă de amfiteatru se înălța până aproape de zece mii de metri. Un oraș pe verticală, gândi Zaris și-și reglă scanerul. Acesta începu să indice concavitățile din stâncă, însă nu foarte clar. Când naveta atinse solul, Zaris putu zări deja compartimentele tăiate în miezul muntelui, dincolo de peretele frontal.

— Să vedem minunea! își îndemnă el echipajul să coboare.

De îndată ce atinseră solul, alcorii se apropiară curioși de masivul perfect neted.

— Are uși și ferestre! strigă fizicianul echipei. Sunt de aceeași culoare cu stânca, pentru mascare perfectă.

Zaris făcu cei câțiva pași care îl despărțeau de fizician și pipăi peretele cu degetele. Sticla fumurie a ferestrei atinse îi permise să zărească vag interiorul unui apartament foarte spațios.

— Foarte disciplinați, comentă el. Au închis totul, deși au plecat în mare grabă.

— Poate că altcineva a închis ușile și ferestrele, interveni ciberneticianul grupei. Posibil să fi fost roboți din interior sau un sistem automat de închidere, bazat pe senzori de mișcare. După ce găsim o ușă, ne vom lămuri cum funcționează acest sistem.

Celelalte navete ale expediției începură să aterizeze. Zaris le ordonă oamenilor săi să nu întreprindă încă nimic, deoarece se impune o activitate planificată. După aceasta, ieși în calea noilor sosiți și-i așteptă să se adune în jurul său. Când ultimii sosiți se alăturară grupului de lideri, Zaris începu să explice:

— Acest masiv muntos ascunde un oraș pe verticală. Ușile și ferestrele apartamentelor sunt confecționate dintr-un material încasabil și fumuriu, pentru a masca prezența locuitorilor. Vă propun să împărțim masivul în sectoare, luând fiecare câte unul la explorat. În final, vom aduna toate informațiile, le vom analiza împreună și vom trage concluziile.

— Pătrundem prin forță? întrebă Mikal veganul.

— Ciberneticienii ar trebui să deschidă ușile și să acționeze ascensoarele de pe fiecare scară. Dacă vor fi depășiți de

complexitatea tehnicii folosite de foștii locuitori ai orașului, vom forța ușile.

— Putem ridica obiecte? se interesă Shang Di.

— Trebuie să ridicați orice înscris, imagine sau obiect care ne lămurește cine au fost, cum au trăit și de ce-au dispărut locuitorii acestui oraș.

— Obiectele de valoare vor fi ale noastre, spuse generalul Omogo sirusanul.

— Desigur, aprobă Zaris. Conform contractului. Vă rog numai să nu distrugeți informații!

— Înțeles! raportă mercenarul negru.

— Ne împrăștiem de-a lungul peretelui frontal și găsim ușile, continuă Zaris. După ce pătrundem, ne informăm reciproc cu cele descoperite. Țineți armele paralizante pregătite! Ucideți numai în caz de pericol real și iminent! S-a înțeles?

— Înțeles! răspunseră comandanții de grup aproape deodată.

— Succes! le ură Zaris și se îndreptă către grupul de alcori.

Își informă echipa cu cele discutate și stabilite, apoi le ordonă să treacă la verificarea zidului de piatră. El se întoarse la fereastra deja descoperită și trimise o pasă psihoenergetică către interior. În fracțiuni de secundă, vizualiză un apartament modern, mobilat foarte luxos și prevăzut cu sistem de iluminare în tavan. Deci, necunoscuții cunoșteau energia electrică sau o formă de energie similară. Mai multe aparate nemaivăzute în viața sa erau distribuite prin apartamentul de trei camere.

— Aici e ușa, îi strigă un explorator poziționat către dreapta sa.

Toți alcorii se grăbiră să se adune în jurul ușii. Ciberneticianul păși înainte și începu să-și verifice metodele de deschidere cunoscute. Sistemul de deschidere nu reacționă la mișcare, energie termică, voce și impuls electromagnetic. În final, specialistul încercă s-o deschidă cu amprenta sa palmară pusă pe ecranul din dreapta ei. Un mic zgomot se auzi din interior, însă ușa rămase nemișcată.

— Ușa se deschide pe bază de calculator și imagini palmare, raportă ciberneticianul. Niciuna din palmele noastre nu e înscrisă în memoria calculatorul.

— Comunicați descoperirea și celorlalte echipaje! ordonă Zaris. Dați-vă la o parte din fața ușii, căci s-ar putea să aibă un sistem de ripostă la efracție!

După ce se convinse că toate echipele erau în siguranță, Zaris îl îndemnă pe cibernetician:

— În forță!

Specialistul ridică lansatorul laser și trimise o lovitură în centrul ușii fumurii. Materialul pocni și se sparse în mii de granule. O lumină gălbuie umplu cadrul ușii. Zaris ridică o piatră și o aruncă către interior. La atingerea stratului gălbui, piatra produse o flamă și se topi instantaneu. Picături din ea căzură la baza ușii.

— Dincolo de ușă, e un paznic automat, constată Zaris. Comunicați și celorlalți, să nu se hazardeze!

— Nu putem trece, rosti careva șovăielnic.

— Trebuie să trecem! îl contrazise Zaris. Un moment!

Comandantul alcor se așeză în fața ușii, cu palmele întinse înainte. Închise ochii și trimise o scurtă pasă psi. Simți arsura și se retrase instinctiv. Palmele sale începură să se miște ușor, în sens rotativ. Un glob de energie translucidă se adună între ele.

— Mai bine cu laserul, domnule comandant, încercă să-l oprească cibernetician.

— Raza laser nu posedă inteligență, îi replică Zaris, fără a-și întrerupe activitatea.

Deschise ochii și-și privi sfera de psihoenergie. Era de dimensiunile unui pepene verde de soi bun. Putea încerca.

— Dați-vă înapoi și adăpostiți-vă! le ordonă Zaris alcorilor. Dacă mi se întâmplă ceva, medicul să-mi facă o injecție cu metagra!

Privirea lui Zaris urmărea liniștită perdeaua gălbuie de energie necunoscută. Întinse amândouă mâinile în față și-și dirijă sfera de psihoenergie către interior. Când o simți lângă pelicula de foc a energiei gălbui, întrerupse legătura cu ea. Un trăsnet înfiorător zgudui muntele din fața exploratorilor. Ceața gălbuie dispăru la fel de brusc cum apăruse. Zaris întinse încrezător mâna prin deschizătura ușii și-și îndemnă colegii:

— După mine! Cineva să anunțe celelalte echipe cum se poate anihila sistemul de pază!

Exploratorii alcori pătrunseră într-un hol mare, de formă pătrată. Deși singurul orificiu era ușa spartă, lumina solară inunda încăperea din toate părțile. Zaris se roti cu privirea pe ziduri, să descopere sistemul de iluminare.

— Întregul perete e din sticlă transparentă, îi explică

fizicianul. Lumina solară e condusă de un sistem de oglinzi de jur-împrejurul holului.

— Intrăm în apartamentul din stânga! decise Zaris și arătă ușa acestuia.

Ciberneticianul se grăbi s-o verifice. După mai multe încercări, descoperi că era deschisă. O împinse și făcu loc întregii echipe să intre în camera de circa o sută de metri pătrați, dinspre fața muntelui. Și aceasta era luminată perfect. Zaris se lăsă pe un fotoliu larg și-și îndemnă specialiștii:

— Verificați toate aparatele! Identificați toate informațiile despre foștii locatari!

Membrii echipei se împrăștiară prin întregul apartament. Zaris aruncase deja o privire prin prima cameră și intuise că necunoscuții aparținuseră de o civilizație rece și foarte ordonată, care nu permitea manifestarea slăbiciunilor personale. Nicio fotografie, hologramă ori statuetă nu se zărea nicăieri. Niciun bibelou, o vază pentru flori ori alte mărunțișuri care dau personalitatea unei camere, funcție de stăpân.

— Aici, domnule comandant! îl chemă ciberneticianul.

Un ecran de circa patru metri pătrați se luminase, pe peretele din fundul camerei. În el, apăruse imaginea unei ființe care semăna destul de bine cu statueta văzută în satul părăsit. Capul îi era complet lipsit de păr, ochii, mari și oblici, nasul, umflat și ascuțit, ca un cioc de răpitor și gura, numai o fantă subțire. Corpul ființei era îmbrăcat într-un costum gri lucios, ca de scafandru. Era greu de ghicit dacă era mascul ori femelă. Ființa vorbea, însă. Vorbea rar, aproape mecanic, astfel că fiecare cuvânt se auzea perfect. Ciberneticianul lua imagini cu holocamera.

O altă ființă similară, ceva mai scundă și mai subțire, se alătură primeia.

— E femelă de mamifer, observă ciberneticianul. Posedă glande mamare.

— Ar putea fi și humanoizi, replică Zaris. Nu înțeleg însă de ce sunt atât de înguști și cu pieptul ascuțit.

— Poate că au un alt sistem de respirație, interveni biologul. Imaginile sunt filmate sau în transmisie directă?

— Aproape sigur, filmate, răspunse ciberneticianul. Am introdus unul din acești cilindri în orificiul cel mai potrivit.

— Schimbă cilindrul! ordonă Zaris.

Cibernetician execută comanda. De data aceasta, cele două ființe se aflau la marginea unei grădini de lângă o livadă foarte organizată. În fața lor, munceau câteva ființe bipede, cu capete aproape triunghiulare și cu boturi alungite, ca de lupi.

— Stăpânii și mutanții, comentă Zaris. Am intuit bine organizarea lor socială.

Biologul veni dintr-o cameră din spate, cu câteva cutii în mână și i le arătă comandantului:

— Hrană conservată. Carne, legume și fructe. În aceste flacoane, sunt medicamente sau hrană concentrată. Deci, locatarii se hrăneau aproape ca noi.

— Dar se îmbrăcau foarte modest, raportă unul din exploratori. În toată casa, am găsit numai două costume de tip scafandru, de culoare gri.

— Probabil, era vorba de o civilizație militarizată, presupuse Zaris. Ce fel de energie foloseau?

— Electrică, răspunse cibernetician fără șovăire. După cum vedeți, sursa de energie e în funcțiune și acum. Probabil, vom găsi o centrală solară ori atomoelectrică, complet automatizată sau deservită de roboți.

— De ce-au plecat, însă? întrebă Zaris. De ce au murit sclavii mutanți? Oare, straniile ființe compuse numai din bioenergie să fi fost cauza dezastrului?

— Iată și astronavele lor! îi atrase cibernetician atenția asupra ecranului.

— Sunt adaptate pentru navigația în aer, pe apă și sub apă, îi informă Zaris. Am văzut o astfel de navă, într-o machetă de pe planeta Hanab. Veganii ar trebui s-o cunoască bine.

— Luăm aparatul și cilindrii, să putem studia imaginile în timpul marșului? întrebă cibernetician.

— Aprob, răspunse Zaris. Câștigăm timp.

Informațiile adunate din apartament erau puține.

Alcorii transportară aparatul video, cilindrii, conservele și cele două costume pe navetă, apoi reluară cercetarea. Apartamentul vecin era identic cu primul. Conținea același tip de mobilier, aceeași cantitate de alimente conservate și aceleași aparate. Exploratorii se mulțumiră să-și însușească numai cilindrii conservând de imagini și sunete, în speranța că vor descifra limba și vor afla mai multe despre foștii locuitori ai planetei.

— Nicio scară nu duce la etajele superioare, observă Zaris. Ar

trebui să găsim măcar un lift.

Se întoarseră în holul central și-l verificară de jur-împrejur. Într-adevăr, pe peretele dinspre inima muntelui, exista un elevator în care ar fi putut încăpea și o sută de persoane. Alături de el, zăcea robotul-paznic distrus de Zaris. Foștii locatari nu-și închideau ușile apartamentelor, deoarece erau siguri că niciun intrus nu putea trece de ușa principală de acces pe hol. Exploratorii urcară în lift și-l studiară cu atenție. Nu avea butoane, clapete ori alt sistem vizibil de programare.

— Probabil, funcționează pe bază de comandă vocală, presupuse ciberneticianul. Un aparat inteligent, dar care ne oprește explorarea.

— Un moment! îl opri specialistul în stabilit contacte cu civilizații noi. Am reținut câteva sute de cuvinte din cele rostite de cei doi indivizi din videoaparat. Seamănă cu limba ligară, pe care o cunosc.

— Ligară? întrebă Zaris.

— O limbă moartă, a unei civilizații vigone stinse de mai mult de un miliard de ani. Codul verbal ar trebui să fie o cifră. Încep să număr. Unu...

Liftul se puse în mișcare foarte silențios. Se opri însă imediat. Străbătuse un nivel într-o fracțiune de secundă. Ușile se deschiseră automat și exploratorii defluiră către apartamentele de pe hol. În mai puțin de jumătate de oră, terminară de cercetat toate cele patru locuințe de pe etaj. Toate erau identice, de la împărțire și până la mobilier. Numai cilindrii aparatelor video, pe care îi colectaseră, le puteau lămuri această disciplină ciudată. Se întoarseră în lift și lingvistul încercă mai multe cuvinte de comandă. Abia la cifra douăzeci și trei, elevatorul porni din nou.

— Cunoști cuvântul parter? întrebă Zaris, străfulgerat de-o presimțire.

— Nu, recunoscu lingvistul.

— Atunci, când vom coborî, ne vom opri la primul etaj și vom ieși pe fereastră, găsi comandantul alcor soluția. Să vedem ce ne mai rezervă acest oraș ca un stup de albine.

Liftul opri și exploratorii se împrăștiară prin apartament. De la prima privire, Zaris constată că încăperea în care pătrunsese nu semăna cu cele văzute anterior. Era de două ori mai largă, astfel că pe hol existau numai două apartamente. În prima

cameră, se afla un pupitru metalic, plin cu aparatură necunoscută. Scaunul din spatele pupitrului indica faptul că acolo se lucrase. Zaris îl lăsă pe cibernetician să-și bată capul cu aparatura și apelă pe rând celelalte echipe. Toate erau blocate la parter, din cauza liftului care nu funcționa cu niciun chip. Comandantul alcor îl puse pe lingvistul său în legătură cu omologii lui, să le explice comenzile vocale. Astfel, putea fi sigur că măcar o parte din acest straniu oraș putea fi cercetat.

— Am găsit un videotelefon mobil asemănător cu ale noastre, îi raportă un explorator.

— Ia-l! îi porunci Zaris. Caută în continuare!

Alcorii mișunau ca furnicile prin apartament. Comandantul se apropie de fereastră și aruncă o privire. Imaginea era magnifică. Livezile și pădurile se întindeau până departe în zare. Luciul unui lac scânteia în soarele Kefra. *De asta, indivizii din clasele superioare preferau să locuiască la înălțime,* descoperi el.

— Asta pare o armă, îl anunță un alcor.

Zaris se întoarse și privi obiectul. Nu-i era cunoscut, dar părea o armă. O luă, o îndreptă cu botul spre geam și apăsă clapeta de sub degetul arătător. Fereastra dispăru ca prin farmec, fără zgomot. Aerul încălzit pătrunse în apartament.

— E un dezintegrator, constată Zaris. Îl însușim, pentru studiu.

Explorarea apartamentului de șef le luă mai mult de o oră. Cibernetician nu descoperi modul de folosire a aparaturii din pupitru. Ca atare, trebuiră să se mulțumească cu o pradă mai modestă: telefonul mobil, dezintegratorul și nelipsitele cilindre video, pe care foștii locuitori își înregistrau informațiile.

— Încă două ore și ceva până la lăsarea serii, îl anunță Mikal pe Zaris. Continuăm?

— Continuăm! decise comandantul. Vom rămâne și la noapte pe această planetă.

— Riscăm.

— Cine nu riscă nu câștigă niciodată.

— Bine, riscăm.

— Numai până la lăsarea serii, precizează Zaris. Atunci, programați liftul pentru etajul întâi, coborâți și săriți pe geam! Nu cunoaștem formula pentru parter.

— Nu-i problemă. Ne întâlnim jos, la navete.

Alcorii își continuară explorarea pe etaje nimerite întâmplător.

Cu această ocazie, descoperiră și sursa permanentă de energie din interiorul orașului-stup. Un convertor de energie solară asigură producerea și înmagazinarea energiei electrice, într-un sistem de acumulatoare situat pe un singur etaj. Astfel, complexul avea asigurată energia electrică zi și noapte. Într-un apartament spațios cât un etaj, descoperiră un fel de laborator medical. Cu această ocazie, aflară că foștii locuitori ai planetei erau humanoizi. Așa îi arătau schițele anatomice și imaginile holografice, complet goi. Alcorii își însușiră întregul material medical informativ, pentru studierea ulterioară a ciudatei specii de humanoizi.

Exploratorii au vizitat pe rând un fel de creșă, în care pătuțurile pentru copii zăceau goale și o sală mare, prevăzută cu ecrane și fotolii. Imaginea unei societăți închegate, cu reguli rigide dar raționale, se contura din ce în ce mai mult. Seara îi surprinse vizitând un fel de turn de control situat aproape pe creasta muntelui. Se părea că locuitorii orașului nu putuseră pleca oricând și oricum din el. Imaginile înregistrate în turn probau aceasta. Navele cu care zburau necunoscuții erau mici, cam cât niște aeromobile vegane obișnuite.

Soarele Kefra arunca ultimele raze. Umbrele serii acoperiseră livezile din fața orașului.

— E timpul să ne retragem în navetele noastre, anunță Zaris.

Exploratorii alcori își adunară materialele selectate și urcară în lift. La coborâre, simțiră viteza extraordinară a agregatului. Acesta deceleră însă liniștit și se opri fără șoc. Trecură prin primul apartament din dreapta și-i pulverizară fereastra, cu arma găsită. Săriră unul câte unul și se adunară în jurul navetei, să comenteze evenimentele zilei. Rând pe rând, soseau și celelalte echipaje. Fiecare adunase ceea ce considerase mai ilustrativ pentru modul de viață al foștilor locuitori.

Zaris privea gânditor muntele impunător din fața sa. E drept că locuitorii orașului ascuns erau cam stranii, dar erau raționali și situați pe o treaptă ridicată de evoluție. Nu se înșelase în aprecieri. Licărul de speranță încifrată în numele soarelui Kefra exista cu adevărat. Planeta era perfect locuibilă și servise drept patrie unor humanoizi avansați. Mai rămânea de văzut din ce cauze aceștia o abandonaseră în grabă.

Se dezleagă unele enigme

Zaris dormea adânc, cufundat în vise stranii. Ochii imenși ai unui humanoid dintre cei văzuți în timpul zilei îl priveau sfredelitor iar gura acestuia se deschidea fără sunete. Imaginea dispărea pentru câteva secunde, apoi reapărea, la fel de insistentă. Brusc, comandantul alcor simți o lovitură puternică în ceafă și se trezi cu mușchii încordați. Luptătorul de veghe zăcea cu capul pe genunchi iar în aer se auzea un bâzâit ca de albine. Zaris sări din cușetă și-l scutură pe alcorul de pază. Acesta căzu într-o rână, apoi se întinse cât era de lung. Nici urmă de conștiință nu-l anima. Nu era adormit, ci leșinat.

Alcorul raționă și acționă fulgerător. Aprinse proiectorul de deasupra navetei și aruncă o privire prin vizor. Un cerc de lumină spectrală înconjura navetele exploratorilor. Aceasta radia din corpurile straniilor ființe ovoidale întâlnite anterior. Mii de umbre înconjuraseră navetele. *Ne atacă psihic prin somn,* descoperi Zaris și strigă Alarmă! în timp ce alcorii săreau din cușete, el se apucă de apelat celelalte echipaje. Își recăpătase stăpânirea de sine, deși se simțea amețit de lovitură. Spunea fiecărui lider de echipă o singură frază: Suntem atacați psihic, de entități energetice care trebuie distruse cu toate armele din dotare.

Deja, servantul alcor de la tunul laser începuse să tragă. Loviturile sale se vedeau prin noaptea clară. Atingeau cercul de umbre spectrale, apoi dispăreau.

— Dezintegratorul! comandă Zaris și ocupă un loc lângă vizor, din care putea observa bine întregul teatru de bătălie.

Și celelalte navete începuseră să tragă în agresori. Cercul des de umbre se rărea din când în când, apoi se refăcea ca prin vrajă. Zaris citea pe fețele camarazilor săi că le era cumplit de rău. Făcu un apel general către ceilalți comandanți, cu întrebarea Cum vă simțiți? Toți răspunseră aproape la fel: o parte din membrii echipajelor erau leșinați iar ceilalți se simțeau foarte rău.

Zaris privi la cercul fantomatic ce se strângea lent în jurul lor și se decise:

— Decolăm imediat! Ultimii plecăm noi, alcorii.

Urmări cum i se executa comanda. Kobizii, shangii, orionii și sirusanii decolară unii după alții. Numai veganii rămăseseră pe

loc.

— Ai probleme, Mikal? întrebă Zaris.

— Nu vă las singuri! Decolăm împreună din fața arătărilor astea.

— Bine. Porniți!

Ultimele două navete țâșniră către cerul întunecat. Cercul de umbre spectrale rămase nemișcat câteva clipe. După aceasta, se desprinse în grupuri mici care lunecau lent pe deasupra pământului. Asta văzu Zaris din astronavă. Își luă ochii din binoclul electronic și comentă:

— Entitățile sunt hibrizi. În esență, sunt non-humani. Posedă însă capacitatea de a influența psihicul humanoid și-o folosesc agresiv.

— Nu par să fie afectate de laser și dezintegrator, comentă un luptător.

— Ori sunt atât de mulți, încât nu putem observa pierderile din rândul lor, emise Zaris o altă părere. Trebuie să aibă și ei un punct slab.

— Oare, locuitorii acestei planete au fugit din cauza lor? întrebă biologul.

— Posibil, răspunse Zaris. Asta însă presupune că entitățile au invadat planeta după ce băștinașii evoluaseră mult.

— Poate vom găsi răspunsul în materialele luate din oraș.

— Poate, confirmă Zaris dus pe gânduri. Deocamdată, suntem puși pe fugă de niște creaturi aparent inferioare. După ce ajungem pe astronave, vom vedea ce e de făcut.

Mult după miezul nopții, exploratorii ajunseră pe astronave. Cei mai slăbiți fură dirijați către cabinetele medicale, pentru tratament. Zaris preferă să meargă direct în apartamentul său. Gândea că un somn bun era cel mai simplu leac la rana psihică pe care o încasase. O găsi pe Deira trează, în fața videohologrefului. Urmărea un film din lumea vegană.

— Te-am așteptat, iubite, îl anunță ea.

— Doamnă doctor, de ce nu-ți respecți programul de somn?

— Am fost îngrijorată.

— Te rog să mă ierți! Am uitat să te anunț că vom rămâne și noaptea pe planetă. A fost o decizie de ultim moment.

— Bine că ați renunțat.

— N-am renunțat de bună voie. Am fost învinși de niște non-humani foarte stranii.

— Învinși?

— N-am reușit să-i distrugem cu niciuna din armele noastre. Era și întuneric, așa că am preferat să ne retragem.

— Chiar atât de puternici erau?

— Loveau direct în sistemul nervos central. Foarte periculoși.

— Și plecați din nou, mâine, să-i distrugeți?

— Nu cred. Ziua stau ascunși undeva. În orice caz, voi consulta comandanții de flotile, să decidem împreună.

— Te-au atins și pe tine?

— De două ori.

Deira sări din pat și-i prinse tâmplele în palme. Își adânci privirea albastră în ochii lui căprui și rămase așa câteva minute. După aceasta, scoase o pilulă dintr-un sertar și i-o întinse:

— Înghite-o și adormi imediat! Eu te voi veghea.

— Atât de rău e?

— Resturi din psihoenergia agresoare mai stăruie în creierul tău.

— Bizare creaturi, murmură el și se dezechipă pentru somn.

*

La videoconferință de dimineață, spiritele se încinseră. O parte importantă din exploratori, în frunte cu sirusanii, cereau să plece imediat, cu forțe sporite, pentru a trece prin foc planeta fantomelor energetice. Mai puțini optau pentru renunțarea la acea planetă și pentru continuarea explorărilor pe următoarea din sistem. Zaris trebui să-și folosească din plin puterea de persuasiune și argumentația logico-pragmatică pentru a învinge curentul belicos. Înțelegea frustrările luptătorilor de profesie. Fuseseră învinși și puși pe fugă de niște creaturi care nici măcar nu posedau creiere, corpuri și arme. Orgoliul nu era însă un bun sfătuitor. Exilații nu aveau nimic de câștigat dintr-un război de uzură cu entitățile psihoenergetice. Își făcuseră o imagine despre foștii locuitori humanoizi și-și puteau completa informațiile după decriptarea materialelor aduse pe astronave. Era suficient. Planeta fusese locuită și înfloritoare. Acum, nu era deloc îmbietoare. După discuții de jumătate de zi, expediționarii deciseră să exploreze și cea ce-a treia planetă din sistemul solar Kefra.

*

Navetele erau gata de decolare. Zaris își verifică echipajul, apoi făcu apelul celorlalte echipe. De această dată, erau

hotărâți să zboare grupați, pentru a evita noi neplăceri. Luaseră cu ei și cele mai eficiente arme din dotare. Arme mortale, nu simple paralizante. Învățaseră lecția din înfrângerea suferită.

— Gata de marș! raportară rând pe rând comandanții de echipe.

— Pornește! îi porunci Zaris pilotului.

Naveta se desprinse de pe astronava *Șoimul* și luă direcția celei de-a treia planetă. Zaris își ocupă locul de observație și închise ochii. Încă se resimțea după loviturile psihice încasate de la ciudatele ființe energetice. Nici nu-și dădu seama când aținpi.

— Pătrundem în atmosferă, auzi el pilotul prin somn și se trezi.

Puse imediat ochii în lentilele binoclului electronic. Planeta către care zbura i se păru foarte pestriță. Opt continente mărunte împărțeau oceanul planetar. Naveta făcea turul planetei, prin zona ecuatorială, luând imagini în șir continuu. Lui Zaris i se păru că un obiect zburător trecuse fulgerător prin fața ochilor săi, scufundându-se în ocean. Verifică senzația pe imaginile înregistrate, dar nu găsi nimic care să i-o confirme. Ca atare, se întoarse la postul său, încercând să intuiască cel mai potrivit loc de aterizare. Începu să raționeze prin excludere. Continentele polare se excludeau din capul locului, deoarece erau acoperite de ghețuri. Încă un continent, plin de vulcani în plină erupție, fu îndepărtat din calcule. *Unul din cinci,* gândi Zaris, Care *să fie*?

— O construcție! strigă pilotul excitat.

— Coboară! ordonă Zaris mulțumit că nu mai trebuia să aleagă. Chiar lângă construcție.

Navetele luară formația în șir, pentru aterizare una după alta. Alcorii atinseră primii solul. Își pregătiră armele și săriră în jurul navetei, gata să respingă orice atac. Celelalte navete aterizară aproape alături și toți exploratorii se adunară cu fața către construcția care le trezise interesul. Era o clădire imensă, cu două etaje, construită din piatră fasonată perfect. Geamurile îi străluceau în soare, dar nici țipenie de vietate nu se zărea. În partea dinspre ei, un parc bine aranjat, cu pomi, arbuști și flori, vorbea de o intervenție civilizată. Aleile perfect curate erau din același tip de piatră ca și restul construcției.

— Specialiștii în primul contact, un pas înainte! comandă Zaris.

Cei șase psihologi-lingviști ieșiră din formația de luptători.

— Cuvântul pace, în toate limbile cunoscute, le precizează Zaris dorința sa. Îl strigați cât puteți de tare, de îndată ce zăriți orice fel de vietate. Îl strigați chiar dacă vedeți că sunt non-humani! Nu intenționăm să declanșăm un masacru pe acest continent.

Lingviștii-psihologi raportară că au înțeles exact misiunea lor. Ei trebuiau să meargă în față, înaintea luptătorilor, cu steagul de pace.

— Intrăm grupați și nu ne grăbim să tragem, precizează Zaris pentru toți exploratorii. Înainte!

Grupul începu să înainteze încet, către ușa glisantă a construcției. Era o ușă neobișnuit de mare, de hangar. Dincolo de ea, se putea găsi orice. Zaris măsură din ochi ușa și se întrebă de ce avea aproape cincizeci de metri. Numai fabricile și atelierele de montaj pentru utilaje grele aveau așa ceva, în lumea lui.

Exploratorii pătrunseră prin fanta de circa trei metri asigurată de ușa glisantă întredeschisă. Se opriră după primii pași și lăsară armele cu țevile în jos. În fața lor se afla o astronavă de mici dimensiuni, în plină asamblare. Câțiva roboți acționau tăcuți în jurul ei. O macara rulantă transporta piese dintr-un elevator situat la capătul de vest al hangarului. Toate operațiile decurgeau foarte silențios, în ciuda faptului că se lucra cu metale.

— Civilizație rațională, spuse Zaris. Urcăm la etaj, să aflăm din ce specie fac parte stăpânii.

Porniră câte trei, pe scara largă, ce ducea la etaj. Lingviștii își pregăteau mesajele de pace iar luptătorii, armele. Scara se opri pe o platformă metalică. Dincolo de ea, se întindea o hală de cel puțin zece mii de metri pătrați. Patru șiruri de mașini lucrau harnice, supravegheate de roboți. Aceștia se deplasau cu viteză de la un agregat la altul, fără a privi în jur.

— Mai sus! comandă Zaris. La ultimul etaj.

Exploratorii își reluară urcușul. Ultimul etaj îi întâmpină ca și cel inferior. O forfotă de roboți, în jurul unor mașini prelucrătoare de mari dimensiuni. Nici urmă de ființă vie.

— Nu se poate! se revoltă Zaris. Cineva a programat acești roboți. Recunoașteți vreo inscripție, lingviștilor?

Răspunsurile fură în unanimitate negative. Tipul de alfabet nu corespundea nici măcar limbii ligare pe care lingvistul alcor o

cunoștea.

— Ieșim și explorăm întregul continent! ordonă Zaris. Trebuie să-i găsim pe humanoizii care stăpânesc această lume. Ei ne pot furniza informații utile expediției noastre către Calea Lactee.

Niciun comentariu. Coborâră la parter și ieșiră, cu garda sirusană în frunte. Pășeau grăbiți pe aleea ce ducea la navetele lor. Deodată, o umbră se interpuse între ei și soare. Înainte de a ridica privirile, simțiră efectele unei arme paralizante. Cei mai slabi de constituție căzură în capătul aleii. Ceilalți se legănau amețiți de lovitură.

— Nu ripostați! strigă Zaris tare. Nu vor să ne ucidă.

Deasupra lor, la mai puțin de douăzeci de metri, staționa o miniastronavă discoidală. Să fi avut vreo cincizeci de metri în diametru și o grosime, în dreptul domului central, de maxim patru metri.

— Puneți armele pe alee! ordonă Zaris. Ridicați mâinile cu palmele larg deschise și înaintați către pajiștea din față! Lingviștii, în față!

Exploratorii executară ordinele foarte disciplinați. Înaintară până sub astronava străină și rămaseră nemișcați, cu palmele ridicate în semn de pace și de lipsă de posibilități de apărare. Miniastronava se legănă ușor și coborî lin către sol. O trapă prevăzută cu scară se deschise și câțiva humanoizi din cei văzuți în imaginile de pe planeta fantomelor energetice coborâră cu pași lenți. Toți aveau arme în mâini. Lipsa podoabei capilare și forma ciudată a feței îi făceau să arate înfricoșători. Zaris nu simți în mod telepatic nicio intenție agresivă din partea lor, însă.

— Ben, folosește limba ligară! strigă el către lingvistul lui. Găsește măcar câteva cuvinte, să le înțelegem mecanismul limbii!

Ben se desprinse din șirul lingviștilor și se apropie la câțiva pași de străini. În tot acest timp, rostea cuvinte și propoziții scurte, în singura limbă care semăna cu a humanoizilor din fața lui. Nimeni nu-i răspunse. Ben nu dezarmă. Își întinse notesul electronic și începu să marcheze semne pe el, însoțindu-le cu vorbe, Desenă constelația Orion și-i rosti numele, în dialectul alcor. Arătă steaua Rigel, apoi în sus, către escadră, rostind: Escadra noastră a pornit din Rigel.

Doi humanoizi coborâră în grabă din astronavă, cu un aparat

în brațe. Îngenuncheară în fața lui Ben și începură să lucreze rapid, pe tastatura aparatului. Nu scoteau niciun cuvânt. Doar urmăreau spusele lui Ben și înregistrau ceva. Lingvistul alcor figură pe ecranul notesului sistemul solar în care făcuseră escală și indică planeta cucerită de plantele carnivore. Explică deplasarea escadrei și activitatea echipajelor, în limbile ligară și alcoră. În fine, Ben desenă sistemul solar Kefra și începu să relateze tot ce făcuseră ei, în ambele limbi. Din când în când, întreba: Înțelegeți? Străinii îi priveau tăcuți, cu ochii lor mari și enigmatici.

Când Ben începu să descrie orașul studiat de ei, pe a doua planetă, humanoizii se relaxară. Lăsară armele să le atârne pe umeri și începură să încline capetele. Ben ajunse la episodul confruntării cu entitățile energetice. Desenă una dintre ele pe ecranul notesului și povesti cu lux de amănunte modul în care fuseseră agresați și alungați de pe planetă. Unul dintre cei doi humanoizi care lucrau la aparat ridică ochii spre Ben și rosti aproape clar, în limba alcoră:

— Ați fost atacați de kibiri. Și noi am fost atacați și izgoniți.

Conversația dintre Ben și cei doi operatori ai aparatului de studiat limbi se înfiripă, apoi începu să curgă destul de bine. Ben figură a treia planetă din sistemul solar Kefra, le spuse că nu intenționau să rămână în acest loc și le desenă o săgeată către mijlocul Căii Lactee. Escadra noastră caută o lume nouă în această direcție, preciză el. Ne puteți ajuta?

Cei doi operatori-lingviști schimbară câteva replici rapide cu primii coborâți. Unul se întoarse și strigă ceva spre astronavă. Un nou humanoid mascul coborî agale. Era îmbrăcat într-un costum verde smarald, diferit de cele gri purtate de ceilalți. Primii coborâți îl întâmpinară cu un ropot de vorbe. Replicile curgeau rapid, iar lingviștii expediției le urmăreau, să le descifreze limba.

— Ce-ați căutat pe planeta kibirilor? întrebă noul sosit, prin translator.

Zaris făcu câțiva pași, până lângă Ben. Din această poziție, se prezentă:

— Eu sunt Zaris, comandantul escadrei. Am explorat primele două planete din acest sistem solar din pură curiozitate științifică. Tot din curiozitate, am coborât și pe această planetă. Nu vrem să luăm nimic de aici. Vrem să cunoaștem viețuitoarele

și pe voi.

Humanoidul în costum verde ascultă atent explicațiile translatorului său, apoi comunică:

— Eu sunt Bereg, președintele acestei comunități de vegheri, de pe planeta Flon. Înainte, am locuit pe planeta Dango, însă am fost alungați de kibiri.

— Noi suntem ființe humanoide superioare, spuse Zaris. Cum se poate ca niște non-humani să ne înfrângă? Ei sunt inferiori.

— Sunt zeci de milioane, răspunse Bereg. Se înmulțesc prin diviziune celulară. Noi n-am putut rezista atacului lor.

— Înainte de atac, aveați o civilizație foarte bine organizată.

Bereg făcu un pas, puse degetul pe notesul lui Ben și arătă un punct din Calea Lactee.

— Noi am venit de aici, trecând printre non-humani. Am găsit planeta Dango complet goală și am amenajat-o pentru trai. În urmă cu mai mult de o mie de ani, am fost atacați de non-humani blănoși. Ne-am apărat bine, însă ei ne-au atacat cu arma biologică pe care ați văzut-o, kibirii.

— V-au atacat și nuclear, intui Zaris.

— Fără folos. Numai cu ajutorul kibirilor ne-au învins.

— Dar unde sunt non-humanii blănoși? Nu i-am văzut pe planeta Dango.

— I-am lichidat pe toți. Din păcate, nu le-am putut anihila și arma biologică – kibirii. Din această cauză, ne-am retras pe planeta Flon și am reluat viața de la capăt. Kibirii nu au astronave și nu pot ajunge la noi.

— Înțeleg. De ce ați plecat din prima voastră lume, Bereg?

— De ce ai plecat din lumea ta, Zaris? îi răspunse vegherul cu o întrebare.

— Am fost exilați dintr-o mare alianță de lumi humanoide, recunoscu Zaris adevărul. Nu eram vinovați, dar Alianța Civilizațiilor Humanoide, care începe de aici, din Orion, are legi foarte rigide.

Bereg îl studie tăcut câteva clipe, apoi îi satisfăcu curiozitatea:

— Am plecat din lumea natală, deoarece era pustiită de războaie dese între humanoizi. Vrem să trăim într-o lume pașnică. Nu știam că mai există și alți humanoizi pe direcția indicată de voi.

— Deci, aici, arătă Zaris punctul din Calea Lactee, vom întâlni

humanoizi războinici?

— Îi veți găsi, dacă nu și-au distrus deja planetele, cu armele lor înfricoșătoare.

— Noi vrem să fondăm o civilizație creatoare și pașnică, într-o lume compusă din mai multe sisteme solare, explică Zaris. Vrem să ne asigurăm pentru un viitor mai îndepărtat, al urmașilor noștri. Ne puteți ajuta cu ceva?

Bereg întoarse capul spre corasialii lui și schimbă câteva replici. După aceasta, vegherul îi făcu o propunere:

— Tu și translatorul mergeți cu noi. Îți vom arăta o pluralitate de lumi colonizabile, dar cu probleme complicate. Noi n-am avut curaj să le abordăm. Poate că voi aveți alte păreri.

— Merg, acceptă Zaris fără șovăire. Echipajele mele mă pot aștepta în acest loc?

— Pot, confirmă vegherul. Te vom aduce înapoi înainte de apusul soarelui.

Zaris se întoarse către mica lui oaste și ordonă:

— Așteptați în acest loc, fără să afectați nimic! Dacă nu vin la apusul soarelui, plecați pe astronave! Mikal veganul ia comanda escadrei și decide ce aveți de făcut, dacă eu dispar! Clar?

Exploratorii îi răspunseră printr-o tăcere grea. Nu le venea la îndemână să-și piardă comandantul. Zaris se alătură lui Ben și începu să urce scara miniastronavei veghere. Era cât se putea de liniștit. Intuiția nu-i vestea nimic rău, dar el își luase măsurile de precauție conform regulilor vieții de explorator.

Vegherii îi conduseră pe oaspeți într-o cameră cu pereți lucioși, în mijlocul căreia tronau o masă și câteva fotolii. Bereg le făcu semn să ia loc și întrebă:

— Vreți să mâncați ceva?

— Da, răspunse Zaris, căci voia să vadă cum decurgea o masă la vegheri.

Răspunsul lui păru să-i facă plăcere vegherului. O punte de încredere se întindea între cei doi șefi. Bereg rosti câteva vorbe cu fața către peretele din fața sa, apoi reveni la Zaris:

— Ne-ai acordat încredere totală, alcorule. Nu ți-o vom înșela. Îți vom furniza toate informațiile pe care le cunoaștem.

— Sunt profund îndatorat. Cu ce mă pot revanșa?

Bereg cugetă mai mult de un minut, cu ochii întredeschiși. Deodată, ochii i se luminară, semn că găsise ceva interesant.

— Zaris, ne poți ajuta cu ceva.

— Sunt gata să vă ajut.

— Aveți, pe astronave, material reproducător de vegetale și animale comestibile. Sunteți prea evoluați să fi plecat fără așa ceva.

— Avem, confirmă Zaris. Vreți să vă furnizăm și vouă?

— Facem un schimb, propuse Bereg. Noi vă dăm ce avem noi, voi ne dați ce aveți voi.

— De acord. Ne puteți însoți până la escadră, să primiți materialul reproducător?

— Da, răspunse Bereg fără șovăire, semn că și el căpătase deplină încredere în alcori.

Peretele către care vorbise Bereg lunecă în lateral. O vietate ciudată, cu bot lung și față ascuțită, îmbrăcată într-o salopetă maron, pătrunse în încăpere, împingând o măsuță. Zaris observă că ființa avea numai trei degete la membrele superioare, dintre care unul, opozabil. Bereg remarcă interesul alcorului pentru noul sosit și-i explică:

— Acesta este un perez folosit de noi ca servitor. Rasa lor trăiește extrem de puțin, adică, aproximativ o sută de ani. Se înmulțesc însă rapid și ne servesc cu credință.

— Le-am văzut scheletele pe planeta Dango, îl informă Zaris. Sunt raționali?

— Sunt înzestrați numai cu instincte și o scânteie de inteligență. Noi le construim adăposturi, le asigurăm hrană și haine. În schimb, ei ne divinizează și execută toate lucrările pe care le demonstrăm în amănunt.

— Dar în uzina de astronave folosiți roboți…

— Perezii nu sunt capabili de operațiuni complexe și fine. Îi folosim în agricultură și la creșterea animalelor. Cei mai inteligenți servesc în casele noastre.

— I-ați creat pe cale genetică?

— Nu. I-am găsit pe o planetă sălbatică și i-am îmblânzit. Ne servesc de mii de generații de-ale lor.

Perezul așezase pe masă mai multe boluri, într-o ordine perfectă. Scoase câteva sunete, apoi se retrase cu spatele.

— Înțeleg limba și vorbesc? se interesă Zaris.

— Posedă un limbaj foarte sărac și nu-l pot dezvolta. Vă rog să mâncați din produsele noastre!

Comandantul alcor privi în jur după tacâmuri. Bereg îi demonstră că nu avea nevoie de ele. Pur și simplu, prinse

mâncarea din primul bol între trei degete și o duse la gură. Zaris studie interiorul bolului. În mod evident, conținea carne albă, de pește sau de pasăre și o fiertură de boabe mici, ca grâul sau orezul. Se încumetă să guste, apoi mâncă cu poftă. Alimentul era foarte gustos. În următorul bol, găsi o fructă violetă, tăiată în patru. Era dulce ca o smochină. Ultimul bol conținea numai apă. Cei doi alcori îl imitară pe Bereg, spălându-și degetele în ea. Un șervețel dintr-un material textil gros finaliza operațiunea de curățire.

— Vom ajunge curând, îi anunță Bereg. Hai să vedeți continentul nostru!

Zaris și Ben îl urmară printr-un hol, până la o cameră semicirculară. Întregul perete în formă de potcoavă era plin de aparate de navigație. Deasupra lor, câteva fante translucide permiteau observarea exteriorului. Zaris se apropie de una și aruncă o privire. Descoperi că se deplasau către continentul din sud-est, după poziția soarelui. Deocamdată, pământul se zărea departe, ca o pâclă. Sub ei, apa oceanului planetar părea din piatră gri. Niciun val n-o încrețea.

— Animale acvatice comestibile aveți? întrebă Zaris, cu gândul la icrele fecundate depozitate de biologi.

— Vreți să le vedeți? se bucură Bereg și dădu o comandă.

Miniastronava se înclină și intră în apa oceanului, cu mare viteză. Se redresă și-și continuă navigația. Prin hublourile de pe peretele frontal, se puteau vedea primii pești. Semănau destul de bine cu cei cunoscuți de alcori.

— Posibil ca strămoșii noștri foarte îndepărtați să fi fost pești, spuse Bereg.

— N-au fost ligari? întrebă Zaris.

— Au fost și ligari, recunoscu vegherul. De unde știți?

— Bănuim numai. Limba voastră seamănă cu vechea ligară.

— Străbunii ligari, adaptați la viața acvatică, sunt istorie veche, alcorule. S-au stins odată cu soarele planetei lor. Numai exploratorii plecați în expediții către alte lumi au supraviețuit. Noi suntem descendenții lor, dar limba a evoluat.

— Ați păstrat totuși câteva cuvinte. Ben le-a recunoscut.

— Posibil. Eu nu am preocupări pentru lingvistică. Construiesc astronave și autovehicule de teren.

Astronava ieși din apă, în fața unui perete muntos. Îl depăși și reduse viteza. Deja, imagini familiare defilau prin fața ochilor

celor doi alcori. Livezi și grădini aranjate perfect, câmpii înverzite și un masiv muntos în formă de amfiteatru, cu fața către sud.

— Ați reprodus lumea din planeta Dango, observă Zaris.

— Ne-am creat condițiile de viață cu care suntem învățați, replică Bereg. Trăim relaxați și fără griji.

Astronava ateriză în fața amfiteatrului, la câteva zeci de metri de peretele vertical.

— Orașul nostru de pe planeta Flon vă primește ca oaspeți, anunță Bereg. Poftiți după mine!

Zaris coborî și aruncă o privire în jurul său. Vegheri de ambele sexe circulau în toate părțile, prin parcuri și pe șosele. Toți, pe jos, cu toate că Bereg îi spusese că produceau și autovehicule. Și toți îmbrăcați la fel, cu combinezoane ca de scafandri, strânse pe corp. Acestea variau însă față de culoarea văzută pe planeta Dango. Pe lângă cele obișnuite, gri, purtate de majoritatea, se puteau vedea culorile galben, roșu și verde. Probabil, culoarea e un semn distinctiv al profesiei sau rangului social, rațională Zaris.

— Te frământă ceva, alcorule, constată Bereg.

— Mă uimește disciplina voastră. Parcă ați fi militari.

— Descindem dintr-o castă organizată perfect, pentru un trai liniștit. Fiecare membru al comunității își cunoaște exact sarcinile și drepturile.

— Dar hainele? Parcă sunteți scafandri.

Bereg întinse mâna și-i atinse fața lui Zaris. Un contact rece, ca de reptiloid, descoperi alcorul, dar nu spuse nimic. Bereg îi clarifică însă nedumerirea:

— Sângele nostru este mult mai rece decât al vostru, Zaris. Aceste costume sunt confecționate dintr-un material care absoarbe, reține și conservă căldura solară. Fără ele, am tremura de frig.

— Și culorile costumelor?

— Acestea indică poziția socială a fiecărui vegher. Numai liderii supremi poartă culoarea verde.

— Lideri aleși sau ereditari?

— Lideri promovați prin examene și probe de creativitate. Noi suntem organizați pe principiul meritocrației. Nimeni nu-l contestă și toată lumea e fericită.

— Și noi promovăm oamenii după merite reale, îl informă Zaris.

— Numai după merite? Am observat că aveți luptători profesioniști. Ce merite au aceștia?

— Cum ați observat?

— Prin videocamere. V-am urmărit din momentul aterizării. Dacă ați fi defectat un singur aparat din uzină, vă atacam cu arme mortale.

— Sunteți nemiloși.

— Ce înseamnă nemiloși?

Ben se strădui să-i explice președintelui vegher ce însemnau sentimentele umane: mila, simpatia, compasiunea, dragostea... Bereg îl privea nedumerit. Nu comentă însă nimic.

Îi invită să pătrundă în orașul ascuns în munte, pe o ușă larg deschisă. Aranjamentul interior era identic cu cel văzut pe planeta Dango. De data asta, însă, nu mai trebuiau să ghicească câte o cifră pentru lift. Bereg comandă elevatorul și acesta țâșni.

De îndată ce Zaris ieși din lift, descoperi că nu se afla într-un apartament tip, așa cum văzuse în celălalt oraș. Un lanț de încăperi erau legate între ele cu uși glisante. Pe ușa fiecăruia, erau inscripționate câteva semne în alfabetul vegher.

— Să începem cu baza înțelegerii reciproce! propuse Bereg, deschizând prima ușă. Aici, translatorii noștri își vor explica unul altuia alfabetele și cifrele. Vă vom da și un dicționar ilustrat al limbii noastre. Ne așteptăm să procedați la fel.

— Desigur, avem dicționare pe înțelesul majorității civilizațiilor humanoide, îl asigură comandantul alcor. Vi le vom oferi, pe timpul vizitei voastre pe astronavele escadrei.

— Am făcut primul pas, constată Bereg. Aveți instrumentele cu care puteți înțelege informațiile pe care vi le oferim. Să lăsăm translatorii să se înțeleagă între ei!

Bereg îi făcu un semn către fereastra din fundul camerei. Zaris plecă fruntea, în semn de înțelegere și îl urmă. Președintele vegher deschise fereastra și întinse mâinile extaziat. Alcorul i se alătură și simți că îl prindea amețeala. Se aflau la o înălțime de aproape opt mii de metri. Panorama era magnifică, însă îi crease senzația de cădere în gol. Departe, către nord-est, se zărea oglinda liniștită a oceanului planetar. Către dreapta, câteva navete în zbor. Pământul înverzit de la poalele amfiteatrului era brăzdat de liniile străzilor și șoselelor. Oamenii se zăreau numai ca puncte mobile. Niciun sunet nu

ajungea până la ei. Zaris se acomodă cu înălțimea și-și bucură ochii cu priveliștea din fața orașului ascuns.

După vreo jumătate de oră, translatorii îi anunțară că erau gata de schimb de informații. Bereg îi conduse în altă încăpere și le arătă unul din aparatele video de redat imagini.

— Știm deja cum funcționează, îl anunță Zaris, introducând un cilindru cu informații în orificiul destinat vederii imaginilor și sunetelor.

— Învățați repede, îl lăudă Bereg. Pentru început, vă oferim jurnalul călătoriei noastre. Vă va fi foarte util, pentru a evita capcanele în care noi am căzut.

Comandantul alcor schimbă imediat cilindrul din aparat cu cel care înregistrase jurnalul călătoriei vegherilor. Prima imagine prezenta o constelație necunoscută, formată din cinci stele.

— De ce te grăbești alcorule? întrebă șeful vegher.

— Niște reptiloizi foarte avansați mi-au vorbit de un soare nou, situat pe această direcție.

Bereg cugetă câteva momente, apoi alese un alt cilindru cu informații video și audio. Îl introduse în aparat și imaginea unui sistem solar cu zece planete apăru pe ecran.

— Asta căutați?

— Poate, răspunse Zaris.

— E un sistem nou, în care cel puțin două planete pot fi amenajate pentru locuit.

— Cum amenajate? își exprimă Zaris nedumerirea.

— Sunt absolut golașe, ca toate planetele virgine. Nici măcar iarbă nu crește pe ele. Nu veți găsi un singur pește sau batracian în apă. Va trebui să creați toată flora și fauna.

— Dar voi ați făcut așa ceva, pe planeta Dango și aici, pe Flon.

— Ne-am organizat un mediu natural favorabil vieții noastre.

— Ați fi putut proceda la fel și cu acest sistem solar, îi arătă Zaris ecranul.

— Am vrut, dar n-am putut. În sistemele solare vecine locuiau humanoizi și non-humani războinici. Riscam să fim agresați mereu. Am preferat să ne pierdem în infinitul universal, să trăim în singurătate și liniște.

— Deci, sistemul soarelui nou există, murmură Zaris.

— Nu vă sfătuiesc să-l abordați. Studiați informațiile din cilindru! Veți descoperi că, din sistemele solare vecine, vă

pândesc mari pericole. Ați trăit vreodată vreun război nuclear generalizat la întreaga planetă?

— Niciodată.

— Noi am trăit această grozăvie, Zaris. Asta ne-a purtat atât de departe de zona de confruntări.

— Poate vom reuși să închegăm o alianță pașnică cu humanoizii din sistemele solare vecine...

— M-aș mira. Multe lumi din acea parte de Univers sunt obișnuite să ducă războaie de cucerire a unor planete deja amenajate pentru trai. Marea bătălie se dă pentru kalgaritul folosit în motoarele de propulsie ale astronavelor.

— Noi folosim galgor fisionabil, îl informă Zaris.

— S-ar putea să fie vorba de același material, însă denumit diferit. Chimiștii vor lămuri formula combustibilului pentru astronave.

În următoarea încăpere, mare de câteva sute de metri pătrați, lucrau câteva zeci de vegheri de ambele sexe.

— Aceasta e mândria mea, precizâ Bereg. Aici proiectăm astronave, vehicule de teren, nave de suprafață și submersibile. Noi am adoptat modele mici și medii, deoarece facem economie de materie primă.

— N-am văzut niciun vehicul de teren în întregul oraș, își aminti Zaris.

— Le veți vedea diseară, când se vor întoarce de pe plantații, din mine și din alte locuri de muncă. Navele de suprafață sunt plecate la pescuit. Submersibilele sunt bijuteriile noastre.

— Putem căpăta și noi modelele mici?

— Desigur, prietene alcor. Vă dăm tot ce avem, fără niciun fel de reținere. Dacă mergeți în lumea nouă, veți avea nevoie de navete și submersibile mici, capabile să se strecoare pe sub ochii inamicilor.

— Dar arme aveți curaj să ne dați?

— Conștiința ne obligă să vă oferim cele mai eficiente arme de care dispunem. Veți avea nevoie de ele, să vă apărați viața.

— Mulțumesc din suflet, prietene vegher!

— Nu-mi mulțumi! Când vom ajunge în sectorul de proiectare a mijloacelor de luptă, s-ar putea să-ți schimbi impresia despre noi.

— De ce?

— Vei vedea. Acum, luați acești cilindri cu informații despre

tehnica de navigație prin aer, pe apă și sub apă!

— De ce folosiți cilindri pentru stocat informații? Noi folosim discuțe plate.

— Cilindrii pot înmagazina o cantitate mai mare de informații, în straturi succesive. Străbunii noștri au încercat și discuri de memorie. Nu erau satisfăcătoare.

Ajunseseră lângă o machetă de astronavă discoidală cu dom. Bereg o mângâie cu drag și șopti:

— Aceasta mi-a adus marele premiu și poziția de președinte. Eu am gândit-o în cele mai mici detalii și tot eu am construit-o. Are caracteristici superioare astronavelor voastre.

— Chiar? întrebă Zaris neîncrezător.

— Consumă puțin combustibil, e perfect silențioasă, poate acționa în aer, face manevre rapide în toate direcțiile... începu Bereg să enumere calitățile navei sale.

— O căpătăm și noi? întrebă comandantul alcor.

— E un dar personal, Zaris. Să-ți amintești de mine, ori de câte ori vei zbura cu ea.

Translatorul Ben adună cilindrii de memorie într-o valijoară oferită de gazde. Bereg deschise următoarea ușă, cu amprenta sa palmară și-i atenționă:

— Am intrat în imperiul groazei. De asta, îl ținem izolat și închis.

— Armament, ghici Zaris.

— Începând de la cel psihotronic și până la cel nuclear, confirmă Bereg. În acest sector, studiem și fabricăm armament biologic. Am produs cele mai diverse microorganisme capabile să distrugă dușmani humanoizi sau non-humani. Numai formula kibirilor n-am reușit s-o descoperim. Dacă am fi reușit să capturăm unul viu...

— Nouă nu ne trebuie astfel de armament! rosti Zaris decis. E inuman.

— Noi vă dăm totuși formulele, îi replică Bereg. Când veți fi în mare pericol, s-ar putea să le folosiți.

Comandantul alcor ar fi vrut să refuze, dar nu se făcea să-și jignească gazda. Își spuse că teribilele informații ținute la secret, pe astronava *Șoimul,* nu puteau afecta pe nimeni cu nimic. Ca atare, acceptă cilindrul cu informațiile despre armamentul biologic. În continuare, primi, la fel senin, modelele unor arme psihotronice, paralizante, chimice și cu radiații de

kalgarit. În final, vizionară și analizară rachetele nucleare de mari dimensiuni, folosite pentru atacuri interplanetare. Acestea se apropiau destul de mult de dezintegratorul de planete proiectat de savanții alcori. Zaris privea uimit diversitatea armelor folosite de vegheri. Cât trăise în lumea pașnică a Alianței, nu-și imaginase că mințile humanoide ar putea scorni atâtea mijloace de ucidere și distrugere. Vegherii le încredințară informații despre aproape o sută de arme diferite, începând de la cele mici, individuale și până la bombele planetare capabile să distrugă continente întregi.

— Acum, când știi ce putere distrugătoare avem, ne mai consideri amici, Zaris? întrebă Bereg.

— Aveți o motivație rațională să dezvoltați acest armament, răspunse alcorul. Nu vreți să agresați și să jefuiți pe nimeni. Vreți să vă apărați de inamici la fel de bine înarmați.

— Ne-ai înțeles perfect, prietene alcor! Hai să vezi ce fac geneticienii noștri!

În laboratorul de genetică, lucrau mai mulți vegheri, la aparate necunoscute celor doi alcori.

— Produceți mutații genetice în mod frecvent? se interesă Zaris.

— În primul rând, studiem căile de perfecționare a ființei veghere. O familie poate avea maxim doi copii, pentru a menține echilibrul de populație educabilă.

— Controlați natalitatea! se cutremură Zaris, cu gândul la vegani.

— O selectăm și-o controlăm strict. Eliminăm exemplarele nereușite și accidentele genetice.

— Cum?!

— Le eutanasiem, răspunse Bereg nepăsător. Legea vieții universale ne obligă să păstrăm numai exemplarele perfecte, capabile de evoluție.

— Dar nu e uman!

— E perfect moral și uman, îl contrazise Bereg. De ce să lăsăm exemplarele greșite să sufere timp îndelungat? De ce să cheltuim cu accidentele genetice timp, hrană și alte materiale? Nu ne permitem acest lucru.

Zaris nu mai comentă nimic. Șeful vegher le arătă atelierele care se ocupau de ameliorarea raselor de animale și a soiurilor de plante.

— Creăm hibrizi rezistenți și foarte productivi, preciză el. Astfel, populația vegheră și mutanții perezi au hrană din belșug, de bună calitate. Producem și un soi special de iarbă, pe care l-ați văzut deja și-l folosim la refacerea solurilor sărăcite de exploatare intensivă.

— Nu lăsați nimic la voia naturii, observă alcorul.

— Da, scopul nostru e să controlăm cât mai strâns posibil evoluția florei și faunei planetare. Ne asigurăm un mediu natural în deplin acord cu nevoile noastre.

— Fantastic! le aprecie Zaris activitatea.

— Veți mai vedea destule lucruri fantastice, alcorule. Mergem înainte.

*

Seara se apropia cu pași repezi. Cei doi alcori urmăreau încărcarea containerelor cu materiale dăruite de vegheri, în astronava de transport. La prânz, primiseră o masă îmbelșugată, formată din șapte feluri de mâncare. După masă, își continuaseră vizita prin complexul oraș vegher. Văzuseră laboratoarele de studii medicale, spitale cu pacienți în ele, școli și universități, cu foarte puțini copii și tineri…

Vegherii constituie o comunitate cam ciudată, dar pașnică, gândea Zaris, privind exactitatea cu care echipajul astronavei așeza fiecare obiect. Bereg plecase undeva, așa că cei doi alcori urcară singuri pe astronavă. Înainte de decolare, președintele sosi însoțit de un vegher mai tânăr.

— Acesta este Feres, consilierul meu personal, îl prezentă el. Va merge cu voi pe astronavele escadrei. Sper să fiți cu el la fel de deschiși și de darnici cum am fost noi.

Zaris prinse mâna șefului vegher între palmele sale, i-o scutură ușor și-l asigură:

— Nu am secrete sau rețineri față de voi. Ne-ați fost de mare folos. Vă vom recompensa regește.

— Drum bun, prietene alcor! îi ură Bereg. Și noroc mult! Vei avea o teribilă nevoie de noroc.

Astronava decolă, se ridică deasupra oceanului, apoi luă direcția continentului din care îi luase. Zaris comunică echipelor rămase la sol că reveneau, cu daruri bogate. Nu se așteptase ca întâlnirea cu vegherii să-i dezlege atât de multe enigme ale vieții universale.

Către lumea din vise...

Cinci sute treizeci și șapte de ani lumină trecuseră de la întâlnirea exilaților cu vegherii și nicio altă lume locuită nu se arătase în cale. În infinitul universal, pe traseul lor de navigație, explodase o stea gigant. Zeci de sisteme solare fierbinți, abia în formare, veneau în întâmpinarea lor. Erau de-a dreptul ucigătoare. Toate sondele de explorare trimise către planetele lor se topiseră înainte de a le atinge. Porțile Căii Lactee se arătau ostile vieții. Un baraj de foc le străjuia. Dacă în următoarele două-trei sute de ani lumină situația va rămâne la fel de proastă, va trebui să trecem la raționalizarea alimentelor și apei, gândea Zaris, în cabina sa de comandă. Nu se speriase de această perspectivă. În mai multe expediții de explorare, făcute înainte de exilare, rămăsese numai cu hrana concentrată și cu apa strict limitată. Se întreba însă cum vor primi ceilalți expediționari vestea intrării în criză de alimente și apă.

Trebuie să găsim cât mai curând o planetă de pe care să ne aprovizionăm cu apă și hrană naturală, concluzionă Zaris și se ridică de pe fotoliu. După timpul măsurat la bordul astronavei, trecuse de miezul nopții. Trebuia să meargă și el la culcare, să se odihnească măcar câteva ore. Grijile expediției rămâneau în sarcina navigatorilor de serviciu de pe fiecare navă. Comandantul alcor pătrunse tiptil în apartament, să n-o trezească pe Deira, care avea un somn foarte ușor. O observă cum dormea încolăcită, sub lumina de veghe, cu o carte în brațe și zâmbi înduioșat. Ca toți veganii, Deira rămăsese fidelă cunoașterii prin carte. *Numai cititul cărților te ajută să înțelegi perfect și să simți în profunzime ideile autorilor,* spunea ea deseori. *Filmele sunt prea superficiale pentru un om adevărat.*

Zaris se retrase în dormitorul său, se dezechipă și-și curăță corpul sub un jet de aburi calzi. Deja, se gândea la raționalizarea apei și-o economisea cum putea. După baie, se întinse în pat, cu gând să doarmă profund și odihnitor. Se autosugestionă să se cufunde în cel mai adânc somn posibil. Grijile nu-i păräseau însă creierul. Se transformau în vise foarte apropiate de speranțele lui. Un glas molcom îi șoptea, în limba sa natală, că planeta vieții se apropia din ce în ce mai mult. *Uite-o, e numai la câțiva ani lumină*! îi susura vocea fără trup. *Vezi ce splendidă e*? *Nici măcar planeta Deira nu era atât de*

bogată și înverzită... Zaris visa și vorbea prin somn, de prea mare tensiune psihică. Sufletul său mângâia planeta din vise...

Soneria de alarmă îl aruncă pe Zaris în picioare. Ascultă preț de câteva secunde, să recepționeze corect mesajul. Deși adormit, nu se înșelase. Soneria anunța alarmă de luptă. Chema toți luptătorii valizi la posturile de respingere a unui atac. Ciudat, dar Zaris nu se alarmă. Dimpotrivă, ideea apariției unor agresori, fie ei și non-humani, îl bucură. Însemna că se apropiau de zone universale locuite. Se echipă în grabă și plecă în fugă spre centrala de comandă. Pe holuri, sirena continua să sune alarmă de luptă. Alcorii ieșeau de prin cabine încă zăpăciți de somn, fugind să ajungă la posturile lor.

Primul lucru pe care îl observă Zaris la intrarea în centrala de comandă a *Șoimului* a fost schimbarea direcției de marș. Astronava zbura cu viteză maximă înapoi, pe traseul deja parcurs.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el scurt.

— Astronave străine ne-au atacat grosul escadrei, îl informă navigatorul de serviciu. Au capturat mai multe astronave de transport cu alimente, apă, medicamente și material reproducător.

— Cum le-au capturat?

— Dușmanii posedă astronave mai mari decât ale noastre. Folosesc un fel de ventuze magnetice pentru abordarea navelor atacate. Până acum, am pierdut paisprezece astronave de transport.

— După ei! comandă Zaris scurt. Trebuie să ne recuperăm rezervele.

— Sirusanii au angajat deja bătălia cu ei, îi raportă navigatorul. Le-au avariat grav o astronavă și au capturat câțiva prizonieri care fugeau cu o navetă.

— Bine. Verifică dacă tot echipajul a ajuns la posturile de luptă! Eu iau legătura cu comandanții flotilelor.

Zaris își ocupă calm fotoliul de comandant al escadrei și începu să facă apelul liderilor de flotile:

— Mikal, care e situația la voi?

— Ținem inamicul sub foc continuu. Am pierdut o astronavă de transport.

— Îi urmărim până ce recuperăm prada!

— Am înțeles!

— Shang Di, mă auzi? întrebă Zaris.

— Aud.

— Cum evoluați?

— Prost. Ne-au luat prin surprindere. Cred că ne urmăreau de mult timp și ne cunoșteau deja formația.

— De ce?

— Au atacat numai navele de transport. În mod vizibil, sunt interesați de captură.

— Înseamnă că sunt pirați astrali. Îi urmărim și ne recuperăm proviziile.

— Înțeles!

— General Omogo! îl apelă Zaris pe comandantul mercenarilor sirusani.

— La ordin, domnule comandant!

— Aveți pierderi?

— Numai astronava de transport alimente, apă și medicamente. Au capturat-o și fug cu ea. Am distrus deja o astronavă gigant și avem câțiva prizonieri interesanți.

— Discutăm după terminarea luptei. Acum, îi urmărim și-i lovim fără cruțare, până abandonează prada.

— Așa voi face, domnule comandant.

— Orejona, mă recepționezi?

— Perfect, Zaris. Suntem în plină luptă cu o astronavă gigant. Ne-au capturat astronava de transport.

— Dacă n-o recuperați, va trebui să mâncați și voi carne de rov.

— Nu mă amenința, Zaris! îmi cunosc sarcinile și interesele. Orionele mele luptă cu disperare.

— Ține-mă la curent! Succes!

— Discutăm după luptă, Zaris.

— Generalul Daran, ce fac kaseii? se interesă comandantul escadrei.

— Luptă, Zaris. O luptă inegală, deoarece astronavele lor sunt de aproape zece ori mai mari decât ale noastre.

— Dar sunt mai puține. Distrugeți-le și recuperați rezervele noastre!

— Se face!

— Imperator Zigan, în ce poziție sunteți? îl întrebă Zaris pe șeful kobizilor.

— Am abordat o astronavă inamică și-am invadat-o. Ne

confruntăm cu giganți...

— Luptați cu tot curajul! Vă voi recompensa.

— Dacă scăpăm...

Zaris nu-l băgă în seamă. Începu să-și apeleze comandanții varangi: Roinar, Tamuz, Bander, Roles, Gema, Andras, Cucas. Toți erau deja angajați în luptă. Numai *Șoimul* din fruntea formației nu ajunsese încă la locul confruntării. Nu se făcea ca însuși comandantul escadrei să nu participe la înfrângerea agresorilor. Înfrângere și nimic altceva. Zaris nici nu lua în calcul altă posibilitate. Dacă nu-și recuperau proviziile, erau ca și morți. Numai un noroc chior i-ar fi putut salva, în eternul infinit întunecat din jur. Își părăsi fotoliul de comandant de escadră și se apropie de comandantul *Șoimului,* Belag. Acesta urmărea pe ecranul radarului punctele mari, ca niște ploșnițe grase, ale astronavelor dușmane. Degetele mâinii drepte se sprijineau pe clapeta de declanșare a rachetelor cu galgor. Înțelesese că numai un explozibil foarte puternic putea distruge astronavele gigant.

— Câte astronave inamice sunt? întrebă Zaris.

— Zece în luptă, una distrusă, una avariată grav și una invadată de kobizi, raportă Belag. Din păcate, ne-au capturat mai mult de jumătate din navele de transport. Le-au abordat și le-au ridicat pe punțile lor.

— Și? întrebă Zaris rece.

— Odată cu distrugerea astronavelor inamice, ne distrugem și rezervele noastre capturate.

— Da... Ai dreptate.

Zaris cugetă câteva clipe. Trebuia să ia o decizie care să asigure salvarea cât mai multor valori ale escadrei sale. Își formulă comanda în creier și apăsă butonul de legătură cu toți comandanții de astronave. Glasul lui ferm țâșni prin spațiul universal:

— Abandonați încleștarea! Înconjurați astronavele de transport și reveniți la vechiul curs de navigație! Sirusanii să rămână în ariergardă, să respingă orice nouă încercare de atac! Confirmați recepționarea ordinului!

Ascultă atent rapoartele și reveni lângă Belag. Acesta lansase două rachete în cel mai apropiat agresor și făcea manevra de schimbare a cursului.

— Încet! îi comandă Zaris. Să așteptăm să se refacă escadra

noastră!

Comandantul alcor urmări pe ecranul radarului refacerea formației sale. Își numără atent astronavele și constată, cu inima rece, că douăzeci și trei de nave de transport lipseau. Aceasta însemna mai mult de jumătate din proviziile și rezervele de material reproducător cărate de expediție. Nu era deloc bine, dar salvase tot ce se mai putea salva.

Zaris constată că dușmanii se adunaseră în formație unghiulară și-i urmăreau cu îndârjire. Continuarea luptei ar fi însemnat noi pierderi. Chiar dacă ar fi reușit să distrugă toate astronavele gigant, acțiunea lor n-ar fi fost un succes. Legea vieții universale era clară: numai supraviețuitorii sunt învingători. Ca atare, comandantul alcor dădu ordin de creștere a vitezei tuturor astronavelor sale. Urmări cum punctele groase ale astronavelor inamice dispăreau unul câte unul din ecran și numără navele sirusane de luptă. Erau cu două mai puțin decât la plecare. Bătălia fusese grea și nu se putea spune că o câștigase cineva. Și agresorii înregistraseră pierderi grele.

După câteva zile de marș, inamicii dispărură complet din raza de vizibilitate a radarelor. Zaris își permise câteva momente de relaxare. Pentru început, făcu bilanțul proviziilor și ordonă trecerea tuturor echipajelor pe rații de supraviețuire. Își sfătui subordonații să nu se alarmeze din această cauză, ci să privească raționalizarea ca o măsură de precauție, luată până la întâlnirea primei planete bogate în resurse vegetale și animale. După ce se asigură că ordinul său a fost acceptat de toți, comandantul ceru să i se trimită prizonierii, împreună cu lingviștii-psihologi de pe fiecare navă. Intenționa să-i interogheze pe *Șoimul,* să afle unde se afla cea mai apropiată lume ospitalieră.

Zaris servea masa împreună cu soția și fiul, când fu anunțat că grupul de prizonieri și translatori ajunsese pe *Șoimul.* Își întrerupse masa și merse direct în sala de conferințe, transformată temporar în închisoare. Încă din ușă, fu impresionat de statura prizonierilor. Aceștia aveau în medie doi metri și jumătate înălțime, purtau părul lung și, după trăsături, erau humanoizi destul de rasați. Numai doi prizonieri, un mascul și o femelă, se deosebeau de uriașii luptători echipați în uniforme negre. Aceștia erau de statură medie către mică și purtau costume dintr-un fel de mătase galbenă, formate din

tunică și pantaloni. Înfățișarea lor îi îndepărta de rasa humanoidă. Aveau fețe rotunjite, de culoare gălbuie și ochi imenși, de culoare verde-buratec, aproape fosforescenți. Nasurile lor se reduceau la simple orificii, gurile erau mici, iar urechile nu aveau pavilioane. Uriașii se adunaseră însă protector în jurul lor.

— Deci, avem de a face cu două rase, se adresă Zaris psihologilor-lingviști. Cei mici par din clasa superioară. Uriașii se comportă ca servitori-apărători ai lor. Vreau să-i chestionați cu rândul, zi și noapte, până ce veți afla de la ei care este cea mai apropiată planetă cu hrană și apă. De asemenea, să-mi aflați când și cum vom fi atacați din nou.

Comandantul mai aruncă o privire către prizonieri și-i lăsă în mâinile anchetatorilor. În timp ce trecea către ieșire, una din cele două ființe stranii îl prinse de mâneca costumului și-i adresă câteva cuvinte, într-o limbă ușor cântată. Zaris își adânci privirea în ochii imenși și simți că se pierdea într-o mare verde. Prizonierii posedau o forță hipnotică extraordinară. Își avertiză lingviștii-psihologi despre aceasta și plecă la îndatoririle sale. Nu era sarcina lui să descopere limbile în care vorbeau prizonierii, nici să le smulgă informațiile care îl interesau.

După câteva zile, translatorul alcor Ben îl anunță pe Zaris că una din cele două ființe stranii dorea să-i vorbească. Comandantul îi ordonă s-o aducă în planetariul pe care marcase noile constelații vizibile. Spre surprinderea sa, Ben veni însoțit de femelă, fapt ușor de recunoscut după glandele mamare foarte dezvoltate pentru statura ei mică. Ființa îl privi cutezătoare în ochi și-i comunică, prin Ben:

— Eu sunt Geda din rasa nasailor. Luptătorii voștri mi-au distrus astronava și ne-au capturat.

— Voi ne-ați atacat, îi aminti Zaris. Celălalt e soțul tău?

— Meg e soțul meu, dar nu are importanță. Eu sunt stăpâna cu drept de decizie. Așa e în rasa noastră: femeile conduc comunitatea.

— Atacă și jefuiesc astronave pașnice?

— În disperare de cauză, facem și așa ceva. Noi nu ne-am putut reface rezervele de hrană și apă de mai mult de trei sute de ani lumină.

— Puteați negocia cu noi...

— În acest spațiu infinit, nimeni nu e dispus să-ți dea ceva.

Trebuie să iei cu forța armelor. Numai cei puternici au dreptul să supraviețuiască.

— Sunteți cinici.

— Nu înțeleg cuvântul.

— Lasă, lasă! Uriașii care vă apără sunt humanoizi?

— Humanoizi inferiori, confirmă Geda. Noi i-am cules de pe planeta lor natală și i-am instruit ca luptători. Au însă obiceiul vostru: masculii comandă în familie. Toți participă însă la luptă.

— Sunt și femele printre ei? se miră Zaris.

— Sunt, dar le deosebești greu. Au mamelele foarte mici. Trebuie să le observi dezbrăcate, să fii sigur că sunt femele.

— Și din ce rasă sunt?

— Jerani. Așa am numit noi planeta lor.

— Mi-o poți arăta în spațiul stelar din acest planetariu?

— În dreapta acestei stele, se ascunde sistemul solar al jeranilor, indică Geda cu degetul.

— Și al vostru? insistă Zaris.

— Noi suntem cetățeni ai Universului, răspunse femeia. Mergem din constelație în constelație și răspândim rasa noastră, cum probabil faceți și voi.

— Noi am fost exilați din lumea noastră și căutăm un sistem solar potrivit, să ne stabilim. Nu suntem în expansiune.

— Să te cred? îl întrebă Geda pe Zaris. Toți humanoizii superiori sunt în expansiune.

— Și voi sunteți aproape humanoizi…

— Străbunii îndepărtați au fost humanoizi, recunoscu Geda. Noi am suferit mutații genetice ireversibile, datorită expunerii la radiațiile unor arme inamice. Asta s-a întâmplat în urmă cu circa un miliard de ani de-ai voștri.

— Ai cunoscut deja calendarul nostru?

— Am aflat aproape tot ce mă interesa despre voi, varangule. V-am înțeles limba din prima zi și am citit creierele interlocutorilor.

— Ești foarte sinceră cu mine…

— Ți-am citit creierul. Nu intenționezi să ne ucizi. Vrei să afli informații folositoare expediției tale. Ești îngrijorat deoarece colegii mei ți-au luat mai mult de jumătate din rezervele de hrană, apă și medicamente.

— Și de material reproducător, o completă Zaris, deloc șocat de dezvăluirile ei. Îmi poți arăta cel mai apropiat sistem solar

colonizabil de noi?

— Nu știu dacă există așa ceva. Aici, aici și aici sunt sisteme colonizate de nasaii noștri, îi arătă ea mai multe stele. Poate către est să găsiți lumi virgine.

— Cam la ce distanță?

— La minim o sută de ani lumină. N-ai altă opțiune, varangule Zaris. Mergi către est!

— De unde știu că nu mă înșeli, să mă duci într-o lume de-a voastră?

— Nu știi. Trebuie să simți. Tu ai capacitatea de a simți oamenii.

— Și escadra voastră?

— Nu vă mai urmărește. Au destule provizii să atingă următorul obiectiv din vest.

— Dar tu și soțul?

— Noi suntem morți pentru ei. Trebuie să mergem cu voi și să împărtășim aceeași soartă.

Zaris rămase câteva clipe pe gânduri. După aceasta, decise:

— Vă iert pentru că ne-ați atacat și ne-ați jefuit de rezerve. În schimb, tu și soțul tău veți rămâne pe această astronavă și veți relata navigatorilor noștri toate informațiile despre lumile din fața noastră.

— Ne convine. Ce faceți cu jeranii?

— Îi trimitem pe altă astronavă. Aici nu veți avea slugi. Veți trăi la fel ca noi. Dacă ne veți înșela, vom muri împreună.

— Eu sper să supraviețuim împreună, spuse femeia. N-am explorat niciodată zona din est, dar astrofizicienii noștri afirmau că ar conține o pluralitate de lumi noi.

— E o încercare disperată, o avertiză Zaris. Mai avem rezerve de hrană și apă pentru cel mult trei sute de ani lumină.

— Riscăm împreună. Voi vă rugați la zei să reușiți?

— Niciodată. Noi nu credem în ființe supranaturale nevăzute.

— Nici noi. Ne bazăm numai pe cunoștințele și puterile noastre.

— În regulă. Ben te va conduce la o cabină de pe această navă. Vei trăi împreună cu soțul, sub supraveghere.

— Ținând cont de ce s-a întâmplat între forțele noastre, mi se pare normal. Trebuie să vă câștigăm încrederea.

După plecarea femeii nasaie, Zaris chibzui mai mult timp. În fine, se decise. O apelă pe Orejona și o felicită pentru eficiența

cu care luptaseră femeile sale împotriva piraților.

— Laudele nu umplu burțile flămânde, comandante, replică oriona. Du-ne rapid către o planetă cu hrană și apă!

— Asta vreau și eu. Deocamdată, vă fac un dar.

— Ce?

— Niște humanoizi uriași. Majoritatea sunt bărbați. Îi păstrați, îi înmulțiți și-i folosiți cum vreți.

— Insinuezi că am putea avea relații cu ei?

— Sunt de o frumusețe perfectă, Orejona. S-ar putea să vă intereseze și ca bărbați.

— Ce prostii îți umblă prin cap, Zaris!

— Nu-mi umblă mie. Poate vouă?

— Trimite-mi masculii!

— Ți-i trimit pe toți, Orejona. Sunt buni muncitori și luptători. Ai sarcină să-i câștigi de partea noastră.

— Au fost luptătorii piraților?! descoperi ea.

— Doar nu i-am fabricat în eprubete? I-am capturat și-i vom îmblânzi. Te încumeți?

— Trimite-i!

— Succes, Orejona!

După ce chipul creol al orionei dispăru din ecran, comandantul convocă un echipaj de navetă. Le dădu sarcina să încarce prizonierii jerani și să-i transporte pe astronava Orejonei. Abia după aceasta, își îngădui momente de meditație asupra viitorului escadrei. Nu se grăbi să ia direcția est sugerată de Geda. Mai avea unele verificări de făcut.

*

Anii treceau și niciun sistem solar nu apărea în calea escadrei. După o sută și cincizeci de ani, Zaris începu să se întrebe dacă făcuse bine acceptând sugestia Gedei. Cei doi nasai, Geda și Meg, se integraseră în echipaj și sufereau la fel ca ei din cauza raționalizării severe a hranei și apei. Asta nu însemna nimic, însă. Cei doi mutanți nasai puteau să fi inițiat o acțiune de răzbunare, cu riscul vieților lor. Aveau firi atât de complicate, încât puteau fi bănuiți de orice răutate.

Abia după o sută și cincizeci și patru de ani de la lupta cu pirații nasai, navigatorii sirusani din avangardă zăriră un sistem solar. Explozii de bucurie izbucniră pe toate astronavele. Zaris permise trecerea de la viteza de croazieră la cea maximă, să ajungă mai rapid la lumina speranței lor. Deja, astrofizicienii

stabiliseră că aveau în față un sistem solar simplu, cu o stea centrală, înconjurată de trei planete. Era suficient ca pe una să existe hrană și apă...

Escadra ajunse la marginea exterioară a sistemului solar. Zaris marcă evenimentul în jurnalul de bord și boteză soarele local cu numele Lisa. În vechea limbă alcoră, acest cuvânt însemna salvare. Într-adevăr, savanții le dădeau speranțe de salvare. Ei calculaseră că prima planetă de lângă soare avea atmosferă similară celei de pe Tamira. Deci, concluzionaseră ei, ar trebui să întrețină forme de viață asemănătoare.

Exilații se pregăteau de explorarea planetei ca de o mare sărbătoare. Se grăbiră s-o numească Rinda, adică, pământ roditor. Toate flotilele își pregătiseră navete de explorare și de transport al alimentelor. Expediționarii se și vedeau scăpați de chinurile raționalizării severe. Nici măcar n-au mai trimis obișnuitele sonde de explorare la sol. Într-o dimineață pe care ei o considerau de bun augur, s-au ridicat cu un stol de navete și au plecat glonț către planeta Rinda. Din depărtare, arăta foarte atractivă. Trei continente se scăldau în oceanul planetar. Detectorii le arătau prezența masivă a vegetației, un semn cât se putea de bun. Savanții escadrei erau capabili să transforme aproape orice vegetal în hrană. Cât despre apă, nu mai încăpea îndoială: era din belșug.

Naveta veganilor pătrunse prima în atmosferă. În scurt timp, Zaris, care le ținea urma cu o navetă alcoră, auzi glasul alarmat al comandantului Mikal:

— Opriți-vă la limita atmosferei! Gradul de iradiere al planetei este foarte ridicat. Pericol! Opriți-vă!

Naveta vegană se zărea ca un punct în creștere. Se înapoia cu toată viteza posibilă. Celelalte navete se opriră ca un stol de rândunele. Se roteau ușor la limita atmosferei. Zaris simțea cum în sufletul lui se prăbușeau munți de speranță. Atât de aproape de salvare și atât de mare era grozăvia...

Navetele făcuseră cale întoarsă și Zaris convocă sfatul comandanților de flotile. Mai avea o speranță, dar foarte firavă: savanții puteau decontamina apa și hrana adusă de pe Rinda. Aceasta presupunea să se trimită echipaje vaccinate și îmbrăcate în costume speciale, rezistente la radiații. Dezbaterile pro și contra acestei variante durară mult. Speranța rămânea firavă. Savanții puteau decontamina numai materii iradiate cu

galgor. Ei nu cunoscuseră alt material fisionabil. Dacă planeta era iradiată cu alt material, nu se putea face nimic. În final, căzură de acord ca fiecare flotilă să trimită câte o singură navetă, cu aparate de analiză a radiației. Dacă decontaminarea se dovedea posibilă, urmau să facă planul de exploatare a planetei.

Zaris plecă dezamăgit de la teleconferință. Simțea că speranța îi scăpa printre degete, ca firele de nisip. În fața centralei de comandă, dădu cu ochii de Geda. Ghici imediat că femeia îl aștepta și-o întrebă direct:

— Știai ce e pe planeta Rinda?

— Nu, dar e dreptul vostru să ne bănuiți. Vă propun să mergem și noi în explorare.

— Cu ce ne-ar ajuta prezența voastră?

— Dacă iradiația e de kalgarit, noi putem trăi în ea fără probleme.

— Și?

— Voi aflați ce material produce radiația și-i căutați antidotul. Mai știți ceva înafară de kalgarit?

— Unii non-humani foloseau uranit. Încă nu-i știm compoziția.

— Nici noi. Ne luați pe planetă? Suntem detectoare vii.

— Bine, acceptă Zaris. Mergeți la comandantul navetei, să vă pregătească.

— Mulțumesc! Nu vei regreta.

Zaris dădu din cap a lehamite și plecă să se pregătească de explorare. Ținea să vadă cu ochii săi situația de pe Rinda. Știa că radiațiile naturale erau foarte rare în Univers. Deci, cineva produsese cumva acea iradiere masivă a planetei.

*

Navetele de explorare atinseră solul în partea de est a continentului central. Transportoarele ieșiră pe trapă. Exploratorii echipați în costume antiradiație pășeau greoi în urma lor. Nimic din jur nu indica grozăvia care îi speriase. Vegetația creștea abundentă și ciripit de păsări se auzea dinspre junglă. Savanții începură testele, în timp ce exploratorii le aduceau diverse vegetale și insecte, pentru probe. Zaris înaintă cu greutate până la marginea fluviului care curgea în ocean. Observă buștenii pe care îi căra apa mâloasă și trase concluzia că în amonte plouase. Deci, fenomenele naturii nu păreau deloc influențate de vreun accident nuclear.

Se întoarse la grupul de fizicieni, grăbit să cunoască rezultatele testelor. La vederea comandantului, șeful echipei de cercetare ridică neputincios din umeri:

— Uranit. Nu avem posibilități de decontaminare.

— Eram obligați să încercăm. Strânge-ți laboratorul mobil, să plecăm!

În inima cutezătorului alcor se strecurase o îndoială. De mic, fusese instruit să privească Universul ca un imperiu al legilor sigure. În ultimul timp, descoperise că hazardul juca un rol prea mare în viața lor. Zaris știa să domine multe fenomene, dar nu și norocul. Își ocupă locul din dreapta pilotului și făcu apelul echipei de explorare. Meg și Geda lipseau.

— I-a văzut cineva pe nasai? întrebă el, stăpânindu-și emoția.

— Au plecat în direcția junglei, răspunse un explorator.

— Luați un transportor și căutați-i! ordonă Zaris.

În sinea lui, simțea că făcea un lucru inutil. Mai mult ca sigur, cei doi nasai i-au păcălit de la bun început. *Au vrut să se răzbune ori să se întoarcă pe planeta lor,* gândi Zaris privind echipa plecată după cei doi dispăruți.

Scotocirile durară mai mult de o oră, fără niciun rezultat. Zaris ar fi insistat să continue, pentru a-i găsi și judeca pe cei doi nasai. Chemarea lui Mikal veganul îi îndreptă atenția în altă parte, însă.

— Zaris, trebuie să vii aici! strigase veganul excitat la culme. Te vei lămuri ce se întâmplă cu noi.

Comandantul dădu ordin de suspendare a cercetărilor și se îmbarcare. După aceasta, îi indică pilotului direcția de zbor către gruparea vegană. Făcu toate acestea ca un automat. În mintea lui, vuia furtuna. Era convins că nasaii îl abătuseră de la drumul bun cu cel puțin o sută și cincizeci de ani lumină. Avea suficient combustibil să revină la vechiul curs, însă hrană și apă…

— Un oraș distrus complet, îl avertiză pilotul.

Zaris aruncă o privire. Între două culmi de munți, se întindeau șiruri de ruine. Naveta veganilor se zărea ca o jucărie, pe un loc golaș. Alcorii coborâră către ruine, cu presimțirea unei mari nenorociri. Când ieșiră din navetă, ochii lor întâlniră mormane de schelete umane. Oamenii aceia muriseră în scurt timp, înainte de a părăsi orașul.

— Război nuclear, comentă Mikal, când îl văzu pe Zaris. Fizicienii apreciază că a avut loc în urmă cu vreo mie și două

sute de ani.

— Nasaii ne-au înșelat, îi dădu Zaris vestea proastă. Ne-au adus pe planeta lor de baștină.

— Vor muri și ei…

— Au dispărut din echipaj. Ne-au atras în capcană și s-au topit.

— Nu au cum rezista. Totul în jur este iradiat. Apele, vegetația, clădirile, pământul… Toate răspândesc moarte.

— Ne-au spus vegherii că în această zonă trăiesc humanoizi războinici.

— Nu are rost să regretăm, îl îmbărbătă Mikal. Urcăm pe astronave, sondăm spațiul și căutăm alt sistem solar.

— Să mai vedem odată planeta, de la joasă înălțime, ceru Zaris.

Cele două navete decolară și luară curs pe firul văii. După câteva sute de kilometri, descoperiră un nou oraș distrus, chiar în inima junglei. Puncte mici, în mișcare, le atraseră atenția. Coborâră până la câțiva metri de sol și observară grupuri de oameni aproape goi fugind din calea lor.

— Mutanți adaptați la radiații, comentă Zaris. Geda și Meg știau exact situația.

— Poate că au și vreun refugiu ascuns, își dădu Ben cu părerea.

— Poate. Sunt niște ființe malefice greu de citit.

În continuare, descoperiră resturile unei astronave gigant. Coborâră până lângă ea și o cercetară minuțios. Nu încăpea nicio îndoială că era identică cu cele care îi atacaseră.

— Istoria se reface din fragmente, murmură Zaris. Nasaii au fugit de pe planeta lor distrusă de război nuclear și au devenit, la rândul lor, pirați. Unde mergeau, însă?

— Nu ne mai batem capul cu problemele lor, propuse Mikal. Plecăm urgent din acest loc al morții.

— Unii humanoizi trăiesc în acest mediu, cugetă Zaris.

— Dar sunt sălbatici și bolnavi, argumentă Mikal. Câte generații au murit, până ce s-a ajuns la acești mutanți rezistenți la radiații?

— Bine, plecăm, acceptă Zaris. Poate că jeranii ne vor spune ceva despre grozăvia de aici.

— N-au cum s-o cunoască. Ei sunt efemeri. Au trecut mai mult de o sută douăzeci de generații de când străbunii lor au plecat

de aici cu nasaii.

— Poate au rămas legende…

— În sfârșit, vedem. Să plecăm înainte de a ne contamina!

Cele două echipaje se îmbarcară pe navete și luară direcția către escadră. De îndată ce Zaris ajunse la bordul *Șoimului,* intră în planetariu. Studie gânditor poziția stelelor deja identificate și-și imagină un nou curs, pe bază de intuiție. Mai avea la dispoziție circa o sută și cincizeci de ani pentru a găsi o lume ospitalieră. Timpul presa cumplit iar raționalizarea rezervelor de hrană și apă era chinuitoare.

Urcă în centrala de comandă a escadrei și comunică comandanților de flotile noul curs, către nord-est. Glasul nu-i tremură când dădu ordinul, dar îndoiala mușca din el crâncen. Ar *trebui să învăț de la vegheri, își spunea el. Să iau o planetă chiar golașă, să o modelez conform necesităților noastre…* Se scutură de gânduri și verifică direcția de marș a escadrei. Era cea indicată de el. *Sper să fie norocoasă,* își încredință Zaris soarta în mâna hazardului. Privi gânditor la spațiul înstelat și își spuse cu ciudă în gând: *Atâtea sisteme solare și niciunul pentru noi*? *Chiar vom pieri în infinitul universal*?

*

Anii începură să curgă din nou la fel de plați și fără evenimente. Exploratorii reduseseră la maxim rațiile de hrană și apă. Acestea abia reușeau să întrețină funcțiile vitale, fapt pentru care mulți se îmbolnăviră. Medicamentele erau aproape ineficiente. Cel mai potrivit medicament ar fi fost hrana naturală, dar nimic nu se zărea în întunericul etern.

Zaris își surprinse soția hrănindu-și pisica din rația ei și așa mică.

— Te distrugi, îi spuse el mohorât.

— N-o pot lăsa să moară de foame.

— Poate că va trebui să consumăm și noi animalele de companie. Legea vieții ne obligă să luptăm până la capăt pentru ultima suflare din noi.

— Tu ești cutezător și demn. Nu vei abandona morala umană, dragul meu. Mai bine morți, decât decăzuți în mediul inferior.

— Dacă, în următorii cincizeci de ani lumină, nu întâlnim o planetă cu condiții de trai, vom începe să murim. Cei slabi vor cădea primii. Vom sacrifica rovii și-i vom consuma, la fel ca reptiloizii.

— Nu! se revoltă Deira dezgustată. Rovii posedă rațiune. Noi nu suntem canibali!

— Imaginez toate posibilitățile de supraviețuire măcar a unui nucleu din expediția noastră.

— Te topești pe picioare, Zaris. N-ai ajuns nici la jumătatea vieții și părul a început să-ți albească.

— Grijile, Deira. Douăzeci de mii de humanoizi și vreo zece mii de rovi depind de intuiția mea.

— Și nu mai ai încredere în ea? Să-ți administrez niște antidepresive, să poți privi mai calm situația?

— Fără droguri, Deira! E o luptă crâncenă între întunericul etern și mintea mea. Trebuie s-o câștig în mod rațional. Trebuie să vă duc pe planeta vieții. După aceea, nu mai are importanță dacă voi trăi sau voi muri.

— Gândește-te la fiul nostru Ragnar! Deja, se apropie timpul să-și întemeieze o familie. Și-a găsit o alcoră frumoasă...

— Toate visele noastre sunt zadarnice, Deira. Voi îndrăzni să visez din nou după ce voi întâlni un sistem solar ospitalier.

— Tu ești comandantul escadrei, Zaris. Tu trebuie să întreții flacăra speranței în sufletele disperate ale celor pe care îi conduci.

— Bine, iubita mea. Dă-mi medicamente de întărire a psihicului!

Zaris înghiți pilulele oferite de Deira, apoi se lăsă pe marginea patului ei:

— Voi cuceri o nouă lume, chiar de-ar fi s-o smulg din mâinile altora!

— Zaris, bagă de seamă ce gândești!

— Disperarea naște monștri, șopti el. Strânge-mă în brațe, iubita mea soție! Trezește omul din mine, căci simt că mă pierd!

Deira îi prinse capul în brațele ei moi și-l trase către sânul ei, ca pe un copil. Bărbatul ei trecea printr-o criză de disperare și ea trebuia să-l ajute. Adormiră îmbrățișați, ca în vremurile bune.

*

Oamenii începuseră să moară de sete și foame. Shang Di ceru o teleconferință cu șefii de flotile și propuse creșterea rațiilor. Zaris îl ascultă posomorât. Parcă el n-ar fi vrut să le crească? Nevoia îi asuprea însă teribil. Chiar și cu minusculele rații, nu puteau rezista mai mult de șaptezeci de ani lumină. Piratii nasai îi împinseseră într-o situație îngrozitoare. Un singur lucru îl mai

însenină pe Zaris: niciun alt comandant de flotilă nu se ralie poziției căpeteniei shange. Toți înțeleseseră că Zaris făcea ce trebuia făcut. Prelungea agonia, dar și speranța. Oricând, o lume nouă putea apărea în fața lor. Trebuiau să întrețină viața oamenilor cât mai mult posibil.

Zaris le ascultă punctele de vedere, apoi vorbi simplu:

— Mă doare pentru fiecare om din escadra noastră care moare de inaniție. Nu pot risca viața tuturor pentru viețile celor mai slabi, însă. Vom continua să supraviețuim cu rațiile de întreținere. Dacă ele se vor epuiza înainte de a atinge o planetă vitală, vom consuma o parte din materialul reproducător vegetal. Vă supun analizei posibilitatea ca, în disperare de cauză, să sacrificăm cei aproape zece mii de rovi din escadră. Nu sunt humanoizi și unele populații îi consumă în mod curent.

Discuțiile luară avânt. Argumente pro și contra soluției avansate de Zaris se schimbau cu viteză. Bătrânul varang Tamuz din sistemul solar Mizar apelă la un calcul pragmatic:

— Dragi camarazi, cred că ne grăbim, înfricoșați de foame. Dacă am consuma toți rovii, ne-am prelungi agonia cu un an. Ce înseamnă un an, când noi navigăm de atâta timp? Nimic. Aveți dreptul să procedați cum vreți cu rovii voștri. Noi, mizarii, nu ne vom atinge de ei. Dacă soarta noastră va fi să pierim de foame, în infinitul universal, o vom accepta. Când voi împărți ultimele rații, voi da fiecărui membru al echipajului și câte o pilulă cu otravă. Astfel, vom muri demni.

Tăcerea se lăsă pentru câteva secunde. Zaris reluă discuția:

— Nu vreau să vă influențez decizia finală. Noi, alcorii, respectăm scânteia de rațiune din rovi. Nu-i vom consuma niciodată. Noi i-am produs prin inginerie genetică și știm exact ce am ascuns în creierele lor. Așa efemeri cum sunt, vor deveni o rasă rațională, prin evoluție îndelungată.

Comandanții șovăiau. Până la urmă, hotărâră să amâne decizia finală pentru mai târziu, când vor ajunge la ultimele rații de hrană și apă.

*

Zilele și anii curgeau cumplit. Astronavele lunecau prin infinit, uriași tăcuți. Oamenii de pe ele se târau ca niște umbre, la limita puterilor. Majoritatea dormeau aproape tot timpul, să-și conserve energia. Numai navigatorii se schimbau periodic, asigurând menținerea cursului de zbor. Zaris făcea naveta între

cabină și centrala de comandă. Deira căzuse bolnavă și încerca s-o ajute. Oasele feței îi împungeau pielea, de se observa craniul de sub ea. Viteazul alcor o hrănea în stare de inconștiență, din propria rație. Nu acceptase nimic în plus față de ceilalți membri ai echipajului. Doar medicamentele energizante din rezerva Deirei erau secretul forței sale.

După ce-și îndeplinea îndatoririle de soț, Zaris se instala pe fotoliul său din centrala de comandă și privea dușmănos întunericul care îi înconjura. Ochii săi căutau cu încăpățânare scânteia de lumină a lumii de vis. Când dezamăgirea îl cuprindea, o alunga cu un raționament rece: *Tot ce se naște trebuie să moară la un moment dat.* Așa, cu moartea în suflet, își conduce escadra de umbre către o lume care refuza să se arate.

După vreun an, boala îl atinse și pe Zaris. Se clătina pe picioare și gândea cu greutate. Era însă conștient de misiunea sa. Ca atare, ordonă ca o infirmieră să stea cu soția sa, iar el rămase în centrala de comandă, întins pe un pat. De acolo, continua să-și însuflețească echipajul. În mod ciudat, slăbiciunea bolii îi întărise convingerea că lumea din vise era din ce în ce mai aproape.

La un moment dat, Zaris se scufundă într-un somn letargic vecin cu moartea. Zăcu câteva zile într-un fel de vis pe care nu și-l putea explica ulterior. Când se trezi, observă că Belag preluase comanda *Șoimului.* Toți îl considerau deja mort. Se ridică pe marginea patului și rosti cu glas sigur:

— Dublați rațiile de alimente și apă! Suntem aproape de un sistem solar locuibil.

Navigatorii îl priviră cu neîncredere. El se ridică în picioare și merse ca un somnambul până la ecranul din fața centralei de comandă. Îl privi îndelung, apoi se întoarse către oamenii săi:

— Executați ordinul! Rații duble! Comunicați tuturor comandanților de flotile vestea cea bună!

Navigatorii se frământau nehotărâți. Zaris era încă formal comandant. Starea lui însă nu era cea mai potrivită pentru a lua decizii importante. Belag îi scoase din încurcătură. Începu să transmită ordinul către comandanții de flotile.

— Spune-le că, în curând, vom zări sistemul nostru solar! insistă Zaris. Rațiile sunt de importanță secundară. Ei au nevoie de speranță, mai mult decât de hrană și apă.

Belag îi execută întocmai porunca. Începuse să creadă și el că Zaris simțise ceva neobișnuit.

— Alte ordine, domnule comandant? întrebă Belag.

— Schimbă cursul cu cincizeci de grade către nadir! Verifică dacă toată escadra te urmează! Asigură-te că toți membrii echipajului au aflat că am scăpat și au primit rații duble!

— Am înțeles!

— Eu plec să-mi văd soția. Mâine, adunăm astrofizicienii, să citească condițiile de viață din noul sistem solar.

Zaris plecă sprijinindu-se de pereți. În urma sa, Belag gândi: *Dacă nu e nebun, e un geniu.* În situația dată, nu prea avea importanță care din cele două variante era adevărată. Echipajele puteau trăi cel mult zece ani lumină cu rații normale. După aceea…

Comandantul alcor ajunse cu mare greutate în cabina sa. Deira zăcea galbenă și transpirată. Abia mai respira. Zaris o trimise pe infirmieră după rațiile noi de alimente și apă. El luă loc lângă soție și-i prinse mâna dreaptă în palmele lui fierbinți.

— Deira, mă auzi?

Buzele femeii se mișcară, dar niciun sunet nu se auzi. Zaris continuă ca în transă:

— Am găsit lumea noastră, iubito. Ne apropiem de ea. Nu ai dreptul să mori acum! Înțelegi?

Deira mișcă din nou buzele, fără a reuși să vorbească. Zaris îi prinse capul în palme și-i șopti cât putea mai hipnotic:

— Ne apropiem de lumea din visele noastre. Chinurile s-au terminat.

Buzele crăpate de sete se mișcară din nou. O sămânță de viață mai pâlpâia în soția lui. Trebuia s-o prefacă în flacără, s-o smulgă din ghearele morții.

Infirmiera sosi cu alimentele. Zaris o ajută să hrănească soția. Își aminti de energizantele din sertar și le căută.

Sertarul era gol. Cineva la fel de disperat ca ei își însușise medicamentele. Oricum, nu mai avea importanță. Comandantul alcor își înghiți rația sa și se întinse pe pat lângă soție. Își simțea sângele pulsând mai vioi în trup. Viața revenea tiptil în organismul care ajunsese până în frontiera morții.

După câteva ore de somn, Zaris se trezi mai înviorat. Sări din pat și-și privi soția. Deira deschisese ochii. Glasul ei slab abia putea fi auzit:

— Dragule, m-ai mințit, să mor împăcată?

— Nu te-am mințit, iubita mea. Toate echipajele primesc hrană și apă. Suntem aproape de lumea noastră.

— De lumea copiilor noștri...

— Și de a noastră, Deira. Curaj! Însănătoșește-te așa cum știi tu!

— Mi-ai dat deja putere, Zaris. Aș mesteca o frunză crudă, de orice.

— Mă duc să-ți aduc.

Zaris porni direct către seră. O găsi complet goală. Până și cioturile de varză fuseseră roase. *Foamea, setea și disperarea pot transforma oamenii în bestii,* descoperi el. *Și-mi trebuie o frunză...* Porni de-a lungul peretelui de sticlă, cu ochii în jos. O salată nu mai mare decât o unghie se străduia să se ridice. Zaris o culese cu un soi de evlavie. Își continuă cercetarea, dar nu mai găsi nimic. Înfometații mâncaseră tot și nu plantaseră nimic în loc. Porni înapoi către cabina sa, cu sălățica între degete. Era mai mult decât nimic. Era un strop de viață.

*

Dimineața, Zaris se prezentă la postul său. Era sigur că șefii de flotile îl vor căuta, pentru lămuriri. Nu se înșelă deloc. Aceștia îl căutară, rând pe rând, să afle din gura sa adevărul. Zaris se strădui să-i contamineze cu optimismul său. Conta și pe faptul că rațiile duble aveau nu numai rol energizant, ci și psihologic. Oamenii simțeau că reveneau la normal. Le ordonă tuturor Comandanților de flotile să-și pună astrofizicienii să sondeze spațiul pe direcția lor de mers. Acolo, la mai puțin de un an lumină, trebuia să existe un sistem solar, susținea el. Comandanții nu știau ce să creadă despre această revelație. Putea fi numai un vis născut din delirul unui bolnav. Îi răspunseră însă politicos și trecură la îndeplinirea sarcinilor trasate.

Întreaga zi, comandantul așteptă verdictul astrofizicienilor. Îi auzea prin stații cum se consultau, dar nu se grăbea să le asculte opiniile separate. Voia decizia finală. Acesta veni abia seara târziu, prin gura șefului tuturor astrofizicienilor din escadră:

— Avem în față o stea nouă, în vârstă de circa trei miliarde de ani. E posibil să aibă mai multe planete calde și reci.

— Le are cu siguranță! replică Zaris îndârjit. Comunicați

informația tuturor expediționarilor, să se bucure!

Comandantul rămase pe loc, ascultând comunicatul transmis prin stații. Auzi urale sporadice și slabe. Exploratorii erau prea slăbiți să se bucure din plin. Se vor *bucura mai târziu,* își spuse el și lăsă astronava în seama navigatorilor. Pe drumul către cabina sa, fu întâmpinat de mai mulți alcori de ambele sexe. Arătau ca niște cadavre mumifiate, însă bucuria și speranța le străluceau pe fețe. Toți îl atingeau și-i mulțumeau cu lacrimi în ochi. Îi cereau să confirme cele auzite. Până la cabina sa, Zaris repetă de câteva zeci de ori comunicatul. Nu-l deranja defel cererile corasialilor săi. Dimpotrivă, repeta știrea cu plăcere, câștigând tot mai multă încredere în victoria vieții.

Deira îl văzu strălucind de bucurie și încercă să se ridice în capul oaselor. Nu reuși, așa că-i vorbi din poziția culcată:

— Ești sigur, Zaris?

— Foarte sigur, iubito. Îți pun la picioare o lume. Ridică-te de pe patul de suferință!

— Mă voi ridica curând. M-ai convins și pe mine.

— Specialiștii au confirmat intuiția mea. Nu mai trebuie să conving pe nimeni.

— Ba da, Zaris. Trebuie să probezi că steaua nouă are planete locuibile.

— Le are cu siguranță! rosti Zaris. Trebuie să le aibă.

— Dacă spui tu…

— Sunt sigur de ce spun, Deira. Lumea de vise e la câțiva pași. În mai puțin de un an, vom coborî pe planeta noastră.

Chiar era sigur de ce spunea. Vedea aievea o planetă bogată și înfloritoare. Se culcă cu ea în gând, să mai viseze și de bine.

Surprizele planetei Var (Marte)

Astronavele escadrei înaintau triumfătoare prin spațiul universal, cu noul soare în prova. Mai aveau doar câteva zile până la limita sistemului solar salvator. Echipajele reveniseră la viață, grație exploziei de speranță și hranei abundente. Câteva sute de expediționari rămăseseră însă în urmă, îngropați în întunericul etern. Ei constituiau tributul de viață pe care expediția îl plătea la intrarea în lumea nouă. Toți știau că nu fuseseră loviți de zeii din legendele străvechi ori de un destin potrivnic. Pirații nasai le afectaseră evoluția normală. Din

această cauză, navigau cu vigilență sporită. Zi și noapte, posturile de luptă erau asigurate cu servanți gata să respingă un eventual atac.

Astrofizicienii le dăduseră vești bune. Nu mai puțin de zece planete se roteau în jurul soarelui tânăr, pe care ei l-au botezat Sol, ceea ce în limba vegană însemna foc viu. Cel puțin două planete, a treia și a patra de la Sol către exteriorul sistemului, prezentau condiții propice vieții. Urmau numai să aleagă, funcție de situația observată pe teren. În aceste condiții optimiste, Zaris încălcă interdicția Supremului Consiliu și luă legătura cu guvernatorul Kores de pe planeta natală.

— Anunță-i pe varangi că am găsit lumea în care vom dezvolta o nouă civilizație! îl rugă el, după saluturile de rigoare. Să se bucure toți că n-am pierit în întunericul universal.

— Ne puteți vedea, Zaris? se interesă Kores.

— Vă vedem perfect, către zenit.

— Înseamnă că ați navigat către nadir…

— O bună bucată de timp, am rătăcit fără speranțe. Apoi, am luat direcția bună. Avem în față un sistem solar locuibil și în jur, o pluralitate de lumi. Poate că ne vom crea propria alianță de civilizații humanoide.

— Nimeni din Alianța Civilizațiilor Humanoide n-a mai ajuns acolo.

— Noi suntem pionierii. Notează coordonatele, pentru cei care vor să ne urmeze!

Kores ascultă informațiile despre poziția lumii noi, apoi le ură mult succes. Legătura vocală se întrerupse și Zaris privi din nou către sistemul soarelui Sol. Trebuiau să pătrundă către inima lui, spre cele două planete locuibile. De data aceasta, cu toată escadra, nu numai cu navete de explorare. De jur-împrejur, se zăreau alte sisteme solare vii. Își atinsese visul. Ajunsese într-o pluralitate de lumi, în care putea organiza o mare frăție astrală.

— Geea, șopti el. Acesta va fi numele tău, planetă norocoasă!

Nici n-o văzuse de aproape, dar o și visa cu ochii deschiși. O strângea în brațe fericit, ca un copil, jucăria mult visată. Se înăbușea de preaplinul fericirii sale. Plecă spre cabină, să-și împartă bucuria victoriei cu soția. Numai ea îl putea vedea în această stare euforică. Pentru toți ceilalți, el trebuia să rămână comandantul rece și calm. Deira îl ajutase în momentele de slăbiciune. Era cazul să se și bucure după calvarul prin care

trecuse.

*

Zaris stătea adâncit în gânduri, pe fotoliul său de comandant de escadră. Mii de vise creatoare îl frământau. Începuse să creadă că întâlnirea cu vegherii nu fusese întâmplătoare. Trebuia să-și organizeze și el lumea după modelul lor.

— Domnule comandant, pătrundem în sistemul Sol, îl anunță navigatorul șef.

Alcorul tresări, trezit din vise. Se ridică și-și lipi ochiul de telescop. O planetă urâțică, cenușie, de mici dimensiuni, se rotea exact sub ei. Era primul mesager al vieții din sistemul Sol.

— Cu toată viteza, către a patra planetă! ordonă Zaris. Acolo vom face escală.

Se întoarse la postul său de comandă și-și felicită toți șefii de flotile pentru intrarea în lumea nouă.

— E lumea noastră, a tuturor, sublinie veșnicul cârcotaș Shang Di. Nu numai a varangilor.

— Vom locui-o în comun, rosti Zaris împăciuitor.

— Vom împărți-o, comandante! replică Shang Di. Așa ne-a fost înțelegerea.

— Desigur, cei care vor dori să-și revendice teritorii rasiale nu vor fi împiedicați s-o facă. Eu speram într-o metisare rapidă a raselor noastre.

— E prematur să visezi așa ceva, Zaris. Avem încă obiceiuri și interese rasiale diferite.

— Prea bine, Shang Di. Vă voi lăsa să alegeți cel mai atractiv teritoriu.

— Așa îmi placi, comandante.

Shangul dispăru din ecranul holovizorului și Zaris reveni la preocupările sale. Își activă agenda electronică și începu să-și organizeze sutele de idei care îi umblau prin cap.

Le ierarhiză în ordinea oportunității lor, apoi începu să le completeze rapid, cu noi și noi idei. Avea în față o sarcină uriașă. Trebuia să organizeze o lume din câteva grupuri rasiale cu preocupări și interese contradictorii. Să vedem planetele! își spuse el într-un târziu și închise agenda.

Planetele se arătară însă numai după vreo zece zile de marș. Prima zărită, a patra de la Sol, fu botezată Var, în amintirea Varangei natale. Aparatele de observare relevau un uscat imens, punctat cu mici lacuri sau mări. Uscatul era însă înverzit

în mare parte, iar sondele trimise identificară o atmosferă respirabilă.

— Facem escală, hotărî Zaris. Fiecare flotilă să-și pregătească un echipaj de navetă, pentru explorare! Gata de plecare, peste trei ore!

Comandantul alcor plecă în cabina sa, să ia o masă civilizată și să-și bucure soția, încă suferindă. Din ușă, o anunță:

— Planeta Var e locuibilă.

— Perfect? se interesă Deira.

— Perfecțiune nu există, draga mea. Proporția de bioxid de carbon din aer e cam ridicată iar gravitația e cam scăzută. În orice caz, organismele noastre se pot adapta la aceste condiții. Important e că e o planetă acoperită de vegetație.

— Vegetație, șopti Deira cu nostalgie. Vreau să văd și eu! Mi-e cumplit de dor de vegetația luxuriantă de pe Hanab.

— Îți voi aduce imagini, o asigură soțul. Îți voi aduce chiar și câteva plante și fructe.

— Ar fi plăcerea vieții mele…

Zaris își îmbrățișă soția și o rugă încet, la ureche:

— Fă-te bine! Avem mult de muncă.

— Viața ta e munca, Zaris. Toți alcorii sunt obsedați de creație.

— Da, Deira. Munca ne produce plăceri mai rafinate decât consumul de amber.

— Mai bine ai consuma amber și te-aș vedea mai des.

— Ne vom vedea foarte des, Deira. Vom trăi și vom munci pe pământ solid, în spații deschise. Privațiunile de pe astronavă vor dispărea.

— Așa să fie, iubitul meu!

Deira își văzu soțul plecând și oftă ca o simplă alcoră. Își pierduse obiceiurile de vegană rafinată și rece.

*

Navetele de explorare înconjurau planeta Var, pentru observarea de ansamblu. Axa ei de rotație avea o înclinare de circa douăzeci și trei de grade față de Sol. Ambii poli erau acoperiți de calote de gheață. Restul uscatului era pătat cu vegetație. Câțiva vulcani activi împrăștiau nori de fum iar mai multe cratere punctau terenul din loc în loc. Linii subțiri, ce păreau râuri, se întindeau din culmile muntoase către văi și lacuri.

— Practic, e un singur continent, concluzionă Zaris. Aterizăm în zona lacurilor centrale! Noi, primii!

Una câte una, navetele exploratorilor coborau prin atmosferă către terenul ales de Zaris. La atingerea solului, săriră imediat din navete, pe iarba verde, bucurându-se ca niște copii. Pomi și arbori se întindeau de pe malul lacului către vest. Gravitația mai scăzută decât pe planetele natale îi făcea să se simtă ușori și liberi. Înaintau cu salturi mari, către oglinda de apă. Atâta apă și ei răbdaseră de sete cumplită, ani în șir! Chimiștii își desfăcură trusele de analize și constatară că apa era potabilă. Zaris lepădă orice reținere. Își scoase casca și luă apă în pumni. Bău cu o satisfacție pe care n-o cunoscuse decât în vremuri de restriște. Apă, aer, vegetație... Nu se zăreau, însă, animale. Nici măcar insecte nu păreau să trăiască pe planeta Var. Comandantul verifică încă o dată gradul de iradiere și se convinse că nu era deloc periculos. Ca atare, își întrebă specialistul:

— Unde sunt animalele, biologule?

— Microorganisme, deocamdată. Atât în apă, cât și în pământ. Vom vedea ce găsim în păduri.

— Poate e o planetă prea nouă să-și fi diversificat fauna?

— Poate. La fel de posibilă e și o colonizare anterioară, care n-a dezvoltat fauna.

— Adică, am putea întâlni locuitori?

— Posibil. Poate ceva mai subțiri și mai înalți decât noi, datorită gravitației mai reduse.

Zaris dădu ordin exploratorilor să se îmbarce în transportoarele blindate și să se pregătească pentru un eventual atac. Își ocupă locul în primul transportor, lângă conducător și-i arătă pădurea din față:

— Către ea! Pătrunzi pe sub arbori, cu aceeași viteză!

Primul lucru care îi atrase atenția lui Zaris era faptul că pomii și arborii creșteau împreună, în neorânduială. Aproape sigur, nu aveau în față o livadă întreținută de mână de om, ci un rod spontan al naturii. Această părere i se întări, când conducătorul opri transportorul sub coroanele imense ale arborilor. Fructele din pomi erau mici, cum nu mai văzuse decât pe planete sălbăticite. Zaris își aminti de promisiunea făcută soției și coborî din vehicul. Culese câteva merișoare nu mai mari decât o nucă și le puse în buzunarul de la piept. După aceasta, își chemă botanistul din echipă și-i arătă fructele:

— De ce sunt atât de mici?

Specialistul studie un fruct, apoi, pomul gros și rămuros.

— E o specie sălbatică, explică el. Se înmulțește prin semințe răspândite de animale, păsări ori vânt. Nu e cultivat de ființe raționale.

— Și cum a ajuns aici?

— Posibil prin degenerarea și sălbăticirea unui măr normal, cultivat de cineva.

— Bine. Mergem înainte.

Zaris sări din nou în transportor și acesta își căută drumul prin pădurea deasă. Un animal cu blană, asemănător cu o capră, le fulgeră prin față. Biologul îl anunță, din trapa deschisă prin care făcea observări:

— Insecte și animale, domnule comandant. Circuitul natural e complet.

— E îmbucurător, replică Zaris. Continuă observarea!

După vreo jumătate de oră de mers prin pădurea mixtă, un soi de mușuroi înalt de aproape zece metri le apăru în cale. Conducătorul îl depăși prin ocolire și se pregătea să accelereze din nou.

— Un moment! îl opri Zaris. Mi s-a părut că văd ceva.

Coborâră și înconjurară mușuroiul acoperit de mușchi și liane.

— Aici! arătă Zaris cu degetul. O piatră cioplită sau nu?

Exploratorii îndepărtară vegetația cu lopețile de mână și piatra ieși la lumină. Era prea netedă să fie un produs al naturii. În plus, o schiță de corp uman și câteva semne pledau pentru o intervenție rațională. Operatorii luau imagini, în timp ce exploratorii continuau să dezvelească zidul format din pietre tăiate la aceeași mărime, prinse cu un mortar cenușiu.

— Am găsit intrarea în clădire, strigă unul dintre ei.

Întreaga echipă se adună în fața orificiului de piatră ceva mai înalt de un stat de om. Pe ambele laturi ale ușii, erau gravate figuri umane cu ochi imenși și capete perfect rotunde.

— Planeta e locuită de humanoizi sălbatici, gândi Zaris cu voce tare. Asta nu ne deranjează cu nimic.

— Intrăm în această construcție? întrebă unul din exploratori.

— Aprindeți lanternele! răspunse Zaris. Armele pregătite!

Un șarpe subțire i se strecură printre picioare, însă acest lucru nu-l deranjă. Era un semn de viață normală. Lumina scoase la iveală o cameră de circa douăzeci de metri pătrați, în care se

aflau câteva obiecte. Recunoscură o statuie de humanoid cu înfățișare identică cu a celor de pe laturile ușilor de intrare. Un tron de piatră, cu câte un vas înalt pe ambele laturi, străjuia fundul camerei. Într-o firidă, o cască dintr-un aliaj metalic înverzit de umezeală proba faptul că băștinașii prelucrau deja metalele. Un perete întreg era acoperit cu semne de neînțeles. În fine, pe peretele din stânga, se rezema o scară de piatră care ducea la nivelul superior.

— Nativii erau în epoca pietrei și a bronzului, aprecie arheologul echipei.

— De ce erau și nu mai sunt? îl întrebă Zaris.

— Deoarece clădirea e părăsită de mult timp.

— Poate au plecat în altă parte. Dacă ajunseseră în faza construcțiilor etajate, nu erau atât de sălbatici. Urcăm!

În camera de la etaj, găsiră câteva obiecte de lemn putrezite și două vase de bronz coclite. O substanță de culoare maroniu închis indica faptul că vasele conținuseră ceva degradabil.

— Au fost boabe de grâu, anunță botanistul, după o scurtă verificare. Aș putea spune că locuința a fost părăsită cam cu o mie de ani de-ai noștri în urmă.

— Și pădurea a înghițit-o, comentă Zaris. Să coborâm, să căutăm locuitorii! Poate că au evoluat în altă parte.

Exploratorii se întoarseră la transportor și reluară marșul pe aceeași direcție. Transportoarele celorlalte echipe înaintau paralel cu ei. Astfel, erau siguri că nu scăpau nimic din vedere. Pe drum, întâlniră mai multe animale cu aparență erbivoră și câteva păsări. Noua lume li se părea mai primitoare, cu fiecare semn de viață întâlnit. După aproape o oră de mers, pădurea începu să se rărească și cedă locul unei ierbi înalte. În fața lor se întindea o vale, prin mijlocul căreia trecea un râu. Cirezi de comute mari pășunau liniștite. Dincolo de râu, se zăreau câteva construcții circulare, cu aspect de case. Zaris activă binoclul electronic de la bord și apropie imaginea. Câteva ființe humanoide înalte și subțiri, îmbrăcate sumar, circulau alene printre case. În mod vădit, nu-i observaseră.

— Iată și băștinașii, spuse el. Îi contactăm sau nu?

Întrebarea era pusă pentru șefii de echipaje din celelalte rase. Urmă un schimb de argumente pro și contra contactării. Kaseii se oferiră să înainteze singuri, la contactul inițial, pentru a nu-i speria pe băștinași. Erau mai potriviți pentru contact, deoarece

semănau oarecum cu nativii. Erau la fel de înalți și subțiri, aveau pielea la fel de vineție și părul aproape de aceeași culoare. Argumentele lor îl convinseră pe Zaris. Îi dădu ordin generalului Daran să înainteze lent și să încerce inițierea unor relații pașnice. El rămase pe loc, urmărind prin lentilele binoclului desfășurarea evenimentelor.

Kaseii se apropiară fără probleme de râu. În timp ce ambalau motoarele pentru submersie, unul din băștinași îi zări. Ridică imediat brațele în sus și deschise gura. Zaris nu-i auzi strigătul, însă îl bănui ca fiind foarte puternic. În câteva clipe, zeci de băștinași ieșiră din case și se adunară într-un grup. Transportorul kaseilor intră sub apă și dispăru pentru câteva minute. Curând, însă, se arătă pe celălalt mal, la mai puțin de doi kilometri de sat. Băștinașii reacționară cuprinși de panică. Alergară împreună către o clădire mai mare și se afundară în ea. *Se ascund, bieții de ei,* gândi Zaris. Curând, avu prilejul să constate că se înșelase.

Pe ușa largă a clădirii în care se retrăseseră băștinașii, țâșni primul cal cu călăreț. După ei, năvăli restul grupului. Călărețiii se îndreptau către colina opusă, fugind din calea transportorului.

— Au cai îmblânziți și călăresc, comentă cineva din echipajul lui Zaris. Sunt încă într-o fază inferioară de dezvoltare.

— Posibil să fie simpli păstori ai unei civilizații mai evoluate, îl contrazise un alt explorator.

Kaseii se opriseră indecișii.

— Urmăriți-i! ordonă Zaris prin stație. Venim și noi.

La comanda sa, toate transportoarele cu exploratori porniră la vale. Trecură râul și luară viteză pe urmele kaseilor. Aceștia nu se mai vedeau din cauza colinei pe care o depășiseră. Daran comunică însă prin stație:

— Călărețiii gonesc către o așezare mare, cu case mai civilizate.

— Vă ajungem din urmă, îl asigură Zaris.

Transportoarele prinseră viteză, în urmărirea fugarilor.

Zaris nu-și dezlipea ochii din binoclu. Așezarea în care fugarii ajunseseră deja fremăta de lume. Părea un orășel destul de bine organizat, cu case trase la linie și străzi largi. Către centru, se zăreau câteva clădiri cu două și trei etaje. Deja, putea distinge și fețele băștinașilor. Erau foarte mobile. Nu puteai ghici dacă trăiau sentimente de frică ori de mare bucurie.

— Scoateți-vă căștile, să nu-i speriem! ordonă Zaris către toate echipele. Vom iniția un contact pașnic. Pregătiți numai armele paralizante!

Băștinașii se adunaseră într-un grup compact și se retrăgeau cu spatele către centrul orașului. Transportoarele exploratorilor își reduseră viteza, să nu calce peste trupurile celor care se retrăgeau. *Cam trei mii de humanoizi, în stradă,* calculă Zaris. *Putem acționa.*

— Opriți! comandă el. Coborâm și mergem pe jos. Lingviștii, în față!

Masa de humanoizi se opri din retragere, cu ochii la transportoarele oprite. Exploratorii coborâră și începură să înainteze în lanț. Cei șase lingviști depășeau lanțul cu câțiva pași. Fiecare își striga, rând pe rând, cuvintele de bază ale limbilor cunoscute. Prin băștinași trecu un murmur, apoi toți căzură în genunchi. Șirul de exploratori se opri la câțiva pași de ei, cu armele pregătite. Observaseră că erau priviți cu curiozitate pe ferestrele caselor. Geamurile erau dintr-un material transparent necunoscut, însă nu era timp de investigații pentru a stabili compoziția acestuia. Trebuia realizat primul contact stabil și pașnic.

Lingviștii îngenunchează, să fie mai ușor de văzut și de auzit de băștinași. Continuau să-și spună cele mai obișnuite formule, însă masa umană tăcea. Alcorul Ben, translatorul lui Zaris, înaintă până lângă humanoizii străini și-l atinse pe unul pe umăr. Acesta ridică fața din pământ. Ben îi întinse mâna și-l ajută să se ridice. După aceasta, îi arătă prin semne că și ceilalți trebuiau să se ridice. Băștinașul strigă ceva și lumea începu să se salte șovăielnic în picioare. Ben își scoase notesul electronic folosit în astfel de ocazii și începu să marcheze cele auzite și observate. După el, ceilalți lingviști se apucară de treabă. Fiecare își alese câte un humanoid-țintă și încercă să inițieze contactele de înțelegere. Ceilalți exploratori rămaseră în picioare, cu capetele descoperite.

Orele treceau și lingviștii își continuau munca extenuantă. Soarele scăpăta deja către apus. Zaris comunică navigatorilor escadrei că vor rămâne pe planeta Var până a doua zi către seară. Se încăpățâna să creadă că lingviștii vor face o breșă în ignoranța băștinașilor. Seara se apropia din ce în ce mai repede și conversația refuza să se închege. Se întâmplă însă un alt

lucru pozitiv. Câteva băștinașe se prezentară în fața exploratorilor cu platouri din lemn, pe care erau dispuse diverse alimente. Laptele era servit în vase de ceramică lucrate cu migală. Carnea friptă le era oferită împreună cu un bol de grâu fiert. Dintre fructele oferite, exploratorii recunoscură merele și bananele. Restul vegetalelor și alimentelor le erau total necunoscute.

— Gustați câte puțin din ceea ce vă atrage! îi sfătui Zaris. Le vom câștiga încrederea.

Exploratorii se ospătară din picioare, direct din tăvile ținute de băștinașe. Mulțimea îi privea ceva mai îmblânzită. Rând pe rând, mai multe torțe se aprinseră, alungând întunericul nopții. Zaris ordonă retragerea în transportoare și ședință de consultare între lingviști. Mulțimea rămase pe loc, cu privirile ațintite asupra vehiculelor. Deja, se puteau auzi comentarii, ceea ce însemna un punct câștigat. După consultarea lingviștilor, kaseul Ling se prezentă la șefii de echipe cu informațiile adunate:

— Am stabilit mecanismele limbii și un minim de cuvinte, raportă el. Băștinașii își spun hari iar pe noi ne numesc galei. Cred că suntem ființe supranaturale, venite din cer. Au trimis ștafete către liderul lor dintr-un oraș mare, să anunțe sosirea noastră. Harii sunt crescători de vite, cultivatori de pământ și meșteșugari. Nu am descoperit nicio profesie intelectuală printre ei. Par pașnici, dar au arme pe care nu ni le-au arătat.

— Atât? întrebă Zaris.

— Până dimineață, vom completa dicționarul limbii lor. Niciun har nu pare decis să plece la culcare.

— Bine, continuați! aprobă Zaris. Noi vom dormi cu schimbul, ca în stare de război.

Lingviștii se întoarseră la mulțime. Un nou rând de alimente le fu oferit. Aceștia mâncară, conversând cu băștinașii, în același timp. Stelele luceau umezi pe bolta curată iar lingviștii continuau să discute cu băștinașii. Abia către ziuă, se retraseră pentru o nouă rundă de consultări și schimb de informații.

La răsăritul soarelui Sol, exploratorii ieșiră din transportoare. Ling îi anunță pe comandanți că putea să susțină orice conversație cu băștinașii. Zaris îl luă în dreapta sa și înaintă până în fața masei de hari.

— Eu sunt Zaris și am venit din cer, anunță el prin intermediul

lui Ling. Cine este stăpânul vostru?

— Zaris! Zaris! scandă mulțimea.

— Și stăpânul de aici, din oraș?

Mulțimea vui câteva minute, schimbând replici rapide. În fine, humanoizii hari făcură o pârtie pe care înainta un bărbat îmbrăcat într-un fel de togă și încălțat cu mocasini din piele prelucrată. Acesta ducea în mâna dreaptă un soi de sceptru din metal, pe care erau gravate mai multe semne. Liderul local se opri la câțiva pași de Zaris și vorbi:

— Stăpâne galeu, eu sunt Kabis sclavul tău supus. Prin voința ta, eu conduc acești hari.

— Și cine e mai mare peste tine?

— Regele narilor e puternicul Samel. Vă așteaptă la fel de supus ca mine.

— E departe?

— E la jumătate de zi de călărie.

— Îl vom vizita. Nu avem gânduri rele. Vă vom face mult bine. Vă vom ajuta cu multe daruri.

— Nimeni care coboară din cer nu are gânduri rele. Strămoși noștri de demult au mai primit oaspeți din cer. Ne-au lăsat un dar pe care ți-l va arăta Samel.

— Kabis, ne-ai putea da o călăuză, să ne conducă la Samel?

— Stăpâne Zaris, voi merge chiar eu.

— Nu ți-e frică să mergi cu noi?

— Nu. Voi ne-ați dat viață și minte de oameni. Voi ne-ați ridicat deasupra dobitoacelor necuvântătoare. Voi ne ascultați rugile, ne dați ploaie la timp și ne feriți de molime. Voi sunteți zeii cei buni din cer.

— Bine, Kabis. Poftește alături de noi, în acest transportor!

Harul nu înțelese ce însemna *transportor.* Însă îi urmă cu încredere. Zaris folosise dinadins cuvântul transportor, în limba alcoră, pentru a nu lăsa harilor posibilitatea de a inventa un termen cu conotații mistice. Așa îl sfătuise lingvistul său Ben: noile cuvinte trebuiau să pătrundă în vocabularul harilor direct în forma alcoră sau în limbile altor exploratori. Kabis își ocupă locul indicat, între Zaris și conductor, își împreună mâinile cu degetele încleștate și începu să murmure ceva. Lingvistul kaseu Ling, cel care pătrunsese cel mai bine limba harilor, luă loc în spatele lui Zaris, gata să traducă.

Comandantul expediției dădu ordinul de plecare.

Autovehiculele se înșiruiră pe direcția nord, în care se zărea un drum pietruit. Băștinașii de pe marginea străzii ridicau și coborau brațele, odată cu înclinarea corpului, în semn de salut. Ieșiră din oraș și măriră viteza de deplasare. De ambele părți ale drumului, se întindeau ogoare și livezi lucrate bine. La trecerea coloanei de transportoare, băștinașii izolați pe câmpuri, la muncă, cădeau în genunchi și ridicau brațele către cer. Deja, știrea despre coborârea zeilor din cer se răspândise în rândul lor.

Zaris profită de deplasare pentru a-l chestiona pe Kabis în amănunt despre modul de organizare și funcționare a societății lor. Pe această cale, află că harii erau organizați într-un imperiu întins pe întreaga zonă cultivabilă, de la ecuator spre polul nord. Casta nobiliară, în frunte cu regele, deținea majoritatea bogățiilor țării. Fiecare supus din castele inferioare poseda însă cel puțin o casă, un teren cultivabil, o turmă de vite sau un atelier meșteșugăresc. Viața fiecărei comunități decurgea fără fricțiuni deosebite, sub conducerea unui jude nobil, ajutat de un sfat al înțelepților. Harii posedau cunoștințe științifice destul de modeste, care le permiteau să construiască clădiri, să prelucreze bronzul și să confecționeze mecanisme simple, pentru uzul meșteșugarilor. Toți copiii învățau să scrie și să citească, chiar dacă proveneau din familii sărace, destinate muncilor brute. Regulile de cultivare a pământului, de creștere a vitelor și de exercitare a unor meserii se învățau pe de rost, încă din copilărie.

Lucru ciudat pentru o comunitate atât de inferioară: harii nu aveau religie închegată, nici multe mituri. Descoperiseră că anul de pe planeta lor avea 687 de zile și era divizat în două anotimpuri, iarnă și vară. În fiecare an, la mijlocul verii, sărbătoreau coborârea zeilor din cer. Singurul mit al harilor era despre acești zei atotputernici, care le vizitaseră străbunii și promiseseră să se întoarcă. Singurele rugi, în caz de secetă, cutremure, molime sau alte necazuri, erau adresate acestor zei. Harii foloseau pluralul zei, scoțând, din când în când, în evidență unul, numit Molite. Rugile erau efectuate individual și spontan, fără intervenția unei clase sacerdotale. Mitul esențial și rugile de invocare a zeilor se învățau în familii și se clarificau în școli. Credința oarbă în zeii lor și lipsa oricărei frici de ei deosebeau pe hari de orice populație semisălbatică.

Când marele oraș al regelui Samel apăru în raza de vizibilitate, Zaris schimbă subiectul discuției. Pentru început, întrebă de ce orașul nu era împrejmuit cu ziduri, împotriva agresorilor. Kabis rămase încurcat o bună bucată de timp în fața cuvântului agresor. Ling îi explică pe îndelete ce înseamnă dușman, cum se duce o luptă între diverse grupări, cum se poate trăi din jaf. Kabis îl asculta atent, cu ochii săi indigo larg deschiși. Exploratorii aflară cu stupoare că harii nu cunoșteau lupta și războiul. De când se știau, trăiseră după aceleași reguli. Aveau arme simple, de tipul suliță, săgeată și sabie, pentru apărarea de animalele sălbatice carnivore. Nu-și imaginaseră că oamenii s-ar putea lupta între ei, pentru diverse motive.

— Harii sunt coloniști ai unei civilizații superioare, emise Zaris o ipoteză. Au fost aduși din altă parte și stabiliți aici, cu reguli stricte de comportare pașnică. Dacă s-ar fi inspirat din natură, ar fi fost violenți și acaparatori, la fel ca fiarele.

— Dacă zeii își vor vizita din nou colonia, ce vom face noi? întrebă un explorator.

— Noi luăm planeta în stăpânire și civilizăm populația, răspunse Zaris. Dacă o altă civilizație va revendica harii și planeta lor, vom negocia pașnic. Important e faptul că avem deja o planetă amenajată parțial pentru trai. Noi vom face-o să înflorească.

Șirul de transportoare se înscrise pe drumul de intrare în oraș. Mii de hari așteptau în tăcere la marginea acestuia. În fața lor, suita regală se remarca prin culorile vii ale togilor și prin garda de călăreți ce-o încadra. Vehiculele reduseră viteza, apoi opriră, la câțiva pași de grupul de nobili. Zaris coborî încadrat de Ling și Kabis. Ceilalți comandanți de echipaje i se alăturară și făcură ultimii pași care îi despărțeau de liderii hari pe jos.

Regele Samel se distingea de ceilalți nobili prin tunica galbenă și toga roșie. Pe cap, purta un coif metalic iar în mâna dreaptă ținea un sceptru de bronz, cu măciulie de piatră roșie, probabil, prețioasă.

Zaris făcu încă un pas, ieșind din linia de lideri, cu Ling alături. Regele Samel îl imită. Cei doi ajunseră față în față și se priviră în ochi. Zaris înțelese că Samel căuta pe figura lui trăsăturile specifice zeilor din sculpturi. Ca atare, își puse casca rotundă, cu vizoare mari, ca niște ochi. Rămase așa câteva secunde, apoi scoase casca, zâmbi regelui și-i spuse:

— Eu sunt Zaris, stăpânul din cer. Te simpatizez și te ocrotesc, rege Samel.

Regele se înclină adânc și răspunse:

— Stăpâne Zaris, sol al lui Molite, viața noastră îți aparține. Poruncește ce dorești!

— Vreau să văd darul zeilor din vechime, ceru Zaris. El îmi va arăta cât de credincioși i-ați fost lui Molite.

Regele se întoarse și făcu un semn. Mulțimea se desfăcu ordonată și garda călare porni la pas, lărgind brește.

Exploratorii începură să înainteze alături de Samel. Călcau pe un pavaj de piatră bine fasonată și perfect curată. Clădiri din piatră gălbuie se înșiruiau pe ambele margini ale străzii centrale, largă cât un bulevard din lumile civilizate. Strada nu avea trotuare, probă că harii nu cunoșteau traficul auto sau cu vehicule cu tracțiune animală. Oameni cu copii de mână îi priveau de aproape, însă rumeni nu scotea o vorbă. Deși semisălbatici, harii dovedeau disciplină și bun simț.

După câteva sute de metri, regele se opri în fața unui stâlp și ridică ambele brațe către cer. Zaris studie rapid situația, pentru a-și adapta conduita funcție de împrejurări. Stâlpul era gros cam cât un trup de om, înalt de circa zece metri și confecționat dintr-un metal lucios. În mod evident, era inoxidabil. În vârful lui, lumina un glob cu diametrul de circa jumătate de metru. Lampă cu lumină solară, rațională Zaris rapid și glăsui:

— Rege Samel, harii și-au păstrat credința în zeii cei buni, conduși de Molite. Vă iau sub ocrotirea noastră pentru totdeauna.

Regele ridică sceptrul gravat cu însemne stranii și i-l arătă cu mândrie:

— Harii n-au uitat niciodată semnele care vorbesc dăruite de zei.

Convingerea lui Zaris că avea de a face cu coloniști civilizați de alți călători astrali se întări. Până și alfabetul folosit de hari era un dar „divin”. Trebuie să se poarte ca un zeu autentic și atotputernic. Își scormoni memoria după legende citite pe timpul școlarizării în Alianță, apoi rosti:

— Vă vom învăța mult mai multe, rege Samel. O parte din zei vor rămâne cu voi pentru totdeauna. Nu va mai trebui să-i căutați în cer.

— Supusul tău îți mulțumește, stăpâne Zaris!

Comandantul întoarse capul către liderii de echipaje care îi urmau. Îi măsură scurt și se decise:

— Generale Daran, vă încumetați să rămâneți cu kaseii pe această planetă? Condițiile primare de viață sunt deja asigurate iar populația este ascultătoare.

Comandantul kaseu înaintă până lângă ei și se prezentă direct regelui, în semn de acceptare a misiunii:

— Rege Samel, eu sunt zeul Daran, urmaș al lui Molite. Voi aduce mulți zei din cer, cu trei păsări din metal. Vom rămâne alături de voi pentru totdeauna, să vă facem daruri bogate și să vă învățăm multe lucruri.

— Sufletul meu se bucură să audă acestea, stăpâne Daran, replică regele. Vom munci cu sârg și vă vom oferi roadele țării noastre.

Pactul de stăpânire era încheiat. Zaris solicită regelui o ofrandă de fructe, cu gând s-o ducă pe astronavă. Samel dădu poruncă supușilor și aceștia plecară în grabă. Exploratorii rămaseră pe loc, în așteptarea darurilor. Numai conductorii plecară înapoi, să-și aducă transportoarele. Zaris și Daran continuară discuția cu regele. Kaseul îl instrui pe Samel cum trebuiau să se comporte supușii săi la aterizarea astronavelor pe terenul de la sud de orașul-capitală. Regele asculta vrăjit vorbele zeului Daran. Acesta le promitea noi soiuri de cereale, legume și pomi, mult mai roditoare decât ale lor. Îi asigura că le va aduce ploaia exact când plantele vor avea nevoie de ea. Le povestea despre mașini minunate, care alergau mai rapid decât caii...

Ofrandele sosiră în cantități uriașe. Exploratorii încărcară transportoarele până la refuz și așteptară sfârșitul discuției dintre lideri. Daran și Zaris puseră câte o mână pe umărul regelui, asigurându-l că a doua zi, dimineața, zeii se vor întoarce cu păsările lor uriașe. După aceasta, se urcară în transportor și motoarele porniră. Mulțimea ridică lent brațele către cer, apoi se înclină ca un lan de grâu sub bătaia vântului. Coloana de vehicule se formă din mers, pe direcția din care veniseră. Zaris transmitea deja către navigatorii escadrei vestea că planeta Var era locuită de oameni deosebit de ospitalieri. O bucurie molcomă se cuibărise în sufletul său aspru. Aveau deja o planetă roditoare. Viitorul se arăta în culori optimiste.

Astronavele kasee salutară restul escadrei și porniră către planeta Var. *Primii care și-au găsit locul în lumea nouă,* gândi Zaris, privind în urma lor. Planeta Var, însoțită de cei doi sateliți, strălucea în lumina soarelui Sol. Undeva, în față, nu prea departe, era însă planeta din visul său – Geea. Pentru prima dată în viața sa, Zaris crezuse în noroc și botezase planeta cu acest cuvânt alcor. Acum, din centrala de comandă a *Șoimului,* comandantul aștepta să-și vadă norocul cu ochii. Astrofizicienii îl anunțară că era o planetă caldă, cu activitate vulcanică intensă. *Dacă e caldă și are destulă apă, vegetația va crește luxuriantă,* luase Zaris partea pozitivă din informație. Un mic satelit fusese descoperit în preajma Geei și acesta căpătă numele Selena. Escadra navigă direct către satelit, cu intenția de a trimite sonde de explorare pe terenul planetei.

A treia zi de la despărțirea de kasei, începură să curgă informațiile despre Geea, din sondele trimise în explorare. Astrofizicianul Lasar se prezentă entuziasmat în fața lui Zaris, să raporteze datele culese:

— Atmosfera e identică cu cea de pe Tamira, domnule comandant. Uscatul și apa sunt în proporții egale. Ambii poli sunt acoperiți cu mici calote de gheață formată din apă dulce.

— Și vegetația? întrebă Zaris.

— Asta voiam să vă spun: planeta e absolut virgină. N-a mai atins-o nimeni.

— Adică, nu are pic de floră și faună?

— Exact! Vom acționa ca demiurgii. Vom crea totul cum vrem noi.

— Nici măcar microorganisme? insistă Zaris.

— Nesemnificativ, raportă astrofizicianul. Geea e golașă și roșcată ca o portocală. Se rotește în jurul axei sale într-o zi mai scurtă decât a noastră. În timp de 365,25 zile geene, planeta străbate o elipsă în jurul soarelui Sol, generând anotimpuri în ambele emisfere.

— Vreau să văd imaginile uscatului, ceru Zaris.

— Poftiți! îi arătă Lasar imaginea holografică. Un continent mare, cu câte un continent mai mic în ambele părți. Acestea par desprinse din el. Încă două continente mici, sub calotele polare.

— Deci, un continent mare s-a divizat în mai multe? vru Zaris

să se asigure.

— Aproape sigur, răspunse Lasar. Probabil, din cauza plăcilor tectonice care apasă unele în altele, deasupra magmei încinse.

— Chiar atât de fierbinte e?

— Caldă și plină de vulcani, domnule comandant. Ideală pentru organizarea de la zero.

— Mă așteptam măcar la vegetație, murmură Zaris.

— Cine s-o fi dus pe Geea? Chiar dacă alți exploratori au văzut planeta, s-au ferit s-o atingă, din cauza activității vulcanice.

— Da, vegetația nu putea apărea din senin, recunoscu Zaris. Vom avea mai mult de muncă decât kaseii de pe planeta Var.

— Avem însă condiții mai bune, replică Lasar. Gravitația este aproape identică cu aceea din lumile varange.

Atmosfera ne permite să respirăm liber. Aceasta e lumea noastră, domnule comandant!

Zaris îi mulțumi astrofizicianului, apoi își scoase agenda electronică. Își aminti de opera vegherilor și-și spuse: *Dacă ci au putut transforma o planetă golașă într-o grădină, putem și noi*! *Suntem mai mulți, mai bine motivați și dispunem de material reproducător mai variat. Putem importa viață și de pe planeta Var. Înainte, Zaris, înainte*!

Comandantul escadrei adună șefii de flotile în videoconferință și le expuse problema franc:

— Nu avem nimic de explorat pe Geea. Atmosfera este perfect respirabilă, apele dulci sunt îndestulătoare, dar uscatul e complet gol. În apa oceanului planetar, trăiesc microorganisme și alge unicelulare. Probabil, acestea au ajuns în ocean cu vreun meteorit. Nimeni n-a însămânțat floră și faună pe această planetă. Noi trebuie să fim creatorii ei. Vă reamintesc exemplul vegherilor care și-au creat flora și fauna conform voinței lor.

— Deci, aplicăm procedurile de geneză primară a florei și faunei? întrebă regele Zigan.

— Întocmai, confirmă Zaris. Putem acționa împreună, dintr-un singur loc. Putem să și împărțim teritoriul uscatului între echipajele rasiale. Aveți în față holograma planetei Geea. Vă rog să vă exprimați opiniile!

— Dacă împărțim planeta, avem mai mari șanse s-o populăm rapid, argumentă Shang Di. Eu aș lua pentru echipajele mele zona de est a continentului central. Tragem la sorți sau votăm?

— Eu revendic continentul din vest, anunță Orejona. Îl mai dorește cineva?

— Eu vă propun să oferim sirusanilor partea din sud a continentului principal, interveni Zaris. E bogat în zăcăminte de aur. Astfel, ne plătim obligațiile de soldă pentru întreaga expediție. Cineva împotrivă?

— Nouă, kobizilor, ne-a rămas continentul fărâmițat din est, observă Zigan. E la fel de bun ca și celelalte. Îl luăm.

— Mikal, e rândul veganilor, îl atenționă Zaris.

— Încă nu știm dacă rămânem ori ne întoarcem, după ce ne facem provizii, răspunse comandantul flotilei vegane. Temporar, preferăm centrul marelui continent. Mă întreb însă ce v-a mai rămas vouă, varangilor.

— Ne-a rămas destul, îl asigură Zaris. Nordul și vestul continentului central sunt la fel de atractive ca și restul planetei. Cine ia jeranii rămași de la nasai?

— Eu nu! se apără Orejona. Deja, am câteva mii de mutanți rovi. Am destule probleme cu ei.

— Mi-i poți restitui, sugeră Zaris.

— Nu pot face asta. Unele orione sunt interesate de rovi. Vor să-i păstreze.

— Altcineva? întrebă comandantul.

Nimeni nu se arată interesat de cele câteva sute de uriași semisălbatici. Nu erau de încredere, gândeau ei. Încă erau fideli foștilor stăpâni nasai. Ca atare, Zaris se văzu nevoit să-i accepte în echipa sa de varangi. El nu se temea de ei. Dimpotrivă, observase că uriașii jerani manifestau o frică superstițioasă de el. Asta, probabil, pentru că le învinsese stăpânii nasai. Ei nu știau că aceștia fugiseră și presupuneau că fuseseră lichidați.

Zaris reluă comunicarea cu șefii de flotile:

— Toți savanții noștri știu cum trebuie create flora și fauna primară, încât să asigurăm lanțul trofic general. Nu știm însă ce rezerve de materiale reproducătoare mai avem, după atacul nasailor. Vă propun să faceți inventarul materialului reproducător vegetal și animal, apoi să puneți specialiștii să găsească soluții de a popula rapid Geea. Estimez că rezervele de hrană de pe astronave se vor epuiza în circa zece ani geeni. Până la acea dată, trebuie să fim capabili să ne asigurăm necesarul de hrană și alte materii prime din producția de pe Geea.

— Construim orașe după modelul nostru? întrebă generalul Omogo sirusanul.

— Fiecare echipaj rasial procedează cum crede de cuviință, îi răspunse Zaris. Noi, varangii, am hotărât să locuim în continuare pe astronave, până ce se vor stabiliza flora și fauna. Vom muta pe pământ numai laboratoarele folosite de botaniști, biologi și geneticieni. Ulterior, vom construi orașe.

— Libertate deplină de acțiune, concluzionă Shang Di.

— Vă sugerez totuși să vă alegeți locurile de aterizare aproape de marile fluvii, încheie Zaris. Din această poziție, puteți porni ofensiva împotriva uscatului golaș.

Comandanții de flotile dispărură aproape simultan din ecran. Zaris apelă comandanții de astronave varangi și-i informă cu cele hotărâte. Toți trecură la inventarierea materialului reproducător. În mai puțin de o zi geeană, urmau să atingă solul, să se simtă liberi în natura fără hotare vizibile. Călătoria în spațiile străbătute de pe astronave le dezvoltase o teribilă sete de a trăi pe pământ, chiar și în condiții mai puțin civilizate.

*

Praful roșietic ridicat de aterizarea celor douăzeci și șapte de astronave varange se risipea în vânt. Zaris admiră ordinea perfectă în care navele se aliniaseră de-a lungul râului ce curgea de la vest către est. Dacă față de ceilalți expediționari mai avea vreo rezervă, în varangi avea încredere deplină. Erau din rasa lui. Împărtășeau aceleași credințe și obiceiuri. Mulți mai participaseră la popularea unor planete deșertice.

După ce praful se așează, oamenii năvăliră din astronave pe pământul roșcat. Deși peisajul deșertic era dezolant, ei îl vedeau ca pe o izbăvire. Zaris îi lăsă să se bucure în tihnă. El își adună cei opt lideri varangi pentru sfat.

— Suntem în întrecere cu celelalte echipe rasiale, își începu el cuvântarea. Noi trebuie să reușim primii, deoarece suntem cei mai numeroși și mai creatori.

— Ce facem cu jeranii? întrebă Roinar kaidul. Sunt o povară. Trebuie să-i hrănim, să-i păzim…

— Le dăm rații de hrană pe doi ani și-i exilăm mai la nord de jumătatea distanței către pol. Le dăm și material reproducător, să-și creeze propriul habitat. Îi vor însoți doi specialiști varangi, care îi vor învăța cum să-și formeze flora și fauna necesare traiului. După doi ani, specialiștii se vor întoarce cu naveta,

lăsându-i de capul lor. Bine?

— Despre ce ani vorbim? întrebă Gema megreza.

— Despre anul de aici, de pe Geea. Astăzi este ziua întâi a genezei primare. Ne vom număra anii funcție de mișcarea Geei în jurul soarelui Sol. Puteți însă păstra și calendarele din planetele de origine, ca pe niște amintiri frumoase.

— Și ce facem în prima zi a genezei? se interesă Cucas din Dubhe.

— Ne împărțim teritoriul de pe cele două maluri ale fluviului, până la marea din răsărit. După aceea, ascultăm instrucțiunile specialiștilor și trecem la creat flora și fauna primară. Toată lumea muncește ce este necesar, indiferent de specialitate sau funcție. În primul rând, trebuie să ne facem grădini și livezi, să ne asigurăm necesarul de hrană naturală. Aceasta este imaginea fluviului, până la mare. Am împărțit-o în opt părți aproximativ egale. Vă rog să alegeți!

Liderii varangi își împărțiră teritoriul în ordine. După aceasta, Zaris precizâ:

— În fiecare dimineață, întregul efectiv, cu excepția gărzilor, pleacă cu navetele la muncă. Seara, toată lumea revine în tabără, la adăpostul astronavelor. Nu știm dacă din spațiu nu ne pândește niciun pericol.

Nu mai era nimic de discutat. Comandanții de astronave varangi plecară la echipajele lor, să pună în practică cele hotărâte. Zaris ieși pe punte și ordonă unui luptător să-i aducă jeranii recuperați de la orioni. După aceasta, selectă cu grijă un botanist și un biolog. Era suficient pentru niște potențiali dușmani. Alese și o navetă mai veche, cu pilot kaid. Era gata să se debaraseze de musafirii nepoftiți.

Uriașii jerani se adunară grămadă pe punte, aruncând priviri înfricoșate. Printre ei, erau și copii de diferite vârste, născuți după capturare. Zaris îl chemă pe lingvistul Ben și, prin intermediul lui, se adresă jeranilor:

— Ați fost sclavi ai nasailor. Noi v-am tratat ca oameni liberi, însă prizonieri. Astăzi, vă eliberez și vă ofer șansa de a duce o viață nouă. Vă dăm hrană pentru doi ani și material reproducător, să vă cultivați pământul pe care vă trimitem. Doi specialiști de-ai noștri vor sta cu voi doi ani. Ei vă vor învăța să cultivați vegetale comestibile și să creșteți păsări sau alte animale. Noi nu ne vom amesteca în treburile voastre.

— Ne trimiteți la moarte, spuse unul din uriași ce-și asumase rolul de șef. N-am mai văzut niciodată un loc atât de pustiu.

— Vă trimitem în libertate deplină, îl contrazise Zaris. Nici noi nu avem condiții mai bune de trai. Pământul va înverzi și se va umple de animale numai prin munca noastră. Dacă munciți, veți trăi. Dacă nu vreți să munciți, veți muri.

— Ne dați înapoi armele luate la capturare?

— Nu! negă Zaris vehement. Nu aveți nevoie de ele, deoarece niciun dușman nu vă pândește pe această planetă.

Jeranii se consultară între ei. După aceasta, începură să urce șovăielnic în naveta de mari dimensiuni. Se vedea clar că nu prea credeau în viitorul lor. Zaris rămase pe loc până ce naveta cu jerani dispăru în atmosferă. După aceasta, se întoarse către comandantul *Șoimului,* Belag, și-l anunță:

— Zaris alcorul e gata de instruire și muncă.

— După dumneavoastră, domnule comandant! îl invită Belag.

În fața astronavei *Șoimul,* erau adunați circa o mie de alcori și mai mult de trei mii de rovi. Aceștia se înmulțiseră teribil pe timpul călătoriei. Nu lipsea nimeni, nici măcar copiii mai mari de opt ani. Așa hotărâseră liderii varangi: toți trebuiau să simtă efortul genezei.

Primul le vorbi astronomul. Acesta le explică faptul că, spre deosebire de planeta natală, zona în care se stabiliseră avea patru anotimpuri și nu două. Primăvara, vegetația înverzea și se semănau majoritatea culturilor. În timpul verii, se coceau și se recoltau mai multe legume și fructe. Tot în acest anotimp, se mai puteau cultiva vegetale de toamnă. Majoritatea culturilor mari se maturau și puteau fi culese toamna. În timpul iernii, ploua puternic sau chiar putea ninge, mai la nord, către locul în care fuseseră exilați jeranii. Le preciză faptul că, după calculele lor, Geea se găsea în ultima treime a primăverii. Din această cauză, zilele erau în creștere iar nopțile, în scădere. Specialistul le prezentă pe un ecran drumul anual al Geei în jurul soarelui Sol și le marcă cele patru anotimpuri de câte nouăzeci și una de zile. După aceasta, rosti solemn:

— E ziua întâi a primului an al genezei primare geene. În fiecare an, vom sărbători Ziua Genezei, în această zi. Ea va fi unică în calendar.

Cifrele indicate de astronom apărură pe ecranul pregătit din timp. Mulțimea aplaudă zgomotos. Astronomul ținu să mai facă

o precizare:

— Ziua de pe Geea e mai mică cu aproape două ore decât cea de pe planeta noastră natală, Tamira. În primele zile, veți simți un efort de adaptare a bioritmurilor vitale, însă acesta va dispărea în timp.

După astronom, urmă șeful echipei de botaniști. Acesta afișă pe ecran terenul repartizat alcorilor și-l hașură într-o sută de dreptunghiuri numerotate, despărțite prin drumuri.

— Aceasta e zona din care vom începe crearea florei, explică el. Pe fiecare parcelă, va lucra câte o echipă formată din zece alcori și treizeci de rovi. Ordinea lucrărilor e dictată de anotimp. Suntem cam în urmă, fapt pentru care, în primele zile, veți amenaja grădinile de legume de vară și de toamnă. Noi vă vom furniza semințele și îngrășămintele organice adunate pe timpul călătoriei. Cei care veți întâlni pietre veți primi solvenți pentru a le transforma în substanțe primare. Vom folosi pentru irigații apa din râu și din lacurile interioare. Diseară, toți trebuie să studiați modul de plantare a semințelor ce vă vor fi repartizate. Nu ne putem permite să pierdem o singură sămânță, deoarece stocul nostru a fost afectat de atacul piraților nasai.

— Și după aceasta, ce urmează? întrebă Zaris.

— Veți semăna iarbă și alte plante perene de pe planeta noastră, pe spații întinse. Astfel, vom avea pășuni pentru erbivorele pe care biologii le și cresc în incubatoare. Concomitent, veți cultiva, pe suprafețe mai restrânse, grâu, orz și mei, toate de proveniență alcoră. Abia după aceste lucrări, puteți trece la semănarea semințelor de arbori, mai ales pe suprafețele deluroase. Între timp, noi, botaniștii, vom produce în seră puieți de pomi fructiferi, pe care îi veți planta în partea a doua a toamnei. În următorul an, vom prinde ciclul vegetal de la capăt, astfel că vom putea cultiva toate soiurile de vegetale. Teoretic, fiecare echipă ar trebui să-și termine de cultivat aria proprie în trei ani. Noi vă vom ajuta cu informații, în fiecare zi. Aveți întrebări?

— Să trecem mai repede la treabă! propuse un alcor. Abia aștept să văd o frunză verde.

— Nu vă grăbiți! interveni șeful echipei de biologi. Vă voi explica pe scurt ce facem noi. Am început incubarea materialului reproducător de păsări și animale domestice, să ne asigurăm ouă, lapte, carne și fire naturale. O echipă e pregătită

să producă insectele polenizatoare pentru grădinile de legume. O alta va popula apele interioare și marea cu material reproducător de pești, moluște, crustacei, batracieni și reptile comestibile. Botaniștii ne-au pregătit deja alge și microorganisme vegetale pentru hrana primilor produși. În anii următori, după apariția vegetației, vom produce și vom elibera în natură păsări și animale sălbatice folositoare răspândirii semințelor de plante perene, arbuști și arbori. Vom pune fauna la muncă, înțelegeți? Fiecare echipă care are lacuri și ape curgătoare pe parcela repartizată poate apela la noi pentru material reproducător. Cu asta, am terminat pentru primul an.

Zaris înaintă până în fața mulțimii și vorbi în emițătorul stației:

— Organizarea și disciplina muncii ne va asigura un succes mai rapid. În câteva zeci de zile, vom obține deja hrană vegetală naturală, de care organismele noastre au mare nevoie. Pentru aceasta, trebuie să vă împărțiți în cele o sută de echipe, pe bază de rudenii și simpatii. Fiecare echipă va primi mașini cultivatoare, îngrășăminte, solvenți și pompe de irigații. Acestea vor rămâne la locul de muncă. În fiecare zi, vă veți deplasa cu transportoarele la parcelele proprii iar seara veți reveni la adăpostul sigur al astronavelor. Fiecare echipă își alege un șef care va ține legătura cu mine și comandantul Belag. Nu risipiți timpul și energia umană în zadar! Succes!

Mulțimea vui o clipă, se învălmăși, apoi începu să se grupeze. Rovii erau chemați pe nume, după simpatii și relații mai vechi. În mai puțin de jumătate de oră, echipele erau formate și loturile atribuite. Singurii exceptați de la efortul de creere al florei și faunei erau specialiștii din laboratoare, constructorii, gărzile înarmate și cei doi comandanți. Zaris simțea un soi de insatisfacție pentru faptul că nu va putea atinge pământul, nu va planta cu mâna lui o sămânță... Cineva trebuia să organizeze și să conducă aproape patru mii și cinci sute de alcori și rovi.

Tăcerea de miliarde de ani a Geei era sfâșiată de mii de zgomote. Exploratorii își scoteau motocultivatoarele și transportoarele din pântecele astronavelor de transport. Botaniștii își instalaseră un stand și împărțeau semințele în plicuri inscripționate. Un teribil elan plutea în aer. Primele echipe porniră către parcele, pentru desfundarea solului. Zaris simțea că nu mai putea. Îl mânca mâna să intervină, să

accelereze activitatea. Îl strigă pe Kasar, șeful echipei care avea prima parcelă de lângă râu. Acesta se prezentă, așteptând ordine.

— Eu trag prima brazdă în pământul Geei, îi șopti Zaris, cuprins de un soi de febră.

Nu mai așteptă încuviințarea. Sări pe scaunul conducătorului de motocultivator și-i încercă comenzile. Mai făcuse treaba asta, pe planeta Deira. Lăsă plugul și discuitorul jos, răsuflă odată adânc, de plăcere și porni. Solul roșcat și nisipos din urma sa rămase într-o dâră lată și netedă. Zaris calculă mental cam cât teren era necesar pentru grădina de legume și duse prima brazdă până la capăt. Se întoarse tot așa, într-o stare euforică vecină cu beția. Alcorii și rovii din echipa lui Kasar îl priveau de la capătul tarlalei. Zaris opri mașina și sări jos, întrebând:

— Ce mai așteptați? Alcorii, pe motocultivatoare! Rovii să ia sacii cu îngrășăminte și să le împrăștie, la pas! Mâine, semănăm primele legume.

Echipa se apucă de lucru. Zaris și Belag urcară într-un transportor și plecară să-și recunoască întreaga moșie. Estimaseră că, pentru geneza primară, ocupaseră cam o sută de mii de hectare. Un început modest, dar sigur. Zaris știa, din explorările anterioare, că natura putea fi pusă în slujba oamenilor, prin procedee ingenioase. Important era să apară nucleul semincer din care să se răspândească viața vegetală.

Seara, când se întoarse în cabina sa, Zaris observă lângă ușă o salopetă albastră și o pereche de cizmulițe galbene, de teren. Deira citea preocupată instrucțiunile de semănat.

— Doamnă doctor, rosti el pe un ton glumeț, ai ajuns la munca de jos?

Deira se întoarse cu fața la el, strângând la piept un plic cu semințe.

— Geneza vegetală mă fascinează, dragule. Am nimerit în echipa care va semăna roșii. Rovii vor întinde tubulatura de irigație iar eu voi mânui plantatorul mecanic. Mi-e teamă că nu voi trage rândurile drepte.

Comandantul alcor își admiră soția. Deira își revenise perfect din boală. Ochii albaștri îi scânteiau vii și întreaga figură exprima încântare. Îi prinse mâna dreaptă și-i depuse un sărut pe palmă:

— Sărut mâna care oficiază minunea vieții.

— Dacă ai ști, Zaris, cât jinduiesc după grădinile înflorite de pe planeta Hanab!

— Un pic de răbdare, iubita mea! în acest an, constructorii vor ridica adăposturi pentru păsări și animale. Abia la anul, vor începe construcția orașului.

— Aici, lângă râu?

— Nu, iubita mea. Cam între dealuri și munți, la nord de zona cultivată de noi. Am găsit astăzi locul. Un râu cristalin de munte trece prin mijlocul lui, iar munții îl străjuiesc la nord, ca o barieră împotriva vânturilor și zăpezilor. Voi discuta cu proiectanții și arhitecții planul viitorului oraș. Îi vom spune Tamira, în amintirea lumii din care am fost alungați.

— Nu te mai gândi la ea, Zaris! Aici ne vom crește nepoții și strănepoții. Aici e lumea noastră.

— Bine, înțeleapto! Mâncăm și noi ceva mai deosebit, ca pentru prima zi în noua noastră patrie?

— O cină festivă, cu câte un pahar de amber, promise Deira și plecă în sufragerie, să așeze masa.

Zaris se lăsă pe un fotoliu și închise ochii. Era fericit. Își găsise planeta din vise...

*

A doua zi dimineață, Zaris și Belag verificară modul în care echipele se angrenau în rezolvară sarcinilor. După ce trecură în revistă principalii artizani ai vieții noi, luară o navetă și plecară spre vest, să vadă cum se descurcau celelalte grupe rasiale. Zaris alesese anume orionii, deoarece Orejona îl anunțase că ocupaseră o zonă deosebit de caldă, în care puteau cultiva vegetale specifice zonei ecuatoriale de pe planetele lor. Era curios cum se descurca această comunitate formată în majoritate din femei.

La aterizare, cei doi lideri alcori descoperiră că Orejona alesese un platou brăzdat de un râu și înconjurat de munți către nord și vest. Departe, către est, se zărea oceanul planetar, acoperit de o ușoară ceață. Întregul platou era invadat de oamenii care lucrau la desțelenirea pământului virgin. Numai câțiva constructori lucrau lângă astronave. Ridicau adăposturi pentru păsări și animale, ca și ei. Câteva zeci de copii se bălăceau în apa râului, scoțând țipete zgomotoase.

Orejona îi întâmpină pe pământ, ca o stăpână:

— Bine ai venit în imperiul orionilor, Zaris! îl salută ea numai

pe fostul comandant de escadră. Chiar ai avut fler când ai ales planeta asta.

— Am avut și un pic de noroc, recunoscu Zaris. Cum merge treaba?

— Ca la noi în patrie. Începem cu plantarea legumelor și a porumbului. Niciun orion care se respectă nu concepe să trăiască fără cartofi, porumb, frunze de coca și de tabac. Zona e foarte potrivită pentru portocali, mandarini, lămâi, bananieri, nuci de cocos... Sunt mulțumită că am ales bine.

Copiii ieșiseră din râu și se adunaseră în jurul lor, numai în chiloței. Priveau curioși la noii veniți, deoarece nu mai văzuseră alcori decât în filme. Ceva îi atrase atenția lui Zaris și-l făcut să privească pruncii mai îndeaproape. Figurile creolate, cu părul negru lucios și ochi întunecați îi erau cunoscute. Era tipul rasial orion. Printre copii, însă, erau și câțiva cu părul roșcat și ochii deschiși, căprui către verde. O bănuială trecu prin mintea comandantului alcor.

— Aceștia nu sunt copii de orioni! exclamă el. Nu sunt nici de rovi.

Un zâmbet șăgalnic apăru pe fața liderei orione:

— Ai ghicit, Zaris. Copiii de rovi se joacă separat, mai în amonte.

— Și pruncii cu păr roșcat?

Orejona continuă să zâmbească:

— Ți-am spus că femeile orione sunt pătimașe și lipsite de bărbați.

— Nu! negă Zaris dezvăluirea pe care femeia se pregătea s-o facă.

— Nu e nicio crimă, Zaris, îl liniști Orejona. Unele orione au făcut copii cu mutanții rovi. Din această cauză, nu ți i-am putut retroceda.

— Dar rovii sunt ființe inferioare! Au numai o scânteie de rațiune.

— Sunt însă bine înzestrați ca masculi, replică Orejona. Geneticienii mei spun că metișii vor căpăta însușiri și de la mame. Vor fi mai inteligenți și vor trăi mai mult. S-au smuls din starea de efemeri a taților.

— Dacă rovii n-ar avea rațiune dăruită de savanții alcori, v-aș acuza de zoofilie.

— În ce calitate să ne acuzi, Zaris? Ai fost comandantul

escadrei, pe timpul marșului. Acum, suntem simpli parteneri la popularea unei planete absolut virgine. Eu sunt singura în măsură să hotărăsc soarta orionilor și a rovilor noștri.

— Ești în stare să te declari împărătească...

— Chiar mă bate acest gând. Ar fi o răzbunare pentru faptul că pe planeta mea n-am avut niciun titlu nobiliar.

— Și-ai născut și tu un metis?

— Eu am soț și-mi păstrez rangul, Zaris. Le înțeleg însă pe orionele care și-au luat bărbați rovi.

— Dar soții lor sunt efemeri! Vor îmbătrâni și vor muri în scurt timp.

— Și? Văduvele își vor alege soți tineri din rândul masculilor rovi sau dintre metiși. Creăm o nouă rasă, aici, în imperiul meu.

— Mai bine ați perpetua orionii...

— Eu mi-am făcut datoria față de rasa mea. Am un băiețel. Acesta, îl trase ea de mână, din grup.

Pruncul, nu mai mare de zece ani, era la fel de bronzat ca și ceilalți. Era bronzul lor natural, specific rasial. Purta brățări de aur inscripționate în limbajul orion, la ambele mâini. În rest, arăta la fel de sălbatic și curios.

— Orejona, ascultă sfatul meu! o rugă Zaris. Instruiește și educă pruncii cu tot ce are mai modern civilizația voastră! Dacă îi slăbești din mână, se vor sălbătici.

— Nu ne purta de grijă, Zaris! Știm noi ce trebuie să-i învățăm pe copii. Acum se bucură și ei, în mijlocul naturii. Nu au decât apă și soare. Când vegetația va cuprinde acest platou, vor începe să ducă o viață normală.

— Procedezi cum vrei, Orejona. Mă bucur de progresele voastre.

— Aici, în dreapta, construim o ciupercărie. Pe voi nu vă tentează niște miceliu? Am în cantități prea mari.

— Fie primit! acceptă alcorul. Cu ce v-am putea ajuta, în schimb?

— Ouă de țestoase uriașe aveți?

— Suficiente.

— Am un lac potrivit pentru creșterea lor. Când vin să vă spionez și eu, nu voi uita să-ți cer.

— Vă dăm orice ne prisosește. Important este să înmulțim cât mai mult flora și fauna.

— Și oamenii, Zaris. Alcorii sunt obsedați de muncă, încât nu

se mai gândesc și la plăcerile vieții.

— Și munca poate fi o plăcere, Orejona.

— Numai dacă faci ce-ți place.

— Mai aveți de învățat verbul *trebuie,* o întrerupse Zaris.

— Acest obsesiv *trebuie* nu-mi place la voi.

— Când vă va forța nevoia, veți căpăta și voi această obsesie. Noi, alcorii, n-am avut condițiile naturale deosebit de generoase, ca pe planetele orione. Am învățat să ne facem de toate, mânați de imperativul *trebuie.*

— Fiecare rasă cu mentalitățile sale, rosti Orejona împăciuitoare. Mă duc să dau ordin să vă livreze miceliul. Dacă ați ști ce delicatese de ciuperci vă dau!

Cei doi alcori rămaseră singuri cu copiii. Conversația se închega greu, deoarece numai câțiva cunoșteau limba Alianței. *A și început izolarea rasială,* gândi Zaris nemulțumit. *Metisarea visată de mine ar fi fost mult mai potrivită.*

Orejona se întoarse, la fel de zâmbitoare. Îi anunță că oamenii ei au încărcat containerul cu miceliu pe navetă și le mulțumi pentru vizită. Alcorii o invitară în tabăra lor, la orice dată aleasă de ea. Femeia îi asigură că nu vor scăpa de ea și le atinse mâinile, de despărțire. Obiceiul de a atinge numai partea superioară a palmei, fără a strânge mâna, era strict orion. Orejona începuse să se închidă deja în obiceiuri și deprinderi rasiale. Asta gândi Zaris, însă nu spuse nimic. Urcară în navetă și porniră înapoi, către teritoriul lor.

În urmă, Orejona, tot zâmbitoare, mângâie un copil pe părul creț și roșu ca arama. Mințise. Născuse și ea un metis, dintr-o relație cu un mutant rov. O făcuse din pură curiozitate, dar descoperise că relația chiar îi producea plăceri neobișnuite. Aceasta o făcuse să-și ia un concubin rov, pe lângă soțul orion.

*

— Au răsărit! auzi Zaris un strigăt puternic.

Se ridică și ieși din cortul transparent în care lucra. La mai puțin de o sută de pași de el, oamenii din echipa lui Kasar se prinseseră de mâini și țopăiau ca niște copii, strigând: Au răsărit! Au răsărit!

Comandantul alcor străbătu cu pași mari distanța până la tarla și se aplecă să vadă. Șiruri lungi de mazăre se întindeau în fața sa. Plăntuțele mai aveau încă țărâna pe căpșoare.

— Și salata! Și ridichile de lună!

Zaris trecu de la parcelă la parcelă, fără a scoate un cuvânt. După aceasta, rămase încremenit în fața minunii creației. În imensul deșert roșcat, primele dâre de verdeață își făcuseră loc. Nu trecuseră decât vreo zece zile de la plantare. Îngrășămintele, apa și căldura solară își spuseseră cuvântul. Aproape fără să realizeze ce făcea, Zaris scoase videotelefonul mobil și-l apelă pe Roinar kaidul.

— Ziua bună, frate! îl întâmpină acesta.

— Au răsărit primele legume, șopti Zaris. Nici nu mai știu ce simt.

— Prin tabăra noastră se plimbă primii pui de găină, de rață, de curcă și de gâscă, îl informă Roinar.

— Asta nu se putea atât de rapid!

— Biologii noștri au pus o șarjă de ouă la incubator încă de la vederea sistemului solar. Au riscat și-au câștigat întrecerea. În mai puțin de o sută de zile, vom avea carne naturală proaspătă.

— Felicitări, frate! Cu fiecare zi, îmi place tot mai mult aici.

— Mie-mi spui? Nu-mi mai pot opri oamenii din muncă. Visează deja grădini și un oraș cum nu s-a mai pomenit.

— Și-ai mei, Roinar. Vezi că spre est, aproape de mare, găsiți marmură și bazalt din belșug. Am explorat personal acea zonă.

— Mulțumesc, frate! Un oraș numai din marmură, cu bulevarde largi, din bazalt…

— Și pe mine mă poartă gândul către un oraș, dar e încă prea devreme.

— Măcar arhitecții și proiectanții să se apuce de lucru…

— Sigur, sigur. Ne mai întâlnim.

— La bună vedere, Zaris!

Alcorul închise telefonul și privi din nou șirurile de plăntuțe. I să părea că creșteau sub ochii lui. Se întoarse agale la cortul lui de comandant și începu să schițeze un oraș pe calculator. Văzuse terenul și gândise cum să-l organizeze mai bine.

*

La prima ploaie caldă, toți rămaseră afară, s-o simtă. Rovii reveniseră la obiceiul lor de a purta numai un șort. Apa le curgea pe trupurile musculoase și ei râdeau fericiți. Nici alcorii nu mai păstraseră echipamentul de muncă standard, format din salopetă și cizme din material impermeabil. Trecuseră la încălțăminte ușoară, pantaloni scurți și maieuri. Soarele puternic și aerul curat îi înzdrăveneau cu fiecare zi. Munca simplă le

producea o oboseală plăcută și le asigura un somn adânc, odihnitor. Majoritatea se mutaseră în corturi, în jurul astronavei. Astfel, seara adormeau cu privirile ațintite către bolta înstelată. Departe, către nord de zenit, se zărea lumea din care plecaseră. Se legănau în amintiri și adormeau cu gândul la ce aveau de făcut a doua zi.

Zaris înainta prin ploaia deasă într-unul din puținele aeromobile luate în astronava de transport. Zbura la joasă înălțime, să poată vedea cât mai bine roadele muncii lor. Întinsele câmpuri cultivate cu grâu, orz, mei și floarea soarelui, de un verde viu, îi încântau ochii. Tarlalele de legume se întindeau ordonate pe fiecare parcelă. Deja, mâncaseră din primele legume și zarzavaturi, cu o satisfacție ieșită din comun. Cea mai mare parte din recoltă fusese oprită însă, pentru producerea de semințe. Iarba semănată recent nu răsărise încă, dar mult nu mai era. Ploaia venise exact la timp, s-o ajute să umple dealurile și văile. Oamenii munceau prin ploaie la plantat semințe de arbuști și arbori. Căutau să profite de această umiditate naturală. Într-adevăr, par obsedați de muncă, gândi Zaris. Vom învinge deșertul și vom ridica vegetația până pe culmi de munte.

Către nord, ploaia încetase și se arătase soarele. Zaris făcu un ocol larg și ateriză pe malul unui lac, unde observase mai mulți alcori și rovi strânși grămadă. Sosirea lui îi făcu să se retragă în poziții respectuoase.

— S-a întâmplat ceva? întrebă comandantul alcor.

— Pești, îi răspunse un alcor. Primii pești.

Zaris se apropie de malul lacului și privi. Într-adevăr, câțiva peștișori cam cât degetul mic fulgerau de colo, colo, prin apa curată.

— Încă o victorie, comentă Zaris pozitiv evenimentul. În doi-trei ani, vom avea carne naturală din belșug. Ce semănați aici?

— Salcâmi, fagi, stejari, frasini, ulmi... Printre ei, semințe de măceș și zmeură.

— Acum e mai greu. La anul, vom produce puieți și-i vom planta eșalonat. În zece-cincisprezece ani, pădurea se va ridica. Vom putea-o popula cu primele păsări și animale sălbatice.

Nimeni nu-i comentă spusele, însă Zaris citi pe fețele lor determinarea. Erau hotărâți să îndeplinească fiecare lucrare în termenul stabilit. Numai alcorii și rovii lor erau în stare de o

asemenea tenacitate.

Comandantul se întoarse la aeromobil și plecă mai departe, către munți. Voia să-și vadă din nou locul de taină. Opri pe o colină semicirculară, orientată cu fața către sud. Coborî și începu să-și facă planul. Vârful colinei, până către munți, trebuia împădurit împotriva vânturilor de nord. Orașul pentru alcori avea să fie în formă de amfiteatru, cum văzuse la vegheri. Rovii puteau să-și facă adăposturi lângă primele culturi, de-a lungul râului. Zaris vedea orașul său ridicându-se. Casele cu grădini mari, de o parte și de alta a râului peste care treceau poduri arcuite. Bulevarde largi, cu mulți pomi pe margini. Școlile, universitatea, spitalul, palatul guvernamental... Către est, astrodromul, mai departe de oraș, să nu-l polueze. Spre nord, minele și uzinele, exact la limita munților. În fața orașului, parcuri, livezi și vii, cât vezi cu ochii.

Zaris nu se mai sătura să viseze, în fața solului golaș. Tamira se va naște din nou, pe această planetă, murmură el. Se desprinse cu greu din loc și urcă în aeromobil, pornind spre sud, către tabăra alcorilor. Era decis ca, în timpul iernii, să mobilizeze arhitecții și proiectanții la împlinirea visului său.

*

Către miezul verii, Zaris fu invitat de generalul Omogo în tabăra sirusană. Înainte de aceasta, mai schimbaseră mesaje prin videotelefon, interesându-se de progresele fiecăruia. De data aceasta, însă, generalul sirusan insista să vină în persoană, pentru a-i arăta ceva grozav. Zaris acceptă și-și pregăti plecarea în grabă. Îl lăsă la conducere pe Belag și-și alese o navetă rapidă, de mici dimensiuni, cu echipaj redus. Numai pilotul, doi cercetători și doi luptători îl însoțeau. În această formație, aterizară în tabăra sirusană. Primul lucru pe care îl observă Zaris era șocant: patru sirusani complet dezbrăcați, cu trupurile pline de răni, zăceau în soarele fierbinte, legați de niște stâlpi metalici înfipți în pământ. Toți păreau epuizați, în pragul leșinului.

Generalul Omogo le ieși în cale cu fața strălucind de bucurie abia reținută. Îi salută ceremonios, în stilul său de mercenar și-i invită în astronavă, la răcoare. Zaris apucă să observe că vegetația din jur creștea în dezordine, mai mult datorită căldurii și ploilor, decât muncii sistematice. Îl urmă pe Omogo în cabina sa, cu gând să-l sugestioneze să se apuce de treabă serioasă.

Generalul negru nu-i dădu însă timp de conversație. Îl conduse în fața unei stive de vreun metru cub și-l întrebă direct:

— Comandante Zaris, am făcut bine că nu te-am ascultat?

— Nu era cazul să mă asculți. Am fost comandant până la atingerea Geei. Pe planetă, fiecare pe cont propriu…

— Și ce zici de ce vezi?

Zaris luă un lingou din stivă și-l cântări în palmă. Era greu și strălucea misterios.

— Ați găsit aur…

— Cel mai pur văzut de mine vreodată, comandante. Nici n-am făcut eforturi deosebite pentru a-l obține. Numai zece la sută din efectiv a lucrat la mină și la topitorie. Restul au dezvoltat vegetația, conform indicațiilor tale.

— Și nu e bună vegetația?

— Aurul e mai valoros. Acești munți sunt plini de aur. Vom deveni cei mai bogați oameni din galaxie.

— Felicitări! Nu uita însă că, după ce veți termina stocul de alimente concentrate, va trebui să mâncați ceva!

— Vom produce plantele și animalele planificate, comandante. Suntem ajutați și de climă. Aici e cald continuu și plouă frecvent. Negoțul cu aur, însă, ne va asigura produse din toate celelalte tabere. S-a mai apucat cineva de minerit și topitorie?

— Din câte știu, nu, răspunse Zaris. Într-adevăr, sunteți cel mai bogat om de pe planetă.

Figura sirusanului se destinse într-un zâmbet larg de satisfacție.

— Comandante, vă propun o afacere.

— Să auzim!

— Cumpăr două mii de rovi, să lucreze în locul nostru la plantații. Plătesc în aur.

Zaris îl cântări câteva clipe din ochi. Nu glumea. Chiar voia să-i exploateze rovii, să muncească în locul lor.

— Măcar femeile voastre ar putea munci la creat vegetația și animalele, răspunse Zaris.

— De ce să muncim, dacă am avut acest noroc? Tu ni l-ai dat, Zaris. Eu nu uit că tu ne-ai ales locul.

— Munca face bine oricui…

— Noi am prefera să ne limităm la extragerea aurului. Aici pot crește cele mai pretențioase vegetale, Zaris. Portocali,

mandarini, bananieri, arbori de cafea, migdali, smochini, curmali…

— Îți fac o contraofertă, general Omogo.

— Te ascult.

— Facem schimb de produse. Vă dăm vegetale care cresc numai la noi și voi ne dați din vegetalele specifice acestei zone.

— Și rovii?

— Sunt produsul muncii savanților noștri. Nu-i dăm.

— Dar i-ați dat Orejonei câțiva!

— Am fost forțați de împrejurările transportului. Ai observat că i-am ceru înapoi?

— Păcat că nu te interesează aurul! oftă Omogo dezamăgit.

— Poate mai târziu, după ce ne construim orașul. Acum, luptăm să ne asigurăm mediul natural de trai.

— Așa te vreau, Zaris! Afacerea rămâne deschisă.

— Rămân deschise ambele afaceri. Produceți legume și fructe cât mai rapid! Noi venim cu produse la schimb. Ulterior, discutăm și problema aurului.

Omogo aprobă din cap și deschise ușa. Terminase ce avea de spus. Porniră împreună către navetă. Zaris continua să-l sugestioneze pe liderul negru să intensifice cultura plantelor și producerea de animale în incubatoare. Așa, discutând, ajunseră în dreptul celor patru răstigniți.

— Ce s-a întâmplat cu oamenii aceștia? întrebă comandantul alcor.

— Scursuri din rândul personalului auxiliar! rosti Omogo cu dispreț. Avem cele mai frumoase femei de pe planetă și ei întrețin relații sexuale între bărbați.

— Homosexuali?!

— Așa le spune științific. I-am pedepsit cu biciuirea și stâlpul infamiei, pentru trei zile.

— Numai atât?

— Ce-ai vrea să fac? Să-i omor?

— Aceasta este pedeapsa obișnuită în Alianță, pentru homosexualitate.

— Sunt oameni de-ai mei…

— Nu sunt oameni, ci bestii lipsite de conștiință, voință și sentimente umane! replică Zaris înrăit. Ucide-i!

— Nu pot. Sirusanii nu se ucid între ei niciodată.

Zaris strigă unul din luptătorii săi și-i arătă pedepsiții:

— Dezintegrează-i!

— Comandante, nu te grăbi! încercă Omogo să-l oprească. N-ai niciun drept asupra oamenilor mei.

— Trebuie, Omogo! șuieră Zaris enervat. Dacă nu-i ucidem, vor răspândi acest viciu îngrozitor. Asta vrei?

Generalul Omogo șovăia. Zaris repetă ordinul pentru luptătorul alcor. Acesta își reglă razerul pentru incendiere și-l îndreptă, pe rând, către cei patru păcătoși. Aceștia se aprinseră și începură să ardă. Urletele de durere izbucniră din gurile lor. O mulțime de sirusani se îngrămădi să vadă ce se întâmpla. Zaris profită de zăpăceala generalului Omogo și le vorbi:

— Aceasta este pedeapsa pentru animalele perverse cu chip de om. Țineți minte acest exemplu și aplicați aceeași pedeapsă, ori de câte ori apar asemenea cazuri! Astfel, veți respecta legile vieții universale și vă veți feri de un viciu cumplit de urât și înjositor pentru ființa umană.

Sirusanii priveau înmărmuriți la cele patru torțe urlătoare. Zaris ridică brațul drept întins, în obișnuitul salut sirusan, apoi se întoarse și urcă în navetă. Aceasta țâșni ca o rândunică spre cer. În urma lui, generalul Omogo profită de situație și institui pedeapsa capitală pentru homosexualitate. Exploată exemplul dat de alcori pentru a-și întări autoritatea în rândul mercenarilor săi.

În timp ce se îndrepta spre tabăra sa, lui Zaris îi veni ideea să facă o escală la vegani. Schimbase cu ei informații și soluții. Era convins că orgolioșii vegani îl simpatizau numai pentru că era căsătorit cu Deira și avea un fiu de la ea. În ziua când se născuse Ragnar, echipajele vegane sărbătoriseră ca și cum un prunc de-al lor ar fi văzut lumina zilei. Ca atare, Zaris îl apelă pe Mikal prin videotelefon. Figura veganului, aspră și rasă perfect, apăru pe ecran, rostind:

— Voie bună, Zaris!

— Bine te-am găsit, Mikal! Voi trece pe deasupra voastră, către nord.

— Ai fost la sirusani, ghici veganul.

— Am fost. Mă opresc o clipă și la voi?

— Mai încape vorbă? Tu ești oricând bine venit.

— Atunci, cobor.

— Te așteptăm.

Comandantul alcor dădu ordin pilotului să ia direcția către

tabăra vegană, apoi îl anunță pe Belag că va reveni între alcori abia seara târziu.

*

Încă din aer, Zaris admiră ordinea strictă a veganilor. Parcelele lor înverzite se aliniau ca niște pătrățele matematice. Corturile de locuit erau într-o ordine fără cusur. Malul fluviului pe care locuiau era acoperit cu iarbă deasă ca peria. *Veganii au disciplina în sânge,* gândi Zaris. *Păcat numai că sunt atât de reci sentimental*!

Pilotul aterizează în locul marcat de gazde, ghidat de indicațiile unui supraveghetor de la sol. Nimic nu era lăsat la voia întâmplării în această tabără. Comandantul coborî însoțit de cei doi cercetători științifici. Mikal, împreună cu primul lui înlocuitor la comandă, Gyre, îi așteptau nemișcați, lângă o mică livadă de citrici pe rod. *Iar ne-au luat-o alții înainte,* gândi Zaris, în timp ce-i saluta pe cei doi vegani. Mikal îi surprinse privirea îndreptată către livadă și-i explică:

— Am avut lămâi, mandarini și portocali pe rod, în seră. Când i-am transplantat în pământul Geei, au luat un avânt nemaipomenit. Dacă vreți, vă dăm și vouă câte cinci exemplare din fiecare specie.

— Mulțumesc, frate! îi răspunse Zaris. Din păcate, citricii nu vor rezista pe timpul iernii din zona noastră.

— Chiar atât de frig va fi?

— S-ar putea să și ningă.

— N-ai ales cea mai bună zonă pentru varangi, Zaris.

— În calitate de comandant, trebuia să dau exemplu. Vom popula zona noastră, apoi vom circula pe întreaga planetă. Metisarea ne va transforma într-o singură rasă.

— Mă îndoiesc. Shangii, sirusanii și orionii nu sunt deloc predispuși la metisare.

— Toate la timpul lor, Mikal. Viața își va spune cuvântul. Vom forma o singură rasă, cu un singur guvern și o singură capitală.

Veganul nu-i răspunse. Îi conduse sub un umbrar colorat și le turnă câte un pahar de amber. Îi invită să ia loc, să bea un pahar de bucuria revederii.

Zaris își luă paharul și-l ridică, în semn de salut. Gustă din el, apoi privi la câțiva copii adunați în fața unui țarc de păsări plin de pui de diferite specii.

— Ați făcut minuni aici, aprecie el.

— Am lucrat conform planului, Zaris. Specialiștii mei n-au scăpat din vedere nici cel mai mic viermișor, cea mai mică insectă, cea mai rară plantă perenă din flora noastră.

— Înseamnă că vreți să rămâneți aici?

— Dorințele sunt împărțite, Zaris. Unii vor să ne întoarcem în lumea vegană, de îndată ce ne vom reface proviziile pentru drum. Alții au prins drag de această planetă.

— Vă clarificați voi, cât lucrați la organizarea cadrului natural necesar aprovizionării cu alimente. L-ai întâlnit pe Omogo?

— Nu. Ce face?

— Aur. Are deja vreo tonă. Vrea să cumpere produsele muncite de alții.

— Al naibii mercenar, la ce s-a gândit! Exploratorii mei cutreieră munții după galgor. Sunt îngrijorat că n-au găsit.

— Vor găsi, îl încurajă Zaris. Această planetă ascunde comori nebănuite.

— Voi căutați minereuri?

— Nu, Mikal. Noi ne-am limitat la cultivarea unei porțiuni cât mai mari din teritoriul nostru. Am instalat centrale eoliene, deoarece avem vânturi potrivite. Energia solară și eoliană ne asigură tot necesarul, astfel că nu cheltuim galgor decât pentru deplasări.

— Cum vezi, la noi nu bat vânturi. Avem însă temperaturi mari și zile lungi. Producem suficientă energie solară pentru lucratul pământului și consumul nostru. Trebuie să irigăm continuu, mai ales noaptea, deoarece e foarte cald și plouă foarte rar.

— În schimb, vegetația e luxuriantă. Îmi amintește de planeta Hanab.

— Veganii nu pot trăi fără vegetație. Până și flori am pus, le arătă Mikal o grădină din spatele adăpostului. Biologii mei incubează ouă de păsări specializate în răspândirea semințelor.

— Puneți natura la muncă și ea vă va răsplăti…

O tânără vegană îmbrăcată numai în șort și bluză se prezentă cu o tavă plină cu căpșuni.

— Gustați din producția noastră! îi îndemnă Mikal. Nici în lumile vegane n-am întâlnit căpșuni atât de mari și parfumate.

Oaspeții se înfruptară cu poftă din hrana naturală. Într-adevăr, căpșunile erau delicioase. Mikal le povesti pe îndelete despre realizările lor. Nu erau deloc puține. Veganii munceau

ordonat, ca niște roboți bine programați. Foloseau roboții numai pentru munci deosebit de grele, deoarece ei nu aveau rovi.

Către seară, Zaris își luă rămas bun de la gazde. Veganii încărcară în navetă un container cu citrice și căpșuni, pentru simpatizanții lor din tabăra alcoră. Un ultim salut și săgeata țâșni către cerul serii. Deasupra, stelele începuseră să licărească. Zaris nu le aruncă nicio privire. Nu mai avea timp de ele. Problemele pământene îl acaparaseră cu totul.

*

Zaris găsi tabăra sa adormită. El însă nu avea chef de somn. Drept urmare, intră în cortul în care își instalase biroul și-și porni calculatorul, cu gând să se mai joace de-a construcția orașului său. Găsi însă un mesaj de la Sidin, biologul care îi însoțea pe jerani. Acesta îl informa că uriașii munciseră foarte disciplinați, încât își terminaseră însămânțările planificate. Își amenajaseră și adăposturi pentru iarnă, în grotele munților din apropiere. Sidin îi organizase pe clanuri și numise un șef peste ei, Vale. Puteau răspunde la orice comandă...

Comandantul alcor rămase pe gânduri. *E ușor să-ți faci dușmani,* cugetă el. *De ce n-aș face din jerani prieteni*? *În definitiv, semisălbatici cum sunt, au însușiri humanoide. Trebuie să le arătăm că ne pasă de ei.* Zaris își porni agenda electronică și începu să noteze materialele ce trebuiau trimise jeranilor chiar a doua zi, cu o navetă. Câteva valuri de pânză și de stofă... Mașini de cusut... patru centrale eoliene și zece celule solare... Câteva sute de păsări vii, să le înmulțească... Salopete matlasate pentru iarnă... Aici, se opri. Alcorii nu aveau îmbrăcăminte și încălțăminte atât de mare. *Să și le facă singuri*! își spuse Zaris și continuă să noteze. Un val de piele sintetică și altul de blană artificială... lanterne cu acumulatori... Medicamente pentru boli produse de frig... Icre fecundate și pui de țestoasă comestibilă...

Lista era foarte lungă. Alcorul o reciti, adăugă câteva produse și notă promisiunea că, în primăvară, le vor livra miei, iezi și viței de prăsilă. Era mulțumit. Îi trimise lui Sidin mesajul, să aștepte naveta de transport. După aceasta, merse pe deplin ușurat la culcare. Făcuse o faptă bună și simțea efectele ei.

*

Din cauza însămânțărilor târzii, alcorii recoltară ovăzul, secara, grâul, meiul și floarea soarelui abia către sfârșitul verii și

începutul toamnei. Era o recoltă nesperat de bogată, care le-ar fi permis să treacă toți la hrană naturală. Zaris se arătă însă neînduplecat. Opri cea mai mare parte din produse pe post de seminceri, pentru mărirea suprafețelor cultivate anul următor. Restul luă calea consumului uman și aviar. Deja, în adăpostul pentru păsări, mișunau câteva mii de găini, bibilici, rațe, gâște și curci. Tot pentru reproducere și acestea. Biologii le promiseseră că, la finele iernii, le vor scoate din incubatoare câteva sute de viței, iezi și miei de prăsilă. Atât putuseră produce, din ovule fecundate, în primul an. Era mai mult decât nimic. Animalele lăsate la pășune se puteau înmulți pe cale naturală. În zece ani, alcorii puteau avea cirezi și turme de sute de mii de capete. Rovii păstori nu se puteau plânge de lipsă de activitate.

Zaris gândea la toate acestea, visând cu ochii deschiși. Își îndeplinise planul, deși nu acționase deloc în direcția mineritului și tehnicii. Era un timp și pentru acestea. Crearea naturii primare conta cel mai mult, în viziunea sa. Ochii i se întoarseră pe planul de plantat livezi dat spre aprobare de botaniști și pomicultori. Parcele din stânga grădinilor de legume se întindeau asemenea unui oraș, cu alei largi și poteci mai strâmte între ele. Cireși, vișini, caiși, piersici, migdali, meri, peri, pruni, gutui. Botaniștii scoseseră din seră, în aer liber, aproape jumătate de milion de puieți fragili, nu mai mari de o șchioapă. Sperau să se aclimatizeze la natura geeană, deoarece fuseseră produși din semințe furnizate de varangii din sistemul solar Megrez, care aveau o planetă cu anotimpuri similare celor de pe Geea.

Videotelefonul clipoci scurt și Zaris apăsă clapa de acceptare a convorbirii. Figura antipatică a lui Shang Di apăru pe ecran.

— Ce faci, alcorule? întrebă acesta, fără vreun salut introductiv.

— Bine, răspunse Zaris scurt. Suntem în grafic cu lucrările.

— Dar galgor ai găsit?

— Nici n-am căutat. Ne-am concentrat eforturile pe crearea lanțurilor naturale.

— Eu am găsit. Sunt singurul care extrage deja minereu de galgor.

— Felicitări! Vă putem ajuta cu ceva?

— Nu, Zaris. Am nimerit o peninsulă mare cât un continent. Clima este cât se poate de favorabilă culturilor din zona caldă.

Avem de toate. Vrei niște orez de sămânță?

— Și ce vrei în schimb?

— Ovule fecundate de reptile comestibile.

— Broaște țestoase?

— Nu. Reptile erbivore mari, pentru carne. Am cu ce le hrăni.

— Nu-i încă timpul potrivit să punem la incubator astfel de ovule. Reptilelor mari le trebuie vegetale de junglă. Poate peste vreo treizeci de ani.

— Eu le pot crește acum. Numai voi aveți astfel de ovule. Dau cât vrei.

— Nu putem afecta vegetația abia crescută, Shang Di. Dacă vrei, vă dau ovule de babuline și bovine. Bivolii și vacile ar fi tocmai potrivite pentru zona voastră. Obțineți lapte și carne.

— Fie! acceptă negustorul. Îți trimit o navetă cu orez, varză, ceapă, usturoi, gulii... Vreau câte o mie de ovule de fiecare specie.

— Pact încheiat! rosti Zaris hotărât să scape mai rapid de shang.

— Femeile voastre nu vor mătăsuri naturale? începu Shang Di o nouă rundă de negociere.

— Nu! răspunse Zaris sec. Ele umblă îmbrăcate la fel ca noi.

— Păcat! îți făceam o ofertă bună. Dar niște diamante veritabile, aduse din minele pegasiene?

— Nici. Bijuteriile nu fac o femeie nici mai frumoasă, nici mai inteligentă, nici mai sănătoasă.

— Ești pornit împotriva mea...

— Nu, Shang Di. Pur și simplu, sunt acaparat de sarcini. Clima din zona noastră este mai puțin blândă, așa că trebuie să muncim mai mult.

— Noroc de noi, rânji shangul. Soarele și ploile dese muncesc în locul nostru. Dacă ai ști ce recolte am făcut în delta fluviului!

— Bănuiesc. Rămâne cum ne-am înțeles?

— Mâine îți trimit naveta. Să nu mă înșeli! Vreau material reproducător de cea mai bună calitate.

— Nici nu avem de alt fel, îi replică Zaris rece și închise.

Shang Di îl călca pe nervi. Firea lui profitoare era atât de evidentă, încât era mai bine să se țină departe de el. Spre deosebire de Shang Di, regele kobizilor, Zigan, manifesta o modestie și un bun simț care îi trezea respectul. Micuții kobizi îl informau periodic cu realizările lor. Deși nu dispuneau de

mijloace tehnice la nivelul alcorilor, își terminaseră de cultivat prima porțiune din continentul lor subțire și fragmentat. E drept că fuseseră ajutați și de climă, deoarece se stabiliseră în zona ecuatorială.

Zaris îl alungă din minte pe Shang Di și-și reluă agenda de muncă. Ce *trebuie făcut în perioada următoare, încât să folosim la maxim ultimele zile de toamnă*? se întreba el. Își notă să trimită echipa de geologi în munții din nord, pentru prospecțiuni. Proiectanții și arhitecții trebuiau duși la locul viitoarei capitale. Astfel, în timpul iernii, puteau să-și facă toate calculele și schițele noului oraș. Constructorii trebuiau să înceapă ridicarea adăposturilor pentru rovi. Și mai rămânea plantatul pomilor din prima serie... Zaris lucra înainte, cu fruntea încruntată de griji. Voia să compenseze prin muncă lipsa unor condiții climatice mai bune.

*

De câteva zile, ploua continuu. Ploaia rece, de sfârșit de toamnă, îi prinsese pe alcori la începutul plantatului de pomi. Niciunul nu dezertă de la datorie. Învăluiți în pelerine, ca în sezonul ploios de pe planeta natală, bărbați, femei și copii plantau manual pomii în dâra trasată de motocultivator. Frigul le trecea prin mănușile de pânză groasă, înghețându-le mâinile. Nimeni nu se plângea, însă. Toți lucrau cu o încrâncenare vecină cu lupta. Chiar și Zaris plantă câteva șiruri de meri în tarlaua lui Kasar, cel mai apropiat șef de echipă. Comandantul alcor mângâia fiecare plăntuță și-o ruga în gând să se prindă neapărat.

— Cam cât din deșertul nostru am învins până acum, domnule comandant? îl întrebă Kasar.

Zaris își frecă palmele de pământ și făcu un calcul. Compară porțiunea smulsă deșertului cu întreaga suprafață repartizată alcorilor.

— Cam o parte dintr-o sută de mii, răspunse el. Cea mai grea, însă. Geneza primară. În geneza secundară, vom fi ajutați și de natura deja creată.

— E îngrozitor de mare deșertul, comentă Kasar. Ar trebui să ne limităm la necesitățile noastre de trai.

— Și generațiile viitoare? îl întrebă Zaris. Acum, suntem o mie două sute treizeci și șapte de alcori. Vom ajunge o națiune de câteva sute de milioane de persoane, în următoarele milenii. Noi

trebuie să punem baza pentru viitorul fericit.

— Suntem o generație de sacrificiu…

— Nu simți bucuria supraomenească a creației primare? îl întrebă Zaris. Noi creăm și dezvoltăm viața pe un pietroi golaș. Suntem demiurgii unei opere măreațe.

— Greutățile ne înconvoaie…

— Numai în primii ani, Kasar. În următorii ani, vom avea case, grădini, livezi, uzine… Vom avea chiar mai mult decât am avut pe Tamira. Suntem puțini și putem împărți între noi toate bogățiile acestui continent.

Kasar dădu încetișor din cap. Optimismul contagios al comandantului îl convinsese. Se întoarse la șirul său de pomi și continuă să planteze.

*

Prima zăpadă i-a încântat pe alcori peste poate. Au ieșit cu toții din astronavă, să prindă fulgii leneși și pufoși. Au gustat din neaua rece ca din cea mai selectă înghețată de pe planeta natală. Nu se mai săturau de hârjonit prin zăpadă, ca niște copii. Așa au ținut-o, într-o continuă desfătare, până către primăvară. Numai când astronomul le-a anunțat ziua solstițiului de iarnă, s-au liniștit și au devenit gravi. A doua zi, începea anul geean. Au primit ziua anului nou cu cântece și mese festive, la fel ca și varangii din celelalte tabere. Potrivit obiceiului alcor, fiecare și-a spus cu glas tare o dorință pe care o visa îndeplinită în cursul anului ce începea. Numai Zaris s-a abținut. Nu voia să influențeze alcorii cu visele sale prea mari pentru puterile lor. El s-a mulțumit să noteze în agenda personală intrarea în cel de-al doilea an geean și proiectele pe care le visa împlinite în acesta. Privea pe hubloul cabinei sale la mulțimea care cânta și dansa pe zăpada bătătorită și simțea că întinerea. Fiul său Ragnar îi prezentase pe alcora Aida, cu care voia să trăiască întreaga viață. *Voi fi bunic, dar mă simt ca un puștan,* gândea Zaris, cu ochii la mulțimea veselă. *Am toate motivele să mă bucur. Geneza primară a vieții geene a reușit pe deplin. De acum încolo, mai trebuie să extindem sâmburele de viață creat aici. Voi anunța și alcorii din patrie despre succesul nostru…*

Zile fericite

Trecuseră douăzeci de ani de viață geeană. Zaris stătea pe

terasa casei sale, în plină grădină. Zgomotele după care tânjise atâția ani îi umpleau sufletul de fericire. Bâzâitul albinelor și altor insecte, ciripitul păsărelelor gureșe, lătratul câinelui din curte, murmurul vag al orașului... Se simțea pe deplin împlinit. Avea din nou o casă, un oraș, o țară. Toate meritaseră eforturile supraomenești la care se supuseseră alcorii.

Orașul construit pe terase, cu fața spre sud, ocupa colina din poale și până aproape de vârf. O pădurice tânără îl străjuia dinspre nord. În față se întindeau livezile, viile pe rod, grădinile de legume și, hăt departe, pășunile pentru vite. Satul rovilor, situat la circa cincizeci de kilometri, nici nu se zărea. Ei însă erau prezenți, la păstorit și la lucrat grădinile. Astroportul era exact cum și-l visase, către stânga orașului, cu care era legat printr-o șosea din bazalt. În dreapta, fabrici de prelucrare a laptelui, legumelor, fructelor, cărnii și firelor de lână. Departe, în nord, minele și uzina de aeromobile. Atât reușise deocamdată să facă. Împreună cu ceilalți varangi, organizaseră însă o fabrică de navete ușoare, pe teritoriul kaizilor, mai bogat în minereuri de fier și de aluminiu.

Viața exilaților revenea la normal, cu fiecare zi de muncă. Astronomii împărțiseră anul geean în cincizeci și două de unități de câte șapte zile, conform indicațiilor medicilor și psihologilor. A șaptea zi din săptămână fusese decretată zi liberă, la întâlnirea astronomilor varangi de anul trecut. Oamenii aveau nevoie și de odihnă, de relaxare, de culturalizare după pofta inimi. Patru săptămâni formau o lună, astfel că anul conținea treisprezece luni și o zi de mare sărbătoare – Ziua Genezei.

Într-o astfel de zi liberă se afla Zaris. Deira se juca în casă cu nepotul Gudur, dăruit de Ragnar și Aida. Jocul o întinerea, o întorcea cu aproape o mie de ani în urmă. El, Zaris, era prea stângaci și prea serios să se poată bucura de un joc cu nepotul. Gândurile îl duceau mereu înainte, tot mai departe, în viitorul încă netrăit, dar visat în cea mai splendidă lumină. Ierburile, plantele perene și arboretul se întinseseră în nord, până la țara jeranilor. Nu reușise să cuprindă însă întreaga zonă deșertică din nord, nord-est și nord-vest. Din această cauză, la fiecare ploaie, alcorii plecau cu aeromobilele încărcate cu semințe către teritoriile încă neatinse. Împrăștiau semințele din zbor, peste terenul arid și umed, cu speranța ca măcar o parte să devină iarbă, plante perene, arbori și arbuști. Ajutau natura să ocupe

întreaga planetă cu vegetație. Nici animalele nu erau uitate. Deja, biologii acționaseră asupra mării de est. Dezvoltaseră algele, planctonul și diverse soiuri de pești. Reușiseră chiar să scoată din incubatoare câțiva pui de delfin și să-i elibereze în apa sărată, ca mesageri ai cetaceelor. Primele păsări și animale sălbatice fuseseră produse în laboratoare și răspândite în păduri. Lanțul trofic natural se închega încet, dar sigur.

Zaris își plimbă ochii peste grădina sa. Florile, arbuștii și pomii plini de rod îi inoculau un sentiment de siguranță și pace. Se bucura în tihnă de bunăstarea sa. Nu avea un palat, ca pe planeta Tamira, ci o simplă casă cu patru camere și anexe, la fel ca majoritatea alcorilor din oraș. Constructorii ridicaseră și un palat guvernamental, dar numai pentru întrunirile liderilor comunității alcore, ce număra deja mai mult de o mie și cinci sute de suflete. Rovii lor se înmulțiseră exploziv, depășind cinci mii. Ca și pe Tamira, rovii primeau un minim de instruire școlară, pentru a putea să-și îndeplinească bine sarcinile de agricultori, legumicultori, pomicultori, horticultori, crescători de animale și muncitori în fabrici. Copiii alcori aveau însă două școli și o universitate. Ei trebuiau să devină specialiști de înaltă calificare, în cele mai sensibile domenii: științele naturii, medicină, fizică, astronomie, mecanică, electronică, agronomie, construcții...

Acum, că vremea pionieratului trecuse, comunitatea alcoră se organizase pe baze mai puțin militarizate. Îl aleseseră pe Zaris guvernator și-i dăduse drept sprijin un consiliu format din cincisprezece oameni, bărbați și femei. Toate treburile obștei se discutau și se hotărau în comun, astfel că asperitățile erau evitate. La fel procedaseră ceilalți varangi, veganii și sirusanii. Orionii, shangii și kobizii optaseră pentru monarhii, așa cum fuseseră învățați pe planetele de origine. Kaseii rămași pe planeta Var își organizaseră societatea pe caste, din care ultima, cea cu mai puține drepturi, era formată din băștinașii hari. Coloniștii Geei schimbau ocazional mesaje cu kaseii, însă nicio astronavă nu se mai întorsese pe planeta Var. Aveau prea mult de muncă pe Geea, încât nu-și permiteau călătorii de plăcere.

Zaris se ridică și se apropie de gardul viu al proprietății sale. Dincolo de el, un bulevard străjuit de pomi roditori se întindea de la est către vest. Un singur aeromobil luneca pe cerul senin,

de sfârșit de primăvară. Doar câțiva copii se jucau în parcul de lângă universitate. Maturii se odihneau la umbră ori se distrau la club, cu diverse jocuri de societate. *E prea frumos aici,* gândi Zaris. *Oare, ce vise îi mână pe veganii care pleacă mâine înapoi*? *Eu nu m-aș mai întoarce niciodată. Tihna de aici nu poate fi întâlnită în niciuna din lumile Alianței. Până și hainele astea simple, din fibre vegetale, sunt mai plăcute decât veșmintele opulente din vechea lume...*

Deira îl strigă la masă. Guvernatorul alcor păși agale pe dalele de bazalt, cu picioarele încălțate în sandale simple, inventate de un meșter local. Erau foarte comode, comparativ cu cizmele de explorator. Trecu prin baie și se spălă pe mâini cu apă caldă, furnizată de minicentrala solară de pe acoperiș. *Cât de plăcută poate fi viața simplă*! gândi el, privind masa aranjată de soție pentru trei persoane. Își ocupă locul obișnuit, din capul mesei și-l întrebă pe Gudur:

— Ce mănâncă oamenii inteligenți, să fie mereu sănătoși?

— Lapte, pește, legume și fructe, răspunse copilul iute. Mai puțină carne grasă.

— Să vedem dacă bunica ține la sănătatea noastră!

Deira le servi mai multe feluri de mâncare, în boluri mici. Majoritatea conțineau brânzeturi, pește, legume și salate din belșug. Toate proveneau de la fabricile de hrană naturală din oraș. Unele erau ușor încălzite pe plita electrică. Consiliul, în frunte cu Zaris, impusese regula ca fiecare familie să primească rații săptămânale de hrană, îndestulătoare și sănătoase. Amberul era produs și furnizat în cantități mici, să nu creeze dependență de alcool. Repartizarea gratuită a alimentelor, apei, energiei electrice, hainelor, medicamentelor și altor bunuri necesare eliminase din start banii și comerțul. La fel procedaseră toți varangii, veganii și kobizii, după consultări cu alcorii. Numai shangii, sirusanii și orionii bătuseră monedă și practicau comerțul.

Ajunseră la desertul format din fructe de sezon și conservate. Era momentul în care cei doi soți aveau obiceiul să discute îndelung.

— Deci, mâine pleci către Noul Hanab? întrebă Deira.

— Trebuie. Am de transmis un mesaj către cetățenii Alianței. L-am și înregistrat.

— Mă tem că numai două astronave nu vor reuși să refacă

drumul parcurs de noi.

— Gyre se încăpățânează să plece și în aceste condiții. E dreptul lui să-și hotărască soarta. Îl urmează o sută de vegani.

— Deci, majoritatea rămân aici.

— Da, majoritatea au rămas alături de Mikal. E mult mai înțelept decât Gyre.

— Și ce vrei să transmiți Alianței?

— O propunere normală: să reluăm legăturile audio și video între noi. Așa ar fi normal.

— Ne-au condamnat la uitare, Zaris.

— Poate că le-a trecut supărarea. Imaginile de pe Geea, duse de Gyre, ar trebui să-i convingă că am învins ignoranța și necunoscutul.

— Tata… nu știu dacă mai trăiește.

— Legea vieții, Deira. Eu l-am iertat pentru ura cu care a acționat împotriva mea.

— Și eu. Nu regret o clipă că te-am urmat.

Zaris îi mângâie afectuos palma întinsă pe masă. Gudur ceru imperios:

— Bunicule, povestește-mi despre lumile din care ați venit!

— Ți-am mai povestit, Gudur.

— Mai vreau să aud. Spune!

Zaris strânse ușor pleoapele de parcă ar fi privit departe și începu să povestească despre lumile Alianței. Copilul asculta transpus. Îi plăcea grozav ceea ce auzea.

*

Delegați din toate grupele rasiale veniseră la Noul Hanab, capitala veganilor, pentru ceremoniile de plecare a unei expediții înapoi, în lumile Alianței. Mulți aveau mesaje și daruri pentru cei rămași departe. Comandantul Gyre era asaltat de ei și de câțiva jurnaliști de la posturile rasiale de televiziune. Acesta se grăbea să răspundă scurt și clar, pentru a scăpa de o corvoadă care nu-i făcea plăcere. Guvernatorul Mikal, cel care făcuse invitația, stătea mai deoparte și discuta cu liderii celorlalte comunități. Nu prea era în apele sale. Își vedea mica expediție sfâșiată de plecarea celor două echipaje. Parcă ar fi plecat și el…

Cei opt lideri varangi se adunaseră în grup și-și discutau problemele proprii. Îi încredințaseră lui Gyre mesaje pentru lumile varange, sub formă de videoholograme cu imagini despre

munca și succesele lor. Mai multe nu aveau de spus. Priveau în jur cu admirație. Veganii își construiseră o capitală strălucitoare, numai din calcar alb și marmură. Reproduseseră în miniatură fosta lor capitală Hanab. Grădini și parcuri pline de flori multicolore se întâlneau la tot pasul. Păuni dansau pe pajiștile verzi. Jungla tânără venea până lângă latura de vest a orașului. Către sud, se întindeau livezi și vii. Aeromobile lunecau silențios pe cerul senin. Un imens steag vegan flutura pe turnul semeț al clădirii guvernatorului. În toate se vedea mâna de gospodar foarte bine organizat.

Un sunet de sirenă vesti începutul ceremoniei de plecare. Gyre și Mikal urcară pe tribuna ridicată în preajma astroportului. Mulțimea se orândui în jurul lor, cu oaspeții în față. Mikal se apropie de microfonul stației de transmisie și începu să vorbească:

— Frați și surori, trăiesc o zi tristă. Inima mea se rupe în două. O parte tânjește după lumea natală, din Vega. Cealaltă îmi spune că viața mea e legată pentru eternitate de această planetă, Geea. Ascult de glasul rațiunii și rămân alături de majoritatea poporului meu. Le urez celor care pleacă mult noroc și multă înțelepciune, să poată atinge lumile Alianței. Adio, dragi exploratori vegani!

Băștinașii aplaudară câteva secunde. Gyre se apropie de microfon, salută mulțimea cu brațele ridicate și-și începu discursul:

— Lumea nouă, pe care am ridicat-o de la zero, e foarte acaparatoare. Fiecare colțișor din ea ne roagă și pledează să rămânem aici. Rațiunea îmi amintește însă că noi, veganii, am venit ca simpli exploratori. Nicio clipă nu s-a pus problema să devenim coloniști ai unei noi lumi. Ne-am îndeplinit misiunea și trebuie să ne întoarcem în civilizația noastră. Îi înțeleg însă pe cei care vor să rămână. O nouă civilizație humanoidă înflorește la mare distanță de lumea Alianței. E o provocare pentru geniul creator al tuturor raselor venite în expediție. Mă despart de voi cu greu, dar mă cheamă patria natală. Adio, dragi geeni! Plecăm!

Sirenele de pe cele două astronave începură să geamă prelung. Gyre ridică brațele cu palmele încleștate, apoi începu să pășească spre astronava sa. Cei care plecau se desprinseră din dreapta tribunei și-l urmară, în vuietul înăbușit al mulțimii.

După câteva minute, motoarele începură să toarcă încetișor și astronavele se ridicară în viteză. Curând, erau numai două puncte abia vizibile pe cerul senin. Mesagerii lumii noi plecau către Alianța Civilizațiilor Humanoide. Rămânea de văzut dacă vor ajunge la destinație și vor fi bine primiți. Mulțimea se împrăștie treptat. Oaspeții străini fură invitați la palatul guvernatorului Mikal, pentru masa festivă. Geenii aveau și de discutat multe probleme.

După ce oaspeții luară loc la mese, Mikal se ridică cu un pahar de amber în mână, închinând în cinstea lor:

— Frați și surori, vă mulțumesc că ați venit în ospeție în lumea veganilor! Efortul genezei ne-a ținut despărțiți mulți ani, cu toate că planeta pe care trăim e destul de mică. E timpul să începem strângerea relațiilor. Trebuie să ne unim forțele către scopul nostru inițial: expansiunea speciei humanoide în această zonă de Univers. Vă propun ca, în paralel cu munca din teritoriile noastre, să organizăm împreună și o expediție de câteva astronave care să cerceteze sistemele solare vecine. Vă aștept părerile...

Orejona, lidera delegației orione, reacționă prima:

— E prea devreme să ne gândim la explorări astrale, Mikal. Avem încă multe probleme de rezolvat pe Geea. De pildă noi, orionii, a trebuit să importăm transportoare, aeromobile și mașini agricole de la varangi. Trăim pe un continent înconjurat de două oceane, dar nu avem o singură navă, un singur submarin... Pescarii noștri folosesc niște bărci primitive cu vele, riscându-și viața. Eu vă propun să ne unim eforturile pentru a reproduce aici, pe Geea, tehnologia din civilizațiile de origine. Dacă nu vom face-o noi, generațiile viitoare vor uita-o.

— Orejona are dreptate, interveni Zaris. Nu avem un singur institut de cercetări interdisciplinare. Copiii noștri sunt în pericol de a recepționa informații limitate despre lumea în care trăiesc, despre ființa umană, despre tehnologiile de vârf. Noi, varangii, ne angajăm să organizăm un mare institut de cercetări, în care să lucreze oameni de toate rasele.

— Nu avem suficientă forță de muncă, argumentă Shang Di.

— Măriți populația, pe cale naturală! îi replică Zaris. Nicio lege nu ne mai limitează la maxim doi copii de fiecare familie. Putem și trebuie să facem și câte zece-douăzeci de copii. Rasele noastre superioare trebuie să se dezvolte exploziv, așa cum

cresc numeric rovii.

— Dar rovii sunt efemeri, îi aminti generalul Omogo.

— Cu atât mai mult, trebuie să mărim populația superioară! pledă Zaris. Până acum, n-am avut condiții să creștem și să educăm copiii. Această motivație a dispărut. Avem incubatoare, creșe, școli și universități. Noi, varangii, vom acționa pentru accelerarea sporului demografic.

— Dacă mărim populația, va trebui s-o și hrănim, s-o îmbrăcăm și s-o cultivăm, argumentă Shang Di. Prosperitatea noastră se va diminua.

— Nu se va diminua deloc, îl contrazise Mikal. Noii născuți, ajunși tineri, vor coloniza noi teritorii, vor ridica noi orașe și vor lucra să se întrețină. Vom avea mai multă forță umană, astfel că ne vom permite să facem și explorări în alte sisteme solare.

Zaris consideră că era cazul să intervină din nou:

— Frate Mikal, sunt la fel de interesat ca și tine de explorarea unor noi sisteme solare din această galaxie. Astronavele care zac se învechesc și cedează pe ici sau pe colo. Echipajele își pierd deprinderile de navigație, explorare și luptă. E prematur să planificăm explorări, însă trebuie să balansăm astronavele cel puțin odată pe lună. În timp ce majoritatea lucrează, câte o astronavă cu studenți practicanți ar putea zbura prin acest sistem solar și până la coloniștii de pe planeta Var. Astfel, echipajele și-ar menține antrenamentul pentru zboruri mai lungi. Trebuie însă să ne concentrăm eforturile pentru a reproduce aici, pe Geea, toate tehnologiile din civilizațiile noastre. Am putea înființa în comun o fabrică de navete de explorare, transport și luptă.

— Și una de armament! propuse generalul Omogo. Nu se știe când va trebui să ne apărăm. Noi, sirusanii, ne luăm sarcina cercetării și dezvoltării industriei de armament. Relațiile dintre coloniile noastre sunt încă greoaie, datorită lipsei unei monede unice. Vă propun să batem o monedă geeană din aur, cu ajutorul căreia să facem toate schimburile. Votăm?

Propunerea sa fu dezbătută câteva zeci de minute. În final, hotărâră să bată geeni din aurul produs ori obținut de fiecare prin schimburi comerciale. Stabiliră puritatea aurului, greutatea monedei și diviziunile ei. Curentul comercial se impusese la nivel planetar. După aceasta, luară în dezbatere propunerea lui Mikal de a înființa o universitate comună pe teritoriul veganilor.

Și aceasta fu aprobată, cu toată împotrivirea shangilor. Roinar kaidul avu ultimul cuvânt de spus în favoarea universității multiculturale:

— Dragii mei, observ un curent izolaționist foarte prost în rândul nostru. Pe această planetă, trăim mai puțin de patruzeci de mii de humani divizați în șase rase. Abia atingem populația unui mic orășel agro-industrial de pe planetele Alianței și ne ferim unii de alții, de parcă ne-am putea contamina. Nu e bine deloc. Metisarea va asigura formarea unei populații unice, cu un singur guvern mondial...

— Ca să vă impuneți voi, varangii, interesele, deoarece sunteți mai mulți și aveți mai multe voturi? îl întrerupse Shang Di.

— Voturile să fie proporționale cu populația din fiecare rasă, propuse Roinar calm. Creșteți natalitatea și veți trimite mai mulți reprezentanți în sfatul lumii noi!

— Da, îl susținu Mikal veganul. Propun ca sfatul guvernatorilor naționali să se întrunească o dată pe lună, pentru a dezbate problemele comune.

Această propunere fu acceptată mai ușor, deoarece toți aveau interese de promovat în sfatul guvernatorilor. Masa festivă se transformă într-o adevărată ședință de discuții. După dezbateri aprinse, guvernatorii aprobară construirea unei fabrici comune de navete, pe teritoriul varangilor aliothi, deoarece aveau ceva mai bune condiții tehnice. Orejona avansă propunerea de a stabili o stație comună de observare pe Selena, ca o santinelă înaintată a civilizației lor. Aceasta urma să fie deservită de doisprezece exploratori și luptători, câte doi de fiecare rasă, în ture lunare. Și această propunere întruni unanimitatea, deoarece geenii simțeau nevoia unor informații sigure din spațiul extraterestru. Sfatul se întinse până seara târziu, deoarece subiectele arzătoare erau multe. Un post planetar de televiziune, care să transmită zilnic informații din toate coloniile... Institutul mondial de cercetări interdisciplinare... Extracția de galgor pentru motoarele astronavelor și navetelor. Schimburile de material reproducător... Explorarea mărilor interioare și a oceanului planetar... Construirea unor hidrocentrale pe râurile de munte... Producerea de submarine și nave de suprafață...

Zaris ascultă dezbaterile cu plăcere. Izolarea din ultimii ani

fusese spartă. Coloniștii începeau să strângă relațiile, devenind o comunitate planetară unită, așa cum visa el. Încă mai trăia sentimentul comandantului de escadră. Încă simțea că lumea nouă era a lui, în primul rând. El o găsise, după lungi peripeții. Trebuia s-o transforme treptat în modelul ideal de planetă din imaginația sa. Pentru aceasta, trebuia să-i domine și să-i influențeze pe nesimțite pe ceilalți guvernatori.

Noaptea târziu, la lumina stelelor, navetele cu echipajele rasiale își luară zborul către colonii. Instinctiv, Zaris ridică ochii spre cer și întâlni luminoasa Vega. *Am învins, pizmașilor*! se adresă el unor inamici nevăzuți. *Voi ridica o lume splendidă, în fața căreia să pălească oricare dintre civilizațiile voastre...*

*

Anii treceau în goană, dar nu în zadar. Vegetația perenă se întinsese până către zonele polare. Minele și fabricile lucrau din plin, cu forță umană și roboți. Navele brăzdau apele mărilor și oceanelor. Zaris participase la lansarea primului submarin și admirase primii pui de balenă scoși din incubator de savanții vegani. Populația creștea exploziv, așa cum hotărâse sfatul guvernatorilor. Alte două orașe alcore fuseseră ridicate către est și vest de Tamira. Până și jeranii se ridicaseră la un nivel de civilizație acceptabilă. Locuiau în case, foloseau energie electrică și mașini de cultivat pământul. Sporul lor demografic nu-l îngrijora defel pe Zaris. Ajutoarele periodice date jeranilor îi transformaseră în cei mai fideli aliați. În școlile lor, se învăța o singură limbă străină – alcora.

Deși trecuseră o sută și treizeci și cinci de ani de la colonizare, Zaris nu se simțea deloc bătrân. Împreună cu Deira, mai făcuseră patru copii, pentru creșterea populației. Dăduse un exemplu urmat imediat de ceilalți alcori și chiar de ceilalți varangi. Populația alcoră se apropia de jumătate de milion de persoane iar rovii depășiseră milionul. Avea cine munci în laboratoare, pe ogoare și în fabrici. Alcoria, adică țara alcorilor, trăia zile fericite.

Nici ceilalți coloniști nu se puteau plânge de viața de pe Geea. Orejona se încoronase împărătească în capitala ei, Tenoch. Secretul producerii de metiși dintre orione și rovi era deja cunoscut în toată lumea geeană. Metișii se dovediseră superiori taților. Trăiau aproape două sute de ani, asimilau cunoștințe complexe și vădeau înclinații către cultura superioară. O nouă

rasă se născuse pe continentul orionilor. Dacă făceai abstracție de cutremurele frecvente și de erupțiile vulcanice din zona de est, puteai spune că orionii trăiau ca în vise. Își cățăraseră orașele pe culmile muntoase, departe de zona seismică și reproduseseră o mare parte din tehnologia din patria lor de origine. Printre altele, creaseră aparate individuale de zburat și navete discoidale, de maxim zece persoane. Aceasta le atrăsese supranumele de orenzi, din partea rovilor care le admirau evoluțiile spectaculoase. În limbajul sărac al rovilor, orenda însemna putere de a zbura asemenea condorilor.

Spiritul speculativ al shangilor nu se lăsase mai prejos. Ei reușiseră să înfrângă accelerația gravitațională, cu aparate individuale de zburat comandate mental. Țineau însă cu strășnicie de secretul lor. Refuzau să înstrăineze un singur aparat de acest fel către alte colonii, motivând că numai creierul shangilor era capabil să le pună în mișcare. Prin lungi parlamentări cu Zaris, obținuseră ovule fecundate de reptile mari, cu carne comestibilă și-și umpluse jungla de pradă pentru vânători. De la vegani, cumpăraseră ovule de elefanți, cu același scop: să-și procure carne în cantități mari. Erau mai carnivori decât leii, tigrii, panterele și alte fiare scoase din incubatoarele sirusanilor. În zadar le spuneau medicii varangi și vegani că îmbătrâneau prematur, datorită consumului exagerat de carne. Ei își vedeau de afacerile lor, profitând că dețineau monopolul producerii de galgor. Fiecare shang vădea o aprigă dorință de îmbogățire și de trai pe picior mare. Casele lor erau adevărate palate, supraîncărcate cu ornamente și colorate foarte viu. Zaris se străduia să-i înțeleagă, prin lungi discuții cu liderii lor, Shang Di și Sen Kai. Nu reușea aproape niciodată să le pătrundă modul întortocheat de gândire. Shangii continuau să rămână o rasă izolată, conform tradițiilor din patria lor primară.

Nici kobizii nu puteau participa la metisarea visată de Zaris. Statura lor pitică și trupurile fragile nu le permiteau relații decât în interiorul comunității lor. Erau însă veseli, sociabili și harnici. Se confruntau cu dese cutremure și erupții vulcanice, însă nu se plângeau. Își ridicaseră casele și fabricile pe terenuri sigure și munceau cu râvnă. Erau mari meșteri în lucrări migăloase. Majoritatea obiectelor electrocasnice din fiecare casă de varang sau vegan purta amprenta lor. Produceau cele mai delicioase conserve de pește, moluște și broaște țestoase. Reușiseră să

populeze zona de sud a continentului lor cu animale de pe planetele lor, dintre care cei mai interesanți și spectaculoși erau cangurii. Și populația lor crescuse exploziv în ultima sută de ani, astfel că ocupaseră cele mai fertile insule din preajma continentului.

Singurii care participau la metisare erau varangii, veganii, orionii și sirusanii, însă nu în aceleași proporții. Cele mai frecvente căsătorii mixte erau între varangi și vegani, poate și pentru faptul că Zaris își luase soție vegană. Orionele se măritau destul de rar cu varangi sau vegani, însă niciodată cu sirusani. Îi considerau urâți, brutali și leneși. Foarte puțini sirusani și sirusane încheiaseră căsătorii cu oameni din rasele varangă și vegană. Și sirusanii aveau tradiții ciudate, ce țineau de puritatea rasială.

Generalul Omogo instaurase un imperiu sirusan împărțit în provincii. Așa cum promisese, sirusanii săi își concentraseră eforturile către proiectarea și producerea de armament. Asta, pe lângă extracția de aur, în care erau primii. Zaris îl vizitase de câteva ori și, cu toată firea lui liberală, nu receptase foarte încântat toate invențiile specialiștilor sirusani. Bomba pe bază de uranit ucidea în masă și otrăvea spațiul pentru mult timp. Substanțele chimice de luptă afectau nu numai oamenii, ci și vegetația. Cel mai mult îl deranjaseră însă armele biologice. Acestea puteau produce catastrofe de nivel planetar, pe nevăzute. Bolile pe care le puteau inocula oamenilor, animalelor și plantelor erau cumplite. Zaris argumentase îndelung cu Omogo, însă nu reușise să-l convingă să renunțe la producerea lor. Generalul negru argumenta că le va folosi numai împotriva unor agresori de pe alte planete. Până la urmă, Zaris se mulțumi să se asigure că armele biologice erau păstrate în cea mai deplină siguranță.

Veganii își reluaseră obiceiurile de pe planeta natală. Munceau mai puțin și se relaxau mai mult, lăsând roboții să le rezolve treburile. Muzica, pictura, sculptura și literatura reveniseră în actualitate. Aproape că nu era casă de vegan în grădina căreia să nu existe statui. Muzica se transmitea zilnic, prin postul rasial de televiziune. Vilele și palatele aveau pereții acoperiți cu picturi executate în cele mai diverse stiluri. Biblioteca din capitala Noul Hanab cuprindea cele mai importante opere literare și științifice din patria de origine.

Cluburile veganilor erau locuri în care se purtau discuții domoale, se bea cafea ori amber, se practicau jocuri de societate. În mod vădit, veganii considerau că atinseseră nivelul de civilizație din constelația lor și se mulțumeau cu atât. Din când în când, Mikal aducea în discuție organizarea unor expediții de explorare a sistemelor solare din galaxie. Operațiunea se amâna mereu, prin votul guvernatorilor din sfat. Coloniștii aveau încă multe treburi de făcut pe Geea.

Varangii rămăseseră la fel de obsedați de cercetare, creație și muncă. Naturaliștii lor ajunseseră până pe calota polară din nord, colonizând vietăți adaptate la frig, din cele aduse de pe planetele de origine. Cele mai bune navete spațiale, transportoare, aeromobile și mașini agricole erau opera lor. Ei erau producătorii necontestați ai întregului echipament de teleholoviziune Megrezii dețineau monopolul proiectării și construcției de submarine. Sistemele lor de irigații funcționau perfect iar vegetalele și animalele lor erau din cele mai bune rase. Cei mai buni cercetători, profesori și medici erau varangi. Până și cei mai buni sportivi tot din rasa lor erau recrutați.

Varangii, deși sentimentali și sensibili, păstraseră obiceiurile din lumile lor. Femeile nu purtau niciun fel de podoabă și erau egale în drepturi cu bărbații, în orice problemă. Întreaga comunitate era stăpână peste terenuri, ferme, fabrici... Numai casele erau în proprietate privată. Fiecare familie de varangi primea gratuit tot ce-i era necesar, începând de la aeromobil și până la alimente. Acest obicei făcea ca banii să nu circule între varangi. Ei erau folosiți numai de guvernatori și consilii, pentru achiziționarea unor bunuri produse în alte colonii.

Majoritatea varangilor își trăiau evenimentele fericite în comun. Nu se sfiau să-și petreacă sărbătorile în parcuri ori în plină stradă. În cluburile lor se putea bea vin, un produs obținut de chimiști prin fermentarea mustului din boabe de struguri. Ei vădeau o cuvenită cumpătare în consumul acestei băuturi mai puternic alcoolizată decât amberul. Foarte puțini fumau tabac și alte plante aromate importate de la orioni. Muzica specific rasială nu lipsea iar literatura varangă era plină de pasiunea vieții. Manifestau însă un interes mai scăzut pentru pictură și sculptură, deoarece preferau peisajele naturale, din grădini și parcuri. Când îi vedeai cât de veseli, deschiși și sociabili erau, n-ai fi crezut că trăiau cu pasiunea muncii în suflet. Totuși, acesta

era adevărul. Fiecare varang lucra acolo unde îl repartizau talentul și pregătirea profesională, fără niciun fel de ezitare. La ei, nu existau clase sociale sau caste, ca la alți coloniști. Toți cetățenii, indiferent de sex, studii, profesie sau funcție erau egali și prieteni. Shangii, kobizii, sirusanii și orionii nu puteau înțelege defel modul în care funcționa civilizația varangă. Nu se purtau însă dispute pe această temă.

Cea mai mare realizare a coloniștilor geeni era teleholoviziunea mondială. În fiecare dimineață, la ora șapte fix, Zaris era în fața holovizorului. Timp de două ore, urmărea nemișcat știrile și imaginile din toate coloniile. Aceasta îl făcea să simtă lumea geeană, care atinsese aproape cincisprezece milioane de oameni, mult mai unită. Abia după ce se informa, lua micul dejun și pleca pe jos către palatul guvernamental. Deira ducea copiii mici la creșă iar cei mari plecau la școală. Toată viața lor se desfășura în siguranță și calm, exact ca pe planeta de origine.

Iernile erau prilejuri de mari bucurii pentru alcori. După ce se delectau cu toate plăcerile oferite de zăpadă, plecau în lungi excursii către sudul însorit, mai ales în țara veganilor. Abia în acest sezon, munca mai scădea în intensitate. Cum în lumile lor de origine nu prea avuseseră sărbători, alcorii născociseră mai multe, legate de evenimente din comunitatea lor. Nașterea unui copil, căsătoria unor tineri, un succes obținut de cercetători deveneau prilejuri de petreceri în comun. Până și decesul unor persoane mai în vârstă sau accidentate era privit ca un eveniment normal, deloc trist. În concepția alcoră, viața și moartea formau un singur întreg de nedespărțit. E drept că decesele erau destul de rare, deoarece coloniștii, produs al unei selecții de miliarde de ani, continuau să trăiască până aproape de cinci mii de ani. Numai rovii, metișii lor și jeranii aveau parte de o moarte timpurie.

*

Dimineața era deosebit de caldă. Sfatul guvernatorilor se întrunise, conform tradiției, în Noul Hanab din țara vegană. Trecuseră două sute și trei ani de la începutul colonizării. Deja, geenii se simțeau stăpâni absoluți pe planetă și visau să pornească din nou în expansiune. Aceasta era și tema principală a dezbaterilor din ziua respectivă: plecarea unei flotile de astronave către constelația Centauri. Fiecare guvernator avea

propriile viziuni și planuri legate de această expediție.

Mikal veganul deschise lucrările sfatului, în calitate de gazdă:

— Doamnelor și domnilor, îmi face plăcere să vă revăd. Ați fost informați din timp cu temele de discutat. Cea mai importantă privește expediția către sistemul solar Centauri. Eu vă propun ca fiecare colonie rasială să trimită câte o singură astronavă de explorare. Nu e cazul să mărim exagerat efectivul trimis în expediție.

— Și dacă exploratorii vor descoperi bogății exploatabile imediat, cu ce le vor transporta? întrebă veșnicul ahtiat de îmbogățire Shang Di. Trebuie să dublăm flotila cu astronave de transport. Cine este pentru?

Discuțiile se încinseră. Zaris se vedea nevoit să-i dea dreptate shangului, deși tare n-ar fi vrut. Ca explorator, era însă conștient de evenimentele care puteau întâmpina o flotilă. Era mai bine ca expediționarii să aibă provizii pentru o lungă perioadă, pe astronavele de transport. Desigur, nici eventualele bogății nu erau de neglijat. Interesa în primul rând galgorul, deoarece rezervele găsite pe Geea trebuiau conservate pentru generațiile viitoare. Nu se grăbi însă să ia cuvântul. Îi lăsă pe ceilalți guvernatori să-și prezinte opiniile. Avea suficient timp să intervină și el.

Propunerea shangului câștiga din ce în ce mai mulți adepți. Până la urmă, se ajunse la o formulă inedită: șase astronave de explorare, șase de transport și una de luptă. Fiecare colonie rasială trebuia să-și echipeze astronavele în trei luni, încât flotila să poată pleca exact în ziua solstițiului de vară. Varangii se consultară din priviri, apoi votară pentru ultima variantă. Ei nu făceau un efort deosebit cu echiparea a două astronave. Le puteau pregăti și într-o săptămână.

Mikal înregistră rezultatul votului și trecu la următorul punct:

— În colonia de pe planeta Var, s-a întâmplat un eveniment ieșit din comun. Un grup de hari s-a răsculat, a ucis trei kasei și s-a retras în junglă. Rebelii sunt înarmați cu razere furate de la foștii lor stăpâni. Kaseii ne cer ajutorul, deoarece n-au reușit să-i captureze de mai mult timp și aceștia jefuiesc fermele locale. Trimitem sau nu o astronavă cu luptători, în sprijinul kaseilor?

— Pentru câțiva sălbatici? mârâi generalul Omogo. Kaseii ar trebui să-și rezolve singuri problema.

— Ei nu cresc niciun fel de câini, explică Mikal. Nu pot lua

urmele fugarilor cu mijloace tehnice. Jungla este foarte deasă și foarte întinsă. Pericolul de răzvrătire și a altor hari crește de la o zi la alta.

— Atunci, să le trimitem câini de urmărire!

Zaris ridică liniștit mâna:

— Eu mă ofer să plec cu o astronavă alcoră de luptă pentru a restabili ordinea pe planeta Var. E bine?

Toți votară imediat, deoarece nu-și asumau nicio răspundere. După aceasta, luară în discuție proiectul de construcție a unor astronave de mari dimensiuni, prin efort comun. Dezbaterile evoluau către harță, deoarece mai multe părți doreau ca marea uzină să fie construită pe teritoriul lor. Shangii, sirusanii, varangii și orionii își disputau întâietatea. Niciuna din părți nu întruni însă numărul necesar de voturi. Ca atare, Mikal apelă la trasul la sorți, o metodă mai mult decât democratică.

— Să vedem ce va hotărî hazardul, spuse el, amestecând bilele.

Guvernatorii extraseră bilele din urnă, una câte una. Fiecare își desfăcu bila și-și citi norocul. În liniștea sălii, se auzi vocea triumfătoare a lui Andras din Dubhe:

— Câștigători, varangii din vest. Norocul și-a spus cuvântul.

Câteva murmure se auziră în sală, însă nimeni nu protestă. Legile hazardului nu puteau fi influențate de voința umană, nici de o altă voință, supranaturală și nevăzută, cum credeau semisălbaticii jerani. Lucrările continuară cu probleme mai mărunte, care îl plictiseau pe Zaris. El calcula deja cum trebuia să rezolve problema pe planeta Var. Neîndoielnic, orânduirea impusă de kasei era de vină pentru răzvrătirea băștinașilor. Dacă relațiile dintre kasei și hari s-ar fi bazat pe simpatie, încredere și ajutor reciproc, toți ar fi fost fericiți. Societățile organizate pe clase sau caste duc automat la divergențe între stăpâni și supuși, gândea el. În niciun caz, nu trebuie să folosesc violența extremă împotriva harilor.

*

Astronava alcoră de luptă era gata de plecare. Nimeni nu se grăbise către astroport, deoarece plecau într-o misiune secretă de scurtă durată. Nimeni în afară de echipaj nu cunoștea destinația astronavei botezată *Fulgerul.* Zaris o anunțase pe Deira doar că va lipsi câteva zile, cât să dea o raită prin sistemul solar, pentru un antrenament obișnuit. Se despărțise de familie

fără niciun fel de spaimă sau griji. Era sigur că, în maxim două săptămâni, va rezolva problema de pe planeta Var și va reveni sănătos între cei dragi.

— Toată lumea e la posturi, îi raportă navigatorul șef Hogan.

— Porniți! comandă Zaris și-și ocupă locul de comandant.

Astronava țâșni către înalturi și se pierdu în albastrul cerului. Zaris se convinse că luase cursul corect, apoi convocă întregul echipaj, pentru instruire:

— Un grup mare de băștinași hari, de pe planeta Var, s-au răsculat împotriva stăpânilor kasei. Au ucis câțiva kasei, au furat armament de-al nostru și s-au ascuns în junglă. Noi trebuie să restabilim ordinea. Ce părere aveți?

— Băștinașii hari sunt humanoizi în evoluție primară, răspunse cineva. Kaseii ar fi trebuit să-i trateze cu multă grijă, deoarece sunt oameni ca și ei.

— Dar rovii noștri? îl încercă Zaris pe interlocutor.

— Rovii nu sunt perfect humanoizi și nici nu vor fi vreodată, răspunse tânărul curajos. Ei nu evoluează, ci doar se reproduc, la fel ca animalele. În plus, noi tratăm rovii cât putem de bine.

— Ai înțeles corect situația, tinere…

— Ceras, se prezentă luptătorul.

— Bine. Ați intuit cum vom acționa? Nu vom măcelării harii răsculați, ci îi vom paraliza și-i vom reeduca.

— Va fi cam greu, se auzi o voce șovăielnică.

— Reeducarea este treaba psihologilor, replică Zaris. Ei vor folosi medicamente și hipnoza pentru a-i transforma pe hari în ființe supuse. Desigur, eu îl voi lămuri pe generalul Daran să îndulcească sistemul de exploatare a băștinașilor. Aveți întrebări?

— Dacă băștinașii răsculați folosesc arme ucigătoare, îi putem omorî? întrebă un alt luptător.

— Viața noastră e mai importantă decât viața harilor, răspunse Zaris. Dacă ajungeți în pericol sigur, trageți fără reținere! Nu vreau să înregistrăm nicio victimă.

Alcorii continuară să analizeze misiunea, în timp ce astronava fulgera către planeta Var. Într-un târziu, Zaris se retrase în cabina sa, pentru odihnă. Adormi și visă ființe înalte și subțiri, cu fețe vinete, ca ale harilor. Acestea îl priveau rugător, cu ochi mari, de culoare violet. Creierul său începuse să proceseze informațiile deținute despre lumea către care zbura. I le

prelucra până și în vis.

*

Fulgerul aterizează în locul indicat de kasei, în imediata apropiere a capitalei lor, Kaph. Generalul Daran, însoțit de câțiva kasei și de regele Sabal, îi întâmpină la ieșirea din astroport. Câinii de urmărire începură să latre și să se smulgă din lese, de îndată ce simțiră prezență străină. Ei erau învățați numai cu mirosul specific alcorilor. Noile mirosuri, ale kaseilor și ale harului Sabal, îi incitau și-i enervau.

— Bun venit în lumea mea, Zaris! îl salută liderul kaseu pe un ton de stăpân.

— Bun găsit, generale Daran! S-ar fi cuvenit să vă vizităm mai devreme, însă am fost prinși cu treburile noastre.

— Știu, știu. Nici în lumea mea n-a fost deloc ușor. Am muncit din răsputeri să ne organizăm o viață normală. Și acum, această revoltă...

— Vă propun s-o discutăm între patru ochi, domnule general.

Kaseul îl privi în ochi, ezită o clipă, apoi acceptă. Întregul echipaj de luptători alcori luă loc în aeromobile și-și urmară șeful, către capitala kasee. Din mers, putură observa evoluția vieții pe planeta Var. Într-adevăr, kaseii făcuseră minuni cu vegetația, așa cum le era talentul nativ. Aceasta creștea luxuriantă, în mai multe culori foarte atractive: verde, galben, roșu, orange... Nu se zărea măcar un petec de pământ. Totul era cultivat exemplar. Clădirile capitalei nu-i impresionară deloc, însă. Kaseii adoptaseră stilul lor de construcție. Casele erau înalte, din piatră cenușie, cu ferestre puține. Un aer rece și rigid emana din întregul oraș.

Aeromobilele aterizară în fața palatului imperial. Și acesta era urât, după gusturile alcorilor. Avea prea multe turnuri inutile și se întindea ca o magazie sau hangar. În fața lui, o gardă de kasei înarmați le dădu onorul. Nici un singur băștinaș nu se zărea. Ce *s-o fi întâmplat cu ospitalierii hari*? se întrebă Zaris, intrând în palat, după gazdă.

Generalul Daran dădu ordin unui subaltern să se ocupe de echipajul alcor, apoi îl invită pe Zaris în biroul său. Opulența țipa în mobilierul placat cu aur și în pereții încrustați cu pietre prețioase. Un început de antipatie la adresa „imperatorului” Daran îl încerca pe Zaris. Și-o reprimă însă și întrebă scurt:

— Care au fost cauzele răscoalei?

— Am interzis cultul lui Molite, recunoscu Daran franc.

— Și ți-ai impus propriul cult, ghici Zaris. Ai afectat profunzimile sufletești ale unei populații naive și profund credincioase în zeii buni.

— Și eu nu sunt un zeu bun? Am determinat vegetația lor să crească și să rodească cum nici nu visau. Le-am construit orașe dotate cu apă curentă, canalizare și energie electrică. Le-am ordonat viețile și le-am dat cunoștințe științifice pe care nu le-ar fi descoperit în mii de ani. Saltul harilor în cunoaștere e enorm.

— Dar sufletele lor au rămas mistice...

— Și ce-ai fi vrut să fac?

— Să nu te declari zeu, Daran. Sunt convins că răzvrătiții sunt dintre cei mai inteligenți și mai culți hari.

— Da, sunt din casta nobiliară. Lor le-am dat cele mai multe informații. I-am făcut intermediarii mei cu clasa inferioară. Le-am dat privilegii și bogății...

— Dar le-ai luat dreptul de a visa și de a se bucura, Daran. De ce nu ne-au mai întâmpinat mulțimi de hari, la sosire?

— Pentru că fiecare băștinaș e la treburile sale, Zaris. Toți sunt supravegheați cum muncesc, de kasei de-ai mei. Ordinea riguroasă ne-a asigurat acest progres, pe care îl vezi.

— E o exploatare nemiloasă a altor ființe umane, Daran. Te ajut să restabilești ordinea, numai dacă îmi promiți solemn că vei renunța la acest sistem inuman. Dacă nu accepți propunerea mea, plecăm imediat. Știi ce va urma. Tot mai mulți hari se vor răzvrăti și vor lua calea junglei. Ei sunt câteva milioane și voi, numai câteva zeci de mii. Vă vor lichida treptat, până la ultimul.

Daran se ridică și începu să pășească furios prin birou. Brusc, se opri și spuse:

— Accept. Ce trebuie să fac?

— Stai jos și ascultă atent! îl îndemnă Zaris. Am multe să-ți spun.

Daran se supuse ca un automat comandat. Deja, hipnoza alcoră funcționa. Zaris începu să-i explice planul său, cu voce scăzută și persuasivă. Daran asculta transpus. Era total în puterea minții comandantului alcor. După vreo oră, Zaris încheie cu promisiunea de a-i lăsa doi psihologi pentru consilieri ulterioare. Daran se muiase și-și pierduse aerul trufaș de la începutul întâlnirii. Redevenise exploratorul kaseu care îl urmase pe Zaris în aventura sa hazardantă.

*

Zaris și echipa sa de luptători rătăciră cinci zile prin junglă, în căutarea fugarilor. Câinii îi mirosiră și ei îi paralizară înainte de a fi atacați. După aceasta, chemară o navetă în ajutor, pentru transportul celor aproape o sută de prizonieri. Ajuns în orașul Kaph, Zaris se răzbună în felul său pe orgoliosul Daran. Îi ceru acestuia să cazeze prizonierii în palatul său și să-i lase numai cu psihologii săi. Kaseul îl asculta fără crâcnire. Învățase lecția de omenie pe care i-o ținuse Zaris.

În timp ce psihologii acționau asupra creierelor răzvrătiților, Zaris îl însoți pe Daran într-o vizită prin imperiu. Voia să se convingă că băștinașii erau din nou tratați ca oameni în plină evoluție. Ori de câte ori constata că măsurile promise nu fuseseră aplicate, Zaris îi amintea generalului Daran că o societate e cu adevărat fericită când toți cetățenii ei sunt fericiți.

— Nimeni nu are dreptul să-și construiască fericirea proprie pe nefericirea semenilor, Daran, îi spuse Zaris, la terminarea vizitei. Îți las psihologii, așa cum ți-am promis. Ei mă vor informa zilnic despre evoluția vieții pe planeta Var. Dacă nu aplici toate măsurile promise, mă întorc și eliberez harii. Clar?

— Clar, rosti Daran cu jumătate de gură.

— Atunci, să ne revedem într-o situație mai fericită!

Zaris își luă echipajul și se îmbarcă. Suita imperială, în frunte cu Daran, îi priveau cu fețe posomorâte. Nu prea le convenea cum se rezolvase problema lor. Înainte de a călca pe scara de urcare în astronavă, Zaris îi aminti generalului Daran:

— Dacă îți încâlci promisiunea, mă întorc. Voi elibera harii și vă voi face pe voi robii lor, să simțiți durerea și amărăciunea vieții de sclav.

— Zaris!

— Fără alte cuvinte! ripostă alcorul. Nu risca nimic, dacă nu vrei să ajungi sclav!

Urcă în astronavă, fără a privi în urmă. *Fulgerul* se ridică rapid către înalturi și luăm drumul către Geea. În urmă, generalul Daran mustăcea nemulțumit. Începuse să se teamă cumplit de cutezătorul alcor. Era un început bun pentru reformarea societății de pe planeta Var.

Invazia gasterilor

Flotila de explorare se adunase pe astroportul de lângă Abiba, capitala imperiului sirusan. Omogo susținuse cu succes, în consiliul guvernatorilor, propunerea ca la comanda acesteia să fie numit căpitanul Lumun, unul dintre cei mai buni mercenari sirusani. Echipajele făceau ultimele pregătiri și verificări, pentru o expediție care promitea să dureze cel puțin două sute de ani lumină. Între timp, guvernatorii veniți să asiste la plecare se adunaseră în palatul imperatorului Omogo. Gazda îi invitase la un prânz amical, să-și demonstreze ospitalitatea și bunele intenții. De fapt, Omogo spera ca, în timpul prânzului, să mai smulgă câte o contribuție bănească de la fiecare colonie rasială, drept plată pentru astronava de luptă pe care o pusese în fruntea flotilei.

Masa rotundă, de proporții uriașe, permitea fiecărui participant să-i vadă și să-i asculte pe ceilalți. Câteva negrese și mulatre cărau de zor platourile cu diverse preparate culinare tradiționale. Omogo ridică primul pahar de amber și toastă:

— Dragi oaspeți, astăzi e o zi mare. După mai mult de două secole de muncă încordată, legați de Geea, ne reluăm programul de expansiune a raselor humanoide în Univers. Efortul comun a apropiat și mai mult coloniile noastre. Să bem pentru reușita acestei expediții!

Oaspeții gustară alcoolul din cupe, apoi începură să mănânce. Ocazional, mai schimbau câte o vorbă între ei. Varangii se așezaseră unii lângă alții, cu decanul de vârstă, Roles aliothul, pe locul de onoare, în dreapta imperatorului Omogo. Erau nerăbdători să-și vadă cele două astronave țâșnind către cer. Ei oferiseră astronave cu echipaje mixte, recrutate din toate coloniile varange. Merakul Kifer și kaidul Gonzo primiseră misiunea de onoare de a le comanda pe timpul explorării.

— Dacă flotila va descoperi un nou sistem solar locuibil, va trebui să exportăm oameni pentru colonizarea lui, începu Orejona discuțiile de la finele prânzului.

— Avem suficienți tineri dornici de aventură și muncă, o asigură mizarul Tamuz. Să avem noi norocul de a descoperi încă un sistem solar ospitalier…

Servitoarele aduseră cafele și narghilele cu plante aromate, pentru oaspeții care obișnuiau să se delecteze cu aceste bunuri.

Deși acest obicei era destul de răspândit în Alianță, numai sirusanii și orionii îl practicau frecvent. Coloniile varangilor, veganilor, shangilor și kobizilor nu produceau și nu prea consumau cafea și tabac. Varangii și veganii se învățaseră cu vinul de struguri iar shangii produceau un alcool din orez.

— Dragii mei, acum, cu mai puțin de o oră înaintea decolării flotilei, ar mai trebui să stabilim un lucru, își începu Omogo prelucrarea psihologică.

— Mai vrei niște bani? îl întrebă shangul Sen Kai direct.

— Cred că ar trebui să împărțim în mod egal cheltuielile astronavei de luptă, oferită de noi în plus față de restul coloniilor.

— Cât trebuie să plătim? întrebă Zaris sec, pentru a evita lungi discuții pe o temă atât de banală.

— După calculele mele, cam câte zece milioane de geeni din aur, răspunse Omogo.

— Plătim! îl asigură Roles varangul aliothan. Dispunem de suficienți bani. Să nu ne certăm pentru ei, ci să ne concentrăm atenția către problemele vitale ale comunității noastre! Cercetătorii noștri ar trebui să-și conjuge eforturile pentru a redescoperi formula stimulenților care accelerează creșterea vegetației. Știți și voi că animalele erbivore mari, în special reptilele și mamuții, au nevoie de cantități sporite de vegetale. Mai avem de rezolvat problema ploilor artificiale pentru zonele neirigate...

— Ne-am adunat să sărbătorim, interveni Omogo mulțumit că smulsese acordul de principiu pentru subvenționarea astronavei de luptă. Putem discuta aceste probleme în consiliul guvernatorilor. Acum, să ne bucurăm!

Oaspeții ridicară din nou cupele pline. După aceasta, își părăsiră locurile și se adunară în grupuri, pentru discuții particulare. Toți erau liniștiți și senini. Nemulțumirea nu atinsese mica comunitate geeană. Trăiau relaxați și în prosperitate. Nici măcar un norișor de furtună nu se arăta pe cerul lor.

*

Flotila era gata de plecare. Garda de mercenari sirusani străjuia intrarea în astroport. Guvernatorii trecură prin mulțimea adunată pentru eveniment și se opriră în fața comandanților de echipaje. Omogo înaintă și-i înmână căpitanului Lumun drapelul comunităților humanoide de pe planetele Geea și Var, din

mătase albastră, brodată cu șapte stele aurii.

— Duceți mesajul nostru de pace către sistemul Centauri! glăsui el. Gândurile noastre bune vă vor însoți pe toată durata misiunii. Drum bun!

Lumun luă drapelul cu ambele mâini, îl atinse cu fruntea, apoi îl dădu aghiotantului său. Făcu un pas înaintea formației sale și salută șirul de guvernatori cu brațul drept ridicat:

— Ne vom îndeplini misiunea, cu orice sacrificiu. Ne vom întoarce victorioși. Vă las cu bine, oameni din neamul nostru.

Se întoarse și făcu un semn cu mâna ridicată. Sirenele de pe astronave își uniră glasurile pătrunzătoare. Toți comandanții de echipaje plecară cu pași largi și repezi către navele lor. Acestea decolară una după alta, începând cu astronava comandantului. *Am deschis o nouă eră din viața noastră, gândi Zaris. Sper să fie de bun augur. Sper ca în infinitul universal să fie mai mult loc primitor pentru specia humanoidă.*

Guvernatorii se întoarseră la navetele lor. După obișnuitele formule de despărțire, fiecare plecă spre colonia sa. Televiziunea planetară transmitea imagini de la decolarea flotilei de explorare însoțite de comentarii foarte optimiste. Prea optimiste, după părerea lui Zaris. Premoniția îl sâcâia cu un vag sentiment de nesiguranță față de soarta expediției. *Poate că ne-am cam grăbit cu trimiterea flotilei,* cugeta el. *Încă nu ne-am organizat perfect aici, pe Geea. Ne despart încă multe lucruri. Dacă ar fi să întâmpinăm un pericol colectiv, nu știu cum ne-am coordona acțiunile.*

*

În ciuda presimțirilor negre ale guvernatorului alcor, evenimentele evoluau cât se putea de pozitiv. Anii treceau pașnici, bogați și senini. Flotila plecată în misiune raporta periodic că toate acțiunile decurgeau conform planului. Savanții reușiseră să descopere stimulentul pentru creșterea vegetației, astfel că pădurile și junglele se dezvoltau exploziv. Nu foloseau încă stimulentul și în pomicultură sau legumicultură, deoarece nu erau siguri de efectele lui asupra organismului uman. Făceau încă cercetări în această direcție. Copiii creșteau, deveneau adolescenți și tineri. Viața mergea înainte cât se putea de lin.

Către sfârșitul celei de-a noua veri de la plecarea expediției, Zaris își luă soția și copiii mai mici într-o călătorie prin Alcoria. Voia ca pruncii să vadă tot ce făcuseră ei cu mâinile lor, să

devină mult mai interesați de creație. În acest scop, folosi o mininavetă de transport cumpărată de la orioni. Era tocmai potrivită pentru călătorie și trai pe distanțe mai lungi. Deira, ajutată de cele două fete, Moira și Lena, se ocupară de echiparea navetei cu alimente și cele necesare dormitului în interior. Zaris și cei doi băieți, Oanes și Mirad, se concentrară asupra echipamentului tehnic necesar pentru aproape două săptămâni de călătorie. Luară și câteva arme, deoarece multe fiare sălbatice carnivore mișunau prin pădurile din toată țara. Cu fiecare zi de pregătire, copiii deveneau tot mai nerăbdători să plece, să vadă cu ochii lor, pe viu, ceea ce văzuseră în imagini holografice.

Zaris îi încredință treburile conducerii lui Farak, primul său consilier și porniră. Prima țintă era un orășel agroalimentar din delta fluviului, aproape de marea interioară. Locuitorii îi primiră cu brațele deschise și le arătară cu mândrie cum se gospodăriseră ei. Aveau de toate și duceau un trai foarte echilibrat. De pildă, ei cultivau numai struguri de masă și nu făceau niciodată vin, cu toate că știau rețeta de producție. Pescuiau în fluviu și mare, alimentând cu pește o zonă întinsă din Alcoria și o fabrică de conserve. Bogăția faunei din deltă îl impresionă teribil pe Zaris. El crezuse că-și cunoștea foarte bine țara, însă biologii i-o luaseră înainte. Sute de soiuri de păsări de apă se înmulțeau în crângurile de sălcii și în stufăriș. Animale cu blană prețioasă își făceau veacul prin păduri și prin malurile brațelor de apă. Cirezi de vite sau turme de capre și oi, mânate de rovi, se mișcau alene pe pășunile înverzite. Comunitatea de alcori ducea un trai pașnic și prosper. Zaris părăsi micul oraș cu sentimentul datoriei împlinite. Așa cum promisese, asigurase conaționalilor săi un nivel de viață similar celui din planeta de origine.

Sentimentul împlinirii i se dezvoltă continuu, pe toată durata excursiei. Pretutindeni, întâlnea alcori mulțumiți și fericiți de viața lor. Sistemul democratic și uman, impus încă din prima fază a colonizării, își arăta roadele. Națiunea lui nu cunoștea contradicții și frământări interne. Erau încă puțini din punct de vedere numeric, însă sporul demografic evolua mulțumitor. Starea de spirit alcoră, caracterizată prin bună dispoziție, curiozitate științifică și pasiune creatoare, înflorise din nou pe această planetă din Calea Lactee.

Într-o seară, familia lui Zaris poposi pe malul unui lac splendid, la limita pădurii dese din nordul teritoriului. Natura din jur era prea încântătoare, să rămână într-un oraș peste noapte. Zaris le făcu copiilor un foc de tabără, în jurul căruia cinară ca străbunii sălbatici, spunând povești și cântând.

— Și dincolo de acest codru, ce este tată? întrebă mezina Moira.

Blondă, cu ochi albaștri și cu gurița roșie ca o floare, Moira era copia fidelă a Deirei din copilărie, așa cum o văzuse Zaris prima dată. O prinse în brațe și o așeză pe genunchii lui, cu fața către foc.

— Acolo e Jerania, țara uriașilor, prințesa tatii.

— Uriașii există numai în povești, tată.

— Și tărâmul de dincolo de codru e o poveste, fetița mea.

— Vreau să mergem în tărâmul de legendă, tată. Vreau să văd uriașii.

— Nu știu dacă vor să ne primească.

— Pe mine o să mă primească sigur. Și eu sunt o zână dintr-o poveste.

— Dacă ești zână, te rog să ne cânți și să ne descânți! Fetița își încreți năsucul de prea mare concentrare, apoi începu să cânte cu o voce subțirică și curată:

Eu sunt zâna cu ochii de-azur,
M-am născut din legende nezise,
Strângeți cercul de jur-împrejur,
Să descânt cu speranțe și vise!

Eu sunt umbra stejarului vechi,
Fermecat în pădurea-adormită.
Sub coroană-mi vin tineri perechi,
Să se-mbete din dulce ispită…

Așa arată fericirea deplină, gândi Zaris, cu ochii la foc.

*

Dimineață, Zaris cedă rugăminților Moirei și îndreptă naveta către Jerania. Deasupra marelui codru, des ca o perie, îl contactă pe Kiras, noul lider al jeranilor și-i ceru politicos voie să aterizeze pe teritoriul său, împreună cu familia.

Jeranul păru surprins de rugăminte, însă îi indică locul de

aterizare din capitala lor, Venda. Zaris reduse viteza de zbor, de îndată ce ajunse deasupra teritoriului jeranilor. Se bucură să vadă că ogoarele și livezile erau bine lucrate, aproape ca în Alcoria. Cele câteva fabrici întâlnite în cale le vorbeau despre progresul tehnic al celor care fuseseră semisălbatici folosiți doar în lupte. Orașul nu era atât de elegant ca Tamira, însă strălucea de curățenie, cu case solide și aranjate în ordine. Nici n-ai fi zis că străbunii foarte apropiați ai jeranilor locuiseră în grote, echipați sumar, în blănuri.

Un grup de vreo zece lideri îi aștepta la locul aterizării. Când coborâră din navetă, fără niciun fast, ca simpli oameni, jeranii se mișcară, cu o suită numeroasă. Zaris se adresă liderului, prin translatorul din dreapta acestuia:

— Vă mulțumesc că ne-ați primit să facem o vizită în țara voastră! A fost dorința mezinei mele, o indică el pe Moira. Era sigură că voi, uriașii, așteptați cu nerăbdare o zână mică, blondă, cu ochii de azur.

Jeranii ascultară lămurirea, zâmbiră, apoi izbucniră într-un râs sănătos. Kiras înaintă, luă fetița în mâini și o ridică în fața ochilor. O studie câteva clipe apoi spuse:

— Da, tu ești zâna din povești, pe care uriașii o așteaptă de multă vreme.

O așeză apoi din nou jos și-i întinse un singur deget, să se prindă de el, pentru a o însoți. Răceala se spărsese. Jeranii zâmbeau și comentau veseli. Întreaga familie de alcori fu înconjurată și condusă pe jos, către oraș. Câteva zeci de copii jerani le ieșiră înainte cu flori în mâini.

— Observ că suntem simpatizați aici, se adresă Deira lui Kiras.

— Simpatizați e puțin spus. Admirați și iubiți e mai aproape de adevăr. Marele comandant Zaris e viteaz, bun și înțelept. Părinții și bunicii ne-au spus cât bine le-a făcut marele alcor. Și acum, a venit fără gardă, cu familia, dovedind că are deplină încredere în noi. Nu știm ce să vă dăruim, să vă bucurăm sufletele.

— Ne-ați putea da niște apă curată, de munte, căci suntem însetați.

— Ne cereți tare puțin…

Jeranii îi conduseră pe terasa din casa sfatului lor. Câteva fete cu pletele lungi până mai jos de brâu, îmbrăcate în rochițe viu colorate și încălțate cu mocasini, îi primiră în fața meselor

uriașe. Cât ai bate din palme, mesele se umplură cu bucate și sucuri din fructe. Jeranii făceau și o băutură slab alcoolizată, din hamei, însă numai pentru uzul lor. Zaris și familia sa gustară din mâncărurile jeranilor în picioare, deoarece mesele le ajungeau mai sus de bărbii. Mâncau și discutau cu gazdele lor încântate de vizită. Moira fusese ridicată pe un scaun și i se pusese pe cap o coroniță de flori. Într-adevăr, era micuța zână a uriașilor din povești.

După gustare, jeranii le arătară cu mândrie școlile și institutele lor de cercetări. Receptaseră cu aviditate și puseseră în practică toate informațiile de la alcorii care îi însoțiseră în exil. În timp ce vizitau o fabrică de țesături, Zaris primi un apel telefonic de la Farak. Brusc, presimțirea unui dezastru îl cuprinse. Apăsă clapa de inițiere a convorbirii și figura îngrijorată a primului consilier apăru pe ecranul videotelefonului:

— Domnule guvernator, regret că vă întrerup excursia…

— Flotila?! ghici Zaris, datorită contactului telepatic inconștient cu Farak.

— A fost distrusă de inamici, domnule guvernator. Numai astronavele lui Gonzo kaidul și Lumun sirusanul au scăpat din încleștare. Au intrat, în urmă cu câteva minute, în sistemul nostru solar. Și astronavele lor sunt avariate.

— Mâine dimineață, voi fi la post, anunță Zaris scurt. Până atunci, informează corect populația, prin postul nostru de televiziune! Fă un apel la calm, dar și la vigilență! Să nu intre nimeni în panică, dar echipajele astronavelor să se pregătească de o confruntare în apropierea sistemului nostru solar!

— Credeți că inamicii au urmărit astronavele supraviețuitoare?

— În locul lor, așa aș fi făcut. În orice caz, precauția nu strică.

— Am înțeles, domnule guvernator.

Zaris închise și ceru scuze gazdelor jerane pentru întreruperea vizitei. Le spuse direct cauza acestei grabe, deoarece nu avea nimic de ascuns. În curând, postul mondial de televiziune, pe care îl recepționau și jeranii, va veni cu detalii, preciză el.

Uriașii îi conduseră până la naveta lor, unde se despărțiră în termeni călduroși. Guvernatorul alcor decolă cu capul vuind de gânduri neplăcute. O umbră de îngrijorare urâtă și grea se

întinsese deasupra vieții lor tihnite. Zaris intuia însă un pericol mult mai mare. Premoniția nu-l înșelase niciodată. S-ar fi putut face un excelent cititor al viitorului.

În timpul zborului către casă, au ținut holovizorul pornit. Veștile despre dezastrul flotilei se succedau din oră în oră. Cele două astronave avariate dar încă folosibile se apropiau de Geea. Declarațiile comandanților nu lăsau loc de echivoc: fuseseră atacați de o escadră numeroasă și bine înarmată. Inamicii nu-și arătaseră fețele și nu încercaseră să negocieze cu ei. Atacaseră să distrugă. Numai viteza sporită a astronavelor sirusane și kaide scăpaseră viața echipajelor lui Lumun și Gonzo. Deja, guvernatorii începuseră să declare doliu general în comunitățile din care plecaseră cei dispăruți pentru totdeauna.

Abia când apelul lui Farak la vigilență sporită fu transmis, Zaris răsuflă ușurat. Era convins că gestul său va fi urmat curând de toți guvernatorii din colonii. Mări viteza, să ajungă mai curând acasă. Cam la o oră după miezul nopții, atinse Tamira și aterizâ direct în fața palatului guvernamental. Înăuntru, se vedea lumină. Cel puțin câțiva consilieri vegheau.

— Du-te, Zaris! îl îndemnă Deira. Noi ajungem acasă pe jos.

Guvernatorul alcor făcu un gest spontan deosebit de afectuos față de comportarea obișnuită: își îmbrățișă și-și sărută soția și copiii, la despărțire. Acest gest declanșă în mintea Deirei un început de teamă. Însemna că necazurile nu se opreau la pierderea flotilei de explorare...

În palat, guvernatorul își găsi trei consilieri, în frunte cu Farak, la post.

— Dați alarmă de luptă în toată Alcoria! ordonă el scurt. Trebuie să verificăm cum reacționează populația în caz de atac.

Zaris deschise biroul pentru situații de urgență și-și ocupă locul de comandant. Porni aparatura de conducere și teleholovizorul. Postul planetar transmitea deja primele imagini cu supraviețuitorii măcelului din spațiu. Pe postul național se discutau ipoteze privind originea și intențiile agresorilor. Semnalul alarmă de luptă întrerupse emisiunea. Acesta se repetă timp de două minute, cu pauze de trei secunde între fiecare semnal. După aceasta, consilierul Farak intră în direct și începu să dicteze măsurile de luat în mare grabă:

— Echipajele astronavelor, navetelor și submarinelor de luptă să se prezinte la post și să verifice tehnica de luptă! Gărzile

înarmate să ocupe poziții strategice în clădirile din jurul orașelor! Restul populației să-și ia rezerve de alimente și să se retragă în subsoluri, cu armele pregătite!

Farak repetă instrucțiunile de cinci ori, la un interval de un minut, cu voce calmă și sigură. Era convins că era un simplu exercițiu. Zaris stătea cu ochii pe ceas, așteptând rapoartele liderilor de comunități teritoriale. Harta Alcoriei, aflată în dreapta sa, licărea din loc în loc, în dreptul marilor orașe.

Abia după vreo oră, începură să curgă rapoartele liderilor locali. Se cunoștea că oamenii nu făcuseră antrenament pentru astfel de situații de mai mult de două sute de ani. Armamentul fusese distribuit cu greutate. Echipajele navetelor, submarinelor și astronavelor se mișcaseră foarte încet. Gărzile locale îi raportau că mulți alcori nu coborâseră în subsoluri, ci priveau pe geamuri sau la holovizoare, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Viața pașnică și prosperă înmuiase vigilența alcorilor și asta nu era deloc bine.

Zaris dădu ordin la postul național de televiziune să anunțe, din cinci în cinci minute, că, peste o jumătate de oră, guvernatorul se va adresa întregii populații alcore, cu informații de maximă importanță. După aceasta, începu să gândească ce ar fi trebuit să facă pentru apărarea populației și nu făcuse. Poate că nu era încă târziu să remedieze lipsurile… Postul planetar de televiziune transmitea deja imagini cu alarma de luptă din Alcoria. La vederea lor, Zaris se cutremură. Poporul său reacționase foarte slab, chiar dezastruos. Se cunoștea că nu fusese pregătit prin exerciții practice. Simplele lecții de apărare, predate în școli și prin televiziunea națională, nu fuseseră recepționate corect. El învăța însă repede din greșeli. Puse mâna pe videotelefon și-și apelă omologii din celelalte lumi varange. Îi avertiză că populația nu era pregătită pentru un eventual atac și-i statui să înceapă exercițiile de pregătire practică.

La ora trei și douăzeci de minute, Zaris începu să vorbească națiunii sale:

— Dragi alcori, alarma de luptă n-a fost o glumă. Inamici necunoscuți au distrus flotila noastră de explorare. E posibil să fi urmărit cele două astronave scăpate din luptă și să se fi îndreptat către Geea. Putem fi atacați oricând din spațiu. Suntem o pradă ușoară, deoarece n-am mai făcut exerciții de

luptă de la atingerea acestui pământ. Vă ordon următoarele: Echipajele rămân pe astronavele, navetele și submarinele de luptă, făcând exerciții în ture de câte opt ore! O tură se antrenează pentru luptă, una stă de veghe și alta se odihnește. Gărzile civile din orașe acționează după același program de ture. Depozitele să furnizeze fiecărei familii alimente pentru o lună! În subsolul fiecărei case, trebuie construită câte o cazemată izolată împotriva radiațiilor. Toți sunteți obligați să ajutați constructorii la zidirea acestor cazemate, cât mai curând posibil. Locuitorii orașelor submontane sunt obligați să-și construiască adăposturi cât mai adânci în munte, în grote naturale sau săpate imediat. În aceste grote, veți duce proviziile de apă și alimente pentru o lună. Medicii vă vor livra substanțe pentru decontaminarea apei și medicamente pentru caz de atac chimic sau nuclear...

Zaris vorbea înainte, calm dar înnegurat, aruncând din când în când câte o privire pe agendă. Deira îl asculta cu pumnii strânși la gură, gata să izbucnească în plâns. În patria ei nu cunoscuse războiul. Luptele din spațiu, pe timpul călătoriei către Geea, fuseseră prea scurte s-o mai impresioneze. Acum, vedea pregătiri pentru un război de durată. Se temea pentru copiii strânși pe lângă ea, ca puii în jurul unei cloște. Zaris continua enumerarea măsurilor:

— Școlile și facultățile își întrerup cursurile pentru o lună. Copiii vor munci alături de părinți, pentru pregătirea apărării. Fabrica de armament și șantierul naval vor lucra în foc continuu, în ture, pentru a livra cât mai multe arme și submarine. Navetele vor fi echipate de război. Fiecare cetățean alcor trebuie să-și pregătească aeromobilele de luptă. Personalul care participă la strânsul recoltelor trebuie să poarte arme. Chiar și rovii care păzesc turmele trebuie să fie înarmați...

— Tată din ceruri, oare ce ne așteaptă? întrebă Deira cu ochii pe direcția stelei Vega.

— Cine e acolo, în cer? întrebă Mirad.

— Bunicul vostru Incer, tatăl meu, răspunse Deira. El ar fi știut cum să rezolve această problemă.

— Ne vom lupta ca în filme! se bucură inconștient Oanes. Eu mă voi strecura cu submarinul meu pe sub oceane, vânând mutanții agresori.

— Nu știm cine sunt agresorii, puiule, îi aminti Deira. Să

sperăm că nu vor apărea.

— Și atunci tata a vorbit degeaba?

— Tatăl tău e un om precaut. Pregătește populația pentru cea mai rea variantă posibilă.

Copiii n-o mai ascultau. Plecaseră prin casă, jucându-se de-a războiul ca în filmele văzute. Deira l-ar fi sunat pe Zaris, dar nu îndrăznea. Își adună mințile și începu să cugete la ce avea de făcut ca medic și mamă.

Zaris sosi acasă abia către prânz, să-și ia haine de schimb și ustensile de toaletă. Găsi numai copiii, deoarece Deira participa la distribuirea medicamentelor de urgență. Îi informă scurt că el va locui câteva zile în palatul guvernatorului, îi mângâie pe fiecare în parte, apoi plecă grăbit. Avea multă treabă. Trebuia să coordoneze activitățile a jumătate de milion de alcori și a circa opt sute de mii de rovi. Împărțise sarcinile cu consilierii, însă el controla principalele activități de pregătire și luptă.

*

În seara aceleași zile, consiliul guvernatorilor din colonii se întruni în grabă, în palatul din țara veganilor. Toți erau îngrijorați de cele întâmplate. Trebuiau să decidă asupra viitorului celor mai mult de cincisprezece milioane de humani de pe planeta Geea. Veganul Mikal deschise ședința de lucru fără formalități:

— Dragi humanoizi, știți care e situația. S-ar putea să fim atacați de inamici necunoscuți, humanoizi sau non-humani. Agresorii nu par interesați de tratative. Atacă și distrug, fără a scoate un singur cuvânt. Vă propun să ne pregătim de apărare. În acest scop, fiecare colonie rasială să-și echipeze de urgență toate astronavele și să le ridice în spațiu, gata de luptă. E de preferat să întâmpinăm inamicul în spațiu, pentru a nu pune în pericol viața populației necombatante, construcțiile și natura. Vă ascult părerile.

— Propun să împărțim escadra de astronave în trei, pentru a nu fi surprinși, glăsui imperatorul Omogo. O treime să patruleze la trei zile distanță de Geea, către zenit, o alta, către nadir și ultima să aștepte pe Selena. Astfel, vom ține inamicul departe de casa noastră.

— Propunere acceptată, anunță Mikal după numărarea voturilor. Alte măsuri?

— Să instalăm baterii de rachete nucleare pe toți munții, propuse Orejona. Ele vor putea vâna eventualele navete

inamice scăpate de filtrul escadrei. Noi, orionii, putem livra imediat câte cinci baterii și câte o sută de rachete nucleare fiecărei colonii. Le-am construit în timp, așa, pentru siguranță.

— Propunere acceptată! anunță Mikal fără a mai apela la vot.

Liderul vegan era sigur că toți guvernatorii vor accepta orice măsură de siguranță a teritoriului și populației. Munciseră prea mult pentru acest pământ, să-l lase pradă distrugerilor provocate de un război terestru. Zaris simți că era timpul să intervină.

— Trebuie să ne pregătim și pentru cea mai proastă variantă, spuse el. Dacă vom fi atacați la sol, cu arme atomice, o mare parte din oameni, animale și vegetale vor muri. Vă sugerez să construim în mare grabă refugii în munți, în care să depozităm material reproducător selectat de savanții noștri. De asemenea, să organizăm mai multe depozite de combustibili, alimente și medicamente, în munți și sub mări. Acestea să fie folosite de oamenii noștri, în caz de război terestru de lungă durată. Istoricii să facă o scurtă sinteză a evoluției noastre din Alianță și până în prezent, s-o multiplice în scris și în holograme, apoi s-o împartă în mai multe locuri de pe Geea.

— Ne și vezi morți?! se răsti Sen Kai shangul.

— Am trimis deja vestea dezastrului flotilei către lumea alcoră din Alianță, răspunse Zaris interpelării. În caz că vom fi înfrânți, sper ca măcar expediția Alianței să ne găsească urmașii ascunși în diferite locuri de pe Geea.

— Nu va veni nimeni după noi, spuse Zigan. Suntem proscriși în lumile Alianței.

— Veganii care au plecat către lumea veche le vor povesti despre bogățiile de aici, replică Zaris. E imposibil să nu se găsească cineva din lumile Alianței interesat să ajungă la noi. Aceasta este o speranță pentru cazul că vom fi înfrânți.

— Taci, cobe! strigă din nou Sen Kai.

Zaris se prefăcu că nu-l auzise. Continuă la fel de calm:

— Fiecare cetățean matur să fie instruit urgent cu metodele de luptă în localități și în natură, folosind armele noastre. Savanții naturaliști să întocmească urgent un ghid al supraviețuirii în natură, pentru uzul fiecărui cetățean. Acesta să fie explicat în detaliu la posturile de televiziune. Noi, orășenii, am cam pierdut obișnuința de a trăi în natură și trebuie să ne-o recăpătăm. Jeranii și rovii sunt mai avantajați decât noi.

— Să nu ne alarmăm prematur! interveni Sen Kai. Astronavele noastre sunt un scut impenetrabil pentru o escadră de cincizeci de astronave. Cine dispune de asemenea forță? Nimeni, frați și surori!

Zaris rămase în picioare. Din nou, se prefăcu că nu auzise cele spuse de shang și vorbi:

— Vă rog să votați propunerile mele! Vă rog să-l anunțați imediat pe generalul Daran să pregătească planeta Var de război! Noi, alcorii, vom pregăti și jeranii pentru luptă. Am terminat.

Tonul său aspru făcu liniște în sala de consiliu. Propunerile sale fură votate una câte una, cu mici obiecții. Guvernatorii pricepuseră mesajul său de lungă durată. Chiar dacă n-ar fi fost atacați la sol, măsurile sale nu puteau strica nimănui. Ele se puteau dovedi utile într-un viitor mai îndepărtat.

Imperatorul Omogo se ridică maiestuos. Își păstrase ceva din ținuta militărească de mercenar. Își roti lent privirea asupra colegilor și-și începu discursul:

— S-ar putea ca unii să mă antipatizați pentru armele pe care le-am dezvoltat în fabricile mele. Acum, ele se vor dovedi valoroase. Nicio ființă humanoidă ori non-humană nu rezistă atacurilor chimice și bacteriologice. Propun să înzestrăm astronavele cu proiectile încărcate cu substanțe chimice otrăvitoare și microbi letali. Chiar dacă inamicii nu vor muri imediat, ei se vor îmbolnăvi grav și vor renunța la agresiune.

Ciudat, dar nimănui nu i se păru odioasă această propunere. Situația excepțională impunea măsuri excepționale. Toți votară la unison pentru înarmarea astronavelor cu armament chimic și biologic.

— Dispun de un stoc impresionant, de lăudă Omogo. Așa cum m-a învățat Zaris alcorul, l-am ascuns adânc, în inima unui munte din sudul țării. Numai câteva persoane autorizate de mine au acces la el. Asta, pentru a preveni răspândirea virușilor letali în atmosfera geeană. Mâine dimineață, încep să livrez cantitățile necesare fiecărei astronave. Fabricile mele vor continua să lucreze intens, pentru refacerea stocului. Nu se știe niciodată când va fi nevoie și de jucăriile mele ucigașe.

Veganul Mikal îi anunță că fabricile lor de alimente concentrate își reluaseră producția, cu scop de a face rații individuale de supraviețuire pentru cinci ani. Fiecare cetățean al

planetei urma să primească o rație, pe care s-o folosească, în caz de contaminare a alimentelor din depozite și a roadelor naturale. În final, le propuse să-și unească eforturile pentru a finaliza șantierul de fabricat astronave de explorare și luptă.

Trebuiau să ia în considerare, argumentă el, pierderile de astronave în luptă, în accidente sau ca urmare a învechirii. De data aceasta, nimeni nu mai protestă împotriva sumelor uriașe pe care trebuiau să le plătească. Era în joc viitorul lor și al copiilor. Fără astronave, n-ar mai fi putut părăsi sistemul solar niciodată. Navetele de mare putere aveau posibilitatea să ajungă numai până la Selena și Var. Adică, numai în lumea lor. Niciodată, dincolo de sistemul solar Sol.

Guvernatorii plecară grăbiți către coloniile lor, imediat după terminarea ședinței. Aveau de aplicat un plan de măsuri foarte încărcat.

*

Luna stabilită prin ordinul de alarmă de luptă trecu fără niciun fel de incident. Alcorii își reluară viața normală, la școli și institute, în fabrici și ferme... Astronavele vegheau zenitul și nadirul planetei zi și noapte. Sentimentul de siguranță revenise în inimile lor. Până și precauzul Zaris se întoarse în sânul familiei, lăsând în palatul guvernamental numai o tură de serviciu nocturn. Viața revenise în tiparele pașnice și în celelalte colonii. Televiziunea planetară transmitea imagini despre strânsul recoltelor, jocurile sportive, dezbaterile științifice, realizările din institutele de cercetări și fabrici... Optimismul cuprinsese chiar și cele mai pesimiste firi. Niciun pericol nu-i amenința din spațiu. Probabil, flotila distrusă pătrunsese pe teritoriul unor ființe războinice. Ghinion și nimic altceva.

Zaris dormea adânc, în patul larg și călduț. Se visa din nou copil, pe planeta natală, furat de jocurile lor obișnuite.

Deodată, între el și soarele alcor, se interpuse o figură imensă. Părea humanoid și nu părea. Fața de culoare cenușie, puternic ridată, era dominată de doi ochi mari și galbeni. Nasul coroiat îi dădea aspectul unui uliu sau al altei păsări de pradă. Gura cu dinți lungi, vizibili printre buzele subțiri, era larg deschisă, gata să-l înghită. Încerca să fugă și nu reușea. În aceeași clipă, sunetul strident al alarmei de luptă îl aruncă în picioare. Se echipă în grabă, în ținuta de luptă formată din combinezon, cizme și razer. Deira, trezită și ea, pornise

holovizorul. Sader, șeful turei operative din palatul guvernamental, anunța populația alcoră că astronavele din nadir fuseseră atacate.

Zaris își îmbrățișă grăbit soția și-i șopti:

— Ai grijă de copii! Ei sunt viitorul nostru.

— Contează pe mine, dragule!

Guvernatorul alcor ieși din casă și o luă la fugă către palatul guvernamental, situat la câteva sute de metri depărtare. Urcă treptele sărindu-le câte două și merse direct în biroul pentru situații de urgență. Sader își repeta mesajul către națiunea alcoră. Ochii lui Zaris întâlniră aparatul construit în taină de savanții alcori, pentru legătura cu expediția. Îl porni și începu să apeleze:

— Kores, mă auzi? Kores, sunt Zaris…

Nimeni nu-i răspunse. În aparat se auzea numai fâșâitul universal. Ce *copilărie din partea mea*! se critică Zaris, închizând aparatul. *Alcorii din Alianță nu mă pot ajuta cu nimic. Trebuie să-mi conduc oamenii la victorie*! Luă loc în fotoliul său și începu să primească rapoartele liderilor zonali. De această dată, populația alcoră reacționase mulțumitor. Toți se mișcaseră conform planului pentru alarmă de luptă. În fine, Zaris porni holovizorul, să vadă ce transmitea postul planetar. Imaginile holografice tremurau vizibil, însă vocea crainicei se auzea destul de clar. Toate astronavele geene zburau către nadir, pentru a se opune agresorilor. Bine, gândi el și porni stația de legătură cu astronavele alcore. Le apelă pe rând, însă nu primi niciun răspuns. Aceasta îi trezi un început de îngrijorare în suflet. Chiar niciunul?… Într-un târziu, stația prinse glas. Belag, comandantul *Șoimului,* îl apela la rândul său:

— Zaris, mă auzi? Sunt Belag…

— Te aud, Belag, se repezi guvernatorul să confirme. Ce se întâmplă acolo?

— Inamicii au o escadră impresionantă, domnule guvernator. Au atacat prin surprindere, ieșind din umbra planetei Var.

— Folosiți tot armamentul! ordonă Zaris. Nuclear, chimic și biologic. Inamicii nu trebuie să ajungă pe Geea.

— Au astronave de mărime medie, foarte iuți. Manevrează cu ușurință în toate direcțiile. O, vine un nou roi…

Legătura se întrerupse. Zaris trecu peste orice resentiment și-l apelă pe generalul Daran. Nu reuși să-i prindă imaginea, semn

că un potop de radiații invadase spațiul dintre planetele Geea și Var. Îi auzi însă glasul:

— Ne bombardează cu rachete puternice, Zaris. Un crater cât un oraș se cască în imediata vecinătate a capitalei noastre.

— Dar astronavele kasee unde sunt?

— Nu știu. Eu văd numai nave agresoare. Vin în stoluri regulate, ca la asalt.

— Succes, Daran! strigă Zaris în microfon.

Televiziunea planetară începuse să transmită imagini de la locul încleștării din cer. În lumina palidă de zori, Zaris recunoscu escadra lor. Se dispusese în semicerc, cu fața la astronavele inamice. Lumina rachetelor și proiectilelor putea fi observată cu ușurință. Mai multe navete de luptă se desprinseseră de pe astronavele agresoare și încercau să atace escadra geeană prin învăluire. Guvernatorul alcor observă cu satisfacție că erau doborâte una după alta. Luptătorii geeni manevrau cu mult curaj, în întâmpinarea agresorilor. Aceștia înaintau grupați, în formații de câte cinci astronave, cu una vârf de atac. Prima formație se izbi de zidul geean și două astronave inamice începură să cadă, explodând în toate direcțiile. Celelalte coborâră în picaj, apoi reveniră în spatele escadrei geene. Pumnii lui Zaris se încleștaseră pe pupitrul centralei de comandă. Două astronave geene se desprinseră însă din formație și manevrară în întâmpinarea inamicilor din spate. Bătălia din cer se simțea de la distanța imensă care o despărțea de Geea. Era grozavă.

Și eu ar fi trebuit să fiu acolo, îl fulgeră pe Zaris un gând. Rațiunea îi aminti însă că funcția nu-i permitea asemenea riscuri. Trebuia să stea alături de poporul său, să-l conducă în lupta finală, dacă se ajungea și la aceasta. Guvernatorul alcor urmări cu durere în suflet primele două astronave geene care căzură avariate, în nori de fum. După aceasta, imaginile de la locul bătăliei veneau disparate, semn că nu mai exista un coordonator central al operatorilor. Era greu să intuiești cum evolua lupta per ansamblu, din fragmentele de imagini recepționate. La un moment dat, operatorul de front prinse imaginea unei nave inamice care venea la atac frontal, ca pentru o lovitură de berbec. Imaginea crescu rapid, încât se puteau observa toate detaliile de pe astronava inamică. Avea trei baterii lansatoare de rachete în prova și câte patru baterii

de tunuri cu laser în borduri. Sub puntea centrală, se ghiceau alte baterii de rachete și tunuri. Nu încăpea îndoială că fusese construită anume pentru luptă. O explozie imensă reteză prova astronavei inamice și imaginea se stinse. Numai vocea operatorului se mai auzea în holovizor.

Zaris încercă din nou să-l prindă pe Belag. Reuși să intre într-un contact de câteva secunde, care nu-l lămuri cum decurgea bătălia. Belag exclamase doar:

— Zaris, sunt mai mult de o sută... Ce prăpăd...

Guvernatorul alcor privi la holovizorul orb și surd. Trebuia să ghicească sau să se informeze. Își apelă pe rând frații de sânge, guvernatorii varangi. Nici ei nu știau mai multe. Zaris nu se lăsă însă. O apelă pe Orejona. Aceasta îi spuse că, din informațiile ei, lupta se dădea la mai puțin de trei zile de Geea. Shang Di îl informă că, înainte de a pierde legătura cu escadra, i se raportase că geenii luptau în încercuire. Omogo se arăta însă mai optimist. Era sigur că escadra oprise înaintarea inamicilor la limita hotărâtă. Faptul că nu mai aveau informații se datora perturbațiilor suferite de aparatura de transmisiuni și teleholoviziune de pe astronave. Zigan, regele kobizilor îl informă că ei se pregăteau deja de lupta la sol.

Zaris se simțea neputincios. Nu avea informații și trebuia să ia decizii de comandă. Chibzui câteva clipe, apoi contactă comandamentul bateriilor de rachete nucleare din munți. Le ordonă rachetiștilor să supravegheze cu multă atenție cerul și să deschidă foc asupra oricărei astronave necunoscute. După aceasta, se ridică și începu să pășească nervos prin birou. Aruncă o privire pe fereastră, din treacăt și simți cum se umplea de ură împotriva dușmanilor. Ridicase o lume atât de minunată și de pașnică pe un pietroi golaș și ei... De ce? Asta nu putea înțelege Zaris: din ce cauză erau atacați. Nu făcuseră niciun gest ostil. Trimiseseră doar o flotilă de explorare, cu mesaj de pace. Își aminti de spusele vegherilor și înțelese. Își construise cuibul său pașnic într-un teatru de război. Erau victime ale împrejurărilor nefericite din această parte de Univers.

După vreo două ore, televiziunea planetară reîncepu să transmită. Imaginile erau confuze. Nicio formație de luptă organizată nu se mai zărea pe cer. Astronave geene și inamice se vânau una pe alta, într-o mare învălmășeală. O imagine de ansamblu arăta că numărul astronavelor din ambele tabere se

redusese simțitor. *Poate că vor rezista ai noștri,* își făcu Zaris curaj. *Chiar dacă vor lupta până la unu, civilizația geeană va fi salvată...*

Până la apusul soarelui, postul planetar de televiziune își întrerupse emisia de mai multe ori. Informațiile deveneau din ce în ce mai confuze și mai contradictorii. În anumite momente, se părea că astronavele geene câștigau bătălia, ca imediat să apară știrea că inamicul îi presa puternic. Ultima știre pozitivă sosi odată cu căderea întunericului. Belag exclamă doar:

— Fug, Zaris! îi urmărim...

Întunericul nopții acoperise întreaga planetă. Nicio lumină, cât de mică, nu se zărea din spațiu sau de pe pământ. Populația acționa conform instrucțiunilor, să nu ofere inamicilor nicio țintă vizibilă. Zaris rămase la postul său, epuizat de efortul trăit. Își încălcă principiile și acceptă să bea o ceșcuță de cafea orioană, să rămână treaz. În noaptea clară, nu se auzeau decât zgomotele scoase de păsări nocturne și animale. Toți oamenii tăceau, cu sufletele la gură. Nu mai aveau nicio informație despre mersul bătăliei din cer.

Guvernatorul alcor aținpi câteva minute cu capul pe brațe. Se scutură însă rapid și aruncă o privire în jur. Toți ofițerii din tură erau epuizați, dar se străduiau să reziste. Îi împărți în trei grupe și trimise două la somn. După aceasta, transmise ordinul de odihnă în ture către toți luptătorii din țară. Oamenii trebuiau să-și păstreze energia și sănătatea, indiferent de rezultatul confruntării din spațiu. Erau încă multe de făcut pe Geea.

*

După miezul nopții, Zigan kobizul, din cel mai estic continent, apăru pentru câteva momente pe postul planetar de televiziune. În mod vădit, era tulburat puternic, deoarece vorbea prost în limba Alianței, folosind și cuvinte din limba maternă:

— Vin dinspre est, cu soarele în spate. Astronavele lor sunt grupate câte cinci și se deplasează în unghi cu vârful înainte. Ai noștri nu se văd.

Imaginea tremură o clipă, apoi Zigan vorbi din nou:

— Aruncă bombe imense. Au rupt istmul de legătură cu cealaltă parte a continentului. Rachetele noastre au doborât două astronave. Mai multe navete s-au desprins de astronave și coboară către oraș... O, navetele bombardează clădirile... Ce forță de distrugere! Le pulverizează pur și simplu. Mă retrag în

adăpost...

Ecranul rămase gol. Zigan nu fusese inspirat să îndrepte o cameră către navetele inamice, să poată fi recunoscute ulterior. Zaris, aproape doborât de oboseală, raționa: *Dacă inamicii vin dinspre est, înseamnă că sunt o altă grupare. Ne-au atras astronavele în luptă către nadir și ei vin cu forțele de invazie dinspre est. Sunt mulți și bine înarmați...*

După vreo oră și jumătate, însuși Shang Di apăru în ecranul holovizorului. Se cunoștea că făcea eforturi să-și stăpânească emoția și teama.

— Inamicii vin dinspre est, odată cu lumina zilei, anunță el și lăsă loc imaginilor culese direct de operatori.

Flotila de asalt dușmană era imensă și bine organizată. Stoluri negre, de câte cinci astronave, acopereau cerul. Se deplasau lent, odată cu lumina zorilor, fără a întâmpina nicio rezistență. În jurul fiecărei astronave, se zăreau navetele de asalt la sol. În mod vădit, agresorii intenționau să ocupe uscatul ori să lichideze populația. Shang Di apăru din nou în ecran:

— Inamicii atacă numai orașele. Distrug clădirile cu proiectilele lor, apoi vânează populația, om cu om. Noi am organizat rezistența în ruinele orașelor, deoarece agresorii sunt foarte slabi combatanți la sol. Am capturat câțiva și încercăm să le descoperim limbajul...

Din nou, ecranul fu invadat de imagini. De data aceasta, erau ale prizonierilor capturați. Zaris tresări. Humanoidul gri din visul său apărea în mai multe exemplare. Toți, la fel de respingători la înfățișare și holbându-se cu ochii lor galbeni în camere. Câțiva erau murdari de sânge roșu, probă că erau totuși humanoizi. În continuare, operatorul prezentă o scenă de luptă la sol. O navetă de talie mică ateriză între ruinele fumegânde. Șase inamici săriră din ea, cu armele în mâini. Pe spate, duceau un soi de ranițe care îi făceau să pară cocoșați. Străinii se dispuseseră în linie, înaintând la pas. Ofereau o țintă sigură pentru trăgătorii de elită. În mai puțin de un minut, întregul grup de asalt fu lichidat de forțele shange ascunse printre ruine.

Zaris simți că speranța înflorea din nou în sufletul lui. Agresorii cenușii puteau fi terminați pe timpul confruntărilor la sol. Erau de talie mică, fragili și prost instruiți pentru lupta în ruine. *Dar dacă sunt clone*? îl întrebă rațiunea sa rece, de comandant. *Chiar dacă sunt clone, nu pot depăși numărul*

nostru, se autosugestionă el. *Îi lichidăm pe toți. Va fi un masacru.* Aruncă o privire la ceas. Arăta trei și un sfert. *Cam într-o oră și jumătate, tăvălugul inamic va ajunge la noi,* calculă el. Nu ezită o clipă. Apăsă butonul pentru declanșarea alarmei de luptă. După aceasta, contactă postul alcor de televiziune și ceru operatorilor să-i pregătească imaginile cu agresorii, culese din televiziunea planetară.

Așteptă câteva minute, cât să aibă timp cetățenii să se echipeze. După aceasta, intră în direct pe postul local de televiziune și anunță calm:

— Peste circa o oră și jumătate, vom fi atacați la sol de inamici necunoscuți. Avantajul este de partea noastră. Deși agresorii vor distruge clădirile din orașe, cu proiectile lansate din astronave și navete, noi îi vom învinge. Ca luptători terești, sunt foarte slabi. Nu dispun de condiție fizică bună și nu știu să lupte în ruinele clădirilor. Vă ordon ca în timpul atacului aerian să vă retrageți în adăposturi! De îndată ce inamicii coboară pe pământ, ieșiți la atac și lichidați-i! Capturați și prizonieri, pentru a le smulge informații! Bateriile de rachete să atace numai astronavele! Nu irosiți muniția în mod inutil! Vă urez succes! Victoria va fi a noastră! Noi suntem stăpânii acestui pământ! Acum, urmăriți modul în care shangii lichidează inamicii, să vă puteți face planuri de luptă!

Scena luptei dintre shangi și agresori rulă de câteva ori, să poată fi studiată de toată populația combatantă. Zaris profită de momentul de acalmie și-și contactă soția prin videotelefon. Deira se străduia să fie calmă și rece, ca orice vegană. Îl informă că, împreună cu vecinii, puseseră copiii mici la adăpost, în cazematele subterane. Ei se pregăteau să lupte. Chiar și copiii mai mari luaseră arme.

— Ai grijă de Oanes, să nu se aventureze dincolo de adăpost! o rugă el. Vom respinge agresiunea și vom relua viața normală.

— Sper, dragul meu, șopti ea. Fii tare și condu cu înțelepciune!

— Lupta se va duce casă cu casă, draga mea. Rezultatul nu mai depinde de conducători, ci de fiecare cetățean. Te rog să nu riști prea mult!

Închise videotelefonul și se întinse pe fotoliu, să se odihnească câteva minute. Ațipi din nou și iar văzu monștrii cenușii. Îl trezi sunetul telefonului. Deschise aparatul imediat, cu

ochii încă lipiți de somn. Glasul lui Omogo suna triumfător:

— Îi gazez ca pe șobolani, comandante Zaris! Nu rezistă creaturile. Folosiți și voi gaze de luptă!

— Au ajuns deja la tine?

— Au debarcat pe coasta de est a imperiului. Mercenarii mei i-au întâmpinat cu câteva navete de luptă și mai multe aeromobile armate. N-a scăpat niciunul! strigă Omogo excitat și închise.

Zaris se ridică de pe fotoliu și scormoni în trusa personală. Își alese câteva energizante și le înghiți. Nu-i era foame, însă gura i se uscase. Bău câteva înghițituri de suc, apoi intră în direct, pe postul local de televiziune:

— Inamicii se apropie de litoralul de est al mării. Submarinele să iasă din imersiune și să riposteze cu rachete! Folosiți încărcături nucleare și cu gaze de luptă! Cei de la sol adăpostiți-vă pe timpul bombardamentului! Ieșiți din adăposturi numai după ce-i vedeți debarcând! Luptați cu mult curaj, deoarece inamicul e inferior! Folosiți gaze de luptă!

Guvernatorul alcor închise emițătorul de televiziune și începu să verifice mental ce probleme mai trebuiau rezolvate înainte de începerea încleștării. Se convinse că bateriile de rachete nucleare erau gata de foc. Fu informat că rovii înarmați din plantații și ferme fuseseră aduși la periferiile orașelor, pentru a participa la apărare. Îl anunță pe Kiras jeranul că, în maxim o oră, vor fi atacați. Uriașul îl asigură că erau informați și gata să respingă atacul inamic, deoarece urmăreau televiziunea alcoră. În fine, Zaris trecu în revistă garda palatului guvernamental și împărți sarcini fiecărui luptător. Își chemă lingvistul Ben și-i ordonă să se pregătească pentru interogarea unor prizonieri inamici. Ceilalți lideri varangi, cu teritorii mai către vest, îi transmiteau mesaje de încurajare. Sperau că forța loviturii inamice va fi slăbită serios de rezistența alcorilor.

Zaris se întoarse în fotoliu său de conducător al luptei și se relaxă. Nu avea niciun rost să se frământe prematur. Trebuia să-și conserve energia pentru luptă. Adormi pe nesimțite, răpus de oboseală.

— Vin! auzi el prin somn și tresări.

Daner, liderul orașului de la mare, vorbea direct în holovizor. În dreapta sa, imaginea flotilei de atac inamic creștea în mărime. Puzderia de astronave se detașa clar pe cerul azuriu al

dimineții. Primele explozii se auziră clar, prin holovizor. Agresorii atacau orașul. Daner dispăru din imagine. Zaris intră imediat în locul lui și anunță calm:

— În circa cincisprezece minute, inamicul va ajunge la noi. Acționați conform instructajului! Curaj, frați alcori! Mult curaj!

Întrerupse legătura cu postul local și-și verifică echipamentul de luptă. Un razer și un dezintegrator ușor, în tocurile de la șolduri. Un lansator de rachete cu loviturile aferente. O mască împotriva gazelor de luptă. Suficient, pentru primele ore de confruntare.

— E timpul să coborâți în adăpost, anunță el. Eu și operatorul de holoviziune rămânem ultimii, pe terasa din față. Ne vom retrage abia când vor începe bombardamentul.

Ochii lui Zaris se opriră asupra aparatului care-i asigura legătură cu alcorii din Alianță. Era prea voluminos și greu să poată fi cărat în adăpost. Îi închise carcasa de protecție și oftă. Spera ca bombardamentul să nu afecteze tocmai colțul acela din cameră. Mai aruncă o privire prin centrala de comandă, apoi ieși pe terasă, lângă operatorul de holoviziune. Un gând răzleț îi trecu prin minte: *De unde știu inamicii unde să atace, încât vin exact la țanc*? *Cunoșteau planeta dinainte ori ne-au studiat în ultima lună*? Nu apucă să analizeze nicio ipoteză. Deja, primele puncte ale flotilei inamice apăruseră la orizont. Zaris luă poziție cu fața către ele și cu operatorul în lateral. Așteptă ca astronavele inamice să se apropie suficient, încât să poată fi observate, apoi începu să transmită către postul planetar de televiziune.

Un șuierat pătrunzător umpluse spațiu, zgâriindu-i creierul.

— Probabil, inamicii folosesc o armă psihotronică, pentru a ne slăbi rezistența la atac, comunică el către ceilalți coloniști. Bombardamentul a început înainte ca flotila inamică să ajungă deasupra Tamirei. Din câte observ, folosesc proiectile inteligente, programate pentru obiective precise. Covorul de bombe inamice a pulverizat periferia orașului și înaintează către noi. Se văd deja navetele de asalt. Sunt mai mult de o sută. Proiectilele ghidate doboară deja clădiri din imediata apropiere. Ne mutăm în altă poziție.

Zaris și operatorul de televiziune se opriră în ușa adăpostului. Guvernatorul îndreptă lansatorul către o navetă care cobora chiar în piața din fața palatului iar operatorul filma și comenta în

același timp. Era încă în direct cu posturile local și planetar de holoviziune. Racheta plecă din lansatorul lui Zaris și lovi naveta inamică exact sub cabina de comandă. Explozia reteză botul navetei. Aceasta începu să cadă direct, ca un bolovan. Atinse pământul și se dezmembră în bucăți. Nicio ființă vie nu-și făcu apariția de sub mormanul de metal contorsionat. Guvernatorul își mută privirea către următoarea țintă. Câțiva luptători i se alăturară, în dreapta și stânga. Deasupra lor, o explozie zgudui clădirea. Mormane de piatră spartă și moloz se prăbușiră peste intrarea în adăpost. Zaris se aruncă pe burtă, și răsucindu-se pe-o parte, trimise următoarea rachetă într-o navetă inamică. După aceasta, se ridică și studie teatrul de luptă.

O astronavă inamică se prăbușea cu flăcări și fum gros. Probabil, fusese lovită de rachetele nucleare din munți. Alte două astronave dușmane, vizibil avariate, se târau înapoi, către est. Majoritatea navetelor agresoare se apropiaseră de pământ. Puteau fi studiate în cele mai mici detalii.

Proiectilele distrugătoare continuau să șuiere către vestul orașului. Nicio clădire din raza sa de vizibilitate nu rămăsese în picioare. Mormanele de ruine îi creau o senzație de sfârșit de lume. Își aminti însă de obligațiile sale și-și alungă sentimentul de slăbiciune din creier. *Noi trebuie să învingem în lupta la sol*! *își spuse el și ochi o nouă navetă dușmană.*

Primii inamici își făcuseră apariția, din navetele deja aterizate. Probabil, învățaseră ceva din eșecurile anterioare. Se strecurau în fugă, din ruină în ruină, căutând adăpost. Pretutindeni, însă, erau întâmpinați cu foc. Zaris își scoase dezintegratorul și începu vânătoarea. Se bucura de faptul că nu era un singur loc din care alcorii să nu riposteze. Conaționalii săi se ascunseseră printre ruine și trăgeau în carne vie. Noi valuri de invadatori luau însă locul celor căzuți.

Un inamic se strecurase pe sub zidul de est al palatului guvernamental și ajunsese în preajma adăpostului lor. Zaris riscă un gest de curaj. Sări afară din ruine, cu razerul pe poziția paralizantă. Îl lovi pe agresor de la mai puțin de zece metri, apoi porni în salturi către el. Casca dușmanului căzuse, lăsând vederii capul rotund, acoperit cu păr rar și roșcat. Guvernatorul alcor îl prinse de gulerul bluzei, în dreptul cefei și începu să-l târască. Garda sa îl proteja cu foc continuu asupra dușmanilor. Guvernatorul ajunse cu prinsul în gura adăpostului și strigă:

— Ben, vino și ia-ți prizonierul! Nu are nici cincizeci de kilograme. Fă-l să vorbească!

Lăsă inamicul în mâinile translatorului și se întoarse la luptă. Observă că gestul său semănase curaj în alcori. Deja, îi putea zări printre mine. Se apropiau pe tăcute și loveau prin surprindere. Câțiva îndrăzneți zăceau însă în plină stradă. Fuseseră răpuși de armele cu laser ale inamicilor.

Lupta din oraș dură aproape toată ziua, cu pierderi de ambele părți. Mai multe, din partea invadatorilor. Printre mine, zăceau sute de cadavre cenușii, calcinate ori sfâșiate. Zaris și garda sa nu mai aveau nicio imagine de ansamblu, deoarece centrul de comandă fusese distrus de bombele inteligente iar posturile de holoviziune încetaseră să transmită. Mai mult ca sigur, fuseseră lovite și ele. În ciuda lipsei de informații, cei aproape cincizeci de alcori din jurul lui Zaris se încăpățânau să-și păstreze adăpostul și să ucidă cât mai mulți inamici. Din când în când, făceau incursiuni prin resturile clădirilor vecine, lichidând dușmani și însuflețind alcorii.

Către seară, inamicii supraviețuitori începură să se retragă către navetele lor. Nu voiau să lupte noaptea. Alcorii profitară de ocazie și înaintară până în preajma navetelor, din adăpost în adăpost.

— Trageți cu încărcături biologice! comandă Zaris. Nu-i vor ucide, dar vor duce bolile în echipajele lor. Și gaze de luptă, să-i îngrozim!

Alcorii porniră cu mult curaj în ultima bătălie. Deja, către vest, se zăreau astronavele dușmane. Se întorceau să-și recupereze navetele de luptă. O confruntare crâncenă se încinse în preajma navetelor dușmane. Inamicii abandonaseră lupta și încercau să scape. Alcorii trăgeau în plin.

— Loviți navetele cu rachete! strigă Zaris, să acopere zgomotul luptei. Să nu scape prea mulți, căci vor reveni!

Navetele începură să fie incendiate una câte una. Dușmanii alergau dezorientați, ca niște șobolani. Cădeau sub focul încrucișat al mai multor grupe de alcori. Teama îi zăpăcise. Nu opuneau nicio rezistență. Voiau să fugă cât mai departe de acest loc. Mulțimea de cadavre gri semăna și mai mult curaj în alcori. Ieșeau la luptă deschisă, cu armele în secerare. Numai lăsarea întunericului mai scăpă câteva zeci de inamici în viață. Și aceștia erau însă atinși de un dușman invizibil, deosebit de

perfid: viruși letali. Zaris numără numai paisprezece navete inamice ridicându-se către astronavele lor. Putea spune că învinsese primul val de invadatori. *Dacă muniția biologică va funcționa cum a promis Omogo, nu ne vor mai putea ataca din nou,* raționa Zaris. Ca un bun comandant, dădu ordin să se facă numărătoarea morților din ambele tabere și să fie tratați răniții alcori. Pentru inamici nu manifestă nicio milă. Aveau câțiva prizonieri. Restul trebuiau lichidați, să nu fie povară pentru alcori.

În prima parte a nopții, toți alcorii valizi munciră la adunarea și transportarea cadavrelor către marginea de sud a orașului. Acolo, câteva escavatoare scăpate din bombardament săpaseră gropi adânci, pentru morții din ambele tabere. Inamicii pierduseră aproape două mii de combatanți. Dintre alcori, pieriseră mai puțin de trei sute, însă Zaris simțea aceasta ca pe o enormă pierdere. La ceremonia de înmormântare a alcorilor, guvernatorul își întâlni soția și fiica cea mică, Moira. Cei trei copii mai mari erau printre ruine, gata să respingă un nou atac.

— S-a terminat invazia? întrebă Deira.

— Asta vom afla-o mâine, draga mea. Sau, poate, în zilele următoare.

Alcorii se grăbeau să acopere groapa cu cadavrele inamicilor, de teamă că gloanțele biologice care îi loviseră i-ar fi putut infesta. Zaris se întoarse până la fostul palat guvernamental, ținându-și fiica de mână și discutând cu soția. O încuraja cum putea mai bine. Chiar dacă orașele erau în ruine, puteau rezista în adăposturi, până la reconstruirea lor. Măcar natura dătătoare de viață nu fusese atinsă. Puteau supraviețui și renaște din ruine. Se despărțiră în fața adăpostului lui Zaris, cu o simplă îmbrățișare.

— Dormi câteva ore, Zaris! îl rugă Deira. Trebuie să-ți păstrezi luciditatea și energia.

— Voi dormi tot restul nopții, o asigură el și intră în adăpost.

Luă loc pe un scaun de pânză și se întinse, să doarmă. Ben se apropie de el și-i raportă:

— Domnule guvernator, agresorii provin de pe planeta Gaster. Gasterii cuprind două rase distincte. Noi am capturat un soldat din rasa inferioară. Rasa superioară nu participă niciodată la atacuri terestre.

— Și de ce ne-au atacat?

— Ei se consideră stăpâni absoluți peste patru sisteme solare, printre care și acesta. Sălbaticii de pe planeta Var nu-i deranjau. Intenționau chiar să-i supună unor coloniști de-ai lor. Am venit însă noi...

— Ne urmăresc de multă vreme, ghici Zaris.

— De mai mult de o sută de ani, confirmă Ben. Au pregătit expediția împotriva noastră în timp îndelungat. Între timp, noi am trimis flotila de explorare. Aceasta a grăbit reacția agresivă a gasterilor.

— Sunt humanoizi...

— Da. Au organizare imperială și sunt conduși de Holen. Atât am putut afla.

— În regulă. Odihnește-te câteva ore, apoi reia anchetarea prizonierului!

— Am înțeles!

Ben plecă și Zaris se întinse din nou. Căzu aproape imediat într-un somn profund, fără vise.

Dezastrul

În zorii zilei, Zaris se trezi cuprins de un soi de febră a creației. Mâncă în grabă o rație de supraviețuire, apoi ieși afară, să estimeze proporțiile distrugerilor. Spre surprinderea lui, mulți alcori erau deja afară. Priveau mormanele de piatră și moloz, cu mâinile căzute pe lângă trupuri și cu descurajarea întipărită pe fețe. Asta nu era deloc bine. Pesimismul putea cuprinde masele, transformându-se în disperare și delăsare. Guvernatorul alcor își trimise gărzile să cheme supraviețuitorii la la o discuție cu el, în piața din fața fostului palat guvernamental, la ora nouă. După aceasta, apelă, rând pe rând, guvernatorii varangi. Tăvălugul invadatorilor trecuse și peste ei, cam cu aceleași efecte. Erau însă hotărâți să ia viața de la capăt. Orejona îl anunță că supușii ei suferiseră mai puține pierderi, deoarece erau împrăștiați în multe orașe muntoase, pe care inamicii nici nu le atinseseră. Omogo îi dădu prima veste bună: o astronavă de-a sa scăpase din bătălia din nadir și revenise pe astroportul din patrie. Era de așteptat ca și alte astronave să revină. Kobizii și shangii suferiseră cele mai grele pierderi, deoarece atacul gasterilor începuse cu ei. Veganii începuseră deja munca de reconstrucție, prin repararea postului planetar de televiziune. Era o măsură

foarte bună, menită să ridice moralul populației.

La ora fixată, guvernatorul constată că piața se umpluse de lume. Cei care nu încăpuseră în piață se cățăraseră pe ruinele din străzile adiacente. Tehnicienii scoseseră un aparat de emisie din refugiu și-l instalaseră pe platforma rămasă din primul nivel al clădirii. Zaris înaintă pe tribuna improvizată și începu să vorbească:

— Dragii mei alcori, știu că vă doare și sunteți disperați. Și pe mine m-au încercat astfel de trăiri, însă le-am depășit. Nu trebuie să vă lăsați pradă deznădejdii! în urmă eu vreo două sute de ani, aici, pe Geea, era un imens deșert. Noi l-am transformat în grădini, livezi, ogoare, pășuni și lunci. Noi am ridicat fiecare oraș, pe loc complet gol și l-am făcut să arate înfloritor. Distrugerile sunt mari, dar nu dezastruoase. Atacul nu ne-a afectat pădurile, livezile, fermele, viile, cirezile și turmele de animale. Avem ce mânca și ce îmbrăca cel puțin cinci ani de acum încolo, datorită stocurilor făcute din timp. Apa râurilor nu a fost infectată, astfel că nu ne paște nicio molimă. Avem la dispoziție toate mijloacele tehnice și suficient timp să refacem Alcoria modernă.

— Ce s-a întâmplat cu flotila noastră? întrebă o voce din mulțime.

— Majoritatea astronavelor au căzut în luptă, apărând cerul Geei. Supraviețuitorii se vor întoarce azi sau mâine. Vă recomand ca astăzi să vă odihniți după cumplitul efort al luptei. Între timp, specialiștii vor repune în folosință stația locală de televiziune. Cea planetară funcționează deja, grație inginerilor vegani. Avem un sistem centralizat de comunicare, așa că ne vom putea înțelege rapid. Mâine, vom începe reconstrucția țării. Ne vor ajuta și specialiști orioni, deoarece țara lor a fost mai puțin afectată de atac. Sus inimile, alcorilor! Viața merge înainte.

Oamenii nu se împrăștiară imediat. Rămaseră în grupuri mai mari sau mai mici, să comenteze luptele, distrugerile și îndemnul guvernatorului. Zaris consideră că era momentul să dea un exemplu personal pozitiv. Merse acasă și se apucă să-și curețe grădina de piatră și moloz. Soția și copiii îndepărtau dărâmăturile de pe temelia casei, pentru a face loc liber constructorilor. Guvernatorul observă că mai mulți alcori îi urmau exemplul și continuă munca. Își curăță mininaveta orionă

și-i făcu proba pe deasupra orașului. Imaginea capitalei era dezolantă, însă împrejurimile neatinse de atac erau încântătoare. Recoltele în pârg, pășunile cu cirezi și turme, livezile și viile într-o ordine perfectă... Toate astea îi mai ridicară moralul. Către oraș, observă că mai mulți alcori își scoseseră aeromobilele și porniseră prin împrejurimi, să se relaxeze.

La întoarcere, își găsi soția și copiii urmărind comentariile postului rasial de televiziune care tocmai intrase în emisie.

— Lăsați asta pentru mâine! îi îndemnă el. Acum, mergem să vă umpleți sufletele de viață și speranță.

— Dar eu vreau să văd! protestă Lena.

— Ai holovizor și în navetă. Luați-vă echipamentul, în caz că totuși vor ataca!

Deira și copiii se lăsară convinși. Firea precaută a lui Zaris își spuse din nou cuvântul. Fiecare trebui să demonstreze că-și luase hrana concentrată, arma și muniția. Încă nu erau siguri de pace. Zaris porni pe direcția nord, unde se aflau cele mai multe orașe, fabrici și șantiere. Voia să-și facă o părere cât mai exactă despre distrugeri și să semene speranță în sufletele conaționalilor. De sus, se zăreau locuințele neatinse ale rovilor păstori și agricultori. Aterizară lângă o livadă de meri, în care mai mulți rovi culegeau fructe. Schimbară câteva vorbe cu ei, apoi porniră mai departe. În primul oraș către nord, populația se mișca deja. Șenilate grele transportau molozul într-o vale. Zaris ateriză și-i felicită pentru inițiativă. Le spuse vorbe de încurajare pornite din inimă și-i îndemnă să se încadreze în planul de refacere ce va fi transmis prin televiziunea locală.

Se întoarse mult mai însuflețit în navetă și porni pe firul unui râu ce curgea din munți. Imaginile splendide ale naturii neatinse îi încântau privirile. Se lăsă furat de speranțe și vise... În doi-trei ani, toate vor fi cum au fost. Orașele vor crește din nou, fabricile vor lucra, oamenii vor avea timp de relaxare...

— Tată, vino și vezi! îl strigă Lena din fața holovizorului.

Zaris trecu aparatul pe pilot automat și-i făcu pe plac. Era gata să glumească pe tema pasiunii sale pentru filme, însă zâmbetul îi încremeni pe buze. Televiziunea planetară prezenta imagini de coșmar. Ciupercile nucleare se ridicau pe teritoriul shangilor și nori imenși de praf întunecau pământul. Desigur, nicio navetă dușmană nu coborâse la sol, să nu cadă pradă propriilor arme de distrugere în masă. Guvernatorul înlemnise.

— Au descoperit că au fost contaminați cu arme biologice și se răzbună, rosti el. Abia acum vine dezastrul.

— Ce înseamnă dezastru, tată? întrebă micuța Moira.

— Asta aș vrea să știu și eu, murmură Zaris și-și scoase videotelefonul.

Contactă grupa operativă de sub fostul palat guvernamental. Îl găsi ca șef pe Galer, unul dintre consilieri săi.

— Galer, trimite oamenii în adăposturi! ordonă el cu un glas aspru și răgușit. Să închidă bine ușile și să nu privească exploziile ce vor urma! Nimeni nu iese din adăposturi în următoarea săptămână! Rovii să se ascundă, cu turmele și cirezile, în pădurile apropiate! Ai înțeles?

— Înțeles!

— Strigă mesajul la stația de pe platformă, să-l aud și eu!

Zaris rămase cu videotelefonul deschis până ce se convinse că mesajul său fusese transmis corect către toată populația alcoră. Abia atunci realiză că el și familia erau lipsiți de orice protecție împotriva exploziilor nucleare de mare putere. *Unda de șoc ne va izbi de pământ și radiația penetrantă ne va ucide,* descoperi el situația critică în care se aflau. Cuprinse dintr-o privire harta Alcoriei și luă imediat decizia:

— Nu avem timp să ne întoarcem în Tamira. Ne refugiem într-un adăpost al rachetiștilor din munți!

Schimbă cursul navetei și acceleră la maxim. Din zbor, făcea apeluri de identificare către rachetiști. Norocul lor că aceștia îi recunoscură glasul și-l ghidară către platforma stâncoasă a bateriei. Zaris sări din navetă și începu să dea ordine din mers:

— Retrageți-vă în adăpost și închideți bine porțile blindate! Urmează un atac nuclear foarte puternic.

— Și navetele? întrebă șeful stației, Vilad.

— Aveți unde le adăposti?

— Da.

— Și ele, tot înăuntru! Deschideți holovizorul pe postul planetar!

Rachetiștii le oferiră cele mai bune locuri din adăpost și le serviră un prânz cald. Un singur observator rămăsese lângă ușa de intrare, urmărind printr-un fel de telescop ce se întâmpla afară. Din când în când, raporta prin stația din interior cele observate. Când anunță apariția flotilei dușmane, Zaris își lăsă familia și se apropie de ușă. Înlocui observatorul de la post și-și

lipi ochiul de lentila aparatului. Gasterii veneau ca niște păsări de pradă, în stoluri de câte cinci astronave. Întotdeauna, ultima astronavă din formație lepăda cumplita bombă. După aceasta, își relua locul în fruntea formației și o altă astronavă se pregătea să arunce mortala încărcătură.

Zaris observă prima ciupercă nucleară, departe, către est și inima i se răci. *Nici măcar natura nu va scăpa de cataclism,* îi șoptea gândul rău din creier. *Animalele și vegetația vor fi iradiate. Nu vom putea recolta nimic. Câțiva ani, vom trăi numai din rații stocate... Dacă nu vor fi iradiate și acelea...* Pământul se zgudui brusc, ca o ființă vie. Un agresor aruncase o bombă asupra orășelului învecinat. Ciuperca atomică se ridică spre înălțimi, apoi valuri de praf întunecară vederea. Zaris își trase ochiul din lentila aparatului și rămase câteva clipe gânditor. Gasterii atacau fără milă, să distrugă orice urmă de viață. *Nici ei nu vor mai putea coborî pe Geea,* descoperi Zaris. *Dacă am rezista câțiva ani în adăposturi, fără a fi contaminați... ar mai fi o speranță.*

Se întoarse la locul său și căzu pe gânduri. Alungase orice disperare din suflet. Analiza situația geenilor ca o persoană din afară. Nu era totul pierdut. O parte din populație va supraviețui și va lua viața de la capăt. Va fi greu de reconstruit civilizația modernă cu care veniseră. Nu era însă imposibil. Un efort de câteva zeci de ani... în această stare de spirit, îl găsi telefonului lui Omogo. Imperatorul negru era, după glas, puternic șocat:

— Zaris, ne prăbușim fără scăpare...

— Nu dispera. Omogo! Și noi am suferit un atac nuclear. Ne vom reface, omule.

— Poate, voi. Supușii mei mor pe capete. Inamicii ne-au lovit depozitul de arme biologice.

— Ce grozăvie! scăpă Zaris o expresie pe care n-ar fi folosit-o în mod normal.

— Grozăvie e puțin spus. Întregul meu neam va muri, Zaris.

— Mobilizează-ți farmaciștii și doctorii, să creeze antidoturi! îi porunci alcorul. Injectează toată populația și ține-o izolată în adăposturi! Jungla vă va salva.

— Aș vrea eu... Mulțumesc pentru încurajare!

Legătura se întrerupse și Zaris se trezi murmurând:

— Și oamenii vor cunoaște boli cumplite...

— Ce fel de boli? tresări Deira.

— Cumplite. Arsenalul biologic al lui Omogo a fost distrus. Microbii se răspândesc deja în atmosferă.

— Poate rămân pe plan local.

— Rotația Geei îi va împrăștia pretutindeni. Vânturile, curenții de aer… toate grăbesc dispersarea lor.

— Vor ajunge și la noi?

— Da. Acum știu ce înseamnă dezastru. Vă rog să mă lăsați să gândesc!

Guvernatorul alcor se retrase către capătul refugiului, în întuneric. Rămase acolo până seara târziu, numai cu sine însuși. Când reveni între rachetiști și membrii familiei, arăta obosit dar calm. Îi anunță cu glas blând:

— Nu e pierdut totul. Putem supraviețui dezastrului. Apoi, ne putem ridica din nou la nivelul de civilizație deja atins. Curaj!

Noaptea, dormi pe o simplă saltea, cu Moira în brațe, s-o încălzească. Loviturile nucleare distruseseră centralele electrice iar generatorul rachetiștilor furniza un curent slab, numai cât să lumineze și să încălzească superficial grota. Dimineața, se trezi mohorât și merse direct la indicatorul de radiații. Îl privi nemulțumit, de parcă aparatul ar fi fost vinovat că arăta un nivel de radiații ucigător. În timpul zilei, Zaris schimbă câteva mesaje cu ceilalți lideri varangi. Toți se aflau în situații similare. Așteptau în adăposturi să scadă nivelul de radiații. Nu aveau informații de afară, de la rovii rămași în păduri și prin grote naturale. Kiras, șeful jeranilor, îi prezentă un tablou îngrozitor. Populația și vitele muriseră pe capete. Pomii păliseră iar recoltele luaseră foc. Până și iarba era pârjolită. El se întreba cât va mai trăi, deoarece fusese surprins înafara adăpostului…

Zaris nu reuși să mănânce nimic în timpul zilei. Stătea pe gânduri și cugeta la soarta coloniei geene. Fuseseră ghinioniști când își stabiliseră patria lor în preajma răzbunătorilor gasteri. E drept că erau disperați și Geea li se prezentase ca o izbăvire, dar… Vegherii îi avertizaseră că galaxia era dominată de civilizații războinice. Abia acum le înțelegea fuga din această lume, către un tărâm cât mai îndepărtat.

În timpul nopții, Geea începu să se cutremure puternic. Zaris sări în picioare, cu mintea limpede. Încerca să înțeleagă ce se întâmpla. Erau din nou atacați? Inamicii foloseau o nouă armă? Cutremurul se opri după câteva minute. Curând, însă, o nouă replică le mișcă pământul de sub picioare. Muntele se mișca ca

o frunză-n vânt.

— Cutremur, rosti Zaris cu voce răgușită. Bombardamentele nucleare au mișcat plăcile tectonice și au declanșat vulcanii.

— Și ce urmează? întrebă Oanes, curiosul familiei.

— S-ar putea să urmeze ceva teribil, băiete.

— Adică?

— S-ar putea schimba relațiile dintre uscat și apă. O parte din scoarța Geei se va scufunda în apele oceanului planetar. În locul de ciocnire a plăcilor tectonice, se vor ridica noi porțiuni de uscat. Poate chiar munți.

— Și la noi? întrebă Lena tremurând.

— Poate că și la noi. Geea e o planetă tânără, cu multă magmă fierbinte în interiorul nucleului.

— Ne vom prăpădi?

— În niciun caz! negă Zaris, să le mențină moralul ridicat. Avem naveta. Putem zbura cu ea până întâlnim uscat stabil. Nu vă faceți griji!

Încurajările sale fură contrazise de un nou cutremur și mai puternic. Așchii de stâncă săreau din pereții grotei. Vuietul prelung și înfundat al planetei ținu minute în șir. Cutremurele se repetară toată noaptea, la intervale aproape regulate. Ceva neobișnuit se întâmpla în măruntaiele Geei. Refugiații reușiră să ațipească abia în zori, când planeta se liniști.

*

Zilele treceau și nivelul de radiație nu scădea. Același lucru se întâmpla și în refugiile celorlalți varangi, și ale veganilor. Shangii, sirusanii și orionii avuseseră parte de ploi torențiale, în urma cărora norul radioactiv mai scăzuse în intensitate. Kobizii nu răspundeau deloc la apel. Zaris se temea că îi înghițise oceanul, pe continentul lor subțire și jos, înconjurat de apă. Niciun post de televiziune nu funcționa. Doar shangii, sirusanii și orionii, favorizați de o climă caldă, se puteau pregăti de activități de refacere. Varangii și puținii jerani supraviețuitori trebuiau să treacă de o iarnă grea, în adăposturi prost încălzite, cu generatoare minuscule. Veganii anunțaseră pierderi masive de populație, fapt pentru care erau decișI să rămână în adăposturi câteva luni. Ei, cei mai rasați humanoizi din Alianță, se dovediseră cel mai puțin rezistenți la agresiunea radioactivă. Despre rovi nu se cunoștea nimic.

Zilele treceau, se prefăceau în săptămâni și ploile nu mai

veneau. Zaris măsura peștera cu pași largi, cât era ziua de lungă. Nu mai avea stare. Voia să vadă cu ochii săi ce se alesese din planeta sa. Voia informații pe care să poată țese un nou vis. Radiația se încăpățâna să rămână ridicată. Mult prea ridicată pentru a risca o incursiune în exterior. Era în joc nu numai viața lui. Viețile celor dragi și ale rachetiștilor puteau fi secerate de o greșeală de-a sa. Guvernatorul alcor își înăbușea sentimentul de neputință și nerăbdare, făcând planuri. Toate erau însă numai simple ipoteze. Nu știa nimic sigur despre situația de afară.

În fine, în a doua jumătate a toamnei, ploile începură să curgă. Ploua de câteva zile, des și rece, ca în prag de iarnă. Zaris urmărea indicatorul de radiație cu inima bătând de emoție. Radiația scădea. Particulele radioactive erau antrenate de picăturile de ploaie. Unele pătrundeau în pământ, odată cu apa. Majoritatea însă se scurgeau în pâraie și râuri, călătorind către mare și ocean. Acolo, în imensa cantitate de apă, se diluau și-și scădeau puterea distructivă. *Vom trece și de această încercare,* se autosugestiona Zaris.

Când ploile încetară, guvernatorul alcor își începu pregătirile de incursiune. Nu îndrăzni să-și ia cu el familia. Se echipă într-un costum de protecție din stocul rachetiștilor și-și scoase naveta afară din hangar. Soarele strălucea palid și rece. Zaris decolă și porni la joasă înălțime către sud-est. Intenționa să ajungă în fosta capitală Tamira, să afle informații de la oamenii de încredere. Pe drum, începu să realizeze proporțiile dezastrului. Întâlni mii de stârvuri de animale în descompunere ori numai oase. Fiarele de pradă se hrăniseră, dar se și contaminaseră. Probabil, agonizau prin păduri. Cadavrele rovilor, adunate în grămezi, așa cum îi prinseseră loviturile nucleare, se descompuneau. Pășunile erau gălbui, căci iarba fusese pârjolită. Frunzele și fructele căzuseră de pe pomii de toamnă, într-un covor gros, prin livezi. Prin viile golașe de frunze, atârnau ciorchini de struguri stafidiți. Doar câteva păsări mai săgetau prin văzduhul curățat de apă. O liniște de mormânt se întinsese peste zona rurală a Alcoriei.

Nu zări nici un singur om viu printre ruinele survolate. Destule cadavre se descompuneau însă, la vedere, în cele mai neobișnuite locuri. *Toți erau alcori și au murit,* gândi Zaris cu inima strânsă. *Câți or mai fi rămas în viață*? Mormanul de ruine

care fusese cândva o mândră capitală îl întâmpină tăcut ca un mormânt. Guvernatorul alcor ateriză în fosta piață din fața ruinelor palatului său. Riscă o scurtă cercetare a ruinelor. Nimeni nu era în adăpostul din care ei porniseră la luptă. Toți plecaseră la familiile lor, în adăposturi. Câteva cadavre descărnate îi apărură în cale. Recunoscu trupul firav al prizonierului gaster și răsuflă ușurat. Nu era imun la radiație. Aceasta însemna că inamicii nu vor reveni prea curând pe Geea.

Zaris ieși în stradă și rămase nehotărât. Tăcerea de mormânt îl împresura din toate părțile. Nu avea de la cine obține informații. Toți se îngropaseră în adăposturi pentru multă vreme. Nu avea rost să-i caute pe sub ruine, să-i deranjeze din viața lor. Ei aveau măcar speranța că, mai târziu, vor putea să-și reia viața normală. Se întoarse la navetă, își șterse cu grijă picioarele cu o lavetă înmuiată într-un decontaminant și urcă la bord. Decolă și porni direct către nord-vest, spre refugiul din munți. Trebuia să-și adune toată răbdarea de care era în stare, pentru a trece de iarnă. Primăvara putea fi o speranță. Urma de văzut cum se va comporta vegetația și ce animale mai rezistaseră... Nu mai aruncă nicio privire către sol. Era sătul de câtă moarte văzuse. Voia să mai poată crede, să mai poată spera...

Ajuns pe platoul din fața refugiului, își lăsă naveta afară, din precauție. Nu voia să ducă în interior niciun fir de material radioactiv. Când intră în grotă, câteva zeci de priviri întrebătoare îl întâmpinară.

— Ne așteaptă o iarnă grea, îi vesti el, căci nu voia să vorbească despre cele văzute. Trebuie să ne pregătim pentru geruri strașnice. Putem face focul cu lemne de afară, din pădure.

— Dar ce-ai văzut în oraș? îl întrebă copila cea mică, Moira.

— Oameni ca și noi, minți el. Stau în adăposturi și așteaptă să vină primăvara.

Niciun adult nu-l întrebă nimic. Înțeleseseră că văzuse lucruri oribile, despre care nu voia să vorbească.

*

Prima zăpadă îi prinse pe refugiați ceva mai pregătiți să înfrunte frigul. Scobiseră o vatră de foc cu horn și adunaseră mai multe lemne pe platoul din față. Erau pregătiți să le introducă în cantități mici, cât să ardă o zi, pentru a nu ridica

nivelul de radiație din interior. Aveau căldură, hrană și apă. Puteau rezista până în primăvară. Seara, se adunau în jurul focului și discutau pe îndelete, să-și omoare timpul. Depănau amintiri din vremurile bune și făceau planuri timide pentru viitor. Cel mai adesea, Zaris tăcea, cu privirile pierdute în flăcările vioaie. Nu îndrăznea să mai spere prea mult, pentru a nu suferi dezamăgiri. Învățase să lase evenimentele vieții să curgă de la sine. Nu era încă un înfrânt, dar nimic din rebelul de altă dată nu mai putea fi ghicit în persoana sa.

În unele nopți, auzeau lupii urlând chiar la ușa adăpostului. Aceasta îi bucura teribil. Dacă fiarele supraviețuiseră, oamenii de ce ar fi fost mai prejos? Într-o zi friguroasă, un jeran aproape înghețat căzu la poarta lor. Avea fața acoperită de răni purulente și trupul acoperit cu un soi de veșmânt din piei de animale. Îi privea rugător, cu ochi aproape umani. Nu putea fi periculos, așa că îl duseră în adăpost. Deira și Lena se ocupară de tratarea rănilor sale iar Zaris încercă să-i afle aventura. Jeranul nu cunoștea însă limba alcoră iar nimeni dintre ei nu putea conversa în dialectul jeran. Se cunoștea că bietul om pribegise mult, prin codri, în luptă dreaptă cu fiarele. Singurele lui arme erau o secure și un cuțit. După aproape două luni de ședere, jeranul scoase primele cuvinte în limba alcoră. Erau cuvinte simple, din cele folosite zilnic de alcorii din refugiu. Încerca să explice nenorocirea care se abătuse asupra lui și nu reușea. Rănile de pe față i se cicatrizaseră și-i dădeau o înfățișare fioroasă. Zaris se bucura însă că medicamentele create din timp de pace se dovediseră eficiente pentru tratarea plăgilor radioactive.

Primăvara înainta greu, cu încălziri și răciri succesive. Printre zăpezile de pe culmea muntoasă, apărură primele petece de iarbă și plante perene. Zaris le studie cu aviditate și descoperi că nu păreau cu nimic afectate de radioactivitate. *Dacă vegetația învie, vom învia și noi,* își spuse el. *Avem o bază de plecare și suficienți oameni pentru a reconstrui Alcoria.* Nu era însă deloc sigur de cuvântul suficienți. Nu-și putea face o părere despre numărul supraviețuitorilor. Tocmai din această cauză, se grăbea să părăsească refugiul pentru a se întoarce în Tamira. Numai grija pentru sănătatea copiilor îl mai ținea pe loc.

Când primăvara puse stăpânire pe plaiul muntos, Zaris își adună familia în navetă și-și luă rămas bun de la rachetiști. Le

promise că va trimite cât de curând o navetă după ei, apoi decolă. Porni în jos, pe firul apei, la mică înălțime, să poată observa totul. Vegetația își revenea splendid. Prin livezi, se zăreau pomi uscați, însă destui gemeau de floare. Nimeni nu se ocupa de ei și acesta era un semn prost. Însemna că rovii fuseseră afectați în totalitate sau, în cel mai bun caz, în proporție de masă. Cârduri neregulate de animale domestice rătăceau pe pajiști. Fapt îmbucurător, multe aveau pui. Când însă Zaris observă un miel cu două capete și un vițel cu cinci picioare, înțelese că și animalele supraviețuitoare erau iradiate mai mult sau mai puțin. Important însă era că supraviețuiseră în sălbăticie și se înmulțiseră. Savanții le puteau vindeca.

Când survolă ruinele fostelor orașe, observă oameni izolați rătăcind fără rost. Se cunoștea că nimeni nu-i organiza și nu le dădea vreun scop în viață. Nu opri însă. Renașterea alcoră trebuia să înceapă din Tamira.

La vederea orașului drag, Zaris simți că întinerea și o nouă energie îl cuprindea. Se simțea din nou în stare să ridice totul din mine. Ateriză în piața din fața fostului palat guvernamental și salută cei câțiva oameni aflați în preajmă. Aceștia tresăriră și se adunară iute în jurul său. Mulți aveau plăgi de radiație vizibile sau bandajate. Toți erau palizi și slăbiți, semn că radiațiile pătrunseseră până în adăposturi.

Zaris trecu cu vederea aceste inconveniente. Le ținu o scurtă cuvântare, asigurându-i că vor reveni la viață normală, în câțiva ani. Pentru început, le promise că va ridica urgent un spital, în care să fie îngrijiți cei bolnavi și prea slăbiți să muncească. Încheie rugându-i să anunțe din om în om că revenise la post și-i convoca pe toți alcorii valizi la palat, a doua zi, la ora zece. Nu-i chemase imediat, deoarece voia să-și facă o părere cât mai exactă despre situația populației, a stocurilor de alimente și a surselor de energie electrică. Deja, avea un plan în cap și începuse să-l completeze cu informațiile culese la fața locului.

Întreaga familie munci toată după amiaza pentru amenajarea subsolului casei ca locuință. Făcură curățenie și decontaminară fiecare obiect din adăpost. După aceasta, aleseră resturi de mobilier încă folosibile și-și amenajară locuri de dormit. Puteau rezista și în această formulă o vreme. Grădina îi uimise, de cum o văzuseră. Iarba, florile și pomii nu păreau deloc atinși de pârjol. În serile de vară, puteau dormi și afară. Entuziasmul lor

nu era însă deloc contagios. Câțiva alcori trecură să-i vadă, schimbară saluturi și cam atât. Nimeni nu se grăbea să părăsească adăposturile.

*

Senzația de dezastru iremediabil se accentuă în inima lui Zaris când văzu starea alcorilor care se prezentaseră la sfat. Mai puțin de o mie de persoane slăbite ca niște umbre și multe cu plăgi vizibile îl ascultau cu fețe posomorâte. Se vedea clar că nu mai credeau în nimic bun și nu mai așteptau nicio revenire la viață. Moartea își pusese amprenta până și pe chipurile copiilor. Zaris își înfrânse amarul și vorbi din inimă:

— Dragi alcori, un inamic deosebit de crud ne-a lovit fără milă. Am reușit să-l învingem, cu mari pierderi. El s-a răzbunat, lovindu-ne cu arma atomică. Mai mult de atât nu ne mai poate face. Foarte probabil, agresorii gasteri nu vor mai reveni la Geea, sute de ani în viitor.

— Și ce folos? îl interpelă cineva din mulțime. Noi vom fi morți cu toții.

— Veți trăi. Avem medicamente, avem medici...

— Bolile noastre sunt incurabile, hârâi aceeași voce. Vom muri.

— Ba veți trăi! îl contrazise Zaris ferm.

— Îți dă mâna să vorbești. Tu ai fugit departe de cataclism și nu te-a atins radiația.

Zaris rămase stupefiat. Boala produsese mutații cumplite în firile oamenilor. O insultă de tipul celei auzite nu mai înghițise niciodată. Își păstră calmul și continuă:

— Eu am fost surprins cu familia în câmp deschis. Ne-am refugiat în munți, la rachetiști. Suntem sănătoși pentru că am respectat întocmai regulile de apărare împotriva radiației.

— Și pentru că n-ați fost în preajma focarului de explozie, rosti aceeași voce cârcotașă.

— Asta nu are importanță. Important e ce vom face pentru însănătoșirea populației și refacerea vieții civilizate. Am nevoie de specialiști să repunem în funcțiune uzina electrică. Am nevoie de constructori, să ridicăm un spital pentru cei bolnavi. Cine se oferă voluntar, să lucreze alături de mine și de familia mea?

— Toți suntem muribunzi, omule, nu înțelegi? îi replică alt alcor.

— Cine se simte în stare să mai pună umărul la treabă să rămână pe loc! Ceilalți, vă rog să părăsiți piața și să așteptați vizitele medicilor! Toți vă veți însănătoși.

În piață rămaseră mai puțin de o sută de persoane. Zaris îi chestionă rapid asupra specialității, apoi îi împărți în trei echipe. Cei cu pregătire medicală fură trimiși la Deira, pentru instruire și tratament medical. Ei urmau să participe la învierea celor prea slăbiți și grav bolnavi. O echipă de electroniști și energeticieni plecă spre ruinele uzinei electrice, s-o repună în funcțiune. În fine, câțiva arhitecți și constructori trebuiau să ridice un spital, cât de rudimentar, pentru cei foarte grav bolnavi. Zaris rămase cu ei, deoarece se simțea nevoia de forță de muncă brută și el era cel mai în putere.

Încă din prima zi de muncă, Zaris înțelese că toți locuitorii orașului erau mai mult sau mai puțin bolnavi. Vlaga îi părăsise, oboseau repede și se mișcau fără chef. Nici exemplul său personal nu produse vreun efect. Bolnavii deveniseră irascibili și egoiști. Trebuiau tratați serios, cât mai urgent posibil. Ca tare, își concentră eforturile pentru dezgroparea de sub ruine a depozitului de medicamente. Le scoase și le cără cu spatele, împreună cu câțiva voluntari, la bunkerul de sub fostul palat, unde se instalase spitalul provizoriu. Deira și câțiva medici valizi plecară din casă în casă, să le împartă. În lipsa ei, soțul amenajă vreo douăzeci de locuri de zăcut, pentru cei foarte grav bolnavi. Seara, căzu frânt, fără să mănânce.

Dimineața, guvernatorul alcor se trezi nemulțumit. I se părea că nu făcuse nimic. Se prezentă la locul proiectatului spital și începu să aleagă piatra folosită în acest scop. Constructorii căutau praful de mortar în ruinele fostului lor depozit de materiale de construcție. Zaris îi împinse din spate să zidească primele pietre pe temelia neatinsă a unei vile mai mari. Voia ca supraviețuitorii să observe că promisiunile se realizau și să se mobilizeze pentru a se vindeca și a munci. Credea din nou cu tărie că Alcoria avea un viitor. Când aterizaseră pe Geea, ei fuseseră mai puțin de o mie și trei sute de bărbați, femei și copii. După dezastru, rămăseseră în viață cel puțin zece mii de suflete, în toată Alcoria. Viața putea transforma această scânteie în flacără. Îi trebuia doar un impuls inițial puternic. El se străduia să-l dea.

În mai puțin de o lună, spitalul era gata. Nu strălucea de lux,

dar putea găzdui circa o sută de bolnavi grav. Construcția era mai grosolană decât fostele adăposturi pentru animale, deoarece fusese ridicată din materiale de adunătură. Era însă un pas înainte. Inginerii reușiseră să repare generatorul din uzina electrică, astfel că energia ajungea la majoritatea adăposturilor, prin cabluri de suprafață. Ar fi fost timpul ca tot mai mulți alcori să se alăture efortului de ieșire din criză. Zaris trăi o profundă dezamăgire când, la chemarea sa, se prezentară și mai puține persoane decât prima dată. Alcorii prezenți erau la fel de murdari, cu hainele rupte și cu fețele împietrite de deznădejde, ca și la primul contact. Guvernatorul se strădui să trezească o fărâmă de speranță în ei, însă nu reuși. Singura replică cât de cât edificatoare pentru moralul supraviețuitorilor a fost dată de un biofizician:

— Zaris, știm că suntem condamnați la moarte. Lasă-ne să murim liniștiți! Numai o expediție a Alianței ne-ar mai putea salva. Cerul însă este pustiu și gol...

— Veți trăi! repetă guvernatorul cu încăpățânare. De azi încolo, sunteți obligați să vă treziți la ora șapte. Imediat ce v-ați trezit, vă spălați, vă dezinfectați rănile și luați medicamentate! Fiecare își înghite rația de alimente și iese afară, la o plimba e în natură! Cei care se simt în stare de muncă se prezintă la mine, să primească sarcini! În câteva zile, veți primi haine decontaminate, din depozitul central. Să nu vă mai văd în zdrențele astea! Sunteți oameni moderni, nu niște creaturi sălbatice.

Nimeni nu-i răspunse la ordin. Erau prea slăbiți sau prea nepăsători de soarta lor s-o mai facă. A doua zi, guvernatorul, împreună cu o grupă de voluntari, trecură din adăpost în adăpost, să culeagă bolnavii deplasabili. Întâlniră situații șocante, care îi făcură pe cei mai slabi de înger să se îndoiască de rostul muncii lor. La multe adăposturi, morții în descompunere zăceau chiar la intrare, abia târâți afară. O femeie își ținea fetița moartă lângă ea, pe podeaua murdară. Umbre scheletice țipau la vederea luminii solare. Răni îngrozitoare supurau netratate, deși bolnavii primiseră medicamente. Mulți delirau despre salvarea din ceruri...

Zaris și voluntarii munciră câteva zile să transporte bolnavii la spital, să îngroape morții și să facă ordine în adăposturi. Într-un refugiu de la marginea orașului, Zaris își descoperi fiul, nora și

nepotul morți. Ragnar cu Aida și Gudur fuseseră surprinși de explozie la ferma lor din câmpie. Instinctul îi mânase să se refugieze în oraș, unde își găsiseră sfârșitul. Guvernatorul alcor rămase tăcut lângă cadavrele lor, câteva minute. După aceea, le puse cu mâna lui în camion, pentru îngropare în afara orașului. Ceva se rupsese în el, însă. Seara îi spuse Deirei:

— Simt că am pierdut lupta cu destinul.

— Acum, când treburile încep să meargă? se miră Deira. Ești numai obosit și dezamăgit, dragule.

— Da, sunt obosit. Teribil de obosit.

Se culcă, fără a-i spune soției de pierderea fiului cel mare și-a familiei sale. Nu avea rost s-o întunece și pe ea.

În dimineața zilei următoare, Zaris își încărcă naveta cu medicamente, hrană concentrată și haine pentru rovi. Încredință conducerea treburilor unuia din voluntari, îi luă cu el pe Oanes și Lena și plecă spre adăpostul rovilor de pe malul fluviului. Schimbarea de mediu îl mai învioră puțin. Natura revenise rapid la viață, încât era greu să ghicești rănile de anul trecut. Livezile și pășunile erau înverzite. O cireadă de vite mânată de un rov îl mișcă profund pe Zaris. *Iată că ființele astea inferioare reacționează mai bine decât alcorii civilizați,* gândi el. Pe măsură *ce* se apropia de satul rovilor, observă ogoare cultivate și grădini de legume. Speranța începu să prindă aripi.

Ateriză în mijlocul satului și coborî din navetă. Câteva zeci de rovi se grăbiră să-l înconjoare. Erau cam palizi și zdrențuiți, dar foarte puțini prezentau plăgi de radiație.

— V-am adus medicamente, haine și alimente, anunță el.

— Mare prăpăd a fost, stăpâne, glăsui unul dintre rovi. Au murit mai mult de jumătate din colonia noastră.

— Alcorii au avut pierderi și mai mari, îi informă Zaris. Au fost mai aproape de centrul exploziei. Vreo mie mai trăiesc, dar mulți sunt bolnavi.

— Noi ne-am continuat treaba, continuă rovul. Eu sunt Meg și am fost ales șef al comunității. Am curățat câmpurile de stârvuri și am cultivat ogoarele. Ne-am îngropat morții...

— Bine, Meg. Hai să descărcăm medicamentele! Lena se va ocupa de bolnavii voștri. Noi vom împărți rații de alimente concentrate și haine noi fiecărui rov.

— Dar noi avem alimente din recoltă, stăpâne.

— Nu sunt sigur că sunt sănătoase, Meg. În orice caz, laptele

și legumele nu vă pot face mai mult rău decât bombardamentul nuclear.

Toți se apucară de treabă. Meg rămase lângă Zaris, informându-i despre evoluția comunității de rovi. Supraviețuiseră mai mult de o mie, din care vreo șapte sute nu prezentau semne de boală. Stătuseră ascunși în subsoluri, apoi făcuseră baie zilnic, în fluviu. Se decontaminaseră natural ori aveau o rezistență mai mare la radiația penetrantă. În timpul iernii, mai zăcuseră. Odată cu primăvara, se organizaseră și trecuseră la treabă.

Seara, Zaris și copiii plecară aproape entuziasmați de activitatea rovilor. Duceau cu ei lapte și legume proaspete, pentru bolnavii din Tamira. Oamenii aveau nevoie de probe concrete ale revenirii la viață, pentru a crede în viitor. Zaris își făcea calcule, pe baza celor văzute. *Dacă și rovii din preajma celorlalte orașe rezistaseră la fel de bine, putea folosi o forță de circa treizeci de mii de sclavi. Încă vreo zece-douăsprezece mii de alcori...* Cam la atâta se redusese populația țării sale. Nu erau chiar puțini. Puteau conta și pe un spor demografic, după însănătoșirea completă a populației. *În vreo zece ani, vom începe să trăim oarecum normal, raționa Zaris. Cam în cincizeci de ani, am putea reface fermele, fabricile, uzinele, institutele... Poate chiar într-o sută, dar merită efortul.* Începuse să viseze din nou, în ciuda rănilor care îi sângerau sufletul.

A doua zi, câțiva voluntari începură să împartă lapte și legume printre bolnavii din Tamira. Zaris trimise alți cinci voluntari, cu aeromobile, să recupereze rachetiștii din munți. Erau aproape treizeci de femei și bărbați valizi, capabili de muncă și de procreere. Cam în astfel de termeni gândea guvernatorul alcor. Viața rațională trebuia salvată și dezvoltată pe planetă. Se consultă telefonic și cu ceilalți guvernatori varangi. Aceștia îi prezentară situații la fel de dezastruoase ca și în Alcoria. Unii își pierduseră familiile sau erau bolnavi. Pretutindeni, varangii dovediseră o rezistență mai slabă decât a rovilor. Toți încercau să-și organizeze viața, cu mari eforturi și cu rezultate foarte modeste. Erau într-un punct critic. Așteptau o salvare din altă parte: de la o altă colonie, din Alianță... Nu mai aveau destulă încredere în forțele proprii și în posibilitatea revenirii la o viață normală.

Zaris înțelese ce avea de făcut ca guvernator. În următoarele

trei săptămâni, vizită toate comunitățile de alcori și rovi din Alcoria. În fiecare loc, organiza lupta împotriva bolii de radiație, încuraja oamenii și-i punea la muncă, să se ridice din nou la nivelul de ființe civilizate. Stabili un sistem de legături telefonice cu fiecare lider de comunitate, încât să se poată sprijini reciproc. Îi ajută pe cei mai loviți să-și refacă navetele de transport, aeromobilele și generatoarele electrice. Oriunde apărea, semăna speranță și încredere. Viața începuse să miște în Alcoria. Nu însă destul de rapid, față de visele lui Zaris. El redevenise obsedat de creație și muncă. Mai mult și mai mult, și mai mult...

Către sfârșitul verii, Mikal veganul le propuse guvernatorilor valizi să se întâlnească ca de obicei, în Noul Hanab. Era o propunere menită să spargă izolarea dintre colonii și să unească eforturile tuturor pentru refacerea vieții distruse de agresiunea gasteră. Încă din timpul survolării teritoriului vegan, Zaris fu impresionat plăcut de activitatea confraților lor. Fermele de pe traseu erau refăcute iar în orașe apăruseră primele case. Chiar și câteva fabrici funcționau. *Deci, cu bună organizare și multă ambiție, se poate,* concluzionă el.

Ateriză în fața palatului guvernatorilor din Noul Hanab. Acesta fusese refăcut în condiții mai modeste, dar era funcțional. Putea fi folosit și ca spital ori ca sală de întruniri, de populația vegană. Zaris pătrunse în palat, salutând cu bucurie în suflet fiecare persoană cunoscută.

Își ocupă locul său la masa de consiliu și începu să schimbe informații cu Roles aliothul. Bătrânul era bolnav și nu numai din cauza radiației. Virușii lui Omogo, eliberați în atmosferă, începuseră să producă victime în rândul tuturor coloniștilor. Roles lupta din greu cu boala, dar nu se lăsa învins.

Ca de obicei, Mikal veganul deschise lucrările consiliului guvernatorilor din colonii:

— Frați și surori, ne întâlnim în condiții vitrege. Nu are rost să trecem în revistă suferințele pe care le trăiesc populațiile noastre, deoarece le cunoașteți cu toții. Kobizii lipsesc de la adunare, deoarece au decăzut cumplit. După agresiunea nucleară, au fost loviți de cutremure și de valuri uriașe, care le-au înghițit aproape jumătate de continent. Shangii au făcut câteva incursiuni pe teritoriul lor, însă nu au avut cu cine discuta. Regele Zigan e mort iar populația s-a împrăștiat în

natură. Trăiesc ca sălbaticii, culegând fructe din pomi și vânând animale. Au locuințe improvizate din lut, crengi și frunze. Sunt ca și pierduți pentru civilizația noastră.

— Ar trebui să trimitem o misiune permanentă între ei, propuse Orejona. Stabilim un plan de recivilizare, pe care să-l aplice misiunea?

— Întâi să ne salvăm propriile populații! o întrerupse Shang Di grosolan. Neamul meu moare de radiație și alte boli. Nu mai avem nicio astronavă, să fugim din fața dezastrului. Suntem legați de Geea și trebuie să ne revenim. Kobizii, pentru mai târziu.

Mikal trecu sub tăcere propunerea Orejonei și continuă:

— Specialiștii noștri au pus la punct un medicament complex, împotriva bolii de radiație și a virușilor din atmosferă. Acesta dezvoltă imunitatea, dar reduce alte caracteristici specifice nouă, nemuritorilor. În primul rând, ne reduce durata de viață și capacitatea intelectuală. În compensație, ne dezvoltă forța fizică și rezistența la boli. Vă putem furniza cantități nelimitate din acest medicament.

— Adică, vom redeveni sălbatici? se interesă Sen Kai.

— Nu chiar sălbatici, răspunse Mikal. Mai puțin longevivi și mai puțin inteligenți. E un sacrificiu pe care noi, veganii, îl facem pentru supraviețuire.

— Nu e mai ușor să vă metisați cu rovii? întrebă Orejona. Noi am practicat această metisare încă din timpul zborului către Geea. Am obținut metiși rezistenți la boli și efort fizic, însă cu capacități intelectuale superioare rovilor.

— Ce oroare! exclamă Gema megreza. Nemuritori combinați cu animale…

— Eu vreau cel puțin o mie de rovi, pentru experiență, ceru Shang Di. Dacă viața noastră poate continua prin metiși, de ce să nu folosim această oportunitate?

— Și eu vreau o mie de rovi, ceru Omogo. Voi metisa clasa inferioară, să fie mai rezistentă la eforturi și boli. Noi ne putem permite să zacem, însă ei au multe treburi de făcut.

Discuția pe tema metisării rovilor luă avânt. Zaris îi puse capăt rapid, însă:

— Vă pot da maxim zece mii de rovi. Câte o mie, pentru fiecare colonie. Am nevoie de restul, pentru muncile noastre. Alcorii abia își revin din lovitură.

Oferta sa fu acceptată de toți, cu excepția megrezilor. Zaris pretinse însă ca fiecare să vină cu navetele, să-și ia rovii. Aceasta ridică o nouă problemă: lipsa de navete. Nu se mai puteau construi astronave, datorită lipsei personalului calificat, dar navetele erau de necesitate stringentă. Orejona se oferi să crească producția de navete aer-apă și să le livreze la prețuri moderate. Veganii prezentară și ei un model de navetă de mari dimensiuni, pentru călătorii lungi și transporturi grele. Varangii se angajară să reia producția de aeromobile, pentru uzul tuturor cetățenilor Geei. Shangii nu aveau niciun mijloc tehnic de oferit, deoarece lovitura principală îi pusese la pământ. Sen Kai promise însă că vor relua mineritul, furnizând galgor pentru toate navetele și aeromobilele. Geenii făcuseră front comun în fața dezastrului. Asperitățile dispăruseră. Se înțelegeau rapid și săreau să se ajute unul pe altul. Toți înțeleseseră că puteau reuși numai împreună.

*

Zaris ajunse în Tamira după miezul nopții. Își lăsă naveta încărcată cu medicamentele vegane în fața fostului palat, în grija voluntarului de serviciu pe comandamentul de urgență. Porni spre casă cu pași moi, mai obosit decât de obicei. O găsi pe Deira în grădină, așteptându-l. Luă loc lângă ea pe banca de piatră și o informă cu cele decise de consiliul guvernatorilor.

— Copiii mei nu se vor metisa cu rovii! exclamă ea indignată. Suntem produsul a miliarde de ani de evoluție și selecție dirijată. Nu, mai bine morți!

— Și eu gândesc la fel, o asigură Zaris. Voi permite însă alcorilor să se metiseze. Fiecare să decidă după conștiința proprie.

— Nici medicamente nu le dau copiilor, îl anunță Deira. Ce folos că vor trăi, dacă vor ajunge efemeri? Nu ne putem permite să stingem rasele noastre, Zaris!

— În acest caz, nu vom lua nici noi medicamente, dragă. Vom înfrunta pericolul împreună, toată familia.

— Așa e bine, declară mândră vegana. Dă-le rovi celor care au cerut! Împarte medicamentele alcorilor care doresc să trăiască în orice condiții! Nu-i minți însă, Zaris! Spune-le exact ce efecte produc medicamentele!

— Nu intenționam să mint, iubito. Viața merită salvată numai dacă rămânem civilizați. Kobizii au decăzut în sânul naturii, în

numai câteva luni.

— Ei nici nu atinseseră nivelul nostru de civilizație, Zaris. Erau simpli sclavi ai draconilor. Un soi de rovi ceva mai evoluați.

— Ne-am înțeles, draga mea. Știm exact ce avem de făcut. Nici toți corasialii tăi vegani nu acceptă metisarea și folosirea medicamentelor. Vom păstra o rasă pură împreună cu ei.

— Așa e bine. Să mergem și noi la culcare, căci mâine te așteaptă noi eforturi!

*

În următoarea săptămână, Zaris livră rovii către coloniile care își trimiseră navetele și împărți medicamentele în rândul alcorilor. Mai mult de jumătate din populația Alcoriei refuză însă să se trateze cu medicamentul vegan. Țineau prea mult la capacitățile lor intelectuale și la viața lungă, câștigată prin selecție de miliarde de ani. Niciun alcor nu acceptă metisarea cu rovii. Mândria de rasă superioară era deasupra dorinței de a supraviețui în urmași. Ei se născuseră alcori și doreau să aibă urmași din aceeași rasă.

Viața din Alcoria se mai înviorase după ultimele măsuri și vești. Ideea că nu erau singurii suferinzi coaliză mulți alcori în lupta pentru viață. Numărul voluntarilor care munceau pentru comunitate creștea în fiecare zi. Specialiștii lucrau la organizarea postului local de televiziune. Auziseră că al veganilor funcționa deja și nu voiau să rămână cu nimic mai prejos. Fiecare zi aducea câte un eveniment sau o veste îmbucurătoare. Zaris nu le putea recepționa, însă. De la o zi la alta, se simțea tot mai slăbit. Își ascundea starea față de soție, să nu-i interzică activitatea. El voia să participe activ la ridicarea alcorilor din dezastru, către o nouă eră de civilizație. Era gata să plătească cu viața pentru acest vis.

Agonie, speranță, agonie...

La începutul toamnei, Zaris căzu grav bolnav. Cu ultimele puteri, îl numi în locul său pe tânărul Alges și anunță vestea în toate comunitățile alcore. După aceasta, se prezentă la spital și intră într-un lung coșmar fierbinte și roșu. Atât simțea și vedea el. Medicii luptau din răsputeri să-i salveze viața, însă întâlneau un inamic foarte perfid, ce nu se lăsa cunoscut. Nu era boala de radiație. Erau virușii de luptă pe care Zaris îi luase de la Roles

aliothul, în scurta lor întâlnire. Câteva zile după el, întreaga sa familie se prezentă sfârșită la spital. Deira și copiii aveau aceleași simptome. Doctorii împărțiră clădirea spitalului în două, deoarece bănuiau că boala familiei Zaris era contagioasă. Într-adevăr, destul de curând și alți alcori fură internați cu aceeași boală. Pielea li se înroșea și crăpa, lăsând un lichid urât mirositor, de culoare verzuie, să curgă din răni. Temperatura se ridica spre febră continuă, astfel că bolnavii erau inconștienți o mare parte din timp.

Abia către miezul iernii, biochimiștii găsiră antidotul pentru virusul ucigaș. Îl aplicară cu succes și treziră la viață sute de bolnavi din întreaga Alcorie. Pentru mulți, descoperirea venea prea târziu. Printre cei decedați înainte de descoperire, se numărau Deira și Mirad. Această cumplită veste îl lovi pe Zaris din prima zi de convalescență. Viteazul alcor rămase mut pentru mult timp. Când își reveni din șoc, șopti numai pentru el:

— Agonizăm dar nu trăim. Viața noastră a devenit o agonie…

Pentru început, ceru să-și vadă copiii. Lena, Oanes și Moira zăceau plini de răni, dar respirau. Medicii îl asigurară că vor trăi. Zaris privea trupurile chinuite de boală cu ochii goi. Viața i se părea din ce în ce mai mult o agonie. Se informă de la Alges despre ce se întâmplase în timpul bolii sale. Veștile nu erau deloc bune. Câteva mii de alcori muriseră de bolile produse de viruși. Niciunul dintre cei vaccinați cu medicamentul vegan nu căzuse, însă. La fel, rovii păreau imuni la viruși. *Dacă ne stingem și noi, ultimii varangi-alcori, continentul nostru va fi locuit de sălbatici,* gândi Zaris cu mânie împotriva sorții potrivnice. *Cât de mult se poate sălbătici un alcor tratat cu medicamentul vegan, oare*? *Alcorii mei să ajungă simpli lucrători în fabrici și agricultori*? *Blestemat destin*! *Cumplită soartă*!

Aproape de anul nou, Zaris ieși din spital împreună cu fiica cea mică, Moira. Ceilalți doi copii, Lena și Oanes, mai necesitau tratamente de câteva săptămâni. Cei doi se întoarseră în adăpostul lor dezinfectat de voluntari și se apucară de făcut ordine. Moira voia să știe ce se întâmplase cu mama și frățiorul ei mai mare. Nici Zaris nu știa ce să creadă, așa că îi spuse la întâmplare:

— Ei au plecat într-o lume mai bună și mai sigură decât asta, micuțo.

— La bunicul Incer, în Vega?

— Da, ei au plecat în cer, la bunicul vostru.

— Mi-e dor de mama. Vreau să plecăm și noi în cer.

— Încă nu se poate, iubita mea. Mai târziu, peste câțiva ani...

Fetița nu mai comentă nimic. Boala o maturizase devreme. *Cresc copiii, gândi* Zaris. *Cresc și nu știu ce viitor vor avea. Lena ar trebui să se mărite... E timpul ca Oanes să meargă la o facultate, dar de unde*? *Moira nu mai are școală...* Grijile pentru copii îl măcinau pe nesimțite. Se simțea deja bătrân și neîmplinit. Un început de regret după lumile Alianței se strecurase în sufletul său.

De anul nou, Zaris ieși cu Moira în stradă, să simtă pulsul alcorilor. Aproape toți supraviețuitorii își părăsiseră adăposturile, să nu se simtă singuri. Câteva bidoane de vin din producția anilor trecuți treceau din mâna în mână. Alcorii încercau să se înveselească. Zadarnic, însă. Zaris citea în mințile lor ca într-o carte deschisă. Era o petrecere tristă, însoțită de teama zilei de mâine. Alcorii începuseră să simtă ca muritorii obișnuiți. Aproape ca rovii.

În primăvară, Zaris descoperi că o musculiță atinsese proporții gigantice față de specia ei. O urmări un timp, apoi căută un loc însorit, în care obișnuiau să se adune șopârlele verzi aduse din lumea vegană. Constată că și acestea își măriseră talia de câteva ori. O neagră presimțire îl străfulgeră. Formă numărul lui Shang Di și așteptă ca imperatorul să-i răspundă. În locul lui, apăru figura lui Sen Kai.

— Shang Di a murit, Zaris, îl anunță acesta. Te pot ajuta cu ceva?

— Observ mutații genetice în lumea animală. Voi?

— Și noi. Reptilele au crescut de câteva ori în volum. Se pare că le prieste radiația. Elefanții și-au dublat trupurile... E bine că avem mai multă carne.

— Sen Kai, nu te bucura! Un proces necontrolabil s-a declanșat în natură. Poate deveni periculos.

Shangul ridică nepăsător din umeri și închise. Zaris își continuă cercetările, însă. Apelă și la biologi calificați.

Aceștia îl informară că numai o parte din vegetale și animale își modificaseră programul genetic sub influența radiației. Era un proces încă în studiu, deoarece nu descoperiseră regulile după care se produceau mutațiile. Zaris le mulțumi, apoi căzu

pe gânduri. Rațiunea începu să-l critice. Se ocupa de problemele altora, în loc să le rezolve pe ale sale. Luă hotărârea să-i învețe pe Moira și Oanes tot ce cunoștea el, în câțiva ani și trecu la treabă. Lena avea deja calificarea de medic, așa că o lăsă pe drumul ei. În fiecare seară, Zaris le vorbea celor doi copii mai mici despre tot ce-și amintea din studiile sale. Le răspundea pe îndelete la întrebări, să fie sigur că înțelegeau corect lumea în care trăiau. În restul timpului, munceau la repararea casei lor. Sperau s-o termine până în iarnă, să nu mai fie obligați să trăiască înghesuiți în adăpostul strâmt.

Către mijlocul verii, Lena îi anunță că se va muta la soțul ei.

— E mutant? întrebă Zaris instinctiv.

— E un alcor care a luat medicamentul vegan, tată, îl contrazise Lena. Măcar e sănătos și muncește bine.

— Îl cunosc?

— Posibil. Biologul Gove îți spune ceva?

— E un bărbat de nădejde, fata mea. Să fiți fericiți!

— Fericirea e un lucru relativ în această lume nesigură, tată. Vom trăi frumos, vom face copii aproape alcori…

— Alcoro-vegani, o corectă Zaris în mod automat. Mama ta a fost vegană. Zestrea ei genetică e foarte puternică.

— Dacă tu vrei să le spui așa…

După mutarea Lenei la casa soțului ei, Zaris își făcu obiceiul să plece în excursie, cu cei doi copii mai mici, în fiecare zi liberă. Vizită rând pe rând comunitățile alcore cunoscute anterior. Oamenii îl primeau cu bunăvoință, deoarece încă îl considerau guvernator. Alges nu prea avea mână de conducător gospodar. În multe locuri, culturile se sălbăticeau din lipsă de mașini agricole și de rovi calificați. O singură fabrică de alimente conservate intrase în funcțiune. Prea puțin față de necesarul de alimente al populației, după terminarea rațiilor de supraviețuire. Alcorii începeau să depindă prea mult de darurile naturii și asta nu era bine. Nu se mai produceau ploi artificiale iar irigațiile acopereau suprafețe mai mici. Oamenii se învățaseră să muncească mai puțin și asta îl deranja teribil pe Zaris.

După o astfel de vizită, Zaris se prezentă la palatul refăcut al guvernatorului. Îi spuse lui Alges tot ce-l durea, fără niciun fel de menajamente. Tânărul îl ascultă politicos, apoi îi răspunse la fel de deschis:

— Oamenii trebuie să se odihnească și să se refacă după

suferințele îndurate, Zaris. Avem noroc că Geea e bogată. Producem mai multe alimente decât putem consuma.

— Dar tineretul nu mai cunoaște tehnologiile aduse de noi din lumile Alianței. Nu mai învață ce ar trebui... Sunt în pericol de sălbăticire...

— Tineretul trăiește liber, bătrâne Zaris. Învață și muncește numai cât este necesar.

— Fabricile de mașini agricole și aeromobile sunt în paragină...

— Le vom pune în funcțiune anul viitor. Nu e nicio grabă. Bine că am scăpat de molimă și populația crește din nou.

Zaris plecă din palatul guvernatorului cu un gust amar în gură. Unde era splendida obsesie pentru cunoaștere și creație, specifică alcorilor? Unde era sentimentul răspunderii pentru viața generațiilor viitoare? Alcorii se lăsau duși de lene și nepăsare, ca și cum ar fi fost hipnotizați de un duh nevăzut. Nici jeranii nu-și mai păstraseră obiceiurile impuse de alcori. Pe timpul vizitării lor, Zaris fusese uimit de sălbăticia în care ajunseseră să trăiască. Își construiseră case din piatră și bârne, fără ferestre și fără încălzire electrică. Vetrele de foc fumegau chiar în interiorul caselor. O singură fabrică de pânzeturi din in, cânepă și lână mai funcționa. În rest, jeranii depindeau de roadele fiecărui an. Reveniseră la obiceiurile străbunilor semisălbatici.

Zaris era hotărât să nu cedeze în fața valului de delăsare și decădere. Apelă telefonic toți guvernatorii varangi cunoscuți. Majoritatea nu-i răspunseră. Muriseră ori se retrăseseră din funcții. Noua generație privea mai ușuratic viața și acționa mai lent pentru refacerea obiectivelor industriale distruse de agresori. Se mulțumeau să-și asigure strictul necesar unei vieți liniștite, pe spatele rovilor din plantații și ferme. Nici Mikal veganul nu mai era guvernator. Suferea de o boală necunoscută, țintuit la pat. Noul guvernator, Rafan, îi spuse clar că viața evolua în ritmurile normale. Nu putea extenua oamenii la munci inutile. Avea un program de redresare lăsat de Mikal și-l aplica punct cu punct. Mai mult nu putea face. Shangii erau și mai demoralizați decât alcorii. Sirusanii profitau de clima blândă și natura darnică de pe continentul lor, pentru a munci mai puțin. Numai Orejona se ținuse de cuvânt: producea și livra navete submersibile și arme ușoare. Își ținea bine în mână

supușii, în ciuda vârstei înaintate.

Zaris se dădu bătut. Își spuse că poate era el prea grăbit să revadă civilizația pe care o fondase pe Geea. Făcu un efort și-și termină casa. Nu era mare lucru, dar lui i se părea mai grozavă decât un palat. Avea geamuri recuperate din clădirile distruse și sistem de încălzire electric. Fiecare copil dispunea de propria cameră. Aveau și o sufragerie dotată cu holovizor, să poată urmări știrile din Alcoria. Zaris își transformă sufrageria în sală de curs. Le predă celor doi copii, în continuare, cunoștințe din amintiri și din puținele înregistrări videoholografice scăpate din cataclism. Oanes vădea înclinații către tehnică iar Moira, către științele naturii. Seară după seară, Zaris și copiii discutau până noaptea târziu. Alcorul se încăpățâna să mențină copiii la cel mai înalt nivel de cunoaștere atins de civilizația lor.

Toamna, toți alcorii din orașe trebuiră să participe la culesul roadelor de pe câmp, deoarece rovii erau depășiți de sarcini. O bună parte din recoltă fu strânsă manual, deoarece nu mai dispuneau de mașini adecvate. Oamenii nu păreau însă să acorde vreo importanță acestui fapt. Culesul le producea plăcere și prilej de distracții. În fiecare seară, taberele de culegători răsunau de cântece și strigăte. Viața se refăcea din resturi, însă nu în direcția visată de Zaris. Ceva sălbatic și străin se strecurase în firile alcorilor. Era chemarea ancestrală a omului sălbatic, copil al naturii. Nicio știință alcoră nu lămurise problema originii străbunilor sălbatici, din urmă cu câteva miliarde de ani. Zaris își bătea capul să dezlege această enigmă. În sinea lui, se temea că alcorii vor involua din nou la nivelul sălbatic, de copii ai naturii. O poziție foarte periculoasă pentru viitor, gândea Zaris.

*

La căderea iernii, Zaris decise să facă o lungă călătorie de instruire a copiilor, prin țările calde. Își pregăti pe îndelete naveta și o încărcă cu suficientă hrană concentrată. Alese cu grijă medicamentele de care ar fi putut avea nevoie. În final, scoase din refugiu o cutie mărișoară cu geeni de aur și-i numără. Moira îl observă și se interesă imediat:

— Ce sunt aceștia?

— Bani.

— Și ce faci cu ei?

— Cumpărăm ce ne trebuie, în locurile în care se practică

comerțul.

— Cum cumpărăm? insistă fetița nevinovată.

— Negociem cu cei care au lucrurile pe care le dorim noi. Ei vor cere mai multe monede iar noi vom oferi mai puține. În final, vom ajunge la o înțelegere. Noi le dăm banii și ei ne dau ceea ce dorim.

— De ce atâta tevatură, când am putea lua ce dorim?

— Pentru că, în alte țări, bunurile nu sunt ale noastre. Fiecare vinde ce produce și cumpără ce nu are.

— E o prostie!

Zaris o luă lângă el și-i explică pe îndelete sistemul economic din țările monarhiste. Moira asculta foarte atentă, să prindă fiecare detaliu. În final, spuse:

— E foarte complicat de trăit în imperii.

— Dar clima și natura sunt încântătoare, îi spuse Zaris. Te vei simți foarte bine.

Oanes, mai evoluat, studia harta cu traseul excursiei. Tatăl îi promisese că-l va lăsa să piloteze naveta pe timpul călătoriei și-l invitase să studieze toate civilizațiile de pe traseu. Înainte de a pleca, Zaris îi făcu o vizită guvernatorului Alges. Îl informă despre intenția de a hoinări trei-patru luni prin lume și-l întrebă dacă-i putea face vreun serviciu. Tânărul guvernator îl asigură că stăpânea bine situația de nivel mondial, astfel că nu avea nevoie de niciun fel de ajutor. Zaris citi o umbră de orgoliu prost direcționat în spusele succesorului său, însă nu comentă nimic. Era tânăr și avea timp să învețe din greșeli și suferințe, așa cum învățase și el.

Cei trei porniră pe un viscol puternic, în direcția sud, către țara veganilor. Naveta luneca ca o nălucă prin cerul plin de fulgi iar ei discutau despre îndepărtata lume vegană din Alianță, de unde veniseră primii coloniști ai țării. Ninsoarea îi părăsi după aproape două ore și cerul senin se arătă privirilor. Traversară o mare interioară și zăriră primele coline înverzite. Intrau în țara veganilor…

În mod vizibil, veganii păstraseră destul din ordinea lor tradițională. Orașele survolate erau reconstruite în mare parte. Canale de irigații brăzdau terenurile lucrate bine. Livezile se înșiruiau de parcă ar fi fost trasate la linie, din aer. Până și vitele de pe pășuni pășteau în cirezi și turme regulate. Cele câteva fabrici întâlnite în cale arătau că veganii nu renunțaseră la

refacerea tehnologiei superioare cu care veniseră pe Geea.

Zaris ateriză într-un loc anume destinat din Noul Hanab și porni cu copiii prin oraș. Nici veganii nu reușiseră să atingă perfecțiunea primelor construcții, dar clădirile lor erau mult mai îngrijite decât ale alcorilor. Foarte puțini oameni se plimbau pe stradă. Abia spre seară, zăriră copii jucându-se în parcuri. Senzația de ordine militară, asemănătoare cu a vegherilor, nu-l slăbea pe Zaris. Din punctul său de vedere, asemenea ordine era de preferat dezordinii care pusese stăpânire pe alcori. *Veganii sunt ajutați și de climă,* găsi el o scuză corasialilor lui.

Seara, îl vizitară pe Mikal în spital. Bătrânul vegan, numai piele și os, era încă lucid. Răspunse salutului lui Zaris, apoi întinse mâna să atingă obrazul Moirei:

— Vegană pură…

— Puritatea raselor noastre se pierde, Mikal, îi aminti Zaris.

— Daa… Biologii noștri au inseminat femele de rov cu spermă de vegan. Copiii sunt blonzi cu ochi albaștri… Ce spui, Zaris?

— E rezolvarea unei grele dileme, pentru mine și pentru tine, nu?

— Da, da… Au creat o nouă rasă, între vegani și rovi.

— Poate că e mai bine, Mikal.

— Sigur că e mai bine. Vom avea forță de muncă, să refacem tehnologia spațială. Vom relua programul de expansiune humanoidă în Univers.

Oamenii se sălbăticesc și se stâng iar bătrânul visează expansiune universală, gândi Zaris. *Precis, nu mai știe ce se întâmplă în lumea Geei.* Îl părăsi pe Mikal cu sentimentul că se despărțea de un vis nebunesc. Expansiunea era scoasă din discuție pentru viitorul apropiat. Problema fundamentală era supraviețuirea și conservarea informațiilor științifice aduse din lumile Alianței.

Zaris și copiii hoinăriră patru zile prin țara veganilor, s-o cunoască. Din loc în loc, se observau urmele războiului și semnele delăsării. Nici măcar veganii nu erau capabili să stăpânească fenomenele de după războiul nuclear. În a cincea zi, trecură culmile muntoase către imperiul lui Omogo. Generalul negru mai juca încă rol de imperator, însă treburile țării erau conduse de succesorul său, Lumun. Subcontinentul ocupat de sirusani se prezenta într-o dezordine fermecătoare. Jungla acoperea mari suprafețe. Din loc în loc, apăreau orășele

modeste, înconjurate de livezi, pășuni și câmpuri agricole. Drumurile abia se zăreau prin desișul verde. Doar unul, drumul aurului, ce lega capitala Abiba de mine și topitorii, era pietruit.

Cei trei călători aterizară în capitala Abiba, într-o seară de sărbătoare. Numai câteva clădiri fuseseră reparate, însă populația nu părea să se sinchisească de aceasta. Câteva sute de sirusani cântau și dansau în stradă. Zaris se opri și studie cu interes trupurile aproape goale, strălucind de transpirație, prinse în vârtejul dansului condus de o muzică ritmică. *Desculți, cu busturile goale și drogați cu plante halucinogene,* constată el critic. *Sirusanii au pornit pe calea junglei mai rapid decât era de așteptat. Locuiesc deja în colibe abia încropite din câțiva pari și câteva frunze. Dacă Lumun nu-i instruiește, s-ar putea să se învețe cu acest fel de trai. Lenea se învață mai ușor decât munca.*

Doi mercenari sirusani îmbrăcați în uniforme se opriră în fața lui. Unul dintre ei i se adresă în limba Alianței:

— Comandante Zaris, regentul Lumun vă invită la palat.

— Sunt cu copiii mei…

— Merg și ei.

Mercenarii nu așteptară vreo acceptare. Se întoarseră, încadrară familia lui Zaris și porniră către palatul din apropiere.

— Ne-au arestat ca-n filme, tată? întrebă Moira.

— O, nu! Regentul acestei țări ne invită la el în palat.

— Și el e negru?

— Toți sirusanii sunt negri, fetițo.

Garda palatului prezentă onorul. Încă mai păstra ceva din ordinea și disciplina teribililor mercenari sirusani din Alianță. Lumun îi întâmpină într-un hol cu pilaștri de marmură și-i invită pe fotolii din lemn maron închis, cu încrustații de aur.

— Ce face imperatorul? se interesă Zaris politicos.

— Suferă cu inima. Medicii îi pregătesc un transplant.

— Va fi greu să găsească un donator, într-o populație atât de mică.

— Îl găsim, îl lichidăm și-i dăm împăratului o inimă nouă, răspunse Lumun scurt. Cu ce ocazie prin imperiul nostru?

— Călătorie de plăcere. Arăt copiilor lumea geeană.

— Da, nu mai ai răspunderi. Eu sunt îngrijorat, însă, comandante Zaris.

— De ce?

— După atacul nuclear, oamenii și-au schimbat firile. Sunt mai interesați de distracții și lenevie, decât de antrenament și muncă. O fi de vină radiația?

— Cred că e un efect psihologic normal. Supraviețuitorii vor să se bucure de viață, cât mai pot. V-am dat rovi să muncească în locul lor...

— Rovii? Numai masculii muncesc. Femelele fac copii în fiecare an. Geneticienii noștri sunt profund surprinși.

— De ce?

— Copiii obținuți dintre sirusani și femele de rovi par din trei rase deosebite. Toți sunt negri ca noi, însă unii rămân pitici, alții arată mai deschiși la culoare și ultimii seamănă perfect cu rovii.

— Important e că obțineți forță de muncă.

— Asta, peste vreo douăzeci de ani. Acum, ne confruntăm cu un fel de lene cronică. Nici copiii nu mai învață cum învățam noi.

— Probabil, sunt afectați de radiații și viruși.

— Posibil. Cât rămâneți la noi?

— Am dori să vizităm țara, în câteva zile. Se poate?

— Se poate. Vă dau un ghid, deoarece populația tânără nu înțelege decât limba sirusană. E bine?

— Perfect! Mulțumesc, Lumun!

— Îți eram dator, comandante Zaris. Am învățat multe de la tine. Păcat că nu mai conduci Alcoria!

— Am lăsat tineretul să se afirme.

— Și crezi că ai făcut bine?

Zaris nu avea răspuns la întrebare. Și-o pusese și el, de mai multe ori. Argumentase pro și contra. Întotdeauna, rațiunea îi demonstrase că greșise când abandonase funcția de guvernator. Continuă discuția cu Lumun pe tema mineritului și a producției de armament. Voia să se asigure că sirusanii salvau o parte din tehnologia de vârf. Agricultura și zootehnia nu mai erau o problemă pe Geea înverzită. Târziu, către miezul nopții, Zaris și copiii se întoarseră la naveta lor. Duceau cu ei un dar mai puțin obișnuit: o statuetă din aur pur, reprezentându-i pe imperatorul Omogo.

În următoarele zile, cei trei alcori, însoțiți de ghidul sirusan, hoinăriră de-a lungul și de-a latul subcontinentului din sud. Cu această ocazie, Zaris constată că Omogo nu se prea omorâse cu firea. Întreaga parte de est a imperiului său nu fusese atinsă de mână de om. Pământul roșcat aștepta sămânța de iarbă și

arbori. Natura acționa pentru cucerirea ei, însă foarte lent. Multe din orașele din junglă erau abandonate și cotropite de vegetație. Ici, colo, întâlneau câte un sat format din câteva cabane simple, din bambus și stuf. Unii supraviețuitori sirusani se întorseseră cu miliarde de ani în timp, aproape de epoca de piatră. Zaris privea tot acest regres cu un zâmbet înghețat. Avusese și el un vis de om normal, să creeze viața pe o planetă nouă. Ce se alesese din visul său? Pierduse și oamenii pe care îi dusese cu el prin infinitul universal, pierduse și speranța unui viitor civilizat. Nici nu mai știa încotro să-și îndrepte imaginația și visele.

*

Sen Kai îi primi cam suspicios apelul de survol. Îl acceptă totuși, când Zaris precizează că era însoțit doar de doi copii. Îi invită chiar în Mandal, capitala imperiului shang. Alcorul conduse direct către locul fixat de Sen Kai, pentru a evita orice încurcătură. Shangii aveau firi sucite și înainte de atacul nuclear. Nu putea risca niciun conflict. Trebuia să se pună sub ocrotirea autorității supreme.

Sen Kai îl primi fără formalități, într-o casă mare, însă construită din lemn. Răspunse imediat mirării lui Zaris:

— Cutremurele nu ne permit construcții de piatră, alcorule. Suntem pe o bucată din scoarța Geei care se ridică, cutremurându-se mereu. La nord, se încrețesc munți noi. Această câmpie va deveni un podiș înalt, în câteva milioane de ani. Munții din est se vor scufunda însă în ocean. Urmașii vor căuta galgor cu submarinele.

— Te-ai documentat bine, îl felicită Zaris.

— E o problemă de viață și de moarte. Geologii kobizi nu au studiat bine terenul și s-au trezit cu oceanul peste ei. Ai noștri au lucrat temeinic, prefigurând mișcările viitoare ale scoarței. Știm în ce direcție să ne întindem imperiul. La nord, prin junglă, până la munții cei noi.

— Și reptilele uriașe nu vă creează probleme în junglă?

Shangul zâmbi satisfăcut:

— Le-am creat dușmani naturali, Zaris.

— Nu!

— Ba da. Veganii ne-au vândut câteva sute de ouă de reptile carnivore, din mai multe specii. Le-am incubat și le-am dat drumul în natură. Bestiile se vor sfâșia între ele.

— Dar vor ataca și oamenii, și animalele domestice... Mikal n-ar fi permis așa ceva.

— Mikal e terminat, alcorule. Guvernatorul Rafan știe să facă afaceri bune, căci e lipsit de prejudecăți.

— Știu eu dacă ați procedat înțelept...

— Și ce-ți pasă? Reptilele uriașe nu vor ajunge niciodată pe continentul vostru. Ele sunt problema noastră. Mai bine spune ce vrei!

— Nimic important. Călătoresc cu copiii, să le arăt Geea. Se poate vedea și țara voastră?

— Numai cât vă arătăm noi, puse shangul condiția. Vă dau un însoțitor, să vă arate ce poate fi văzut.

— Plătesc și un ghid pentru țara kobizilor.

Ochii pieziși ai lui Sen Kai străluciră scurt. Ezită, apoi spuse:

— Ție nu-ți iau plată, Zaris. Ai fost un comandant drept și un guvernator bun cu noi.

— Mulțumesc, Sen Kai! Ați reușit metisarea cu rovii mei?

— Reușit. Urmașii vor fi mai mari și mai păroși decât noi. E bine însă că sunt buni la munci grele și se înmulțesc rapid.

— Să-i tratați cu blândețe! îl sfătui Zaris.

— Îi tratăm exact ca și pe shangii din clasa inferioară. Mai vrei ceva?

— Nu. Îți mulțumesc pentru amabilitate!

— N-ai pentru ce. Voi apela la tine, în caz de nevoie. Serviciu contra serviciu.

Zaris înclină capul în semn de salut și ieși afară, unde îl așteptau Oanes și Moira. Nu-și putea da seama ce aveau shangii de ascuns, de nu-i permiteau să viziteze toată țara. În zilele următoare, avea să afle, dintr-o scăpare a ghidului, secretul ascuns de shangi: cultivau un drog foarte puternic, interzis în lumile Alianței. Îl aduseseră cu ei din lumea lor și continuau să-l consume. Drogul se obținea din semințele unei plante anuale, cu flori roșii. Zaris nu era însă interesat de acest secret. El urmări ordinea cu care shangii își construiseră orașele și-și lucrau câmpurile. Erau mult mai harnici decât alcorii, deși suferiseră la fel de pe urma atacului nuclear. Întregul lor imperiu era înverzit și toate luncile de fluvii erau cultivate. Fabricile de produse alimentare funcționau și minerii lucrau în ture, pentru extragerea galgorului. Zaris nu putea să-și dea seama dacă shangii evoluau normal sau involuau, deoarece nu primise acces

la toate informațiile lor.

După trei zile, ghidul pentru kobizi se îmbarcă în naveta lor și luară direcția către sud-est, peste ocean. Abia după trei ore de navigație cu mare viteză, apăru uscatul. Ghidul urmărea harta sa, căutând locul în care se stabiliseră cei mai mulți supraviețuitori kobizi. Îi duse drept la țintă și-i avertiză să nu ia armele cu ei la întâlnirea cu băștinașii. Aceștia locuiau chiar la marginea junglei, în colibe din bambus acoperite cu frunze. Către dreapta lor, se zăreau livezi de bananieri, cocotieri și alți pomi, destul de bine organizate. În fața colibelor, zăcea o navetă de mici dimensiuni, destul de nouă, în aparență. Kobizii din sat ieșiră să-i întâmpine. Majoritatea purtau încă resturi din uniforma lor tradițională, formată din bluză, pantaloni și pantofi. Mulți erau goi până la brâu și destui erau desculți.

Ghidul îi conduse în fața unui bătrân cu fața uscățivă și păr alb.

— El este Wula, șeful comunității. Încă mai știe să manevreze o navetă.

Zaris îl salută politicos și începu cu el o discuție prin interpret. Se interesă de progresele făcute până la dezastru și de soarta supraviețuitorilor. Bătrânul răspundea destul de corect și concis, semn că nu-și pierduse complet educația. Astfel, Zaris află că ei, kobizii, cultivaseră întreaga zonă repartizată și populaseră cu animale o bună parte din ea. Biologii lor inițiaseră geneza faunei marine, astfel că aveau carne din belșug. Ridicaseră și un oraș, însă acesta fusese distrus pe timpul atacului. După război, fuseseră încercați de cutremure dese și de inundații. Supraviețuitorii se adunaseră în mai multe comunități conduse de șefi diferiți, deoarece regele Zigan murise. Dacă nu i-ar fi ajutat clima și vegetația, ar fi murit și ei.

Încet, încet, Zaris îi câștigă încrederea lui Wula. Acesta se oferi să-i servească drept ghid al lumii sale, pe care o survolase cu naveta, în repetate rânduri. Alcorul acceptă și porniră împreună în expediție. Timp de trei zile, survolară ceea ce mai rămăsese din continentul fărâmițat de bombardament și cutremure. Până și Zaris recunoscu că băștinașii nu puteau face mai mult. Se despărți de ei în cei mai buni termeni și zburâ către Shangia, să returneze ghidul dat de Sen Kai.

*

După trei săptămâni de la plecarea din Alcoria, Zaris atinse

limitele continentului Orejonei. Clima caldă și ploioasă favorizase dezvoltarea unei vegetații luxuriante. Din loc în loc, jungla făcea loc unor orășele înconjurate de ferme, livezi și pășuni. Zaris naviga la joasă altitudine, să poată observa activitatea orionilor. În jurul minelor, mogâldețe cât niște șoricei se mișcau vioaie. Fabricile întâlnite funcționau, un semn bun pentru viitorul civilizat al băștinașilor. Pe lângă altele, orionii dețineau monopolul producerii de cauciuc natural. Erau singurii care aduseseră arbori de cauciuc, din patria lor primară. În ferme, nu se zăreau comute mari, ci numai diverse soiuri de caprine și ovine, pur orione. Lanurile de porumb și tarlalele de cartofi se întindeau pe terase străjuite de garduri din piatră. Viața în imperiul Orejonei fusese cel mai puțin afectată de bombardamentul nuclear, deoarece continentul din vest fusese atacat ultimul, după ce gasterii își cam epuizaseră muniția.

Zaris simțea că ceva învia în sufletul său, cu fiecare imagine pașnică, prosperă și civilizată văzută. Ateriză în Tenoh, capitala imperiului orion, cuprins de o bucurie calmă și sigură. La o adică, varangii aveau de unde importa civilizație. Se îndreptă cu copiii direct către palatul imperial, fără a-și face vreo problemă despre protocol. O știa pe Orejona de prea mult timp, să se mai formalizeze. Doi gardieni echipați foarte elegant îi întâmpinară la intrare și-i conduseră până în sala tronului. Autoimpusa împărătească îi aștepta pe un fotoliu de marmură acoperit cu o blană de jaguar. Purta o rochie verde deschis, colier și brățări de aur. De aproape însă, puteai observa că fermecătoarea orionă îmbătrânea.

De parcă i-ar fi citit gândul, Orejona se ridică și-l sărută pe Zaris pe obraz, spunând:

— Îmbătrânim, comandante. Vremea ne bate la poartă și ne întreabă ce am făcut cu viețile noastre.

— Nu le-am irosit chiar în zadar, încercă alcorul să fie optimist.

Orejona îi sărută la fel de natural pe Oanes și Moira, apoi constată:

— Ai copii foarte reușiți, Zaris. Rasă superioară, vegano-alcoră.

— Mai am o fiică în patrie. Deira și cei doi băieți mai mari s-au prăpădit.

— Am auzit și-mi pare rău pentru tine, alcorule. Nu e târziu să

mai faci copii. Ți-aș putea da o orioană sau o metisă…

— Nu, mulțumesc, Orejona! Mi-am închinat viața acestor ultimi copii.

— Ce exemplu dai tu, Zaris, alcorilor tăi? insistă oriona. Poți spori populația și te abții?!

— Noi avem o morală mai severă, se apără Zaris.

— Știu, râse Orejona. Știu încă din Alianță. Ne considerați pe noi, orionele, niște dezmățate, obsedate sexual.

— Să zicem, mai pătimașe! propuse Zaris împăciuitor.

— Înseamnă că primești o femeie de la mine? Ți-ar încălzi zilele…

— Nu e timpul potrivit, Orejona. Poate mai târziu.

— Cum vrei. Anii trec însă și nu iartă pe nimeni. Asta îmi spune acest craniu, arătă ea către o măsuță din dreapta tronului.

Alcorul privi curios obiectul indicat de Orejona. Un craniu uman lucrat perfect, cu laserul, îl privea cu orbitele goale. O stranie forță se degaja din el ori așa i se părea lui.

— Aveți timp și de artă, constată el.

— Avem, confirmă Orejona. Imperiul orion are mai multă populație decât tot continentul varangilor. Asta demonstrează că am fost înțeleaptă când am aprobat metisarea cu rovii.

— Așa se pare…

— Nu se pare, ci este, Zaris! Avem rovi pentru cele mai brute munci, Avem metiși pentru munca în fabrici și șantiere. Clasa nobiliară orionă nu trebuie să facă aproape niciun efort. Noi ne ocupăm de organizare și conducere.

— Felicitări pentru succese! Mi-a plăcut ce am văzut în imperiul tău. Cine îți va lua locul, însă?

— Încă nu-i timpul să mă gândesc la succesiune. Mai am de trăit cel puțin o mie de ani.

— Daa…

— Mai avem multe de făcut împreună, comandante. Ar trebui să-ți reiei funcția de guvernator, deoarece Alges e un trântor. Eu n-aș ține un astfel de bărbat în casa mea.

— Dacă alcorii mă vor alege din nou…

— Fără dacă, Zaris! Puterea se ia în primul rând cu forța, de cele mai înzestrate și mai hotărâte persoane.

— Mă voi gândi la asta, Orejona. Acum aș vrea să hoinăresc cu copiii mei prin imperiul tău. Le arăt lumea geeană.

— Mergem împreună, cu o navetă mai mare și mai elegantă, se oferi împărăteasa. Eu îmi vizitez supușii, voi vă scăldați privirile...

— De acord, acceptă Zaris fără ezitare. Când plecăm?

— Mâine e bine?

— Mâine.

— În regulă. Acum, vă ocupați camerele repartizate aici, în palat! Vă spălați și voi, vă relaxați, vizitați capitala... Sunteți oaspeții mei de vază. Toți supușii au aflat asta, la televizor.

Zaris se lăsă în mâinile ambițioasei orione. Își primi camera, făcu o baie fierbinte și-și schimbă hainele. Ieși apoi afară, își adună copiii și plecă prin oraș, să vadă și să înțeleagă societatea orionă. Cu toată împărțirea în caste, oamenii arătau mulțumiți. Cele mai neașteptate produse se vindeau în bazaruri și piețe. Cei trei alcori se întoarseră la naveta lor, după bani. Moira voia să cumpere diverse fleacuri, doar de plăcerea gestului. Zaris o sorbea din ochi cum se târguia și se topea de plăcere. O mică femeiușcă cochetă și tenace se ridica în fetița sa de numai doisprezece ani. Moira își cumpără brățări și coliere din bronz și aramă, să arate ca împărăteasa. Oanes puse ochii pe un glob din cristal de stâncă, cu gravuri ciudate, de animale și păsări. Moira nu se lăsă mai prejos. Își luă o rochiță de mătase maron și o pereche de papucei din piele galbenă, după modelul elegantelor orione întâlnite pe stradă. Oanes optă pentru un condor din bronz, cu ochi de piatră colorată... Copiii se întreceau în cumpărături, sub ochii încântați ai tatălui. Descoperiseră o lume zgomotoasă și veselă, care îi fermeca.

*

Naveta împărătesei era de mari dimensiuni și deosebit de elegantă. Suita și garda imperială ocupară nivelul inferior, alături de echipaj. Orejona împreună cu musafirii săi urcară la etaj, într-un salon imens, prevăzut cu dom. Aparatul se ridică silențios de la sol și porni spre nord. Holovizorul din salon transmitea deja imagini de la plecare, într-un limbaj deosebit de respectuos. Orejona reușise să-și impună cultul său personal, în ceva mai mult de două sute de ani de domnie.

Populația fiecărei comunități vizitate ieșea în fața alaiului imperial cu flori și fructe tradiționale. Toți cântau și aclamau din toată inima. Un asemenea comportament era greu de înțeles de către alcorul democrat. Vizitară, rând pe rând, uzina de navete

spațiale, câteva fabrici de produse alimentare, un șantier naval, câteva școli și o universitate. Peste tot, orionii munceau cu râvnă contra unor plăți în bani. Calitatea locuințelor indica gradul de bogăție al proprietarilor. Motivația îmbogățirii, pe care Orejona o adusese din sistemul ei solar, producea efecte asupra majorității. Zaris se întreba însă până unde se putea îmbogăți un om și ce putea face cu averea în exces.

La sfârșitul vizitei, Orejona îl anunță pe Zaris că-i făcea cadou o navetă aer-apă mai mare și mai elegantă, ca pentru un guvernator.

— O pot plăti, argumentă Zaris.

— E un dar imperial, alcorule, îi replică Orejona. Nu-l poți refuza, căci m-ai jigni. Primește-l și nu uita că puterea se ia mai ales cu forța!

— Nu am nimic altceva să-ți dau în schimb.

— Mi-ai dat prietenia ta sinceră, Zaris. E mai mult decât crezi.

Alcorul acceptă darul și, ajutat de copii, își mută lucrurile din vechea navetă. În dimineața stabilită de comun acord cu Orejona, își luă rămas bun de la orioni și plecă spre est, către Alcoria. Văzuse multe lucruri bune și-și schimbase starea de spirit. Mergea hotărât să activeze toți alcorii, cu orice metodă la îndemână.

*

Odată întors în patrie, Zaris se prezentă la postul local de teleholoviziune și chemă alcorii la o adunare de alegeri a unui nou guvernator. Enumeră și exemplifică erorile și lipsurile din activitatea lui Alges care îi justificau gestul. A doua zi, îl învinse pe Alges într-un duel verbal, în strigătele de mulțumire a aproape o mie de alcori prezenți. Imediat după adunare, Zaris își luă agenda și se mută în palatul guvernamental. Înainte de plecare, își instrui copiii să-și învețe lecțiile lăsate pe discuțete de holovizor și să-l viziteze zilnic. Nu voia să sacrifice viitorul Moirei și al lui Oanes pentru binele public. Își dorea să rămână un tată perfect și să redevină un guvernator activ.

Pentru început, își formă un consiliu și o gardă din cei mai destoinici voluntari. Repartiză fiecăruia un sector de activitate pentru coordonare și impuse un serviciu permanent, în ture de zi și de noapte, în centrul de comandă. Puse în funcțiune fabrica de mortar și acceleră construcțiile de locuințe, profitând de primăvara timpurie. Refăcu o creșă, două școli și universitatea,

să asigure viitorul copiilor și tinerilor. Impuse reluarea activității în șantierul de construcții de submarine, ca principală ramură tehnică cu producție de export și apărare. Organiză activitatea liderilor de orașe, mai întâi, telefonic și mai apoi, prin vizite de lucru.

Astfel, muncind zi și noapte, Zaris reuși să imprime un ritm de activitate organizată tuturor alcorilor, până către finele verii. Toamna, scoase toată populația validă din orașe, la recoltat și pregătirea terenului pentru noi plantări de pomi. Cu această ocazie, înnoi întregul parc de mașini agricole, printr-un schimb economic cu varangii megrezi. Când primii fulgi de nea își făcură apariția, Zaris dădu ordin ca întreaga populație să fie încartiruită în casele deja terminate, pentru a trăi civilizat. Nu încetă construcțiile de interior nici în timpul iernii. Îi instrui pe proiectanți și constructori să zidească bunkere solide, antiatomice, în fiecare subsol de clădire. Ținu cu dinții de această măsură, în pofida faptului că majoritatea alcorilor credeau că nu vor mai fi atacați niciodată.

Iarna, Zaris își luă câțiva luptători și plecă la jerani, să reînnoade relațiile de bună vecinătate. Le duse în dar alimente concentrate, pânzeturi din producția proprie și mașini agricole. Alcorii îi găsiră pe jerani relaxați în semicivilizația lor. Se încălzeau la sobe alimentate cu lemne și beau cantități exagerate de bere făcută din hamei. Foloseau vase grosolane, făcute din aramă, lut ars, lemn și coame de vite. În locuințele lor fără ferestre, în care lumina solară nu pătrundea niciodată, ardeau opaițe cu seu de oaie, ce răspândeau un miros îngrozitor. Nu aveau apă curentă, fapt pentru care se spălau rar. Bărbile și pletele de sălbatici îi făceau să arate fioroși. În mod vădit, apucaseră pe panta involuției. Începuseră chiar să adore niște zei inventați, despre care le vorbiseră străbunii lor.

Zaris se sfătui îndelung cu bătrânul Kiras, șeful comunității jerane. Îl instrui cât putu mai bine în probleme de organizare a muncii maturilor și a educării copiilor. Între timp, specialiștii alcori puseră în funcțiune centrala electrică pe galgor și repartizară energie în fiecare locuință. Guvernatorul alcor scoase toate holovizoarele din navetă și le instală în casele liderilor din sfatul obștii pe care se baza Kiras. Înainte de a pleca înapoi în Alcoria, Zaris îl puse pe Kiras să noteze un plan de muncă pe timp de un an, să fie sigur că jeranii vor fi mobilizați

cum trebuia. Nu mai ruga, nu mai convingea. Poruncea, așa cum văzuse la Orejona. Înțelesese că, în anumite cazuri, binele se putea face și cu forța.

În primăvară, o rază de lumină se aprinse în sufletul încrâncenatului guvernator alcor. Fiica mai mare, Lena, aduse pe lume un băiat, pe care îl numi Jalac, după străbunicul patern. Zaris reaminti alcorilor tradiția inițială referitoare la nașteri. Timp de trei zile, mulți membri din comunitatea capitalei trecură să vadă pruncul și să se veselească cu câte un pahar de vin. În continuare, nașterile se înmulțiră, astfel că un vânt de voie bună trecea prin capitala Tamira. Viața triumfa asupra moroi... Zaris nu se hotăra însă să ordone inseminarea femeilor de rovi cu spermă de alcori, deși veganii făcuseră acest pas mare pe calea modificărilor genetice. Îl oprea o oroare instinctivă, nejustificată rațional. Avea nevoie de mai multă forță de muncă și de mai mulți oameni rezistenți, însă...

A doua zi după sărbătoarea solstițiului de vară, consiliul guvernatorilor din colonii se întruni, după o lungă pauză, în Vegania. Zaris plecă la sfat cu un set de măsuri foarte precise în cap. Era hotărât să-și impună punctul de vedere față de toți ceilalți. Începuse să se simtă din nou comandantul unei escadre lovite și în pericol. Guvernatorul Rafan îl întâmpină cu o veste proastă: prietenul său, bătrânul Mikal, murise cu visul neîmplinit. Până în ultima clipă a vieții, susținuse că geenii trebuiau să reia expansiunea universală. Zaris trecu peste acest moment și-i salută pe ceilalți cunoscuți. Sen Kai dovedise un oarecare altruism, aducându-l la întâlnire și pe liderul principal al kobizilor, Wula. Orejona era la fel de lunecoasă și zâmbitoare ca de obicei. Îl felicită pentru reluarea funcției și-i reaminti de obligația de a-și lua o nouă nevastă, pentru a face copii alcori. Lumun sirusanul era întunecat, deoarece o nouă molimă de origine necunoscută îi secera supușii.

Zaris se opri între varangii săi, să schimbe impresii și să cunoască noii apăruți. Roinar kaidul, cam de aceeași vârstă cu el, se ține bine. Megreza Gema arăta încă tânără pentru vârsta ei. Roles aliothul murise, lăsând în locul său fiul cel mare, Balder. Tamuz din Mizar, Bander din Phecda, Cucas din Merak și Andras din Dubhe își păstraseră funcțiile pe toată durata dezastrului. Varangii se sfătuiră separat, pentru dezvoltarea producției industriale și a schimburilor între ei. Trebuiau să

revină în topul producătorilor civilizați, detronând orionii.

Rafan începu ședința cu un moment de reculegere în memoria celor dispăruți. În continuare, prezentă o scurtă dare de seamă privind situația națiunii geene, la zi. Pe întreaga planetă, mai trăiau aproape un milion de ființe umane și rovi. O populație neglijabilă, față de spațiul imens pe care îl ocupa. În final, guvernatorul vegan le propuse să refacă prin eforturi comune centrul mondial de cercetări interdisciplinare, spre a conserva și dezvolta informațiile aduse din Alianță. Propunerea îi fu acceptată fără murmur, deoarece toți simțeau lipsa informațiilor moderne și a specialiștilor de valoare. Institutul urma să funcționeze în Noul Hanab, deoarece veganii puneau la dispoziție localul și aparatura necesară.

Rând pe rând, guvernatorii din colonii își prezentară propunerile de lichidare a urmărilor atacului, de creștere a populației și de instruire modernă a generațiilor tinere. Toți înțeleseră că erau în pericol de involuție și se străduiau să rămână măcar la nivelul atins înainte de cataclism. În fine, veni rândul lui Zaris. Acesta se ridică, își roti privirile asupra fiecărui guvernator, apoi începu să vorbească:

— Nu sunt obsedat, dar mă încearcă o presimțire că n-am depășit pericolul unei invazii sau al unui atac. Vă sugerez insistent să ne pregătim din timp și pentru o astfel de situație neplăcută. Nu mai avem decât o astronavă, în dotarea sirusanilor, așa că nu ne mai putem opune în spațiu. Trebuie să ne pregătim de apărare, rezistență și conservarea vieții la sol. În acest scop, trebuie să refacem stația de observare de pe Selena și să ținem singura astronavă în spațiu, cu misiune de patrulare și cercetare. Fiecare colonie trebuie să-și construiască adăposturi sigure, în inima munților ori sub apă, în care să se poată retrage întreaga populație sau măcar nuclee de recivilizare. Savanții noștri să conserve în refugii cantități îndestulătoare de material reproducător vegetal și animal, pentru cazul în care natura va fi distrusă. Producția de navete spațiale și armament să fie intensificată. Fiecare cetățean matur să învețe să lupte la sol și să se apere de radiații. Împreună, trebuie să construim o fabrică de medicamente necesare în caz de atac nuclear, chimic și bacteriologic...

Zaris își expunea planul înainte, cu toate că observase grimase de neplăcere chiar și în rândul varangilor. Își încheie

expunerea scurt:

— Noi, alcorii, ne vom pregăti în acest stil. Dacă nu-mi aprobați măsurile, veți fi răspunzători față de populațiile conduse.

Urmară dezbateri pătimașe pentru fiecare punct din planul lui Zaris. Numai o parte din măsuri primiră votul de acceptare, dintr-un singur motiv: lipsa de putere economică și de forță de muncă calificată. Zaris rămase rece, ca și cum n-ar fi fost atins deloc în orgoliul său. În realitate, plecă de la consiliul guvernatorilor cu senzația unei pierderi. Se hotărî însă să reia propunerile, una câte una, pe măsură ce geenii se întăreau economic și demografic. Astfel, cu conștiința împăcată, se apucă să aplice măsurile imaginate de el în Alcoria. Muncea ca un disperat și avea pretenția ca și ceilalți alcori să facă la fel. Până în iarnă, termină primele refugii din munți și creeă o bază submarină la mare adâncime. O flotă de douăzeci de submarine, comandate de prietenul său devotat Valas, vizita din când în când baza submarină și o dota cu materialele aduse de pe uscat. Zaris o vizită o singură dată și se declară satisfăcut. Le preciză marinarilor că, în caz de atac nuclear, se va retrage cu cei mai fideli colaboratori în ea.

*

Trecuseră șapte ani de la atacul nuclear și niciun nou pericol nu se arătase din spațiu. Zaris stătea pe terasa palatului guvernamental și urmărea zborul unor albine, între florile de cais și piersic. Viața își lecuia rănile din ce în ce mai rapid. În urmă cu vreo trei ani, își călcase pe inimă și aprobase inseminarea unor femele de rovi cu spermă de alcori. Metișii rezultați arătau destul de reușiți și-i mai liniștiseră conștiința.

Terminase refugiile din munți și din mare, dotându-le cu tot ce era necesar supraviețuirii de lungă durată. Reconstruise toate orașele din Alcoria, pentru uzul populației reduse de război. Rasa alcoră creștea constant și avea unde se educa și instrui. Varangii se adunaseră din cenușă și țineau din nou locul prim între coloniile geene.

Nici de familie nu se putea plânge. Oanes urma o facultate de construcții de nave din Alcoria iar Moira, ajunsă domnișoară, locuia într-un internat din Vegania și se pregătea pentru meseria de biolog. Lena era fericită în căsătorie și-i mai dăruise o nepoată, pe care o numise Deira, în amintirea mamei sale. Se

putea considera un tată și un bunic fericit. Amintirea Deirei stătea între el și oricare altă femeie întâlnită. Rațiunea îi dicta să se căsătorească din nou, să mai facă prunci din rasa superioară. Inima îl oprea însă. Figura Deirei îl vizita des, mai ales în somn. Îi pătrunsese în toate fibrele ființei și n-o putea scoate din ele. Nici nu voia s-o scoată. Uneori, în nopțile singuratice, discuta cu ea ca și cum ar fi fost vie.

Suntem legați de Geea până ce vom construi din nou o flotilă de astronave, gândea Zaris cu ochii la albinele harnice. *Peste vreo cinci ani, ne-am putea apuca de reconstruit șantierul de astronave. În vreo douăzeci de ani, am putea avea o mică flotilă... Apoi, în următoarele decenii, am putea-o mări...* Ofițerul de serviciu pe comandamentul din palat îi aduse situația cerută anterior. Zaris îi mulțumi și se adânci în studiul cifrelor. Producția industrială creștea și se anunțau recolte bune. Aveau nevoie de noi mașini agricole, de mecanizatori calificați din rândul rovilor... Zaris ațipi la soare, pe terasă, cu gândul la creație. Se trezi după vreo oră, cu gâtul înțepenit. *Da, trebuie să dorm mai mult acasă,* gândi el. *Mă văd oamenii și-și fac altă impresie...*

Seara, guvernatorul alcor întârzie mult în grădina casei sale. Mireasma florilor îi amintea de Tamira natală și de primele întâlniri cu Deira. Tinerețea se scursese pe furiș și el nu observase. Doar amintirile îl mai țineau legat de ea. Într-un târziu, se ridică și intră în casă. Porni holovizorul și puse un disculeț cu holograme din tinerețe. Deira îi apăru din nou strălucitoare și pură ca o floare de crin. O asculta vorbind și râzând, cu un aer pierdut. Se visa și el trăind din nou în lumile ultracivilizate ale Alianței. Mult după miezul nopții, merse la culcare. Se întinse în patul răcoros, închise ochii și se autosugestionă că toate îi mergeau splendid. Adormi pe nesimțite.

Un cumplit coșmar îl cuprinse către ziuă. Figurile unor humanoizi ceva mai puțin cenușii dar la fel de ridați ca și gasterii văzuți pe timpul atacului îl priveau cu ochii mari și răi. Din gurile lor ieșeau niște sunete neinteligibile. Zaris se trezi transpirat și cu un început de panică în suflet. Făcu un duș, se îmbrăcă în costumul aproape militar și ieși pe terasă. Se întinse pe un fotoliu, cu palmele lipite și căzu într-o lungă meditație.

La răsăritul soarelui, Zaris era deja la palatul guvernamental.

Îl apelă pe guvernatorul vegan prin videotelefon. Acesta îi răspunse cu voce somnoroasă:

— Nu poți dormi, Zaris?

— Rafan, ai cei mai buni specialiști în precogniție și teledetecție. Adună-i imediat și pune-i să se concentreze pe zenit! Foarte probabil, vor stabili că o flotă dușmană se îndreaptă către sistemul nostru solar.

— Delirezi? Te-ai trezit și prezicător?

— Fă ce ți-am spus, dacă ții la viața ta și a celor conduși! Executarea!

Tonul agresiv îl sperie puțin pe Rafan. Se întreba dacă Zaris mai era în toate mințile. Anunță totuși garda de la palat să convoace specialiștii indicați de guvernatorul alcor. Nu avea nimic de pierdut dacă-i punea să exerseze puțin.

Zaris îl luase deja la rând pe Lumun:

— Împărate, dă ordin astronavei tale să cerceteze zenitul! Se pare că o flotilă inamică vine încoace.

— De unde știi?

— Premoniție și precogniție.

— Fără glume!

— Nu glumesc. Verifică și ce spun specialiștii vegani! Îl lăsă pe Lumun nedumerit și începu să apeleze guvernatorii varangi. Nici măcar unul nu-i dădu crezare. Alcorul nu se lăsă însă bătut. Îl contactă pe Sen Kai și-i dădu alarma în aceiași termeni seci. Nu acceptă nicio replică. Formă numărul Orejonei și așteptă să-i răspundă.

— Zaris, să nu-mi spui că te-ai hotărât pentru o orioană! gânguri aceasta.

— Fetițo, situația e proastă, o informă el rece. Agresorii vin din nou.

— Nu!

— Te-am informat. Faci ce vrei. Te îmbrățișez ca pe o soră. Sper să ne mai vedem în această lume.

Închise telefonul și rămase pe gânduri. Furtuna îi bântuia prin creier și el încerca s-o stăpânească. Își adunase toată forța sa de alcor.

Către ora zece, Rafan îl anunță cu glas gâtuit de emoție sau de frică:

— Zaris, vin. Așa spun specialiștii.

— Fiecare pe cont propriu, îi replică Zaris. Vă urez succes,

veganilor!

Formă imediat numărul lui Oanes și-i porunci scurt:

— Ia naveta și fugi în Vegania! Adu-o pe Moira acasă! Ai termen până diseară la ora douăzeci și două.

— De ce, tată? întrebă flăcăul nedumerit.

— Vin dușmanii. Ne retragem în adăposturi, fiule.

— Bine, tată. Plec imediat.

Zaris închise telefonul și rămase nemișcat. Mai avea nevoie de încă o confirmare pentru a porni mecanismul retragerii, pregătit din timp. Aceasta sosi către seară, din gura lui Lumun. Imperatorul negru îi comunică faptul că observatorii de pe astronava sa identificaseră inamicii la două zile de marș.

— E bine, îl încurajă Zaris. Avem timp să ne pregătim.

Se despărți de Lumun și rămase câteva minute în cugetare. Își formula apelul către alcori, jerani și rovi, în cât mai puține cuvinte. Când acesta îi deveni clar, intră direct pe postul național de televiziune și începu să vorbească:

— Dragi alcori și jerani, vă rog să nu intrați în panică! O flotilă gasteră se află la două zile de marș de Geea. Vă rog să vă luați armamentul, muniția, alimentele concentrate, medicamentele și echipamentul de supraviețuire de lungă durată! Plecați în ordine către refugiile stabilite, cu aeromobilele și navetele! Vom ține legătura prin holovizoarele din adăposturile sigure. Vă urez noroc! Sper să ne reîntâlnim după atac. Acest apel se va repeta din sfert în sfert de oră, până ce toți veți fi în adăposturile de supraviețuire.

Închise emisia aparatului și formă numărul șefului postului alcor de televiziune. Se convinse că operatorii erau repartizați conform schemei stabilite, în cele mai importante refugii din Alcoria. După aceasta, anunță liderii de comunități să-și trimită rovii în refugiile pregătite pentru ei. Zaris comanda cu voce fermă și convingătoare. El, însă, parcă trăia într-un vis rău. Se dedublase. O parte conducea conform planului. O alta striga disperată că viața geeană va fi schilodită din nou. Își termină treaba și ieși pe terasă, să vadă cum i se executau ordinele.

Deja pe cer fulgerau navete și aeromobile. Primii alcori se refugiau în adăposturile din munți. Numai o elită restrânsă, stabilită de Zaris, era destinată refugiului de sub mare. Aceștia trebuiau să plece în timpul nopții, cu guvernatorul, după ce se asigurau că orașele se goliseră.

Aproape de căderea nopții, lui Zaris îi veni o idee. Îl contactă pe Lumun și-i sugeră să nu sacrifice inutil astronava de patrulare. Era mai bine s-o coboare la sol și s-o ascundă în junglă. În caz de dezastru masiv, supraviețuitorii o puteau copia, să construiască din nou o flotilă. Sirusanul îi mulțumi pentru sfat și-i ură mult noroc. Norocul depinde în cea mai mare parte de acțiunile noastre, îi replică Zaris în gând.

*

Trecuse de miezul nopții. Nici o singură lumină nu strălucea în Tamira. În piața palatului guvernamental, câteva navete de mari dimensiuni așteptau ultimii refugiați alcori: liderii și membrii lor de familie. Zaris mai verifică odată întregul echipament și stinse lumina din biroul pentru situații excepționale. La ieșirea din palat, puse un luptător să coboare drapelul alcor și să-l ia cu el. După aceasta, urcă în navetă și dădu ordinul de plecare spre mare. Flota de submarine a comandantului Valas era deja alertată.

Ajunseră la țărmul mării. Submarinele așteptau la cheiuri, cu câte o gardă la scările de urcare. Zaris îl trimise pe Oanes să scufunde naveta într-un golf adânc, încât să poată fi recuperată ulterior. El și Valas rămaseră pe cheu, repartizând refugiații pe submarine. Acestea plecau, pe măsură ce se umpleau. Înainte de a urca pe puntea submarinului său, Zaris mai aruncă o privire la uscat. Arăta atât de fermecător și pașnic în lumina zorilor! *Ne vom întoarce sau nu*? se întrebă guvernatorul în gând, coborând scările către cabina sa.

Navigară către nord-est, până în locul în care munții coborau adânc în apă. Submarinul pătrunse în baza ascunsă și poarta de metal se închise în urma lui. După câteva minute, opriră la un cheu luminat artificial. Refugiații coborâră și fură conduși către apartamentele repartizate din timp. Valas rămase în turnul de comandă, să scruteze orizontul prin periscop. Prima zi se scurse însă fără niciun fel de evenimente. Către miezul nopții următoare, începură cutremurele. Acestea se succedau la intervale neregulate și zguduiau întregul munte sub care era ascunsă baza. Spre ziuă, un vulcan începu să erupă la câțiva kilometri către dreapta lor. Planeta se zguduia din toate măruntaiele.

Acum, agonizează și planeta, gândea Zaris plin de ură la adresa agresorilor. *I-au distrus echilibrul tectonic nenorociții.*

Dacă o lovesc intens, în locuri sensibile, ar putea-o sfărâma. În acest caz, nimic nu va mai avea importanță. Valas îl trezi din gânduri:

— Vino, Zaris! Se văd.

Guvernatorul alcor se prezentă în turnul de control și puse ochiul în lentilele periscopului. Escadra dușmană îi apăru foarte aproape. Venea în lanț, cu soarele în spate. Din loc în loc, în urma lor, se ridicau ciupercile exploziilor nucleare. Gasterii bombardau în dușmănie. Unele proiectile produceau o ceață verzuie. *Au învățat să producă armament chimic și biologic,* gândi Zaris și simți că îi scădea curajul. Bombele cădeau tot mai aproape. Pământul se frământa ca o ființă vie în dureri. Flăcările radiației luminoase incendiau totul în cale. Undele de șoc rupeau arborii de pe litoral ca pe niște așchii. Norul de fum și praf acoperi lumina soarelui. Zaris își desprinse ochii din periscop și rosti simplu:

— E grav. Nu vor să ne ocupe. Vor să ne distrugă complet.

Valul de bombe trecu mai departe, către vest. Planeta continua să agonizeze sub ei. Tremura, se zguduia, se zbătea. Era și ea pe muchie de cuțit, între viață și moarte. Zaris stătea încremenit în cabina sa. Asculta gemetele de agonie ale Geei. O ruga în gând, ca pe o ființă vie, să nu se lase înfrântă, să nu moară. Acest gând, să nu se sfărâme planeta, i se înfipse adânc în creier și-l urmări zile în șir, cât dură agonia Geei.

După vreo zece zile, cutremurele își reduseră intensitatea. Atmosfera rămase însă la fel de plină de praf, încât nu se zărea soarele. Inamicii folosiseră cantități sporite de bombe. Vegetația și animalele erau în pericol. Nici oamenii nu se puteau socoti în siguranță. Mai multe refugii nu răspundeau la apelul televizat al guvernatorului. Fuseseră distruse de bombardament. Altele erau avariate și oamenii luptau cu agresorii invizibili, radiația și virușii de luptă. Mai puțin de un sfert din refugiile din munți scăpaseră neatinse. Nu se cunoștea nimic despre jerani și rovi.

Zaris contactă pe rând liderii varangi și guvernatorii celorlalte colonii. Toți suferiseră pierderi grele. Nimeni nu vedea încă lumina soarelui. În multe locuri, izbucniseră boli necunoscute. Planeta continua să tremure ușor. Sute de vulcani noi fuseseră observați. O parte din continentul shangilor se prăbușise în ocean, în timp ce o porțiune de uscat se ridicase brusc din apă. *Agonie, speranță și iar agonie,* cugeta Zaris în camera sa din

refugiu. *Oare, ce ne mai așteaptă*?

Cumplita întoarcere

Soarele rămase acoperit aproape un an. Lumina lui galbenă și rece abia se zărea prin norul de praf radioactiv. În raza periscopului, nu apărea niciun arbore, niciun pom. Pământul gri-verzui se zărea în depărtare. Nivelul de radiație era atât de ridicat, încât ar fi ucis chiar și un om îmbrăcat în echipament de protecție. Posturile de televiziune din adăposturile montane căzuseră rând pe rând, după fiecare cutremur. Zaris se încăpățâna să transmită în continuare, prin postul din refugiul subteran, deși nu mai era sigur că măcar câțiva alcori îl recepționau. Izolarea căzuse peste sinistrații alcori. Deplină izolare, generatoare de cele mai negre gânduri. Mai puțin de patru sute de alcori de toate vârstele vegetau în refugiul ascuns în rădăcina muntelui submarin. Gândeau mult și vorbeau puțin. Doar educatorii și copiii conversau mai mult, obligați de programele școlare. Ceilalți nu aveau nimic de făcut. Doar să aștepte condiții favorabile pentru a se întoarce pe uscat.

Zaris răbda cu stoicism izolarea și lipsa de activitate. Număra zilele și-și umplea agenda cu planuri de viitor. Nu concepea ca geenii să n-o ia din nou de la capăt. Erau obligați s-o facă, deoarece, fără astronave, nu mai puteau părăsi planeta. În cel mai bun caz, puteau relua producția de astronave peste vreo cincizeci de ani. Între timp, însă, trebuiau să mănânce și să se îmbrace, să-și rezolve necesități de strictă supraviețuire. Stocurile de alimente conservate după primul atac nu-i puteau susține mai mult de douăzeci de ani.

Important era să supraviețuiască cât mai mulți oameni sănătoși și pregătiți pentru muncă de înaltă calificare.

De Ziua Genezei, refugiații organizară o mică petrecere, să-și amintească de începuturi. Guvernatorul alcor le ținu o scurtă cuvântare de îmbărbătare, căci îi simțea dezamăgiți și tensionați. În continuare, rămase pe marginea salonului central, privindu-și corasialii. Nu-i anima nicio speranță, nu manifestau niciun strop de veselie. Purtau în ei o disperare crâncenă și tăcută. Nesiguranța se citea pe fețele tuturor, Asta îl împinse pe Zaris să ia o hotărâre riscantă. Plecă cu un submarin până la golful în care Oanes lăsase naveta și se transferă pe ea singur.

Dacă era de murit, se pierdea un singur om. Conta pe faptul că orionii care construiseră naveta o înzestraseră cu o solidă izolație împotriva radiațiilor nucleare.

Guvernatorul ieși cu naveta din apă, într-o ploaie de stropi. Întâlni lumina soarelui și închise ochii surprins. Îi deschise după câteva secunde și redresă naveta. Uscatul de sub el era pătat ca blana unui leopard. Pâlcuri de verdeață se zăreau prin cenușiul brun al pământului. Câțiva pomi și arbori chirciți de foc dăduseră flori pe ramuri tinere. Pe locul orașului se întindeau mormane de ruine tăcute. Zaris se orientă în spațiu și luă direcția Tamirei. Peisajul dezolant îl descurajase dar nu complet. Ei începuseră geneza primară pe un pământ complet gol. O puteau relua în noile condiții. De-a lungul fluviului, zări mai multe vite rătăcite, fără păstor. Mai către nord, unde fuseseră fermele, mormane de stârvuri de animale în descompunere zăceau împrăștiate pe pășunile de culoare verde gălbui. Locuințele rovilor de pe malul fluviului erau la pământ. Până și pădurea dintre fluviu și Tamira era pătată intens de uscăturile brune, rezultat al incendiului.

Deasupra Tamirei, Zaris văzu primele păsări. Erau corbi. Căutau vitele muribunde retrase la umbra ruinelor. Nicio clădire din capitala sa nu rezistase șocului și cutremurelor. Guvernatorul porni către munți, cu intenția de a vedea ce se întâmplase cu alcorii ascunși acolo, de tăceau de mai multe luni. În cale, întâlni un lac necunoscut, apărut între două văi. Un râuleț nou apărut, curgând din munți, îl alimenta. Coamele muntoase se profilau în zare, însă își schimbaseră configurația știută. Un pisc după care el se orienta de obicei dispăruse. Zaris reduse altitudinea și survolă terenurile în care fuseseră refugiile. Pornise anume sirena, să fie auzit. Nicio ființă omenească nu se arătă însă. Alcoria părea depopulată total. Zaris se întoarse la submarin cu inima strânsă. Dacă nici oameni pentru reconstrucție nu mai avea…

În următoarele luni, guvernatorul fu tratat pentru plăgi produse de radiație. Aceasta pătrunsese prin scutul navei și-i atacase organismul. Zăcea pe spate, cu ochii în tavanul camerei și cu gândurile rătăcite. Nu mai avea putere să viseze. În locul său, comandantul Valas ordonă ca nimeni să nu mai părăsească baza ascunsă înainte ca radiația să scadă la o limită suportabilă.

Lunile treceau și se făceau ani. Radiația scădea cumplit de

încet. Singurul eveniment din viața lui Zaris fu căsătoria Moirei. Nici măcar nu protestă la aflarea veștii că fiica lui de numai douăzeci și unu de ani urma să devină mamă. Simțea ceva îngrozitor. Simțea că alcorii săi porniseră pe cumplitul drum al întoarcerii către rădăcina străbună sălbatică. Deveneau tot mai efemeri în impulsuri și în comportament. În durerea sa, Zaris încerca să se consoleze, să găsească o cât de mică latură pozitivă a situației. *Bine că nu s-a sfărâmat planeta*! își repeta el cu încăpățânare. *Avem pe ce trăi și vom renaște. Vom renaște cu siguranță...* Veștile aduse de patrula plecată să studieze uscatul, la patru ani de la bombardament, nu-i confirmă nici măcar parțial afirmațiile. Exploratorii văzuseră mai multe animale sălbatice, câțiva rovi în zdrențe și bolnavi, însă niciun alcor. Videotelefonul nu mai funcționa de mai bine de doi ani, semn că satelitul de comunicații se prăbușise. Din această cauză, Zaris nu putea schimba informații măcar cu ceilalți varangi, dacă nu și cu guvernatorii celorlalte colonii.

În al nouălea an de la bombardament, Zaris decise să plece cu patrula de explorare a uscatului. Era vară și spera să vadă mai multe lucruri îmbucurătoare. Într-adevăr, zăriră primele cete de metiși și rovi culegând legume din fostele ferme. Erau însă murdari, zdrențuiți și înfricoșați. La vederea navetei, fugiră și se ascunseră în pădure. Gestul lor era inexplicabil. Nu coborâră la sol, în urmărirea lor. Observară numai că legumele se sălbăticiseră, crescând spontan, în diverse locuri mai umede. Nu le cultiva și nu le întreținea nimeni. Pomii încă vii duceau povară de roade, dar livezile se răriseră simțitor. Abia la baza munților, un alcor îmbrăcat în costum de protecție, ca un scafandru, apăru printre stânci. Dispăru însă la fel de repede, la vederea navetei. În sfârșit, Zaris înțelese ce se întâmpla cu oamenii: fuseseră atacați și la sol, din navete dușmane. Fugeau și se ascundeau ca fiarele. Întregul echipaj se întoarse dezamăgit de starea în care ajunseseră ființele umane din Alcoria.

*

După paisprezece ani de la bombardament, specialiștii anunțară că radiația la sol coborâse sub limita de pericol. Puteau coborî pe uscat. Zaris chemă toți maturii la sfat, să decidă asupra viitorului lor. Studie încă o dată informațiile adunate de patrulele de cercetare a Alcoriei și se prezentă în

fața supraviețuitorilor calm și sigur. Era hotărât să ia de la capăt lupta cu un destin potrivnic. Numără atent alcorii prezenți, cu tot cu membrii echipajelor de submarine. Erau șase sute optzeci și trei de oameni, de cele mai diverse profesii. Majoritatea, specialiști de elită în diferite științe. Prea puțini apți și pregătiți pentru o muncă brută, de crescători de animale și agricultori.

— Nu suntem într-o situație disperată, își începu el discursul. Avem o bază submarină modernă, confortabilă și sigură. Rezervele de galgor ne asigură independența energetică pentru mai mult de o mie de ani. Le și putem mări, făcând o incursiune până la depozitele shangilor. Zece submarine ne permit să cutreierăm marea până în ținuturile veganilor și sirusanilor. Putem ieși chiar în oceanul planetar, să căutăm orionii, shangii și kobizii.

— Dar avem numai o navetă, puse unul din participanți degetul pe rană.

— Da, confirmă Zaris, o singură navetă aptă să transporte cincizeci de persoane sau o încărcătură echivalentă. Nu dispunem de tehnologie pentru a construi noi navete sau aeromobile. Trebuie să avem grijă de naveta noastră ca de ochii din cap. Suntem forțați de nevoia de alimente și apă potabilă să ieșim pe uscat.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, îl întrerupse o voce.

— Nu vă pripiți! replică Zaris. Pe uscat, nu avem locuințe și energie electrică, nici nu le putem procura prea curând. Mașinile agricole rămase după atacul nuclear sunt într-o stare jalnică iar sistemul de irigații a fost distrus. Cum să producem hrana naturală, de origine vegetală și animală, cu mâinile goale? Totuși, trebuie s-o producem, deoarece rezervele din baza submarină se vor epuiza în maxim șase ani. Afară e o toamnă ploioasă, care ne împiedică să lucrăm și va urma o iarnă grea. Nu ne putem aventura pe uscat, aici.

— Dar unde?

— Numai o zi de navigație cu submarinele ne desparte de țărmurile calde și umede a subcontinentului din sud.

— Dar e al veganilor și sirusanilor, argumentă un participant.

— Cred că acum nu mai e al nimănui, ca și Alcoria, ripostă Zaris mohorât. Am putea emigra către sud, să ne stabilim colonia între vegani și sirusani. Clima blândă și natura bogată ne vor asigura supraviețuirea.

— Nu putem părăsi Alcoria! protestă biologul Jivan. În refugiile din munți mai sunt alcori de-ai noștri. Trebuie să-i regăsim, să ne refacem comunitatea. Chiar și rovii trebuie adunați și instruiți din nou.

— Eu v-am prezentat o cale ușoară de ieșire din criză, spuse Zaris. Dacă rămânem în Alcoria, nu ne putem întoarce în Tamira, deoarece nu avem locuințe și electricitate. Putem însă rămâne în zona deltei, să refacem civilizația noastră din ruine. Și mai bine ar fi dacă ne-am stabili pe ambele țărmuri de mare, cu câte o colonie. În acest caz, vom ține legătura cu submarinul sau naveta și ne vom ajuta reciproc.

— Alcoria! Alcoria! scandară mai multe glasuri.

— Vă înțeleg sentimentele, rosti guvernatorul încălzit de reacția pozitivă. Și eu iubesc Alcoria din tot sufletul. Ca lider, însă, trebuie să vă prezint situația așa cum este. Aici, în Alcoria, va trebui să locuim în continuare pe submarine și să muncim din greu la refacerea primului oraș. Înainte de toate, trebuie să construim uzina electrică, o fabrică de mașini agricole și una de prelucrare a produselor agricole. Astfel, vom evita criza de alimente și vom pune baza dezvoltării ulterioare. Ne așteaptă muncă brută, începând de la extragerea minereurilor și până la cultivarea pământului. Trebuie să uităm că suntem elita alcorilor și să muncim orice este nevoie. Chiar și copiii vor munci din primăvară și până în toamnă. Numai iarna vor urma cursuri în baza submarină și, mai târziu, în oraș. Bine?

— Nu! răspunse naturalistul Leodor franc. Prima soluție e mai bună. Să ne împărțim în două grupe, să ne creștem șansele de succes! Eu vreau să plec în colonia din sud. Cine mai vine?

Mai multe voci i se alăturară. Zaris li se adresă acestora:

— Cei care plecați în colonia din țara caldă veți primi un sprijin de pornire. Vă vom da un generator cu galgor recuperat din ruinele orașelor, mașini agricole și material reproducător din rezerva stocată în bază. Asta, pentru cazul că nu veți găsi nimic din culturile veganilor și sirusanilor. Trei submarine vă vor duce pe țărmul de sud al mării și vor rămâne la dispoziția voastră. Vă rog să vă alegeți un lider și să faceți un plan de acțiune fundamentat științific! Puteți părăsi adunarea noastră, să vă sfătuiți în sala mică.

Câteva zeci de familii se desprinseră din mulțime și se îndreptară spre locul indicat de Zaris. Guvernatorul continuă:

— Până la căderea iernii, vom recupera toate mașinile agricole rămase prin ruinele fermelor, vom pune în funcțiune uzina electrică și vom construi un adăpost provizoriu pentru animalele capturate, spre domesticire. Mai mult, nu putem. În timpul iernii, ne vom pregăti pentru campania din primăvară. Mulțumiți?

O adiere de încredere atinsese alcorii prezenți. Zaris îi împărți în echipe, funcție de specialitate. Inginerul Dapix și câțiva energeticieni urmau să repare uzina electrică. Medicul veterinar Vanda adună o grupă de specialiști pentru capturarea animalelor sălbăticite. Zaris își alese câțiva voluntari cu care să cutreiere Alcoria, cu scop de a recupera generatoare electrice, mașini agricole și orice alt bun folosibil. Spera ca pe timpul acestor incursiuni să întâlnească și alți supraviețuitori alcori sau barem metiși și rovi. La sfârșitul adunării, alcorii băură câte un pahar de vin, să simtă din plin reînceperea unei vieți noi.

*

Ploaia contenise și soarele palid, de toamnă târzie, se arătase printre nori. Zaris aterizâ și-și invită echipajul să coboare, pentru scotocirea obișnuită. În navetă, aveau deja un generator electric, câteva mașini agricole și ceva mobilier recuperat din ruine. Lucrau zilnic, din zori și până la căderea nopții, de aproape trei săptămâni. Recuperaseră destule bunuri, însă niciun om. Grupele de rovi și metiși întâlnite se refugiaseră în păduri, înainte de a le putea spune un cuvânt.

Echipajul se desfășură în linie și începu să caute printre ruinele orășelului montan. Sperau să găsească mașini pentru prelucrarea pietrei și lemnului, folosibile la construcțiile ulterioare. După câțiva pași, se auzi o mică pocnitură și unul din alcori se prăbuși strigând. Toți se aruncară printre stânci și moloz, la adăpost. E lovitură de razer, gândi Zaris și strigă tare, în limba alcoră:

— Sunt guvernatorul Zaris. Nu mai trage, alcorule!

După câteva secunde, trei umbre ieșiră la iveală dintre ruine. Erau îmbrăcate în costume de protecție împotriva radiațiilor și purtau măști. Zaris se ridică în picioare și exclamă:

— Fraților, i-am găsit! Am găsit supraviețuitori.

Cei trei se apropiară cu razerele în mâini și-l priviră de aproape. În fine, își scoaseră măștile și unul spuse:

— Domnule guvernator, nu-mi vine să cred. Eram siguri că am

rămas singurii oameni raționali din Alcoria.

— Știți ce-i în Alcoria?

— Știm. Am explorat-o cu o navetă și opt aeromobile. E prăpăd.

— Înseamnă că sunteți mai mulți în acest refugiu…

— Șaizeci și șapte de supraviețuitori alcori. Către nord, mai e un refugiu cu treizeci și opt de oameni valizi. Altceva nu am găsit.

— E bine. Noi suntem aproape o mie, exageră Zaris, pentru a-i ridica moralul. După această iarnă, vă vom lua într-un oraș pe care îl construim în deltă. Cine e lider aici?

— Hersig, răspunse alcorul. Inginer metalurg.

— Perfect! Spune-i că, la primăvară, vom veni după voi.

— Și dacă nu veniți?

— Vă urcați în navetă și navigați către sud-est. Ne veți găsi la gurile fluviului. Până atunci, recuperați din ruine tot ce poate fi folosit!

— Noi căutăm reptile în hibernare. Sunt foarte gustoase.

— Încă nu e bine să mâncați hrană naturală.

— N-avem încotro. Am terminat rezervele de hrană concentrată. Vânăm ce pică, culegem fructe și legume crescute pe câmpuri… Trăim.

— Cheamă-l pe Hersig! Vă dăm noi rații să treceți iarna.

— Mai bine mergem noi la el. Nu prea e sănătos.

Cei trei porniră către muntele din stânga. Zaris nu mai recunoscuse adăpostul, deoarece multe stânci se prăbușiseră în fața lui. Le escaladară și ajunseră la poartă. Aceasta se deschise după ce unul dintre însoțitori strigă o parolă. În refugiul lung și îngust, ardea lumina electrică, însă era cam umezeală și frig. Supraviețuitorii se bulucirăsă-i atingă și să le vorbească. Erau fericiți să vadă alcori după atâta timp de izolare. Bătrânul Hersig stătea pe un șezlong și-i privea nemișcat. Se ridică cu greutate, să-l salute pe guvernator. Zaris îl informă pe scurt care era situația lor și-i ceru să trimită naveta, să le dea rații de hrană pentru ei și vecinii lor.

Atmosfera se destinsese, însă guvernatorul observă, cu ochi critici, că alcorii din refugiu erau murdari, slabi și purtau haine zdrențuite. Nu rezistaseră bine la cataclism. Se mângâie cu ideea că, din primăvară, îi putea reciviliza, la baza din deltă. Hersig numi echipajul navetei de transport a ajutoarelor și-i

însoți până la poarta blindată. Încă nu-i venea să creadă că în Alcoria mai trăiau oameni civilizați.

*

În timpul iernii, Zaris rămase aproape două luni în colonia lui Leodor de pe țărmul subcontinentului sudic. Îi ajută pe cei șaptezeci și trei de coloniști să-și construiască un adăpost din lemn și să cultive semințele primite din bază. Din când în când, făcea incursiuni către centrul subcontinentului, către țările veganilor și sirusanilor. Pretutindeni întâlnea ruine și culturi părăsite. Băștinașii nu se vedeau. Era greu de crezut că muriseră toți. Mai probabil, îi înghițise jungla. Împreună cu câțiva coloniști, recuperă multe mașini și bunuri folosibile din ruinele fostei capitale vegane, Noul Hanab. La plecare, lăsă în urmă o mică colonie activă, hotărâtă să-și organizeze o nouă viață la limita junglei.

Viața din baza submarină căpătase alte ritmuri. Toți învățau să lucreze pământul și să îngrijească animale, sub îndrumarea puținilor specialiști rămași. Se pregăteau pentru fătările din primăvară a primelor oi și capre capturate, precum și pentru cultura legumelor. Pomi erau destui, însă trebuiau îngrijiți, să-și revină complet. Mecanicii reparau mașinile agricole pe submarinele de lângă coastă. Uzina electrică era aproape gata de a intra în funcțiune. Se părea că treburile intrau pe un făgaș normal.

Către finele iernii, Leodor îl informă pe Zaris, printr-un curier adus cu submarinul, că hoarde de mulatri și rovi le devastau grădinile de zarzavaturi. Cerea aprobarea să-i lichideze, deoarece păreau tulburați psihic; nu vorbeau și refuzau orice contact direct cu coloniștii alcori. Guvernatorul îi interzise să ucidă o singură ființă humanoidă și-i sugeră să paralizeze sălbaticii, pentru a-i prelucra ulterior. În sinea lui, mai spera că supraviețuitorii vegani și sirusani vor ieși din refugii și-și vor lua în primire supușii.

De îndată de primăvara atinse coastele mării, guvernatorul împărți efectivul de alcori rămași în mai multe echipe de muncă. Puținii constructori, ajutați de forță de muncă brută, trebuiau să reconstruiască clădirea uzinei electrice și să se apuce de primele locuințe pe uscat. În lipsă de mortar fabricat industrial, urmau să folosească lutul argilos, ca liant al pietrelor recuperate din ruine. O altă echipă trebuia să ridice un saivan rudimentar,

la marginea pădurii, pentru adăpostirea animalelor recuperate. Zootehnicienii învățară să mulgă manual caprele și oile, deoarece nu recuperaseră niciun dispozitiv electric de muls. Nu se punea problema mulsului vacilor, deoarece nu reușiseră să captureze și să îmblânzească niciuna. Bovinele se sălbăticiseră complet, încât umblau în cirezi pe pajiștile din marginea pădurilor. Acolo erau vânate de micile hoarde de rovi și metiși ascunși în codru.

Cea mai grea sarcină revenea agricultorilor. În baza submarină, mai aveau doar semințe de grâu și secară. Pe fostele câmpuri de cultură, orzul, meiul, floarea soarelui și sfecla creșteau în stare sălbatică, din semințele căzute, an de an, pe pământ. Același lucru se întâmplase și cu legumele. Cele rămase pe tarlale se sălbăticiseră, încât dădeau rod scăzut. În bază, mai dispuneau de o cantitate mică de semințe de leguminoase și câteva mii de răsaduri, în seră. Fiecare sămânță era deosebit de valoroasă. Sinistrații nu mai aveau însă semințe sau butași de pomi și arbuști fructiferi. Trebuiau să-i îngrijească, să-i altoiască și să-i înmulțească pe cei scăpați de cataclism. Așa se face că mai mult de jumătate din alcorii refugiați în bază se angrenară în munca brută, la pământ. Foloseau puținele mașini agricole recuperate și unelte improvizate de mecanicii de pe submarine. Erau conștienți că luptau pentru o sursă de supraviețuire. În loc de sistemele de irigații distruse, începură să folosească țevi recuperate din ruine și canale săpate manual.

Munca în aer liber, sub razele solare, îi întărea fizic pe alcori. Zaris se întreba însă cu câte milenii îi dăduse înapoi, în natură. Privea la oamenii săi, echipați numai în șorturi și cu picioarele goale, murdari de pământ sau de bălegar, muncind mai crâncen decât rovii, deoarece nu aveau experiență. Suprarasații alcori coborâseră în natură și se luptau cu ea, pentru a-i smulge roade necesare supraviețuirii. *Numai de nu ne-ar înghiți natura,* își spunea Zaris îngrijorat. Coloniștii lui Leodor din țara caldă paralizaseră și capturaseră câțiva rovi și metiși sălbăticiți. Aceștia se integraseră atât de puternic în natura sălbatică, încât procesul de recivilizare a lor decurgea deosebit de greoi. Alcorii nu-și puteau explica de ce aceștia uitaseră o bună parte din limbaj, într-un timp atât de scurt și de ce deveniseră atât de violenți. Copiii născuți după cataclism erau aproape sălbatici. Zaris insistase însă ca singurul psiholog din grupa lui Leodor să

facă toate eforturile posibile pentru a-i civiliza.

La începutul verii, Leodor îl chemă urgent pe Zaris în colonia sa, deoarece aveau probleme grave. Guvernatorul lăsă conducerea reconstrucției orașului Lagar și a strânsului recoltei în sarcina consilierului Masen și plecă cu submarinul către colonia alcoră. Găsi o mare parte din efectiv bolnavă grav și câțiva morți. Simptomele bolii îi erau cunoscute. Suferise și el de aceeași boală. Nu era boala de radiație, ci produsă de viruși mortali. O singură sursă de infectare îi veni în minte: rovii și metișii capturați. Ei deveniseră imuni la boli, deoarece îi ajuta natura sălbatică. Alcorii, însă, erau deosebit de sensibili, ca orice ultracivilizați mai puțin adaptați la natură.

Zaris rămase pe loc, convins că devenise imun la boală. Trimise un submarin către Lagar, cu sarcina de a aduce medici și medicamente pentru bolnavii din colonia lui Leodor. Numită de băștinași Darika. După o matură chibzuință, dispuse eliberarea tuturor rovilor și metișilor în natură. Nu putea risca viețile tuturor coloniștilor din Darika pentru o acțiune de caritate. *Să lăsăm viața universală să-și spună cuvântul în privința sălbăticiților*! le spusese el alcorilor din colonia Darika. În continuare, guvernatorul luptă alături de medici pentru salvarea celor atinși de viruși. La plecarea din Darika, Zaris făcea bilanțul demografic: șapte morți și unsprezece nouă născuți. Viața se ridica din moarte.

În Lagar, avu parte de o surpriză plăcută. Lângă cele cinci locuințe cam grosolane ridicate deja, staționau trei navete orione. Zaris recunoscu imediat naveta imperială a Orejonei și coborî din submarin cuprins de o mare bucurie. Nu mai erau singuri pe o planetă sălbatică. Aveau aliați în lupta pentru conservarea civilizației adusă din Alianța Civilizațiilor Humanoide. Apariția Orejonei îi mai reduse avântul născut din gânduri pozitive. Aceasta era slabă, cu pielea galbenă și zbârcită. În mod vădit, suferea de o boală cumplită.

— Inima sus, fetițo, că mai avem destule speranțe! o salută el…

— Fetița a ajuns o babă muribundă, Zaris, îi răspunse împărăteasa cu tristețe în glas. Iar speranța e și ea bolnavă. Până la voi, n-am întâlnit o singură colonie în refacere.

— Poate că mai stau ascunși în refugii. Nu se poate să fi murit toți varangii.

— Dar sirusanii și veganii, Zaris? Am survolat țările lor și n-am întâlnit o singură colonie activă. Numai hoarde de mutanți și vite răzlețite.

— Sunt ascunși pe undeva! își apără Zaris dreptul la speranță. Dacă am reuși să ridicăm un satelit de telecomunicații în atmosferă, i-am putea găsi cu videotelefoanele.

— Eu nu mai am specialiști în stare să construiască un satelit de telecomunicații, alcorule. Tu?

— Nici eu.

— Deci, ne predăm în fața imposibilului.

— Nu! negă Zaris vehement. La iarnă, electroniștii mei vor studia materiale despre sateliți de comunicații. Până în primăvară, vom construi unul.

— Pe ce să studieze, Zaris? Ai un singur holovizor în funcțiune?

— Deocamdată, nu. Am însă energie electrică și destule ruine în care să caut piesele necesare satelitului.

— E un punct câștigat, recunoscu oriona. De data asta, însă, noi suntem la pământ. Mi-au mai rămas vreo două mii de orioni, rovi și metiși din toată populația imperiului. Nu mai pot fabrica măcar o lingură, căci nu mai am specialiști în prelucrarea metalelor.

— Te poți baza pe flotila de navete deja construite…

— Cât, Zaris? O mie de ani? Hai să spunem două mii de ani! Vom reuși noi să reproducem civilizația Alianței în două mii de ani?

Zaris privi mohorât la locuințele grosolane, mai proaste decât adăposturile pentru animale și răspunse mohorât:

— Nu știu, Orejona. Te invit în baza noastră subacvatică, să discutăm în condiții mai civilizate. Poate doar așa să mai căpătăm un pic de curaj.

*

După plecarea Orejonei, Zaris rămase mult timp pe gânduri. Situația coloniștilor era deosebit de proastă. Orionii nu mai erau capabili să producă tehnologie avansată. Ca și ei, deveniseră agricultori, în luptă dură pentru asigurarea hranei. Alcorii nu dispuneau de mașinile necesare pentru recoltarea și prelucrarea cerealelor. Trebuiau să le culeagă manual și să le consume în stare brută. Aceasta impunea construirea unor depozite pentru păstrarea mai îndelungată a hranei. Numai simplul gând că vor

fi nevoiți să depindă de hrana produsă de la an la an îi întuneca mintea guvernatorului. *Nu avem dreptul să ne lăsăm sclavi ai pământului*! se revoltă el. Nu vedea însă nicio altă posibilitate de supraviețuire. Poate migrația către sud, în teritorii mai calde și cu minereuri destule. Cu cine însă să prelucreze minereurile? Și rezerva de galgor care scădea continuu…

Zaris decise să facă un zbor de explorare către ținutul shangilor, pentru a mai scăpa de gânduri negre și nesiguranță. Voia să se asigure că măcar galgorul le va ajunge pentru câteva mii de ani.

Primii shangi întâlniți arătau deplorabil și nu vorbeau limba Alianței. Pescuiau într-un lac, cu sulițe și plase improvizate din resturi de mașini și țesături. Erau aproape goi, însă prietenoși. Îi invitară prin semne la prânzul lor, încropit pe un foc aprins între câteva colibe din crengi. Zaris și cei patru exploratori care îl însoțeau acceptară invitația, cu scop de a strânge informații despre involuția shangilor. Un singur cuvânt părea cunoscut de băștinași – Sen Kai. La rostirea lui, arătară către cer, apoi către est. Guvernatorul alcor deduse că Sen Kai mai dispunea de o navetă cu care își vizita supușii și locuia undeva către est.

Pe măsură ce înaintau către est, exploratorii alcori întâlneau tot mai des grupe de shangi ceva mai organizate. Locuiau tot în colibe, însă lucrau pământul cu mașini agricole și unelte confecționate din metal. Într-una din aceste mici colonii, întâlniră un bătrân care le înțelegea limba. Acesta le povesti pe îndelete grozăvia bombardamentului și suferințele îndurate în refugiile lor. Ieșiseră la muncă numai de doi ani, la porunca imperatorului Sen Kai. Acesta locuia într-un oraș nou, Lasal, către poalele munților din răsărit. Venea pe la ei, din când în când, pentru a inspecta munca și a le da ordine. *Încă e bine,* gândi Zaris. *Dacă shangii se vor ridica, ne vom ridica și noi.*

După multe hoinăreli pe deasupra imperiului, reușiră să identifice orașul Lasal. Era o adunătură de case lipite unele de altele, ca un fort. Deasupra uneia, flutura drapelul shang, galben cu o stea roșie. În piața din fața clădirilor, zăcea o navetă de producție orionă. Un pârâiaș de munte trecea printre case. Imperiul shang era condus dintr-un sătuc cu mai puțin de două sute de locuitori. Ei, care avuseseră cea mai mare populație…

Zaris coborî din navetă frământat de gânduri negre. Se părea că pământul sclavizase toți coloniștii, fără scăpare. Shangii

ieșiseră din case, încântați de vizita unor străini. Sen Kai, echipat corect, într-o uniformă kaki, de explorator, le ieși în cale. Până și el, veșnicul cârcotaș, era bucuros să vadă oameni.

— Zaris, fratele meu, mă bucur că ați scăpat din urgie!

— Nu mai puțin mă bucur eu, la vederea voastră, îl asigură alcorul. Încă stați bine, față de noi. Am numărat, pe drum, mai mult de două mii de shangi. Niciun rov sau metis, însă. Ce s-a întâmplat cu ei?

— Sunt mai la nord, în junglă, răspunse Sen Kai, făcând o grimasă de neplăcere. Nu mai vor să asculte de ordinele mele. Se organizează în bande și ne fură din recolte.

— Nici rovii și metișii din celelalte colonii, cu excepția celei orione, nu mai lucrează, îl informă Zaris. S-au învățat cu viața de culegători și vânători.

— Asta e cât se poate de prost, murmură Sen Kai. Nu mai avem forță de muncă pentru minerit și prelucrarea materiilor prime.

— Și noi tot asupra producției de hrană ne-am concentrat, spuse Zaris. E prima măsură de supraviețuire, nu?

— Poate că da, însă specialiștii în tehnologii moderne se descalifică sau mor. Cu cine vom mai ridica o nouă lume, comandante?

Alcorul îi arătă cerul:

— O escadră a Alianței ar putea veni să vadă cum am evoluat. Ei ne-ar putea ajuta.

— Noi nu mai credem în ajutor extern, Zaris. Încercăm să repunem în funcțiune minele și uzinele.

— Felicitări! Noi n-am ajuns încă atât de departe.

— Nici noi n-am făcut mare lucru. Vreo sută de mineri și metalurgiști lucrează la acest proiect. Sunt încă slăbiți de radiații și de șocul psihic prin care au trecut.

— Mă bucur că măcar tu ai rămas ferm pe poziții, Sen Kai.

Shangul îl privi în ochi, apoi își descheie bluza. Pieptul îi era acoperit de plăgi prost bandajate.

— Am riscat și m-am fript, Zaris. Am părăsit refugiul prea devreme. Din această cauză, sunt măcinat de boală. Nu știu dacă voi supraviețui. Ne înghite acest pământ, alcorule.

— V-am adus câteva daruri, încercă Zaris să-l încurajeze. Un holovizor în funcțiune, semințe de legume și cereale, câteva videotelefoane, să ne putem auzi…

— Ai un satelit pe orbită?! tresări Sen Kai.

— Încă nu. Până la primăvară, sper să-l ridicăm. Și orionii îl așteaptă.

— Toți așteptăm un eveniment pozitiv major, Zaris. Probabil, vrei să știi dacă mai avem depozitul de galgor purificat.

— Normal, nu?

— Îți dau o veste proastă, comandante. Depozitul a fost lovit de o bombă nucleară. A explodat și a ars. Un pustiu de sticlă topită, de câteva sute de hectare, se întinde pe locul în care a fost.

— Veți relua extracția, îl asigură Zaris.

— Și tehnologia de purificare? îi puse Sen Kai întrebarea care îl frământa de mult timp. Nu mai suntem în stare să purificăm galgorul, prietene. Poate, peste sute de ani…

— Și atunci va fi bine, spuse Zaris, pentru a-i ridica moralul. Important e să nu ne pierdem cu firea și să nu lăsăm sălbăticia să pătrundă în noi.

— A și pătruns, Zaris, dar tu nu ești conștient de ea. A pătruns ca un duh invizibil și ne-a modificat firile. Nu mai arăți deloc ca pe timpul expediției.

— Îmbătrânim, găsi Zaris o scuză.

— Și ne abrutizăm de muncă grea, pentru care nu am fost pregătiți.

— Trebuie să ne păstrăm însușirile de rasă superioară!

— Nu putem, Zaris, argumentă shangul. Trebuie să lucrăm din greu, ca sclavii, pentru a ne asigura hrana și îmbrăcămintea. Măcar atât să păstrăm din civilizația noastră: o hrană sănătoasă și îmbrăcăminte decentă.

— Putem și vom face mai mult! ripostă Zaris. Ne vom ridica din nou măcar la nivelul avut la aterizarea pe Geea.

— Dacă vă ridicați voi, noi vă vom urma, îl asigură Sen Kai. Singuri, nu ne simțim în stare.

Zaris se despărți de shangi cu o determinare rece în creier. El era considerat comandantul răspunzător pentru situație. De la el se așteptau primele progrese. Trebuia să dea exemplu de succes. Trebuia să ridice civilizația geeană din nou, înainte de a se epuiza rezervele de galgor. Adică, în mai puțin de o mie de ani.

*

Recolta din acel an nu se dovedi pe măsura așteptărilor lor.

Seceta și lipsa de irigații erau de vină. Alcorii munciră însă ca disperații să culeagă și să pună la adăpost și ultimul bob. Alte semințe nu aveau și rezerva de hrană concentrată din bază scădea văzând cu ochii. Iarna îi prinse pe alcori în baza subacvatică. Locuiau cam înghesuiți, deoarece efectivul lor crescuse cu aproape o sută de persoane venite din refugiul din munți. Specialiștii în diverse domenii tehnice și agricole începură cursurile de pregătire pentru anul următor. Copiii reluară studiul organizat. Tehnicienii lucrau la proiectul unui satelit mai modest, dar rezistent. Încă era bine... Zaris stătea în fața agendei sale și plănuia de zor ridicarea unei noi civilizații. Nu se lăsase înfrânt de grozăviile trăite și văzute.

Înainte de anul nou, Leodor îl informă pe Zaris că intrase în contact cu primii supraviețuitori vegani și sirusani care își părăsiseră adăposturile. Rafan murise în bombardament, astfel că sinistrații vegani erau conduși de Herod, un fost navigator de astronavă. Aveau o navetă și mai multe aeromobile în funcțiune, cu care prospectau întregul teritoriu, în căutarea supraviețuitorilor și a materialelor folosibile. Colonia sirusană era condusă de Sebek, deoarece nimeni nu mai știa nimic de Lumun. Și ei dispuneau de două navete și câteva aeromobile. Mai mult, astronava sirusană ascunsă în junglă scăpase întreagă. Aveau un model pentru copiere ulterioară. Informațiile îl înviorară pe Zaris. Lumea geeană ieșea din ascunzișuri la o nouă viață. Încă mai erau speranțe de revenire la civilizația avută.

Către sfârșitul iernii, un șir de cutremure deosebit de violente afectară serios baza subacvatică. Alcorii se văzură nevoiți să-și mute toate proviziile și materialele pe submarine și pe uscat, în orașul Lagar. Oraș era un fel de a zice. Număra numai unsprezece case grosolane, o uzină electrică și un depozit de alimente. Aveau însă lumină electrică și apă încălzită în boilere improvizate. Țineau încă cu dinții de civilizație. Evenimentele împiedicară însă construcția satelitului de comunicații. Coloniile geenilor rămâneau în continuare izolate între ele. Zaris trecu bine și de această încercare. Continua să-și planifice în amănunt activitățile de viitor, pe un an, pe un deceniu, pe un secol. Își vedea lumea ridicându-se și crescând mai ales în visele din somn. Credea cu putere că va învinge toate chemările sălbăticiei.

O dată cu sosirea primăverii, Zaris începu explorările către vest. Căuta supraviețuitori din celelalte semințiii varange. Se convinsese că nu puteau obține un progres real fără câteva sute de mii de oameni bine organizați. Găsi mai multe grupe izolate de varangi către litoralul mării, pe locul fostelor ferme de vegetale și animale. Supraviețuitorii se retrăseseră spre sud, în căutarea hranei. Locuiau în fostele hambare și depozite, fără lumină electrică și fără apă. Alcorul organiză fiecare comunitate de varangi întâlnită, stabilind sarcini precise pentru perioada următoare. În primul rând, îi obligă pe varangi să exploreze zona de nord a continentului, în căutarea celor de trebuință unei vieți civilizate: generatoare electrice, mijloace de transport, mașini agricole, mobilier... Zaris nu mai ruga și nu mai pierdea timp cu convingerea. Comanda ca un imperator. Observase că sinistrații reacționau mai bine la o astfel de atitudine. Voiau să fie conduși de o voință superioară. Zaris era tocmai omul potrivit pentru aceasta. La întoarcerea din expediție, guvernatorul alcor aduse în Lagar câteva cuști cu păsări domestice primite de la ceilalți varangi. Nu-și imaginase că va ajunge vreodată să se bucure de câteva păsări, cu care alcorii puteau relua ciclul de creștere.

*

Anii treceau și evoluția comunităților geene era mult prea lentă pentru speranțele lui Zaris. Nu reușiseră să construiască satelitul de comunicații, așa că schimbau informații prin curieri cu navete, în mod periodic. Guvernatorul alcor era îngrijorat mai ales de faptul că toți geenii începuseră să moară prematur. Mureau chiar și indivizi născuți pe Geea, după prima colonizare. Majoritatea coloniștilor veniți odată cu el dispăruseră. Noile generații creșteau și se căsătoreau rapid, ca și cum s-ar fi temut că nu vor mai apuca să trăiască. Nu făceau însă destui copii, pentru a produce un spor demografic substanțial. Radiațiile le afectaseră sistemul general de reproducere și capacitatea intelectuală. Tinerii nu mai posedau tenacitatea străbunilor, nici dorința lor teribilă de cunoaștere și creație. Munceau conștiincioși în locurile ordonate, însă nu dovedeau niciun fel de inițiativă. În mod vizibil, suferiseră mutații genetice.

După vreo treizeci de ani de la ultimul bombardament gaster, în comunitatea alcoră din Lagar se născu un prunc păros, cu mandibula ieșită în relief și cu ochii înfundați în orbite. Medicii și

biologii discutară mult asupra acestui caz. Ulterior, însă, se născură și alți copii cu însușiri similare, astfel că nimeni nu le mai dădu importanță. Atavismele cu care se nășteau acești prunci nu le afecta capacitatea de învățare. Zaris vedea în acest fenomen însă altceva. El vedea întoarcerea alcorilor către sălbăticia primară din care evoluaseră strămoșii foarte îndepărtați. Ar fi trebuit să fie mulțumit de cele realizate, însă spectrul sălbăticiei îl bântuia cumplit. Aveau din nou un oraș cu grădini și străzi largi. Fabricile de țesături și de conservare a alimentelor funcționau. Începuseră să producă din nou metal și primele mașini agricole. Se prefigura un progres. Zaris, însă, îl simțea înșelător și de scurtă durată. Se zbătea cumplit pentru fiecare nouă cucerire a alcorilor și a celorlalți varangi. Exportă progresele în celelalte colonii. Voia să ridice lumea…

Lumea nu părea dispusă să facă eforturi de ridicare, însă. Prin păduri și jungle rătăceau hoarde de mutanți rezultate din rovi și metiși. Abia dacă mai știau să aprindă un foc. Jeranii, pe care Zaris îi vizitase o singură dată, se întorseseră la stilul semisălbatic de viață al străbunilor lor. Cultivau puține vegetale și creșteau puține animale. Preferau să vâneze animale de carne și să culeagă roadele comestibile ale pământului. Majoritatea rămăseseră să locuiască în peșterile din timpul refugiului. Trăiau în jurul focurilor, deoarece nu mai aveau niciun generator electric. Nu păreau însă să simtă vitregiile naturii. Cei mai vechi înviaseră credințele străbune în diverse spirite supranaturale. Chiar și alcorii care îi ajutaseră atât de mult erau un fel de zei, în ochii lor.

Sirusanii contribuiau destul de puțin la efortul geenilor de revenire la civilizația astrală, din care coborâseră loviți de gasteri. Educația războinică, cu care veniseră din patria sirusană, le ocupa o bună parte din viață. Natura darnică din zona lor de trai îi făcea din ce în ce mai leneși. Preferau să culeagă roadele pomilor crescuți natural și să cultive cât mai puțin, cât pentru a supraviețui de la un an la altul. Multe animale se sălbăticiseră, dar ei preferau să le vâneze, în loc de a le captura și a le domestici. Construcțiile lor erau simple improvizații iar din tehnologie păstraseră doar producerea aurului.

Veganii, varangii, shangii și orionii se zbăteau să salveze măcar moștenirea astrală. Kobizii se pierduseră în junglele din

sudul continentului lor și nimeni nu mai avea timp să se ocupe de ei. Liderii celor patru rase încă superioare se adunau o singură dată pe an, pentru a-și coordona eforturile de reconstrucție a lumii geene. Progresele erau însă destul de mici, în fiecare an. Zaris visa un fluviu uriaș și furios, venind din viitor către trecut. Acesta urla, gata să-l înghită și să-i poarte pe căile periculoase ale sălbăticiei. *Dacă ne întoarcem în timp, vom fi pierduți,* spunea el la fiecare întrunire a liderilor. *Vom ajunge la fel ca hoardele de mutanți. Trebuie să ne opunem, frați și surori*!

Era însă greu să te opui curentului decadent și involutiv. Stafia lui Omogo, fostul imperator sirusan, devenise zeu în mințile multor băștinași. Da, sirusanii din clasa inferioară divinizau străbunul venit din cer, prin ritualuri ciudate.

Așteptau ca sufletul lui să se întoarcă, împreună cu alți zburători supranaturali, pentru a-i ajuta. Aceste credințe și ritualuri se răspândeau treptat în întreaga colonie sirusană.

Uneori, Zaris simțea că nu mai putea lupta împotriva diverselor manifestări involutive. Atunci, o gheară îi apuca inima și plămânii rămâneau fără aer. Educația îl oprea să izbucnească nervos. Se consuma prin interior, în singurătate. Părul îi albise complet și o rețea de riduri fine îi acoperea fața. Se încăpățâna să-și facă în continuare planurile pe agendă, deși majoritatea alcorilor ajunseseră să trăiască la întâmplare, de la un sezon la altul. Planurile nu prindeau viață și asta îl deprima groaznic. Într-o zi, Hasen îi aduse o veste șocantă: câțiva alcori păstori și legumicultori fugiseră.

— Cum să fugă? întrebă Zaris surprins. Nu au unde.

— Sunt tineri și instinctuali, domnule guvernator, îi explică Hasen. Fetele mutanților sunt foarte atractive.

— Alcorii mei?!

— Da, au fugit la mutanți, după femei. Noi nu avem câte una pentru fiecare bărbat.

— Alcorii mei… ce-au ajuns…

Guvernatorul rămase ca trăsnit, cu privirile pierdute. A doua zi, făcu un atac cerebral și căzu la pat. Oanes și Moira sosiră în grabă, să-și vadă tatăl. Acesta era conștient, însă vorbea cu greutate. Își cuprinse copiii într-o privire apoasă, de om obosit:

— Cumplita chemare sălbatică… m-a învins.

— Tată, trebuie să-ți revii! se ruga Moira.

— De ce? Să mă întorc cu turma în trecutul bestial? Eu am

fost mereu un om al viitorului.

— De dragul viitorului, trebuie să trăiești, tată, pledă Oanes.

— Fiul meu, eu mă topesc, șopti Zaris cu greutate. Vă las o moștenire firavă și contradictorie.

— Noi vom învinge, tată.

— Pătrundeți în hoardele de mutanți, cu fugari instruiți să-i civilizeze! Aceasta e soluția salvatoare.

— Nu te îngrijora, tată! Comunitățile civilizate sunt puternice.

— Sunt insulițe luminoase într-un ocean de ignoranță, fiule. Mutanții ne-au depășit de câteva ori, deoarece fac copii mulți, mânați de instinct.

— Dar sunt efemeri, tată.

— Și voi deveniți efemeri, cu fiecare zi petrecută pe această planetă. Întreabă specialiștii cât vor trăi urmașii voștri de peste câteva mii de ani!

— Știu, tată. Vor trăi numai câteva sute de ani, în cel mai bun caz.

— Această planetă ne-a învins, Oanes.

— Nu, tată. Încă mai sperăm să vină mesagerii Alianței, să ne scoată din criză.

— Pentru mine, va fi târziu. Mă prăpădesc, fiule...

Zaris rămase surd și mut la insistențele copiilor și medicilor. În primăvară, se stinse pe terasa casei sale. Încă mai murmura: Cumplită întoarcere...

Legendele zeilor

Trecuseră mai mult de cinci sute de ani de la moartea lui Zaris alcorul. Fiul acestuia, Oanes, călătorea cu submarinul către colonia lui Leodor din țara caldă. Tânărul bărbat cugeta la cele făcute pentru îndeplinirea ultimei dorințe a tatălui său. Reușise să stabilizeze o mare comunitate de mutanți între junglă și țărmul mării, lângă gura deltei marelui fluviu Nol. Progresele acestora erau observabile, dar prea lente. În anii trecuți, îi învățase să producă focul prin ciocnirea unor pietre de cremene și prin frecarea unui băț uscat într-o scobitură făcută în alt lemn la fel de uscat. Îi ajutase să îmblânzească câteva animale, să-și asigure în permanență lapte și carne. Le dusese păsări domestice din Lagar, numai să le crească și să le înmulțească. Îi învățase să cultive legume și cereale în pământul

gras, rămas după revărsările de primăvară ale fluviului. Găsise un limbaj comun cu ei, prin translatorul metis Zurva. Îi obligase pe cei maturi să-și acopere mijlocul cu țesături din fibre vegetale. Oanes credea că făcuse deja primii pași pentru civilizarea acestora.

Acum, Oanes și Zurva le duceau sălbaticilor grâu, secară și mei, în vase mari de argilă, confecționate de alcorii din Lagar. Alte vase, mai mici, erau destinate uzului individual. Civilizatorul alcor spera că va mobiliza cei mai inteligenți și mai harnici dintre ei să le reproducă. Era pregătit să le facă și o demonstrație practică de transformare a lutului argilos în ceramică neagră. Se documentase bine, căci nu voia să dea greș.

Comandantul submarinului îl anunță că ancorase în golful obișnuit. Oanes tresări, trezit din gânduri, apoi îi ordonă să pună bunurile în barca pneumatică. El își trase fermoarul costumului de scafandru autonom și își împinse ochelarii pe frunte. Se pregătea să înoate vreo doi kilometri, până la mal. Zurva, echipat la fel, era deja lângă barca plină cu produse. Lumina soarelui de răsărit poleise apa în culori galben-roșietice. Cei doi porniră către țărm, să facă vizita periodică la mutanții sălbatici. Înainte de a atinge țărmul, auziră strigăte puternice și mai mulți mutanți, de ambele sexe și de toate vârstele, ieșiră din colibe. El-Oanes! El-Oanes! strigau mutanții. În limbajul lor sărac, aceasta însemna zeul Oanes. Cei doi alcori ieșiră din mare, cu apa șiroind pe ei. Mutanții se adunaseră în grup și ridicau mâinile cu palmele deschise către cer, murmurând: El-Oanes! El-Oanes! Câțiva înaintară până lângă barcă, să descarce darurile.

Oanes ieși din apă și se așeză pe scaunul de piatră pe care mutanții îl ciopliseră în cinstea lui. Zurva luă loc în dreapta sa și conversația cu mutanții începu. Discutară aproape o oră despre darurile aduse și despre cele întâmplate în comunitate în lipsa lor. După aceasta, Oanes luă presa făcută din scânduri și începu să le arate cum se confecționau cărămizile. Mutanții îl priveau în extaz. Credeau că producea cărămizile prin magie. Oanes îndemnă pe unul dintre ei să-l imite. Îi dădu presa și-i arătă cum se lucra lutul moale. Operațiunea părea plăcută, astfel că mai mulți mutanți se îngrămădiră să ia presa. Zurva le împărți presele confecționate din timp și-i lăsă să lucreze pe colina

însorită. El și Oanes se retraseră, să discute cu bătrânul Maruk, căpetenia comunității. În ochii celorlalți mutanți, Maruk era și vrăjitor, deoarece chema zeii la sfat și primea leacurile acestora pentru diferite boli.

Oanes luă locul în scaunul de piatră, netezi nisipul din fața sa, luă un bețișor și începu să deseneze. Maruk îl urmărea atent, cu ochii larg deschiși. Zurva numea fiecare animal și lucru desenat iar Maruk repeta cuvântul de mai multe ori, până îl rostea fără greș. Către prânz, pe nisip, se înșiruiau câteva zeci de desene: un soare, un om, o capră, un pește, un porumbel... Era destul. Băștinașii obișnuiau să doarmă când soarele era foarte puternic. Oanes îi anunță prin Zurva că va reveni peste cinci zile și se întoarse în mare. Translatorul rămase pe loc, să supravegheze restul activităților. Seara, la lumina focului, Zurva le arăta mutanților stele de pe bolta întunecată. De acolo veniseră zeii alcori, le spunea Zurva, metisul recivilizat. Ei zburau cu păsări de foc și puteau lovi cu fulgere orice ființă neascultătoare. Ei, zeii cei înțelepți, aveau un oraș alb, pe celălalt țărm al mării. Aveau și pești uriași, cu care înotau pe sub apă, până aici, la ei. Mutanții ascultau cu sufletul la gură minunile pe care Zurva le văzuse în țara zeilor.

După cinci zile, Oanes reveni între mutanți și le arătă cum să construiască un cuptor de ars ceramica. Când acesta fu gata, aprinse focul cu mâna lui, folosind o brichetă. Mutanții scoaseră exclamații de uimire. Focul ardea cărămizile uscate din cuptor, pregătindu-l pentru prima șarjă de ceramică. Deja, Zurva le arăta băștinașilor cum se modela primul blid, prima cană. Oanes gândea că, peste câțiva ani, va putea încerca să construiască primul cuptor de topit cositorul și arama. Minereuri se găseau din belșug la poalele munților de dincolo de fâșia de junglă rezultată din fosta livadă plantată de vegani. *E greu să fii zeu,* cugetă Oanes. *Trebuie să știi răspunsuri exacte la cele mai neobișnuite întrebări. Mai mult, trebuie să poți face minuni din ce în ce mai complicate, pentru încântarea și instruirea acestor ființe abia ieșite din bestialitate...*

*

Tenoh, capitala imperiului orion, era în sărbătoare. Terasele din jurul orașului gemeau de orioni, metiși și rovi. Veniseră de la mari depărtări, prin munți, jungle și deserturi, să aducă ofrande zeiței-mamă Orejona și zeului-tată Omitot, soțul ei. În acel an,

ploile veniseră la timp, astfel că recoltele de porumb, batate, cartofi, tabac și manioc erau bogate. Zeii fuseseră darnici cu oamenii, așa că trebuiau venerați cum se cuvenea.

Orejona stătea întinsă pe o canapea de lemn, în apartamentul ei din palatul imperial. Băuse un suc energizant, preparat de medicii orioni, apoi se lăsase pe mâinile servitoarelor metise. Acestea îi frecau trupul cu substanțe parfumate și-o machiau cu grijă, pentru apariția în public. Păru-i alb fusese vopsit într-un negru lucios, iar bijuteriile așteptau pe măsuță, pentru a fi asortate la îmbrăcăminte. Soțul ei orion, Omitot, aștepta răbdător pe un fotoliu, fumând tabac. Era îmbrăcat într-un costum de astronaut de culoare portocalie și avea la îndemână casca cu vizoare mari și alungite, în formă de elipsă. Așa trebuiau să-l vadă supușii din teritorii, ca pe un zeu atotputernic și intangibil. Vârsta îl încerca și pe el, însă medicii orioni îl asiguraseră că va mai trăi vreo sută de ani. Cam tot atât îi dăduseră și Orejonei.

Orejona era gata de a intra în scenă. Purta o rochie verde smarald, cu guler înalt și cu mâneci lungi, menite să-i ascundă pielea zbârcită. Pe cap, purta coroana de aur, cu pietre roșii. Mâinile îi erau acoperite de mănuși lungi, peste care străluceau brățări de aur. Picioarele îi erau complet acoperite de cizme din piele moale. Împărăteasa-zeiță se apropie de fereastră și aruncă o privire afară. Cele trei navete așteptau cu echipajele îmbrăcate în straie rămase de la vechii exploratori astrali. Câțiva luptători orioni, purtând în spate aparate individuale de zbor, așteptau înșiruiți în linie.

— Să înceapă! porunci împărăteasa.

Sirenele de pe navete începură să sune prelung. Zburătorii individuali se ridicară vertical, apoi porniră către est, spre platoul pe care aștepta mulțimea. Trecură în zbor pe deasupra supușilor care ridicaseră mâinile către ei, apoi începură să se rotească, scrutând mulțimea cu ochii lor ageri. Nicio tulburare nu trebuia să se producă la apariția zeilor…

Sunetul sirenelor încetă. Mulțimea aștepta tăcută. Navetele se ridicară deasupra zidurilor și lunecară lin, către platoul uriaș, înconjurat de terase. Gardienii orioni așteptau în fața mulțimii, cu armele pregătite.

Prima navetă atinse platoul. Gardienii sloboziră fulgere de foc din razere, în sus, pe deasupra mulțimii. Naveta imperială coborî

în față, către marginea platoului. Orejona apăru în cadrul ușii, într-un halou de lumină. Desfăcu încet mâinile și le ridică spre cer. Mulțimea căzu în genunchi, murmurând: Orejona, zeiță-mamă, îndură-te de noi! Împărăteasa coborî cu atenție scările, urmată de Omitot. Amândoi se opriră în fața mulțimii imploratoare și întinseră brațele. Din razerul lui Omitot țâșneau fulgere. Orejona începu să vorbească iar tălmaciul deslușea supușilor spusele ei:

— Sunteți un popor ales și iubit de zei. V-am dat roade bogate, să trăiți fericiți. V-am învățat multe lucruri bune și vă vom mai învăța. Se apropie însă timpul ca noi, zeii cei vechi și buni, să ne retragem în cer.

Mulțimea gemu deznădăjduită. Mii de mâini se ridicară imploratoare către ea și Omitot. Orejona îi asigură:

— Vom avea în continuare grijă de voi, din cer. Vă vom vedea orice faptă și vă vom auzi fiecare rugă. Să fiți harnici și să ascultați poruncile noastre! Vă dau puterea vieții eterne, din forța mea orejonă. Bucurați-vă că aveți zei blânzi și darnici! Slăviți-i în fiecare zi!

Orejona simți că o cuprindea o slăbiciune puternică. Picioarele îi tremurau deja. Încheie mai rapid adresarea:

— Popor ales, să trăiești veșnic! Aceasta este voința zeilor.

Amețeala o cuprinsese, însă se ținea tare, destul de conștientă. Ridică lent brațele către cer, rămase nemișcată câteva clipe, apoi se întoarse și păși către navetă. Nu-și mai permitea călătorii lungi, prin imperiu său ori prin colonii, deoarece rezervele de galgor erau pe sfârșite. Navetele se ridicară spre soare, până ce deveniră puncte abia vizibile. După aceasta, coborâră lent în curtea palatului imperial. Orionii zburători continuau să se rotească deasupra mulțimii hipnotizate. Murmurele deveniseră vuiet: Orejona, zeiță-mamă, nu ne părăsi! Omitot, zeu-tată, rămâi alături de noi! În palat, cei doi imperatori se odihneau sub supravegherea medicilor. Își jucaseră rolurile și pentru acest an. Mai târziu, alți zei mai tineri vor trebui să sugestioneze mulțimile de supuși. Moartea se apropia inexorabil de ei.

*

Veganul Zius, însoțit de doi luptători din rasa sa, plutea cu aeromobilul către o comunitate de metiși din interiorul junglei. Momentan, se opriseră să urmărească o scenă de vânătoare

mai puțin obișnuită. Doi metiși aproape albi urmăreau un pigmeu negru, cu sulițele ridicate. Creatura mică și neagră urla din toată puterea, căci nu vedea nicio cale de scăpare din fața uriașilor blonzi și pletoși. Prima suliță aruncată îl străpunse din spate și-i ieși prin piept. Pigmeul căzu urlând în continuare. Mutanții se apropiară în salturi. Unul din ei scoase cuțitul de la brâu și se aplecă asupra rănitului. Îi reteză o mână și începu să muște din ea cu poftă. Celălalt îi despică pigmeului toracele și-i smulse inima. Sângele i se scurgea printre degete, din inima încă vie. Mutantul mușcă din ea, murdărindu-și fața de sânge. Mânca și scotea strigăte sălbatice, de satisfacție.

— Intervenim! ordonă Zius.

Aeromobilul coborî ca o săgeată către cei doi vânători. Aceștia rămaseră stană de piatră. Lumina razerelor îi orbi imediat. Căzură inconștienți, cu bucăți de pradă în mâini și în guri. Nici nu simțiră că erau urcați în aeromobil.

— Înainte! porunci Zius încruntat.

Veganul nu era deloc încântat de progresele pe care le făceau mutanții din colonia educată de ei. Îi învățaseră până și scrisul, însă ei se încăpățânau să păstreze obiceiuri și ritualuri din perioada de neagră sălbăticie. Printre ele, canibalismul ritualic. Mutanții nu ucideau alți humanoizi de foame, ci datorită credinței că le smulgeau puterea vitală. Aveau destulă hrană în colonia lor, inclusiv animale de carne. Cei mai șireți și mai îndrăzneți mutanți vânau însă în continuare metiși din alte rase, pe ascuns de ochii zeilor. Zius cugeta cam ce pedeapsă trebuia să le aplice infractorilor.

Aeromobilul survolă câmpurile cultivate și coborî către satul format din vreo sută de colibe rotunde, lucrate cu migală, din bambus și stuf. Ateriză în dreapta unei plăci înalte, din piatră cioplită perfect, cu laserul. Din colibe, ieșeau în fugă mutanți și mutante, cu copii de mână. Toți erau blonzi, aproape ca veganii. Purtau un fel de șorțuri și cuțite lungi, făurite din bronz, la brâu. În rest, erau goi și desculți. Zius coborî și se opri în fața tablei legilor. În urma lui, cei doi luptători cărau mutanții capturați. Mulțimea de mutanți îngenunchease, cu privirile îndreptate către Zius. Acesta începu să le vorbească:

— V-am spus că fulgerele zeilor vor ucide pe oricine va omorî și va mânca altă ființă omenească. Ei au făcut-o. Mânia zeilor e mare.

— Îndurare! gemu mulțimea.

— Ridicați-vă și priviți pedeapsa zeilor! porunci Zius.

Mutanții se ridicară șovăielnic. Cei doi prizonieri erau deja conștienți. Se târau pe pământ, urlând și implorând.

— Fulgerele zeilor! rosti Zius ferm.

Cei doi luptători își scoaseră razerele, le comutară pe fascicole incendiare și luară la ochi păcătoșii.

— Acum să lovească mânia mea!

Razele de foc îi cuprinseră pe cei doi canibali. Erau vânjoși și rezistenți. Se ridicaseră urlând și se zbăteau ca niște torțe vii. Mulțimea murmura îngrozită. Zius arătă către tabla legilor și porunci:

— Citiți toți, în cor!

Mutanții ridicară privirile și începură să murmure:

— Să te supui fără împotrivire zeilor veniți din stele! Să nu gândești rău la adresa nici unui zeu! Să muncești cu râvnă, de la răsăritul soarelui și până la apus! Să nu ucizi ființe omenești și să nu mănânci carne de om! Să nu faci copii cu mama ori cu sora ta! Să nu iei lucrul sau animalul altuia!...

Zius asculta posomorât. Figura lui mânioasă îi îngrozea pe mutanți. Știau că vor fi pedepsiți deoarece nu ieșiseră la muncă, ci leneviseră în colibe. Veganul îi puse să citească de câteva ori tabla legii. Între timp, el gândea la o pedeapsă pentru lenevia descoperită.

Mulțimea terminase și aștepta înfricoșată. Zius ridică mâna și arătă astrul zilei:

— Soarele muncește în fiecare zi, de dimineața și până seara. Cine nu va face la fel va simți fulgerul zeilor. Acum, veți suferi numai o mică pedeapsă.

Cei doi luptători așteptau cu razerele reglate în poziția de atac psihic. În această poziție, armele produceau atacuri de panică și dureri atroce în tot corpul.

— Lăsați copiii să plece în colibe! ordonă Zius. Voi aranjați-vă pe un singur rând!

Strigăte de implorare izbucniră. Zius rămase surd și mut. Copiii fugiră înspăimântați în colibe, privind din uși la ce se întâmpla cu părinții lor. Razerele porniră să vâjâie. Mulțimea izbucni în urlete de durere și spaimă. Mâna lui Zius arăta către câmpurile cultivate. O goană nebună cuprinse mutații. În câteva clipe, întregul sat era gol.

— Bestiile trebuie condiționate cu durere sau plăcere, explică Zius celor doi luptători. Numai astfel, le vom putea civiliza.

Cei trei vegani urcară în aeromobil și porniră către următoarea comunitate de mutanți. În urma lor, cei pedepsiți lucrau ca apucații.

*

În jungla sirusană era mare forfotă. Bărbați și femei cu făclii în mâini se îndreptau către locul în care zăcea ultima astronavă. Se pregăteau să celebreze împreună ziua zeilor stelari. Doar câțiva dintre ei mai purtau resturi din echipamentul străbunilor. Majoritatea își acoperiseră doar organele genitale cu o mică plasă din fibre vegetale. Nu se simțeau deloc jenați de această situație. Copiii și adolescenții de ambele sexe umblau complet goi.

Bătrânul Sesek, șeful comunității de supraviețuitori sirusani, se urcase pe puntea principală a astronavei, înconjurat de o gardă care mai poseda încă razere. Privea calm și împăcat mulțimea de făclii ce înconjura treptat astronava. Unul din luptătorii din spate duse la gură o scoică spiralată și scoase un sunet lung, ca vuietul mării. Mulțimea de sirusani se liniști ca prin farmec. Doar o pală de vânt foșnea prin frunzele arborilor imenși. Sesek păși până aproape de marginea punții și ridică brațele către cerul bleumarin, punctat cu stele:

— Frați sirusani, bucurați-vă de ziua zeilor! Străbunii noștri zei au venit din cea mai luminoasă stea a cerului, arătă el cu degetul către steaua Sirius. Erau cei mai înțelepți și cei mai viteji dintre zei. Ei au învins dușmanii, în marele război al zeilor și ne-au lăsat moștenire această mașină zburătoare.

Nu mai știm să zburăm însă, la timpul potrivit, spiritele străbunilor zei ne vor dezvălui secretul. Să ne rugăm lor, pentru luminarea minților noastre!

Mulțimea începu să se roage, cu glasuri scăzute. De pe punte, Sesek conducea ruga:

— Spirit al marelui zeu Omogo, ocrotește-ne și luminează-ne mințile! Dă-ne din nou puterea de a zbura prin ceruri, asemenea păsărilor! Duhuri înțelepte și bune ale rasei noastre, ocrotiți-ne zi și noapte! Faceți câmpurile să rodească și animalele de hrană să se înmulțească!

Ruga continuă în noaptea clară, aproape jumătate de oră. După aceasta, Sesek începu să vorbească din nou:

— Noi, sirusanii, suntem poporul ales de zeii cei buni, viteji și înțelepți. Noi suntem mai mult decât atât. Noi suntem coborâtori direcți din zeii cei vechi care au făcut această lume. Să nu uitați aceasta, sirusanii mei! Noi suntem stăpânii acestei lumi, deoarece străbunii noștri au creat-o. Tot ce se produce pe acest pământ ni se cuvine nouă. Dacă cineva se împotrivește voinței noastre încalcă porunca zeilor. În acest caz, îi vom zdrobi cu forța armelor noastre rămase de la zei și le vom lua tot ce ne trebuie.

Luptătorii din gardă descărcară fulgere din razerele îndreptate către cer. Mulțimea tropăia pe loc și țipa încântată de cele auzite. Sesek ridică glasul:

— Bucurați-vă, urmași ai zeilor viteji! Mâine, vom porni către miazănoapte, să luăm în stăpânire bunurile ce ni se cuvin de la oamenii albi.

Un sunet ritmic, de buștean scobit, lovit cu un ciocan de lemn, izbucni. Mulțimea începu să se legene, asemenea unui lan de grâu bătut de vânt. Sirusanii înconjurară astronava cu pași mărunți, de dans. După ce înconjurară astronava de două ori, se opriră în așteptare.

— Gustați din nectarul zeilor! îi îndemnă Sesek. Bucurați-vă și slăviți zeii ocrotitori!

Mai multe oale cu meia, o băutură fermentată, din fructe și frunze, fură descoperite. Fiecare participant își luă băutura, în nuci de cocos scobite. Un mare rug fu aprins în mijlocul poienii și sirusanii începură să sară în jurul lui. Sunetul ritmic, de tam-tam, crescu în intensitate. Dansatorii strigau și țopăiau, făcând gesturi largi cu mâinile. Sesek își privea mulțumit supușii. Erau bine dezvoltați și bine pregătiți pentru luptă. Nu se îndoia că-i vor învinge pe oamenii albi din nord și le vor lua tot avutul. Era dreptul lor, de coborâtori din zei...

*

Visun, liderul varangilor megrezi, își văzuse visul cu ochii. În urmă cu cincizeci și doi de ani, plecase din țara sa lovită de secetă și ger. Îl urmaseră aproape două mii de megrezi, cu turmele și cirezile lor. Porniseră cu tot avutul strâns în două aeromobile și pe câteva sute de care, către răsărit. Ziua mergeau iar noaptea dormeau în corturi sau sub cerul liber. Suferiseră de foame și sete, în mai multe rânduri. Câteva sute de megrezi muriseră la trecerea munților, dar ei nu se dăduseră

bătuți. Înaintaseră mereu către răsărit, în căutarea unui ținut călduros și bogat. Acum, îl aveau în fața ochilor. Era un podiș jos, în trepte, coborând către sud. Un fluviu leneș curgea prin mijlocul lui. Pășunile erau neobișnuit de bogate și clima foarte caldă. Din loc în loc, pădurile erau întrerupte de livezi părăsite și de lanuri de orez sălbatic. Cineva trăise acolo cândva, însă dispăruse. Era locul ideal pentru comunitatea megrezilor. Toți supraviețuitorii priveau cu recunoștință la Visun.

Liderul organiză tabăra, înconjurând-o cu carele de transport. Oamenii aprinseră focuri și începură să-și încropească mâncare din roadele pământului și din carnea animalelor. Seara cobora încetișor peste mulțimea de megrezi. În fața unui foc, bătrânul Sad povestea tinerilor care voiau să asculte întâmplări de demult:

— La început, Geea era complet golașă și nimic nu trăia pe ea. Străbunii varangi au venit din lumea celor opt stele și au făcut tot ce vedeți. Ei au făcut câmpurile să rodească, pădurile să crească, florile să înflorească. Ei au creat toate animalele și le-au dat nume. Ei zburau prin cer cu mașini mai mari de sute de ori decât automobilele noastre. Au venit însă dușmani din ceruri și o luptă aprigă s-a încins între zeii noștri străbuni și străinii agresori. Inamicii au atacat cu arme care ucid până și pruncul din pântecele mamei. Orașele noastre au fost distruse și străbunii s-au refugiat în munți. Pe atunci, îi conducea o femeie vitează, Gema megreza…

Visun se rezemase de un car și asculta spusele bătrânului Sad. El nu știa mai multe, deoarece se născuse în refugiu, după ultimul bombardament. Îi rămăsese însă de la tatăl său o amuletă de aur închipuind lumea celor opt stele din care plecaseră varangii. Privirile i se ridicară spre cerul înstelat. Recunoscu fără greș patria străbunilor stelari. Spusele tatălui său îi răsunară din nou în urechi: *Salvatorii voștri vor veni cu astronave, din lumea celor opt stele. Asta să spui și tu copiilor tăi*! *Varangii din cer vor coborî pe Geea, să vă ridice la viață adevărată. Să nu uitați niciodată să priviți cerul înstelat și să-i chemați pe varangi cu sufletele voastre*!

Așa se nasc legendele, gândi Visun. Cum se vor transforma ele, trecând din generație în generație? *Urmașii urmașilor noștri vor mai cunoaște adevărul despre străbunii astrali*? Nimeni din jur nu-i putea răspunde acestor grele întrebări.

*

Huangdi, fiul lui Sen Kai, devenit împărat al shangilor după moartea tatălui său, studia naveta cu nemulțumire în suflet. Indicatorul de galgor tindea către zero. Mai putea zbura cu ea vreun an-doi, apoi trebuia să-și găsească alt mijloc de a-și vizita supușii. Acest lucru nu-l încânta deloc. Ce fel de împărat și zeu era el, dacă nu mai putea coborî din cer, cu tunete și fulgere care să-i îngrozească pe shangi și metiși? Plecă furios în casă și porni holovizorul moștenit de la părinții săi. Studie pentru a mia oară schema instalației de purificat galgor, așa cum îi rămăsese pe o hologramă. Niciunul din specialiștii de după dezastru nu era în stare s-o înțeleagă. Cu atât mai puțin, s-o reproducă. Fără galgor, mașina zeilor era metal mort. Huangdi ieși în grădină, să se mai liniștească.

Imperatorul shang se opri în fața pietrei funerare sub care zăceau rămășițele tatălui său. Reciti cele scrise, pentru nu se știe a câta oară și mângâie steaua cu cinci colțuri de deasupra. Era steaua-soare a planetei din care venise tatăl său, sub conducerea înțeleptului Shang Di. Monumentul acestuia, mai mare și mai luxos decât al tatălui său, era mai către fundul grădinii. Era compus dintr-o piramidă din marmură, în vârful căreia se sprijinea o sferă. Pe cele patru fețe ale piramidei, era scrisă, în limba shangă, povestea lui Shang Di, imperator și zeu venit din lumea stelelor. El crease această lume din nimic, cu forța geniului său, spunea povestea. Făcuse pământul să rodească, păsările să zboare și animalele să se supună shangilor. Când și-a terminat opera, s-a ridicat din nou în ceruri, să vegheze asupra urmașilor de pe Geea.

Dacă cele scrise sunt adevărate, de ce spiritul lui Shang Di nu ne ajută? se întrebă Huangdi. Acum avem cea mai mare nevoie de ajutor... Huangdi se lăsă mânat de un impuls superstițios. Puse palma dreaptă pe sfera de marmură și rosti o rugă către Shang Di. Îl imploră să-i dezvăluie taina galgorului îmbunătățit, să poată folosi în continuare naveta și mașinile electrice moștenite. Când termină, își simțea sufletul mai ușurat. Își încredințase soarta în mâinile zeilor. El, singurul reprezentant al zeilor pe Geea, trebuia să primească ajutorul lor. Numai astfel, își putea conduce și ajuta sutele de mii de supuși răspândiți în întregul imperiu. Soarta lor depindea de bunăvoința pe care el trebuia s-o câștige din mâinile zeului Shang Di.

Huangdi se întoarse în casă și începu să răscolească printre discurile de holovizor. Căuta unul în care să se descrie cel mai sigur procedeu de invocare a zeului suprem, Shang Di. Nu-l găsi și rămase pe gânduri. Dacă însuși împăratul nu reușea să câștige bunăvoința atotputernicului Shang Di, ce puteau face shangii de rând? Frământările lui continuară multe zile. Nicio iluminare nu-l atingea. Împăratul pășea tăcut pe coridoarele casei sale de lemn prețios, mișcând buzele într-un dialog tăcut cu el însuși. Servitorii erau însă convinși că discuta cu zeul cel mare, Shang Di. Ei, la fel cu shangii din clasa inferioară, nu aveau nici cea mai mică îndoială că marele zeu îi ocrotea prin împărat.

*

Un cutremur puternic trecuse prin pământul kobizilor. În mai multe locuri, înghițise oameni și animale. Colibele din bambus fuseseră dărâmate. Peștii din lacuri dispăruseră și animalele fugiseră îngrozite. Supraviețuitorii se adunau încet, încet, în jurul colibei vraciului Pago. În mod miraculos, aceasta scăpase neatinsă. De bună seamă, era un semn al zeilor. Pago era un mesager al spiritelor nevăzute și trebuia să-i ajute. După multe rugăminți, bătrânul acceptă să iasă din colibă și să le vorbească.

— Ați supărat spiritul broaștei țestoase care ține pământul pe carapacea ei, explică bătrânul. Ea este străbuna a tot ce este viu. Din ouăle ei, au ieșit oamenii și animalele. Trebuie să îmbunăm spiritul broaștei țestoase.

Bătrânul Pago intră în colibă și scociorî printre lucrurile sale. Reveni între kobizii îngroziți, cu o carapace de broască țestoasă și câteva oscioare în mână. Puse oscioarele în carapace și o așeză cu atenție pe pământ. După aceasta, își luă toiagul și începu să pășească în jurul carapacei, murmurând cuvinte de neînțeles pentru asistență. Murmurul său creștea în intensitate și bătrânul se mișca tot mai iute. La un moment dat, scăpă toiagul, ridică brațele și căzu cu fața în sus. Kobizii îl priveau speriați.

După o tăcere de câteva minute, bătrânul Pago începu să vorbească:

— Spiritul marii broaște țestoase v-a iertat. Mergeți din nou la cules și la pescuit! Când veți mai prinde o broască țestoasă, să mi-o aduceți, să cer dezlegare de la marea străbună pentru a o mânca!

Kobizii șovăiau nu tocmai convinși. Bătrânul îi îndemnă:

— Mergeți! Vreți să supărați din nou spiritul marii străbune?

Semisălbaticii se împrăștiară. Bătrânul Pago intră în coliba sa, puse carapacea și oasele la locul lor, pentru vreo magie ulterioară. După aceasta, își muie trei degete într-un vas cu argilă portocalie și le trecu peste frunte. Își frecă ușor palmele și începu să murmure un cântec. În el, era vorba de marea broască țestoasă, creatoarea tuturor ființelor.

*

Oanes zbura către sud, însoțit de câțiva luptători. Pândarii lui Leodor îl informaseră că în jungla dintre vegani și sirusani se auziseră zgomote de luptă cu razerele. Așa ceva era de neconceput, însă informația trebuia verificată.

Naveta survola un ținut pietros și arid, cu iarbă puțină. Câțiva metiși mânau cârduri de capre costelive. Oanes reduse altitudinea de zbor, să-i poată observa mai bine. Prima reacție a băștinașilor a fost fuga. Naveta era însă foarte aproape. Metișii se aruncară cu capetele în țărână, fără a-i privi. Nu avea cu cine discuta. Oanes luă altitudine și acceleră pe direcția sud. În urma lui, păstorii discutau aprins.

— Au fost elohim, susținea un bătrân slab, îmbrăcat în zdrențe. Elohim a făcut lumea noastră. Ei au despărțit pământul de cer și au pus stelele pe boltă. Ei ne dau ploaia, soarele și vântul... Temeți-vă de mânia elohimilor, căci sunt necruțători cu muritorii!

Bătrânul își continua delirul său mistic, cu fervoare crescândă. Oanes însă ajunsese departe. Urmele unui cumplit măcel se zăreau în fața lui. Câteva sute de sirusani, vegani și metiși zăceau morți. Toți, uciși de razere, semn sigur că luptaseră cu armele străbunilor.

— Așa ceva nu trebuia să se întâmple, murmură Oanes. Timpul omenirii a fost dat înapoi, la ora zero. Nimeni nu mai poate prevedea ce se va întâmpla cu noi. Planeta sălbatică ne-a învins. Suntem pierduți pentru eternitate.

Codul lui Zamolxe

Când am terminat de citit sinteza informațiilor obținute de extratereștri despre trecutul Omenirii, capul îmi vuia ca un stup, de prea multe gânduri contradictorii. Câteva sute de milioane de

ani din istoria Umanității erau încă în negură, așteptând minți scormonitoare care să-i scoată la lumină. Am adunat cu grijă însemnările făcute pe baza studierii informațiilor extratereștrilor. Intenționam să le public, cu scopul de a lumina cât de cât mințile întunecate ale contemporanilor mei. După aceasta, i-am solicitat lui Svidur Khom – Zamolxe o întrevedere, pentru a-mi clarifica unele nelămuriri.

— Ești șocat, Varain? m-a întrebat comandantul patrulei vegano-alcore.

— Da, sunt profund zguduit. Omenirea în care m-am născut este semisălbatică și orbecăie prin întuneric, punându-și în primejdie viitorul.

— Ai acceptat un adevăr dureros, Varain. Mai acceptă unul!

— Care?

— *Dacă Umanitatea nu se civilizează deplin în acest secol, se va autodistruge în următorul. Calea actuală a Omenirii nu dă nicio speranță generațiilor viitoare.* Ele sunt condamnate să moară în războaie nucleare, chimice sau biologice ori, în cel mai blând caz, datorită epuizării resurselor energetice și de hrană ale planetei voastre.

— Deci, urmează un ciclu involutiv, am concluzionat eu, cu o disperare rece în suflet.

— Nu neapărat. Îți voi da un cod simplu de cunoaștere și comportare, creat special pentru Umanitatea pământeană din această fază de evoluție. Dacă pământenii își vor însuși și vor respecta întocmai normele din cod, își vor asigura progresul și evoluția către o societate planetară sănătoasă, cultă, creatoare și morală. În caz contrar, se vor autodistruge total ori vor recădea în cea mai neagră bestialitate.

Am primit codul din mâna extraterestrului Zamolxe. L-am studiat punct cu punct, minunându-mă de claritatea și simplitatea sa. Îl reproduc cu speranța că va trezi sămânța omenească superioară măcar în câteva sute de contemporani. Pentru primul pas pe calea progresului, sunt suficiente și numai câteva sute de creiere luminate. Mai târziu, vor trebui milioane, zeci de milioane…

1. Universul este necreat, etern, infinit, unic, în continuă mișcare și transformare. Savanții Alianței Civilizațiilor Humanoide au ajuns la această concluzie după studii și explorări făcute în mai mult de cinci miliarde ție ani. *Teoria nașterii*

Universului din explozia unei stele imense, prin așa zisul big-bang, este complet neadevărată. Savanții pământeni au ajuns în această eroare, deoarece pot observa doar o infimă moleculă din Univers. Ei au încercat să extrapoleze informații despre partea relativ cunoscută la întregul Univers, procedeu total neștiințific. Unele galaxii și nebuloase s-au născut din explozia unor gigantice astre, însă acest procedeu de mișcare și transformare nu stă și la originea Universului.

Încercarea unor savanți pământeni de a-i stabili Universului o vârstă este puerilă și neproductivă. Noi, exploratorii astrali, am întâlnit civilizații raționale mai vechi de cincisprezece miliarde de ani, adică, mult mai vechi decât presupusa vârstă a Universului. Termenul *etern* definește cel mai corect relația dintre Univers și timp. Speculațiile pământenilor asupra timpului sunt naive și nefolositoare. Fiecare civilizație astrală își măsoară timpul după alte metode și de la alte limite din trecut, conform unor convenții conștiente. Timpul nu este nici material, nici spiritual, ci o simplă convenție umană destinată să pună ordine în succesiunea evenimentelor. El nu curge în nicio direcție și se măsoară întotdeauna din trecut, prin prezent, către viitor.

Teoria Universului finit, limitat de cunoștințele pământenilor despre infima moleculă de Univers cunoscută, este total neadevărată. Exploratorii Alianței au călătorit miliarde de ani lumină, în toate direcțiile spațiale, fără a întâlni vreun început, sfârșit sau frontieră. O judecată simplă ne obligă să ne întrebăm ce ar putea fi dincolo de granița Universului finit. Tot Univers, desigur. Pământenii trebuie să-și corecteze această eroare, prin folosirea sintagmei *zona din Univers cunoscută de noi.* Nici măcar savanții Alianței nu au o schemă de ansamblu a Universului și nici n-o pot imagina în mod științific. În orice loc din Univers, spațiul are numai trei dimensiuni. Teoriile contrare acestei reguli sunt simple speculații.

Noțiunea de universuri paralele este complet neștiințifică. În urma unor lungi călătorii prin spațiul universal, exploratorii Alianței au descoperit că Universul este unic și continuu. Între galaxiile care îl compun nu există niciun fel de frontiere. Spațiul intergalactic și interstelar nu este un vid perfect, fapt pentru care toate mișcările din el se produc cu frecare și eliberare de energie.

Universul static, de tipul celui imaginat de mistici, nu există.

Toată materia din Universul real se află într-o continuă mișcare și transformare, conform unor legi cunoscute parțial și de pământeni. Tot ce se descompune într-o parte din Univers se recompune în altă parte, conform unei ecuații simple privind relația dintre energie și materia condensată. Nu există niciun pericol de distrugere a întregului Univers, în eternitate. Unele stele se sting și unele planete se distrug, din cauze naturale sau în urma intervenției nesăbuite a oamenilor. În aceste cazuri, energia și materia rezultate din corpurile universale distruse vor fi folosite de Univers la compunerea altor corpuri similare. Pământul se rotește în jurai axei sale, în 24 de ore, obținând ziua și noaptea, prin expunerea succesivă a câte unei emisfere către Soare. El execută și o mișcare de revoluție în jurul Soarelui, pe o orbită eliptică, care determină anotimpurile, în timp de 365,25 zile terestre. Întregul sistem solar se rotește lent în jurul axului galactic, efectuând totodată și o mișcare de translație cu întreaga galaxie, mișcare observată de astronomii pământeni. Oprirea mișcărilor Pământului și Soarelui, prin încălcarea legii atracției universale, este imposibilă. Oamenii pot afecta însă aceste mișcări ale Pământului, prin explozii nucleare de amploare. În caz extrem, ei ar putea distrage și prăbuși Terra în spațiul universal.

2. Corpurile universale vizibile, numite de pământeni corpuri cerești, nu posedă conștiință, voință, sentimente și energie vitală de tip uman. Ele pot fi compuse din materie arzândă, ca stelele sau din materie stinsă, ca planetele, sateliții, cometele, asteroizii și meteoriții. Pământenii sălbatici au confundat aceste corpuri cu case ale zeilor sau chiar cu zeii însăși, invocându-le prin diverse ritualuri, pentru a le satisface anumite dorințe. În realitate, niciun corp ceresc nu poate înțelege și satisface dorințele oamenilor, nu le poate influența viața în niciun mod din cele imaginate de astrologi.

Planetele influențează viața locuitorilor de pe ele prin câmpuri invizibile, dintre care cele mai importante sunt câmpul gravitațional, câmpul electromagnetic și biocâmpul. Câmpul gravitațional pământean și-a pus amprenta pe forma corpului uman. El asigură stabilitate ființelor și lucrurilor pe suprafața terestră, printr-o accelerație gravitațională de 9,8 m/s. Câmpul electromagnetic al Terrei e parțial natural și parțial creat de instalațiile electrice în funcțiune. El influențează funcționarea

organismelor vii în diverse moduri: orientarea păsărilor după meridianele magnetice, reglarea circulației sanguine umane funcție de liniile de câmp și altele.

Biocâmpul invizibil al planetei Pământ produce cele mai deosebite fenomene, fapt pentru care sălbaticii terrani l-au confundat cu spirite benefice sau malefice. Acest câmp este produs de întreaga materie vie pământeană și are ca exponent suprem o Hiperconștiință care reglează inteligența întregii materii vii, începând de la cel mai mic microorganism și până la ființa supremă, omul. Această Hiperconștiință invizibilă, atotcunoscătoare și atoatereglatoare în materie de viață terestră ar putea fi Dumnezeul visat de pământeni. Relația dintre Hiperconștiință Terrei și oamenii pământeni nu este însă deloc democratică și de masă. Numai un număr mic de persoane culte, creatoare și morale sunt inspirate de Hiperconștiință să descopere informații și reguli care asigură progresul și evoluția Omenirii către deplină civilizare. Marea masă de pământeni este impulsionată și dirijată către viitor de acești aleși ai Hiperconștiinței. *Majoritatea ignorantă, necreatoare și imorală nu poate câștiga ocrotirea și inspirația Hiperconștiinței, oricât de multe rugi și ofrande i-ar oferi. Apropierea omului de Hiperconștiință se poate face numai prin cunoaștere științifică aprofundată, creație perseverentă de bunuri materiale sau de valori intelectuale și comportare morală desăvârșită.* În interiorul biocâmpului pământean, se produc fenomene aparent miraculoase, cum ar fi telepatia, telekinezia, precogniția, retrocogniția, transferul de informație și energie între diverse componente ale materiei vii, inspirația. Numai inspirația coboară din Hiperconștiință. Restul fenomenelor din biocâmpul planetar se produc la interferența dintre biocâmpurile umane și cele inferioare, vegetal sau animal, ori cu radiațiile materiei minerale nevii. Pământenii ignoranți pun aceste fenomene pe seama spiritelor nevăzute, benefice ori malefice, sau le categorisesc paranormale.

3. În Universul explorat n-am găsit zei, sfinți sau demoni, de tipul celor invocați și temuți de pământeni. N-am întâlnit nici cerurile și infernurile imaginate de mistici, în nicio direcție, de jur-împrejurul Pământului. O imensă pluralitate de lumi humanoide și non-humanoide se mișcă în zona de Univers cunoscută. Niciuna din ființele umane și non-umane întâlnite nu

întrunește calitățile de zeu sau de diavol imaginate de misticii pământeni. De altfel, până la noi, nimeni nu cunoștea de existența Omenirii pământene. Cu atât mai puțin, exista cineva interesat și capabil să ajute Umanitatea terrană, din poziția de zeu sau Dumnezeu, ori s-o chinuie, în calitate de satani, demoni, diavoli.

Humanoizii din cele câteva zeci de mii de lumi astrale cunoscute de noi sunt în diferite stadii de evoluție și cuprind câteva zeci de rase mai apropiate sau mai îndepărtate de cele pământene. Expansiunea humanoizilor raționali în zona de Univers cercetată este vizibilă, dar și contradictorie. În destule cazuri, humanoizii s-au luptat și se luptă între ei pentru spațiu vital, materii prime, bogății sau alte motive. Non-humanii din lumile cunoscute de noi aparțin doar de câteva specii și nu sunt neapărat ostili humanoizilor. Cei mai evoluați sunt reptiloizii raționali și vegetalii mobili. Aceștia din urmă trăiesc și se dezvoltă numai prin consum de minerale și fotosinteză, fapt pentru care organismele lor seamănă cu ale plantelor și au ca lichid vital o sevă de culoare verde. Posibil ca unii extratereștri verzi semnalați de pământeni să fi aparținut acestei specii.

4. În mai mult de cinci miliarde de ani de cercetări și studii, savanții Alianței n-au elucidat problema originii primare a materiei vii, în general și a humanoizilor, în special. Ei au concluzionat că. Foarte probabil, suntem un produs al Conștiinței Universale invizibile. Originile secundare ale materiei vii inferioare, formate din microorganisme, vegetale și animale, precum și a ființelor raționale sunt bine cunoscute. Microorganismele și formele inferioare vegetale migrează prin Univers, de la o planetă la alta, cu ajutorul cometelor și meteoriților. Humanoizii și viul inferior pe care își duc viața, format din vegetale și animale, se extind de pe o planetă pe alta prin migrație, așa cum au făcut și străbunii foarte îndepărtați ai pământenilor. Un număr redus de non-humani migrează după aceleași reguli.

Savanții Alianței n-au stabilit cu precizie originile humanoizilor, ci doar faptul că aceștia au evoluat de la inferior la superior, sub inspirația unei Conștiințe cunoscătoare, creatoare și morale. Faptul că organismele oamenilor pământeni seamănă cu ale maimuțelor sau ale altor animale nu este edificator pentru a lămuri cine le-au fost străbunii îndepărtați.

Destui humanoizi cunoscuți de Alianță au organismele radical deosebite de ale pământenilor, însă îi apropie organul gândirii și conducerii conștient-volitive, creierul. *În niciun caz, rasele humanoide pământene n-au descins dintr-o pereche primordială de oameni creați de zei sau din maimuțe superioare.* Dacă ar fi descins dintr-o singură pereche primordială de maimuțe sau de oameni creați de zei, oamenii ar fi format o singură rasă, cu o singură grupă sanguină și cu un singur model psihic. Savanții Alianței au găsit originile îndepărtate ale pământenilor în exploratorii astrali care au colonizat Terra în urmă cu câteva sute de milioane de ani.

Humanoizii pământeni au organismul format din corp material și suflu vital dezvoltat pe aceasta, denumit și suflet. Numai sufletele oamenilor deosebit de culți, creatori și morali supraviețuiesc după moarte, în Hiperconștiința planetară. Sufletele maselor ignorante, necreatoare și imorale se dezintegrează la fel ca și forța vitală din animale și plante, devenind energie primă pentru alte creații.

5. Omenirea pământeană actuală este semicivilizată, contradictorie și în pericol de autodistrugere. Ea cunoaște prea puține legi de viață universală și conține o masă majoritară ignorantă, incapabilă de evoluție și progres. Umanitatea consumă prea multe materii prime și surse de energie, încât secătuiește Terra, punând în pericol viața generațiilor viitoare. Pământenii își distrug mediul de trai, prin experiențe nucleare, arme biologice, poluare, defrișarea pădurilor, schimbarea climei, deșertificare și în alte moduri. Organizarea socială proastă, la nivel planetar și național, sacrifică multe ființe umane capabile de progres și civilizare, prin războaie, crime, accidente, boli, subnutriție și incultură.

Umanitatea se poate salva de autodistrugere prin instaurarea orânduirii creatorilor morali la nivel planetar. Această orânduire se bazează pe meritocrație reală și asigură progresul continuu al Omenirii. Conducerea întregii Umanități trebuie să se facă centralizat, de către un guvern mondial ales pe bază de vot democratic și de către guverne naționale subordonate. Guvernul mondial trebuie să cumuleze sarcini legislative și executive. Guvernul mondial organizează exploatarea rațională a surselor de energie și a altor materii prime. Guvernul ia măsuri științifice împotriva degradării mediului natural de trai și a nivelului de

viață al cetățenilor. De asemenea, asigură culturalizarea rapidă a majorității pământenilor și selecționarea celor mai luminate minți, pentru promovare în structurile de conducere a sectoarelor de cunoaștere științifică, creație materială și educație morală a populației pământene. Guvernul mondial și guvernele naționale subordonate asigură fiecărui cetățean un nivel de trai decent și recompensează moral sau material cei mai străluciți creatori. Faptul că oamenii nu se nasc egal înzestrați psihic și fizic, nu învață și nu muncesc în mod egal justifică inegalitatea de poziții sociale și de avere.

Omenirea se poate salva de autodistrugere numai dacă înfruntă strâns unită pericolele prezentului și viitorului. În acest scop, guvernul mondial și guvernele naționale subordonate trebuie să acționeze ferm și rapid pentru stingerea contradicțiilor cu caracter rasial, etnic, religios, politic, teritorial, economic ori de altă natură. Orânduirea creatorilor morali este incompatibilă cu orice fel de dictatura: monarhistă, religioasă, economică, etnico-rasială ori politică. Din această cauză, organele ei de conducere sunt alese în mod democratic de către toți cetățenii maturi și responsabili.

6. Instruirea și educarea tinerelor generații în spirit științific, creator și moral pot preveni involuția Umanității, până la sălbăticire sau autodistrugere. Oricât de bine ar fi înzestrați nativ copiii, ei sunt numai candidați la umanizare; dacă nu sunt educați și instruiți, devin bestii ignorante, necreatoare și imorale. Din această cauză, ei trebuie educați încă de mici cu înaltele idealuri umaniste de evoluție și progres, de cunoaștere științifică, de creație pașnică și de comportare perfect morală. Concomitent, trebuie să se combată influențele regresive din mediul de trai, cum ar fi însușirile negative de personalitate, concepțiile mistice, viciile și comportările imorale.

Guvernul mondial trebuie să stabilească un sistem unic de valori morale, însoțit de cele mai atractive recompense și de cele mai severe pedepse, încât să asigure educarea rapidă și sigură a tinerelor generații. Tinerii din toate națiunile trebuie să aibă acces egal la informațiile științifice fundamentale, pe baza cărora să-și formeze concepții corecte despre viața universală și abilități de a practica profesiile dorite.

7. Injustiția afectează grav viețile cetățenilor din societatea pământeană semicivilizată și contradictorie. Ea se manifestă

atât în relațiile dintre state, cât și în relațiile dintre cetățeni. Importante valori fundamentale ale Umanității nu sunt apărate prin legi de drept internațional și național. În numele unui fals umanism, unele infracțiuni abominabile sunt pedepsite superficial sau deloc. Infractorii ce dețin înalte funcții sau mari averi se sustrag de la judecată și pedeapsă.

Guvernul mondial și guvernele naționale subordonate trebuie să stabilească un cod penal unic, cu pedepse foarte severe și un cod de procedură penală simplu, imposibil de evitat de infractorii naționali sau internaționali. Judecătorii părtinitori sau corupți să fie pedepsiți întotdeauna cu moartea, spre a curăța și a activiza aparatul de justiție. *Pedeapsa cu moartea este recomandată insistent, pentru curățarea societății umane de elementele care îi pun în pericol progresul, evoluția și civilizarea.* Ea trebuie decisă de tribunale naționale și mondiale, după o judecată matură, bazată pe probe sigure. *Pedeapsa cu moartea trebuie aplicată în toate cazurile de încălcare a legilor vieții umane civilizate, cum ar fi:*

a. Afectarea nivelului de trai sau a sănătății unor comunități umane, de către lideri incompetenți sau corupți ori de alți funcționari.

b. Declanșarea de războaie și tulburări sociale soldate cu victime.

c. Subminarea economiilor naționale sau a celei mondiale.

d. Afectarea gravă a mediului natural de trai al Omenirii.

e. Uciderea cu intenție și discernământ a două sau mai multe persoane, a unei femei însărcinate, a unei rude apropiate, a unui înalt funcționar național sau mondial.

f. Homosexualitatea și perversiunile sexuale bestiale, care vădesc lipsă de conștiință și voință umană din partea făptuitorilor.

g. Genocidul.

h. Actele de terorism soldate cu una sau mai multe victime.

8. Sunt perfect morale și legale următoarele măsuri:

a. Transplantul de organe fără aprobarea prealabilă a donatorului sau a rudelor acestuia.

b. Clonarea animalelor și ființelor umane, cu scop științific și economic.

c. Eutanasierea persoanelor suferinde care cer aceasta, precum și a copiilor născuți cu handicapuri severe, imposibil de

remediat întreaga viață.

d. Eutanasierea condamnaților la închisoare pe viață, la cererea acestora.

e. Eutanasierea animalelor periculoase pentru viața oamenilor.

9. Cunoașterea științifică multidisciplinară constituie baza progresului Umanității și o obligație fundamentată a fiecărui pământean. Guvernul mondial și guvernele naționale subordonate au obligația de a organiza un sistem de învățământ exclusiv științific pentru tinerele generații și modalități de perfecționarea cunoașterii științifice a generațiilor mature, aflate în producție. Științele asimilate de pământeni trebuie să asigure cel puțin îndeplinirea următoarelor scopuri:

a. *Formarea unor imagini și concepții corecte despre organizarea și funcționarea Universului și a lumii pământene.* Acestea vor determina reducerea până la dispariție a concepțiilor greșite, de tip mistico-superstițios ori filosofico-idealist.

b. *Cunoașterea perfectă a organismului uman,* cu scopul folosirii la maxim a potențelor fizico-psihice ale acestuia, prelungirii duratei vieții, prevenirii îmbolnăvirilor și tratării bolilor deja apărute. În prezent, pământenii sălbăticiți își folosesc numai o mică parte din capacitățile psihice ale organismelor. Din această cauză, ei trăiesc mult mai puțin decât e programul speciei lor, se îmbolnăvesc cu ușurință și îmbătrânesc rapid, nu știu să se autolecuiască de boli cu forțele psiho-fizice proprii și nu asimilează rapid și corect toate informațiile de care au nevoie în viață. Specialiștii în medicină și psihologie trebuie să trezească și să modeleze toate forțele psihice adormite în creierele pământenilor, în scop de a le prelungi viața activă peste vârsta de o sută de ani, a le dezvolta capacitatea de cunoaștere și rezistența la factorii agresivi din mediu, a le perfecționa capacitățile extrasenzoriale utile.

c. *Cunoașterea perfectă a viului pământean inferior, format din vegetale și animale,* cu care oamenii întrețin relații telepatice invizibile. Oamenii vor redescoperi cum pot capta energie vitală din viul vegetal. Ei vor găsi plantele care prelungesc viața, dezvoltă imunitate și vindecă diverse boli. Noi, exploratorii astrali, vă vom dărui plante care acumulează apa din aer, pentru a transforma deșerturile în grădini. Oamenii

trebuie să-și planifice foarte riguros producția vegetală și animală, încât să poată hrăni populația mereu crescândă a Terrei.

d. *Pământenii trebuie să dezvolte cât mai mult tehnologiile de informare în masă și de explorare a spațiului cosmic.* În acest secol, ei trebuie să organizeze primele baze pe Lună și Marte și să dezvolte condiții pentru colonizarea ulterioară a planetei Venus. Concomitent, pământenii trebuie să reducă până la lichidare tehnologiile poluante și mari consumatoare de materii prime sau carburanți.

Cunoașterea științifică trebuie subordonată creației de bunuri materiale și de valori spirituale necesare vieții. Încă de mici, copiii trebuie educați în cultul creației și al creatorilor. Societatea umană trebuie să-și promoveze cu insistență creatorii originali, inventatorii și inovatorii, ca factori de accelerare a progresului și civilizării. Cultul sălbatic al războinicilor trebuie redus mereu, în favoarea cultului creației și muncii. Toți pământenii sunt obligați să muncească potrivit aptitudinilor și pregătirii fiecăruia. Toate formele de parazitism social trebuie reprimate cu mijloace morale și legale.

10. Guvernul mondial trebuie să elaboreze un cod moral unic, cu norme de comportare obligatorii între cetățeni precum și între state. Morala umană trebuie să devină mai puternică decât dreptul, oprind cetățenii să comită fapte infamante. În prezent, Umanitatea este afectată profund de acțiuni imorale de înalt nivel, între state sau între cetățeni. Viciile pământenilor sunt numeroase și încurajate de cei care le exploatează. *Lipsa de prevedere și de răspundere pentru evoluția generațiilor viitoare este o gravă carență morală, putând duce la prăbușirea civilizației umane în sălbăticie, așa cum s-a mai întâmplat în trecutul Omenirii.* Pământenii dispun deja de mijloace pentru distrugerea Lumii lor, dar nu sunt educați moral să nu facă gestul fatal. Dacă Umanitatea nu-și va însuși norme morale științific fundamentate și deosebit de severe, va decădea în bestialitate ori se va autodistruge. Cele mai cumplite însușiri negative și vicii ale pământenilor semicivilizați sunt lăcomia, egoismul, consumul de droguri, alcoolismul, aberațiile și obsesiile sexuale, violența, lenea de gândire și acțiune, necinstea și frica. Toată această moștenire sălbatică, din mediul bestial, trebuie eradicată urgent din creierele pământenilor,

printr-o educație morală severă.

11. *Organizarea economică din prezent pune în grav pericol viitorul pământenilor.* Orânduirea haotică de consum exploatează irațional materiile prime limitate ale Terrei, poluează masiv atmosfera, creează grave dezechilibre în natură și societate. Din această cauză, acest tip de orânduire trebuie înlocuit cu societatea creatorilor morali. Întreaga economie mondială trebuie să se dezvolte planificat, încât să satisfacă necesitățile de consum ale populației, fără niciun fel de risipă de materii prime, energie umană și tehnică, fonduri bănești. Majoritatea covârșitoare a mijloacelor de producție, începând cu terenurile și terminând cu uzinele producătoare, trebuie să devină proprietate comunitară națională sau mondială. Guvernul mondial va stabili prin legi clare ce bunuri mai pot rămâne în proprietate privată, încât să asigure diferențierea populației funcție de meritele reale și să recompenseze material marii creatori. *Dacă principalele bogății naturale și create de pe Terra vor rămâne în proprietate privată, pământenii vor simți chiar în acest secol un regres violent, care va secera zeci de milioane de vieți.*

Fiecare cetățean creator al Terrei trebuie să fie plătit funcție de cantitatea, calitatea, riscurile și importanța socială a muncii depuse. Cei mai merituoși trebuie să fie recompensați astfel încât să acumuleze mai multă avere decât minimul necesar unui trai decent. Cei cu înclinații parazitare trebuie izolați de societate, în locuri în care să învețe importanța cunoașterii științifice și a creației material-spirituale. Umanitatea nu trebuie să încurajeze și să întrețină niciun fel de paraziți.

Pentru a preveni autoatribuirea de privilegii, toate drepturile și obligațiile funcționarilor guvernului mondial și ai guvernelor naționale se stabilesc prin referendum popular. Aparatul funcționăresc național și mondial trebuie redus drastic, în urma unei educații morale severe a populației și a liderilor. *Guvernul mondial și guvernele naționale subordonate au ca principal obiect de activitate organizarea eficientă a economiei mondiale, încât să asigure un nivel de trai decent pentru majoritatea populației terrane.*

12. În acest secol, confruntarea dintre forțele umane progresiste și cele regresive se va intensifica, putând lua și forme violente. Succesul forțelor progresiste și evolutive nu este

asigurat automat, de nicio lege universală, cum credeau comuniștii utopici. Succesul lor depinde de conștiințele și voințele celor mai puternici pământeni-creatori morali. Dacă aceștia vor reuși să lumineze și să coalizeze mari forțe în slujba evoluției și progresului, Umanitatea își va continua drumul pașnic spre viitor. La fel de posibilă este victoria forțelor retrograde și involutive. În acest caz, Omenirea va decădea într-o societate semisălbatică, cu mari discrepanțe între oamenii culți și cei ignoranți, între oamenii bogați și cei săraci. O astfel de societate, bazată pe dictatură economică, va secătui Terra, în următoarele două secole, apoi se va prăbuși în sălbăticia naturală. Din ea, vor rămâne doar insule izolate de civilizație.

Creatorii morali trebuie să-și unească forțele și să-și impună orânduirea care asigură progresul și civilizarea completă a Umanității. Dacă ei nu vor face-o, nicio forță externă nu va interveni pentru a corecta cursul vieții omenești. Zeitățile benefice visate de mistici nu există iar exploratorii extratereștri nu sunt dispuși să-și asume această sarcină. Ei se mulțumesc să studieze Umanitatea și să sugereze măsurile de aplicat pentru asigurarea progresului și civilizării complete a pământenilor. Exploratorii extratereștri nu vor interveni cu forțe nici măcar în caz că Omenirea va fi pustiită de un devastator război mondial nuclear. În această situație, ei se vor retrage în sistemele solare învecinate și-și vor continua misiunile de explorare și colonizare a unor planete virgine.

Omenirea pământeană este în cumpănă, între progres și regres, între evoluție civilizată și involuție bestială. Balanța s-a înclinat în favoarea regresivilor, deoarece aceștia dispun de un imens bazin de forțe, format din masele ignorante, închistate în credințe și obiceiuri sălbatice. Ciclul involutiv a început și nu se știe dacă va putea fi oprit. În aparență, Umanitatea evoluează progresiv, prin descoperirile și invențiile științifice și tehnologice. *În realitate, saltul din cunoașterea și creația tehnologică se realizează prin sacrificarea echilibrului natural planetar, a vieții și sănătății multor oameni, a surselor de viață civilizată necesare generațiilor viitoare.* Dacă pământenii nu se vor debarasa de zestrea sălbatică, regresivă și involutivă, vor ajunge din nou în faza de hoarde și triburi. Ei nu vor mai reuși să-și făurească mijloace de zbor pentru a explora sistemul solar propriu ori alte sisteme solare învecinate, ci vor deveni sclavi ai

gliei, îmbolnăviți de propriile produse materiale și spirituale.

13. Mai multe patrule ale unor civilizații extraterestre studiază situația critică a Omenirii, fără a interveni direct, în plan material. Unele dintre ele se mulțumesc să sugereze informații și reguli necesare civilizării depline a pământenilor, în timp ce majoritatea privesc cu detașare faza involutivă în care a intrat Umanitatea. Toți extratereștri evită contacte directe de masă cu pământenii, din mai multe motive. În primul rând, se tem de virușii pe care aceștia i-ar putea transmite către organismele lor sensibile. În al doilea rând, se tem de reacțiile violente ale terranilor. În fine, ei consideră că pământenii sunt mult prea inferiori, aproape bestiali, să merite un efort de civilizare.

Pământenii culți pot schimba atitudinea multor extratereștri față de Umanitate. Ei se pot organiza în mari societăți științifice, cu scop de a căuta și a exploata contactele cu extratereștrii pentru cunoaștere reciprocă. Ei pot aplica în viața societății măsuri care să dovedească extratereștrilor că Umanitatea este rațională, responsabilă și pașnică. Ei pot construi astronave cu care să atingă Luna, Marte și Venus, probând față de extratereștri că Omenirea a ieșit din faza sălbăticiei. Ei pot întâmpina patrulele extraterestre în mod pașnic și deschis către relații pe multiple planuri: tehnologic, medical, organizatoric…

Ajutorul extraterestru depinde de atitudinea pământenilor. Sunt ei suficient de culți, pașnici, morali și înțelepți încât să-l primească de bună voie? Până la finele acestui secol, vom afla răspunsul…

Pământenii sunt urmașii sălbăticiți ai unor extratereștri

Omenirea actuală nu dispune de informații absolut sigure despre originile primare ale pământenilor. Din această cauză, în acest domeniu, operăm cu ipoteze mai mult sau mai puțin adevărate. Ipoteza creării oamenilor de către zei, în diferite variante, a dominat gândirea umană până în urmă cu un secol și jumătate. În anul 1859, biologul englez Charles Robert Darwin a introdus în circulație publică o nouă ipoteză, în volumul *Originea speciilor prin selecție naturală sau păstrarea raselor favorizate în lupta pentru existență.* El a dezvoltat această ipoteză în lucrarea *Originea omului și selecția naturală,* apărută în 1871. În această lucrare, savantul englez a emis ipoteza că oamenii au

evoluat dintr-o specie superioară de maimuțe, în ultimul milion de ani. În a doua jumătate a secolului trecut, când interesul pentru civilizațiile extraterestre a crescut, a apărut și o variantă particulară a teoriei darwiniste. Aceasta susține că saltul de la maimuță la om nu s-a produs prin selecție naturală, sub influența factorilor de mediu, ci prin intervenția unor geneticieni extratereștri.

În această carte, am prezentat romanțat a treia ipoteză fundamentală, mai probabilă decât primele două: pământenii sunt urmașii sălbăticiți ai unor extratereștri. Nu am mai întâlnit această ipoteză în alte lucrări, fapt pentru care m-am străduit să o imaginez cât mai veridic cu putință. Așa cum veți vedea ulterior, ea se poate prezenta în mai multe variante susținute de probe materiale, științifice și logice. Fiecare dintre cele trei ipoteze fundamentale neagă și exclude celelalte două. Vă propun să le analizăm una câte una, cu scop de a ne crea propriile convingeri despre originile oamenilor pământeni.

1. Ipoteza creaționistă se prezintă în câteva zeci de variante imaginate de strămunii sălbatici ai diferitelor popoare antice. Cea mai veche variantă creaționistă a fost sistematizată de arienii hinduși, în urmă cu circa patru milenii, în cele patru Vede și în Mahabharata (considerată a cincea vedă). Arienii vedici, migrați din Europa, aveau un panteon foarte bogat, din care au mai rămas circa 2.000 de zei și zeități inferioare lor. Conform credințelor vedice, zeii au făurit cosmosul și oamenii din trupul gigantului Purușa, sacrificat în acest scop. Din *cap s-a născut cerul, din gânduri a răsărit Luna, din ochi s-a ridicat Soarele, din gură au ieșit zeii Indra și Agni precum și casta brahmanică, din mâini s-au născut luptătorii kșatri, din buric a ieșit spațiul aerian, din coapse, casta vaicya (meșteșugarii), din tălpi – Pământul și casta sudras (cudre), adică agricultorii...* Cosmogonia și antropogonia vedice sunt cât se poate de neștiințifice și naive. Ele sunt contrazise fără putință de tăgadă de toate descoperirile științifice ale Umanității actuale. În pofida acestui fapt, ele sunt crezute de aproape un miliard de pământeni, deoarece au pătruns în dogmele și ritualurile religiilor hinduistă și budistă.

Cea mai răspândită variantă creaționistă este mitul biblic, mit compilat de antici evrei, sub pretinsă revelație divină, în ultimele secole dinaintea erei noastre. Pe baza lui, s-au creat

religiile mozaică, creștină și islamică, religii îmbrățișate, cel puțin formal, de mai mult de jumătate din populația Lumii. Numărul extrem de mare de adepți ai acestui mit demonstrează cât de ignorantă și de sălbatică este încă majoritatea populației pământene. Acest mit și religiile derivate din el se predau nu numai în școli confesionale, ci și în cele laice, semănând contradicții ireconciliabile în creierele copiilor. Mai mult, foarte multe instituții statale practică jurământul pe textul acestui mit ori fac trimiteri la el, în diverse forme. Pământenii zboară deja prin cosmos, dar nu se pot desprinde total de acest mit sălbatic și neadevărat, datorită împotrivirii slujitorilor religioși și a liderilor laici interesați să domine Umanitatea prin ignoranță și misticism.

Vă propun să analizăm împreună pasajele din mitul biblic referitoare la crearea Universului, a viului inferior (vegetale și animale) și a oamenilor de pe planeta noastră, cu scop de a-i confirma sau a-i infirma veridicitatea.

a. Mitul biblic plasează crearea Universului, de către zeii elohim, în urmă cu 5.768 de ani, adică. În anul 3760 î.e.n. Cronologia de la „facerea Lumii” se poate observa în inscripțiile de pe zidurile unor mănăstiri creștine, printre care și a mănăstirii Putna din România, așa că nu poate fi reconsiderată de către misticii actuali. *Autorii mitului biblic pretind că au fost inspirați de divinitate la redactarea lui, însă fac o eroare grosolană în plasarea cosmogoniei și antropogoniei atât de aproape de zilele noastre.* Chiar și numai această eroare gravă descalifică total mitul biblic de pretinsul caracter divin și adevărat. Iată argumentele:

- Savanți din mai multe domenii au muncit decenii de-a rândul pentru a stabili vârsta moleculei din Univers în care trăim. Ei au aproximat-o la minim zece miliarde de ani, o cifră zdrobitoare pentru cronologia mistică biblică.
- Vârsta Pământului a fost stabilită cu destulă precizie de către savanții actuali. Ea este de 4,5–4,6 miliarde de ani, adică, mult mai veche decât „facerea” biblică.
- Pe scoarța terestră, s-au descoperit urme de picior încălțat vechi de cinci sute de milioane de ani, urme despre care vom discuta pe larg la punctul 3 din acest capitol. Cine umbla încălțat pe un Pământ încă necreat de zeii elohim, zei

nominalizați în următoarele capitole ale mitului (Yahve, Șabaot, Adonai, Eli) și traduși de preoții creștini prin cuvântul Dumnezeu?

- Fosilele de hominizi descoperite de antropologi pe Pământ sunt mai vechi de un milion de ani, adică mult mai vechi decât „facerea lumii biblice sau adamice”. Cea mai veche fosilă umană este considerată Lucy din Africa. Una dintre fosilele umane mai vechi de un milion de ani a fost descoperită în România, în localitatea Bugiulești din județul Vâlcea. Ea este cunoscută în lumea științifică drept fosila „pescarului de la lacul getic”.

- Majoritatea construcțiilor civilizației Mohenjo Daro (valea Indului) sunt mai vechi de zece mii de ani, adică dinainte de „facerea lumii”. Locuințe vechi de 8–10.000 de ani au fost descoperite și în România, în localitățile Miculinți, Icoana, Ostrovul Banului și Cuina Turcului. Vetrele de foc descoperite de arheologi în diferite locuri de pe Pământ sunt vechi de aproape un milion de ani. Cine locuia și făcea focul pe un pământ încă necreat de zeii elohim?

- În urmă cu jumătate de milion de ani, oamenii preistorici din Africa, Europa și Asia foloseau deja unelte din silex prelucrat (toporașe, cuțite, vârfuri de suliți, răzuitoare). Aceste unelte au rămas și sunt probe zdrobitoare împotriva aberațiilor cronologice din mitul biblic.

- În urmă cu 40.000 de ani, strămoșii europenilor din cultura aurignaciană practicau deja gravura și sculptura în piatră, fildeș și os, vădind primele preocupări artistice și magice. Unde erau atunci zeii elohim?

- Cea mai veche scriere din lume, materializată pe tăblițele de lut de la Tărtăria, județul Mureș, România, este mai veche decât presupusa dată de „facere a omului” și mai veche decât scrierea sumeriană (are circa 6.000 de ani). Cum scriau strămoșii noștri, dacă nici nu fuseseră încă făcuți de elohim?

- În urmă cu 6.000 de ani, deci, înaintea „facerii lumii adamice”, egiptenii erau deja organizați în două regate, prelucrau piatra și papirusul, făceau primele încercări de scriere.

Exemplele ar putea continua pe zeci de pagini. *Toate ne duc la concluzia că sălbaticii compilatori ai mitului biblic nu erau*

inspirați divin și nu aveau habar cum se crease și evoluase Omenirea.

b. Mitul biblic susține că elohim a creat Lumea în șase zile, în următoarea ordine:

- *În prima zi, elohim a făcut lumina și a despărțit-o de întuneric, numind lumina zi și întunericul, noapte.* Acest lucru era imposibil, deoarece elohim nu crease încă Soarele iar ziua și noaptea sunt produse de rotația Pământului în jurul axei sale, în 24 de ore, lucru neștiut de sălbaticii creatori ai mitului biblic. Dacă nu exista Soarele, nu exista nici lumina și nu se putea număra nicio zi.
- *În a doua zi, elohim a creat tăria cerului și a despărțit apele de deasupra tăriei de cele de dedesubt.* Această aberație este preluată din mistica babiloniană, care considera Pământul plat ca o plăcintă și cerul, ca o emisferă tare, deasupra căruia exista un rezervor de apă, din care curgeau ploile. Noi am descoperit că bolta cerească nu este dură, ci numai aparentă, ca o poartă deschisă către întregul Univers. De asemenea, știm că ploile nu curg dintr-un rezervor, ci rezultă din condensarea vaporilor de apă ridicați din lacuri, mări și oceane. *E trist, dar foarte mulți ignoranți din Lumea noastră mai cred că cerul e tare, împărțit în mai multe ceruri suprapuse (șapte sau nouă), populate cu zei și sfinți.*
- *În a treia zi, elohim a organizat Pământul, despărțind uscatul de apă (mări) și a generat, prin simplu cuvânt, vegetația.* Nici acest lucru nu este adevărat. Savanții pământeni au descoperit că Pământul s-a smuls din Soare, ca o planetă în flăcări. A continuat să ardă vreo două miliarde de ani, astfel că nu conținea apă și nu putea întreține vegetația. Abia după apariția atmosferei și a apei condensate, uscatul a început să se răcească, permițând apariția primelor forme de viață, de tipul microorganismelor unicelulare. Vegetația a apărut mult mai târziu și nu toată deodată.
- *În a patra zi, elohim a creat luminătorii de pe boltă, unul pentru zi (probabil, Soarele) și altul pentru noapte (probabil, Luna), numindu-i luminătorul mare și cel mic.* Iarăși compilatorul biblic delirează cumplit. La apariția sistemului nostru solar, în urmă cu circa cinci miliarde de ani, pe boltă existau deja stelele din galaxia noastră și din galaxiile vecine,

lucru despre care elohim nu știa nimic. În al doilea rând, satelitul natural al Pământului, Luna, nu are lumină proprie, ci reflectă lumina emisă de Soare. Cum vedem, elohim era ignorant în materie de astronomie. El considera că Pământul, Soarele și Luna constituiau deja tot Universul. În realitate, oricât de mult am iubi aceste corpuri cerești de care depinde viața noastră, trebuie să recunoaștem că sunt nesemnificative față de infinitatea de sisteme solare identice sau mai mari, din Univers.

- În ziua a cincea, elohim a creat viețuitoarele acvatice, păsările, „dobitoace, târâtoare și fiare". Științele au demonstrat că viețuitoarele inferioare nu au apărut deodată, ci au evoluat în timp, din unele în altele.

c. În ziua a șasea, elohim a creat bărbatul, Adam, din pământ jilav, modelat după chipul său și i-a suflat forță vitală în nări. După aceasta, din carnea lui Adam a creat femeia. Eva și le-a poruncit să se înmulțească. Iată originile primare ale pământenilor! strigă triumfător ignorantul mistic. *Pământenii nu puteau descinde însă din Adam și Eva, din următoarele motive:*

- La data presupusei creații a lui Adam și a Evei, anul 3760 î.e.n., pe Pământ trăiau deja milioane de oameni de rase diferite, așa cum am văzut din probele prezentate anterior.

- Perechea primordială Adam și Eva trebuia să fie de aceeași rasă, căci erau făcuți din aceeași materie. Ei trebuiau să posede aceeași grupă sanguină (Eva fusese făcută din carnea și sângele lui Adam), trebuiau să aibă același tip de Rh (pozitiv sau negativ) și să aibă psihicul cel puțin asemănător, dacă nu identic. *Realitatea ne demonstrează că sălbaticii creatori ai mitului biblic au comis din nou o greșeală grosolană.* Conform legilor biologice, descendenții din Adam și Eva trebuiau să fie de o singură rasă (semită), să aibă aceeași grupă sanguină și același tip de Rh. Cine a născut dispăruții hobiți și australopiteci, descoperiți de antropologi? Din cine a descins neagra africană Lucy, mai veche cu un milion de ani decât perechea primordială Adam și Eva? Din cine s-a născut „pescarul de la lacul getic", blond și cu ochi albaștri, ca orice arian, dacă Adam și Eva nu erau creați, în urmă cu un milion de ani? Din cine s-au născut strămoșii raselor galbenă și roșie? Era imposibilă să coboare din Adam și Eva, din mai multe motive. În primul rând, genetica a demonstrat că pruncii moștenesc însușirile fiziologice și psihice

ale părinților. Rasele menționate, la fel cu arienii și negrii, nu seamănă cu semiții Adam și Eva. O pereche semită (brună, cu părul creț și ochi negri) nu putea naște copii din rasele albă, neagră, roșie, galbenă, hobită și australopitecă. O pereche primordială cu aceeași grupă sanguină și același Rh nu putea naște copii de opt tipuri diferite (din patru grupe sanguine, fiecare cu Rh pozitiv sau negativ). În fine, Adam și Eva nu pot fi străbunii îndepărtați ai raselor umane, deoarece, conform mitului biblic nefalsificat, au făcut numai băieți (Cain, Abel și Set). Vă puteți imagina cum au perpetuat Cain și Set populația, după uciderea lui Abel? Eu nu.

În concluzie, mitul biblic nu prezintă nici măcar fărâme de adevăr despre Univers, nașterea sistemului nostru solar, apariția vieții inferioare (vegetale, animale) și umane pe Pământ. Acest mit este o colecție de aberații sălbatice și neadevărate, în care mai cred, din păcate, destui ignoranți. Identificarea lui Dumnezeu cu zeii sălbatici din mitul biblic (elohim, Eli, Adonai, Șabaot, Yahve) este o blasfemie.

Alte mituri creaționiste sunt la fel de naive și neadevărate. Anticii chinezi credeau că Lumea s-a născut dintr-un ou uriaș. Varianta nașterii Lumii din ouă, mai ușoară pentru mințile sălbaticilor creatori de mituri, o întâlnim la mai multe populații asiatice și ale rasei roșii. Vechii greci credeau că bărbații și femeile s-au născut din pietrele (oasele Geei), aruncate de eroul Deukalion și soția sa Pyrrha, la porunca lui Zeus. Străbunii europenilor pelasgi susțineau că muritorii s-au născut chiar din pământul negru al gliei materne. Europenii nordici și-au imaginat că oamenii primordiali au ieșit din ghețurile glaciațiunii linse de o vacă sacră. Cine dorește să cunoască toate variantele creaționiste poate consulta un volum de mitologie. Orice om cult care le citește constată că miturile sunt încercări puerile ale oamenilor sălbatici de a da răspunsuri unor întrebări care îi frământau și le depășeau cunoștințele. În lipsă de informații exacte, ei au imaginat tot soiul de variante naive și lipsite de bază în realitatea vieții universale.

2. Teoria darwinistă a determinat oamenii să gândească mai profund la marea lor patrie, Universul și la originile adevărate ale pământenilor. În forma îmbunătățită, această teorie susține că pământenii sunt produsul natural al Universului, produs apărut în „supa primordială” (apa caldă a mărilor), în urmă cu

trei-patru miliarde de ani, sub forma unor microorganisme unicelulare primitive. Din aceste organisme primitive, ar fi rezultat, prin evoluție, toate vegetalele și animalele de pe Pământ. În ce privește originea microorganismelor primare, părerile sunt împărțite. Unii darwiniști susțin că microorganismele ar fi ajuns în apa oceanului primordial cu un meteorit, ca import din altă parte din Univers. Alții susțin că microorganismele primitive s-ar fi creat din substanțele topite în apă, sub influența unor fulgere, care au determinat apariția „cărămizilor" vieții – ADN și AM.

Darwinismul are meritul de a fi demolat pretenția de adevăr a miturilor creaționiste, prin apelarea la date confirmate științific. Această teorie nu este însă perfectă, ci prezintă mai multe lacune pe care trebuie să le analizăm:

a. *Pământul rupt din Soare a continuat să ardă încă mult timp.* Abia în urmă cu 2,5–3 miliarde de ani, și-a stabilizat atmosfera, a condensat apa în oceane și mări, a permis circuitul natural al apei (evaporare, condensare, ploaie sau zăpadă). Ne putem închipui planeta noastră golașă, cu munți în relief și ape la altitudini scăzute, așa cum arăta în urmă cu 2,5–3 miliarde de ani. Solul încă nu se formase, deoarece rocile muntoase nu fuseseră încă erodate și nicio vieţuitoare vegetală sau animală nu exista, pentru a fi transformată în îngrășământ. Pe acest pietroi golaș, cu apă caldă în oceane și mări, ar fi trebuit să evolueze viața, de la microorganismele din „supa primordială" și până la ființa supremă, omul, în numai 2,5–3 miliarde de ani. Dacă luăm în considerare milioanele de specii de vieţuitoare dispărute sau încă existente, fiecare cu legile, instinctele și inteligența proprie, ne dăm seama că *evoluția imaginată de Darwin ar fi trebuit să se desfășoare cu o viteză mult mai mare. E aproape imposibil ca speciile să fi trecut dintr-una în alta superioară într-un timp atât de scurt.* Naturaliștii au demonstrat că multe vieţuitoare inferioare (vegetale și animale) posedă diverse grade de inteligență care le permit să citească gândurile oamenilor. Cine a înzestrat materia vie inferioară cu acest tip de inteligență, pe care oamenii nu-l mai posedă? De exemplu, savanții au demonstrat că o floare pe care ne gândim s-o tăiem începe să tremure înainte ca noi să facem vreun gest. Animalele sălbatice și domestice ne citesc telepatic stările de spirit... Evoluția microorganismelor primitive, din „supa primară" până

la viețuitoare înzestrate cu asemenea capacități, într-un timp atât de scurt, e uimitoare, ca să nu spun de necrezut.

b. *Evoluția vegetalelor și animalelor dintr-un singur tip de microorganisme primare, în „supa primordială", este imposibilă.* Vegetalele au alte principii de organizare și funcționare a organismelor, total diferite de cele ale animalelor. Deci, în cel mai bun caz, în „supa primordială", trebuiau să evolueze cel puțin două specii de microorganisme primitive, din care să evolueze separat vegetalele și animalele

c. *Maimuțele superioare din care au evoluat oamenii, în ultimii 70 de milioane de ani, ar fi trebuit să se diferențieze din start, prin rasă, grupă sanguină și Rh.* Influențele de mediu nu explică diferențierile rasiale. De exemplu, în zona ecuatorială, cu aceleași condiții de mediu, s-au format rasele neagră, galbenă, roșie și hobită (azi, dispărută). Chiar dacă am accepta teoria conform căreia rasa roșie este o ramură a rasei galbene care a emigrat în America, prin Behringia, tot rămân diferențieri de tipologie rasială între oameni evoluați în aceleași condiții de mediu. *Legile geneticii sunt clare: copiii moștenesc însușirile fiziologice și psihologice ale părinților.* Nicio pereche de africani pur sânge nu pot da naștere la copii albi sau mulatri, după cum nicio pereche de arieni nu poate procrea copii negri. Probabilitatea ca rasele umane să fi rezultat din mutații suferite de hominizii primari, în urma unor influențe din mediu, este redusă. Ce factori din mediu puteau schimba atât de radical culoarea pielii, a ochilor și părului? În caz de găsire a acestor factori, cine s-au transformat, negrii în blonzi cu ochi albaștri și verzi ori albii în negroizi cu păr și ochi negri? Cum au apărut grupele sanguine?

În concluzie, darwinismul este o ipoteză posibil adevărată despre originea vieții pe Pământ, în general și a evoluției oamenilor, în special. Ea are unele lacune, însă e mult mai credibilă și mai apropiată de adevăr decât orice teorie creaționistă.

3. Pământenii sunt urmașii sălbăticiți ai unor extratereștri.

Această ipoteză prezintă avantajul că este foarte optimistă. Convingerea că nu suntem singuri într-un Univers populat cu zei și demoni, ca în universurile imaginate de mistici, ne dă mai mult curaj de viață. Nu ne asupresc niciun fel de zei sau demoni invizibili, inventați de sălbatici, ci trăim într-o lume liberă,

asemănătoare altor lumi raționale din Univers. Ne putem aștepta ca, oricând, să fim vizitați de humanoizi din alte lumi sau chiar din lumea din care au plecat strămoșii îndepărtați. Dacă am involuat din extratereștri superiori, datorită unor mutații produse de arme nucleare sau altor cauze, ne putem aștepta să evoluăm din nou către modelul perfect al străbunilor din ceruri.

Ipoteza enunțată în titlu poate explica diferențierile rasiale, de grupe sanguine și de Rh, prin faptul că, de la bun început, extratereștrii colonizatori au posedat aceste însușiri diferite. Ea poate explica apariția vieții inferioare pe Pământ, prin aducerea vegetalelor și animalelor de pe alte planete din Univers, de către extratereștrii colonizatori. Ipoteza nu dă răspuns, însă, la problema fundamentală care frământă multe minți de oameni curioși: *Cum a apărut viața primară în Univers*? Nu avem informații să putem explica modul în care au apărut humanoizii extratereștrii, în altă zonă din Univers, nici cum au apărut vegetalele și animalele aduse de ei pe Pământ. Dacă nu avem informații, e mai bine să ne abținem de a fabula și a crea sisteme de false adevăruri, cum au făcut străbunii sălbatici.

Străbunii extratereștri ar fi putut ajunge pe Terra virgină, direct împărțiți în rase, din mai multe cauze, cum ar fi:

a. Ei puteau fi exilați dintr-o lume superioară, din anumite motive, cam cum am imaginat în partea beletristică a cărții.

b. E posibilă și varianta că străbunii extratereștri au fost exploratori eșuați pe Terra sălbatică, unde nu au mai reușit să-și repare astronavele, nici să reproducă tehnologia civilizațiilor astrale de origine. În acest caz, ei și-au creat un mediu natural de viață și s-au adaptat lui, pentru a supraviețui în urmași.

c. La fel de posibilă e și varianta că străbunii extratereștri au colonizat Pământul, au trăit un timp pe această planetă, apoi s-au întors în civilizațiile lor, lăsând în urmă metiși sau mutanți din care au evoluat oamenii actuali.

Putem lăsa imaginația să brodeze multe alte variante ale ipotezei originii extraterestre a pământenilor. Pe ce ne bazăm însă, când le emitem? Iată câteva probe care par să confirme această ipoteză, demolând celelalte două, creaționistă și evoluționistă (darwinistă):

a. În localitatea Antelope Springs, statul Utah, din SUA, a fost descoperită o rocă formată în cambrian, deci, cu circa 500 de

milioane de ani în urmă. Ea conține urma unui picior uman încălțat și un trilobit strivit, ca mărturie. *Cine umbla încălțat pe Terra în prima perioadă a erei paleozoice, cambrianul*? Conform teoriei darwiniste, în acea perioadă, viața de pe planetă se reducea la trilobiți, arheociatide și brahiopode nearticulate. Primii strămoși ai oamenilor sunt plasați abia în terțiarul cuprins între 70 și un milion de ani în urmă (Parapithecus, Propliopithecus, Dryopithecus, Oreopithecus, Ramaphitecus). Ipoteza creaționistă nu trimite atât de mult în trecut nici zeii primordiali, ca să nu mai vorbim de oameni. Această urmă plantară a fost însă studiată și datată de cercetători foarte serioși. Ea sfidează inteligența umană, cerându-i un răspuns. Cel mai probabil, un explorator extraterestru a călcat cu piciorul încălțat pe pământul Terrei virgine din cambrian.

b. La Muzeul Omului din Paris, Franța, poate fi admirat un craniu de cristal de stâncă găsit în Mexic. Este executat perfect, cu o tehnologie pe care noi n-o cunoaștem încă și posedă o cavitate vidată în interior. Dacă e luminat din lateral, în jurul său apare o aureolă iar în orbite se formează diverse imagini. Craniul nu poate fi datat, dar nu se putea să fi fost cizelat de azteci, cum s-a bănuit inițial, deoarece aceștia n-au avut tehnologii superioare celor din societatea actuală. Cine, când și în ce scop l-a făurit? Cine a acționat pe planeta noastră cu o tehnologie de cizelare superioară laserului?

c. După cum știți, cărbunii de pământ se formează din lemn, printr-un proces subteran lent și lung de milioane de ani. În 1869, într-o mină de cărbuni din Ohio, SUA, a fost descoperită o placă de ardezie încastrată în masa de cărbune situată la treizeci de metri adâncime. Pe placă sunt gravate mai multe semne imposibil de descifrat. Vechimea acestei plăci a fost stabilită destul de exact – 250 milioane de ani. *Cine scria pe continentul american în ultima perioadă a paleozoicului*? Strămoșii darwiniști ai oamenilor erau încă maimuțe iar zeii nu se inventaseră, deoarece nu exista nicio minte de om sălbatic să-i imagineze. Un singur răspuns posibil: în urmă cu 250 de milioane de ani, pe continentul american al Terrei, trăiau ființe raționale, care foloseau scrisul. Erau extratereștri sau reprezentanții unei civilizații mai vechi, ce nu se încadrează în tiparele darwinist și creaționist?

d. În anul 1973, într-o mină de lângă Aiud, România, a fost

găsit un obiect neobișnuit, încastrat în rocă. Obiectul are forma unui picior de robot, este făcut dintr-un aliaj de aluminiu și a fost datat relativ exact – 150.000 de ani vechime. *Civilizația actuală a început să producă aluminiu prin electroliză abia în urmă cu vreun secol.* Obiectul enigmatic este păstrat la muzeul din Cluj-Napoca, fără a se face vâlvă în jurul lui. Cine prelucra aluminiu pe Terra în urmă cu 150 de milenii? Pe atunci, nu existau nici elohim, nici „lumea adamică creată" de ei. Euhomininii erau abia în pleistocen, în interglaciația Riss-Würm, tinzând către Homo Erectus, Homo neanderthalensis, Homo sapiens. Dacă terranii sălbatici nu prelucrau încă nici piatra, cine a făcut obiectul de aluminiu? Probabil, obiectul a fost pierdut de vreun explorator extraterestru sau de vreun supraviețuitor încă civilizat dintr-o comunitate umană mult mai veche decât bănuiesc darwiniștii. În partea beletristică a cărții, am prezentat astfel de comunități de urmași de extratereștri încă civilizați mult timp după cataclismul nuclear. Ei ar fi putut fi afectați și de un cataclism natural, de pildă, de lovirea Terrei de către un meteorit uriaș sau de către o cometă.

e. Alte piese enigmatice sunt cataramele de centură din mormântul generalului chinez Ciu-Su (265–316 e.n.). Acestea conțin 85 aluminiu, 10 cupru și 5 mangan. Chinezii nu știau să producă aluminiu în acea perioadă, cum nu știa niciun alt pământean. De unde a fost procurată foaia metalică din care au fost făcute cataramele? A fost găsită, ca relicvă a unei civilizații mai vechi ori a fost primită de la o civilizație extraterestră?

f. În 1961, un american căutător de minerale semiprețioase a cules o geodă, de pe o culme de 1300 de metri înălțime a munților Coso, din statul California. Aceasta a fost datată de un geolog, cu vechimea de 500.000 de ani. Înăuntrul geodei, în loc de obișnuita cavitate, a fost găsită o piesă din ceramică cu miez de metal, de tipul unei bujii sau al unui alt dispozitiv electric. Cine a aruncat această piesă, la vremea când zeii mitici nici nu se născuseră iar hominizii ajunseseră abia în faza toporașului de piatră?

g. *Toți am învățat la fizică faptul că prima pilă de curent continuu a fost construită de italianul Alessandro Volta,* în anul 1800 e.n. Cum se explică atunci folosirea energiei electrice de către mai mulți inițiați antici din Orientul Apropiat? Au primit secretele de la o civilizație mai veche sau de la extratereștri? De

exemplu, în 1939, arheologul german Wilhelm Koenig efectua săpături în localitatea Khujut Rabu'a din Irak (anticul Babilon). Cu această ocazie, a descoperit o pilă electrică veche de 2.000 de ani. Aceasta era compusă dintr-un cilindru de aramă, lipit cu un aliaj de plumb-cositor de tipul celui folosit și în prezent. În interiorul cilindrului era o vergea de fier corodată și resturi uscate din electrolitul folosit. „Pila" antică a fost copiată de inginerul american Willard Gray, folosind ca electrolit sulfatul de cupru. Bateria confecționată astfel a funcționat fără probleme. Aceasta înseamnă că anticii utilizatori ai „pilei" știau și ceva chimie, pentru a prepara electrolitul potrivit.

Mai multe probe atestă folosirea electricității pentru electroliză și galvanoplastie, în urmă cu 2–3000 de ani. În mai multe locuri din Egipt (Memphis, Theba, Sfinx) au fost găsite obiecte poleite cu aur prin tehnici de galvanoplastie. Deci, vechii egipteni cunoșteau și foloseau electricitatea. Mai multe surse istorice antice relatează că preoții egipteni produceau fulgere și electrocutări în temple, cu scop de a impresiona supușii. Istoricii Lucius Pison și Pliniu precizează că această magie (electricitatea) a fost preluată și de romani, numai pentru uzul regilor. Regele Numa este menționat ca prim utilizator al acestei energii. După el, regele Tullius Hostilius a fost ucis de o descărcare electrică (electrocutat).

Cine a inițiat anumiți oameni antici în tainele electricității? Vizitatori extratereștri mai noi ori supraviețuitorii unei înalte civilizații mai vechi?

h. În anul 1963, C.S. Downyx vizita un trib din Noua Guinee, al cărui nivel de evoluție era cam de tipul paleoliticului timpuriu. În satul de colibe de la poalele muntelui Wilhelmina, exploratorul a făcut o descoperire șocantă: mai multe sfere dintr-un soi de piatră, așezate în vârfuri de pari, intrau în funcțiune la căderea nopții, furnizând lumină asemănătoare neonului. Descoperirea sa a readus în atenție „lămpile veșnice" primite de pământeni de la „oameni din cer". S-a repus în discuție o însemnare mai veche, a cronicarului conquistador Barco Centenerra. Acesta notase că, în timp ce atacau o cetate din Matto Grosso, la izvoarele Paraguayului, a observat că băștinașii posedau o „lună mare", care lumina întreaga cetate, din vârful unui stâlp. Când au fost înfrânți, băștinașii au luat obiectul care lumina numai noaptea și au dispărut în junglă.

Mai multe relatări ale unor savanți din Evul Mediu fac referiri la astfel de „lămpi veșnice” de origine necunoscută. Ce *credeți că ar putea fi aceste lămpi*? Dispozitive de acumulare a energiei solare, cu scop de iluminare pe timp de noapte, de tipul celor apărute recent și pe piața noastră? Dispozitive mai complexe, care foloseau energia din câmpul electric terestru? Instalații care foloseau un combustibil nuclear cu timp de consumare foarte îndelungat? În orice caz, utilizatorii lor erau prea ignoranți să le fi confecționat. De la cine le-au primit? De la ultimii urmași ai unei civilizații extraterestre stinse sau de la extratereștri proaspăt sosiți pe Terra?

i. Sunteți convinși că americanul Robert Fulton a construit primul motor cu abur din Lume, în 1807? Și eu eram convins, până ce am aflat că matematicianul grec Heron (sec. I. Î.e.n.) folosea forța aburului pentru a deschide automat uși monumentale, a produce sunete de trompetă (ca la sirenele de locomotivă), sau pentru a determina păsări din aramă să scoată anumite triluri. Descoperise singur secretul ori îl primise de la o civilizație superioară?

j. *Oare, unii preoți antici moșteniseră aparate video sau de televiziune, de la o civilizație superioară, posibil extraterestră*? Istoricul grec Pausanias relata că, într-un templu, a văzut o oglindă în care s-a zărit doar vag, deoarece era cețoasă. În schimb, în oglindă se vedeau zei și zeițe. Oglinda era încastrată în perete, astfel că nu i se vedea spatele. Se știe că istoricii greci erau foarte riguroși în materie de observări și descrieri iar oglinda „magică” seamănă teribil cu un ecran de televizor.

k. *În prezent, sute de milioane de ignoranți cred că Soarele se rotește în jurul Pământului, așa cum credeau și sălbaticii compilatori ai mitului biblic și sălbaticii or urmași religioși.* În anul 1633, Galileo Galilei, adept al teoriei heliocentrice fondate de Nikolaus Copernicus, a fost forțat de Inchiziție să abjure această concepție științifică. Atunci, Galilei ar fi rostit celebra expresie *E pur și mouve* (Și totuși se mișcă). Ei, bine, sistemul heliocentric n-a fost descoperit pentru prima dată de Copernic (1473–1543 e.n.), ci de egipteni, care l-au transmis grecilor. Conform celor scrise de Ovidiu în *Metamorfoze,* Pitagora (560–500 î.e.n.) a aflat de la preoții egipteni că *Terra se învârte în jurul propriei axe, cât și în jurul Soarelui.* Sistemul heliocentric a fost preluat și susținut de astronomul grec Aristarch din Samos,

dar nu s-a impus, deoarece „contrazicea voința zeilor”. *De unde cunoșteau preoții egipteni, cu 2000 de ani înainte de Copernic, sistemul heliocentric*? Aceasta nu se putea descoperi prin intuiție, ci numai pe bază de observații astronomice. *Civilizația egipteană s-a ridicat pe baza câtorva cunoștințe științifice prea timpurii pentru vremea* ei (electricitatea, sistemul heliocentric, îmbălsămarea morților etc.). *De unde au obținut egiptenii aceste informații științifice exacte, în urmă cu 2500 de ani*? Cunoștințele lor au trecut în lumea europeană, prin greci, devenind secrete ascunse în Vatican. De exemplu, în perioada 960–970 e.n., călugărul benedictin Gerbert d’Aurillac a construit un dispozitiv cu care demonstra sfericitatea Pământului și elipsa descrisă de acesta în jurul Soarelui, a inventat paratrăsnetul, orga cu aburi și ceasul acționat de o greutate. Tot el a descoperit metoda de calcul a fracțiilor și a creat un „cap magic”, care funcționa în sistem binar, răspunzând prin Da sau Nu întrebărilor puse, ca un calculator. Umilul călugăr și-a ascuns sursele de inspirație, dar contemporanii le puneau pe seama studierii vechilor scrieri grecești, arabe și indiene. A urcat în ierarhia bisericească, mai întâi ca arhiepiscop, apoi ca papă (papa Silvestru al doilea).

l. *Teoretic, oamenii n-au fost contemporani cu dinozaurii. Practica pare să contrazică cronologia darwinistă.* În anul 1984, o expediție a Academiei de Științe din R.S.S. Turkmenă a descoperit, în sud-estul statului lor, urme de picioare goale ale unui Homo Sapiens, intersectate cu urme de dinozaur vechi de 150 milioane de ani. Conform teoriei darwiniste, strămoșii sălbatici ai oamenilor nici nu apăruseră pe atunci, în mezozoic. Dar dacă urmele de picioare goale aparțineau vreunui metis ori mutant de tipul celui descris de mine în partea beletristică a cărții? Supraviețuitorii sălbăticiți ai unei expediții extraterestre hoinăreau printre dinozauri, în căutare de hrană...

m. În anul 1959, o expediție comună sovieto-chineză a studiat o arie din pustiul Gobi unde nisipul fusese transformat în sticlă. Temperatura pentru producerea sticlei variază între 1400 și 1600 grade Celsius, temperatură ce nu poate fi obținută prin arderea lemnelor în aer liber. Cine a transformat nisipul în sticlă? Cum se face că, în preajmă, sunt urme de bocanci similare cu cele ale cosmonauților actuali, însă vechi de sute de mii de ani? Un imens deșert de sticlă asemănător celui din

pustiul Gobi se găsește în Iran (deșertul de sticlă verde). Ipoteza? Temperatura ridicată, ce a transformat siliciul în sticlă, a fost produsă, în ambele cazuri analizate, de decolarea unei navete spațiale (a unui vehicul similar) ori de explozia în aerul de deasupra a unei bombe.

n. *Toate legendele amerindiene vorbesc despre zei civilizatori cu pielea albă, părul și barba blonde sau roșcate și ochi albaștri:* Manco Capac în Peru, Bochica în Noua Grenadă, Quetzalcoatl în Mexic, Viracocha în Peru, Bolivia și Chile. Aceștia au sosit dinspre răsărit, i-au învățat pe băștinași agricultura, prelucrarea metalelor, meșteșugurile, artele, astronomia și întocmirea legilor, apoi au plecat, promițând că vor reveni. Amerindienii roșii nu-și puteau imagina zei albi, dacă nu i-ar fi văzut. Respectul pentru zeii albi i-au făcut să nu se opună conquistadorilor spanioli, decât mult prea târziu. Până aici, e legendă. De aici încolo, vorbim de probe. Conquistadorii spanioli au observat între nobilii incași persoane înalte și blonde, de ambele sexe, total diferite de băștinașii roșii. Acestea erau foarte respectate de incași, pe motiv că erau descendenți direcți ai zeilor albi. În 1977, membrii unei expediții anglo-braziliene care explorau Matto Grosso au fost înconjurați de circa o sută de persoane blonde, de ambele sexe, înalte de doi metri. Niciuna nu purta tatuaje și nu era vopsită ca băștinașii amerindieni. Deși aveau arcuri, săgeți și lănci, nu i-au atacat. Ciudații blonzi i-au studiat pe exploratori, apoi au dispărut în junglă, în urma unei comenzi rostite de o căpetenie. *De unde a apărut populația blondă, înaltă și cu ochi albaștri din Matto Grosso*? Limba lor seamănă cu incașa veche. Cine au fost zeii blonzi, civilizatori ai amerindienilor? La cât păreau de pricepuți, erau oameni dintr-o civilizație superioară. Rămâne de văzut dacă erau urmașii sălbăticiți ai unor extratereștri sau proveneau dintr-o veche civilizație umană stinsă.

Legendele amerindiene ale zeilor blonzi, confirmate de probele arătate, seamănă teribil cu legenda fiilor cerului din *Cartea lui Enoh.* Această legendă nu este însă confirmată de nicio probă materială, mai veche sau mai nouă, așa că nu o putem folosi în susținerea ipotezei noastre

o. *În mai multe locuri de pe planeta noastră, au fost descoperite schelete ale unor oameni uriași comparativ cu statura noastră actuală.* Într-o peșteră din localitatea caucaziană

Alguetca, au fost găsite câteva schelete umane de 2,8–3 metri, în 1964. Un schelet uriaș, descoperit în China, înalt de 3 metri, pare să aibă vârsta de 300.000 de ani. În zona Agadâr (Kazahstan), au fost găsite unelte uriașe, vechi de circa 30.000 de ani, aparținând unui humanoid de circa 4 metri. Cel mai înalt schelet, de 5,18 metri, a fost găsit la Gargayan, în Filipine. Schelete mai modeste, de numai 2,4 metri, au fost semnalate în județul Buzău, România. *Cine erau uriașii*? Conform afirmațiilor scriitorului tibetan Lobsang Rampa, făcute într-o carte autobiografică apărută în Anglia și Franța, în 1957, *uriașii erau extratereștri care trăiseră în Tibet, pe timpul când această zonă era o câmpie scăldată de ocean, adică, în urmă cu 40 de milioane de ani.* Nicio probă materială nu susține această afirmație. Uriașii puteau fi extratereștri, metiși, mutanți sau oameni sălbatici (yeti). În orice caz, scheletele sunt probe sigure că au existat și erau mult deosebiți de noi, oamenii actuali.

p. *Oamenii antici de pe întreaga planetă par să fi fost obsedați de construcția de piramide.* Găsim piramidele lor în China, Egipt, Franța, America Centrală și de Sud. Aceste construcții greoaie nu par a avea o utilitate practică. N-au fost construite oare pentru a semnala ceva unor zei care veneau de sus?

q. *În mitologia majorității popoarelor, apar zei veniți din constelații diverse, folosind aparate de zburat și arme asemănătoare celor moderne.* E posibil ca astfel de legende să fi fost imaginate de sălbaticii pământeni. La fel de posibil e ca sălbaticii să fi văzut și descris extratereștri și aparatele sau armele lor. De pildă, amerindienii susțin că zeița Orejona a venit din cer, zburând cu o luntre înaripată, a făcut copii cu muritorii, apoi s-a retras în văzduh. Mulți zei ai amerindienilor erau oameni zburători, astfel că li se construiau temple cu intrarea prin acoperiș. Aparatele de zbor din legendele hinduse, vymanele, seamănă cu avioanele moderne iar armele zeilor, „mai strălucitoare decât Soarele”, cu proiectilele nucleare. Folclorul dogonilor africani susține că zeii civilizatori au venit din sistemul stelei Sirius, stea pe care ei o studiază cu atenție. Mitologia chineză susține că zeul suprem Shang Di locuiește în constelația Ursa Mare. Legendele românești numesc constelația Casiopeia „Scaunul lui Dumnezeu”… *Se poate ca unele legende să exprime frânturi de adevăr despre zeii extratereștri care au*

avut contacte directe cu pământenii, în anumite faze de evoluție a acestora.

r. Dacă din mulțimea de mărturii privind contactele directe dintre extratereștri și pământeni, din ultimul secol, oprim numai cele confirmate de mai mulți martori oculari ori de regresie hipnotică, obținem un material informativ credibil și impresionant. E normal să judecăm în termeni pozitivi: extratereștrii care ne studiază nu ne vor răul, ci urmăresc altceva. De pildă, ei își pot căuta metișii sau mutanții din vizitele anterioare. La fel de bine, ei se pot interesa de progresele noastre, deoarece suntem „cobaii" din „laboratorul" lor – Terra. Nu putem exclude nici varianta că extratereștrii sunt din mai multe rase, așa cum i-au descris martorii oculari, cu interese diferite sau contradictorii față de pământeni.

Multe alte probe în favoarea ipotezei originii extraterestre a pământenilor pot fi găsite prin situri arheologice, muzee, cărți și publicații științifice. Dacă nu suntem integral extratereștri sălbăticiți, putem fi metiși sau mutanți ai extratereștrilor din vechime. În extremis, putem fi și produse de inginerie genetică ale unor extratereștri, adică, descendenți perfecționați dintr-o specie de maimuțe sau dintr-o altă specie de viețuitoare, astăzi dispărută.

Cine dorește să aprofundeze problemele discutate în acest capitol poate consulta următoarea bibliografie:

- Istoria Lumii în date, Editura Enciclopedică Română, Buc., 1972.
- Inteligența materiei de Dumitru Constantin Dulcan, Editura TEORA, 1992.
- Dicționar de mitologie generală de Victor Kernbach, Editura Științifică și Enciclopedică, Buc., 1989.
- Sfidarea timpului de Sorin Ștefănescu, Editura ZONA.
- Vedele și Mahabharata.
- Biblia hazlie de Leo Taxil, Editura Politică, Buc., 1962 și orice variantă de biblie tipărită în limba română, în ultimul secol.
- Cosmosul apropiat și îndepărtat, Editura Științifică, Buc., 1963.
- Creierul lui Broca – De la Pământ la stele de Carl Sagan, Editura Politică, București, 1989.
- Ce știm și ce nu știm încă despre Pământ și Cer de Isac Asimov, Editura Elis, 1996.
- Encyclopedia of the Unexplained de Richard Cavendish și pr. J.B. Rhine, ARKANA, Penguin Books, England.
- Legea lui Manu, Editura Charter B.
- Istoria credințelor și ideilor religioase de Mircea Eliade, Editura Universitas, Chișinău, 1992.
- Egypt de Hans Höfer, Ada Publications Ltd, 1993.

*

Seria ORIGINI își propune să urmărească evoluția Omenirii pământene, de la geneza extraterestră primară și până în zilele noastre. Ea va cuprinde 8–10 volume, descriind involuția și evoluția comunităților humanoide din ultimele nouă sute de milioane de ani. Următorul volum din această serie, LUPTELE ZEILOR, va apărea către finele acestui an.